

ספר

כתר תורה

הנקרא בלשון קדמונינו

תאג

והוא חמשה חומשי תורה

עם תרגום אונקלוס ועם הרגום רבינו סעדיא גאון זללה"ה בלשון ערבי מועתק מספרי הימן המדויקים ישנים נישנים מכמה מאות שנים כאשר עין הקורא תחזינה מישרים. ונלוה אליו ס' חלק הדקדוק על המקרא. חיבור המאה"ג הר"ר יחייא בן כה"ר יוסף צאלת זללה"ה שהיה ראב"ד ור"ם ומ"צ בעי"ת צנעא ואנפיה. ועם דקדוק התרגום הועתק מכת"ב יד מספרים ישנים נושנים כאשר עין הקורא תחזינה בהקדמתו ועם ההפטרות מקרא. עם תרגום יונתן בן עוזיאל זללה"ה.

חלק רביעי

ספר במדבר

יצא לאור פעם ראשונה ע"י השתדלות המנהיגים הר"ר שלום ו' כה"ר יוסף עראקי כ"ץ הי"ו ומשנהו הר"ר אברהם ו' כה"ר חיים נדאף הי"ו. ונלוו אליהם הר"ר שלום ו' יהיא כסאר הי"ו וה"ר יהיא ו' שלמה עראקי כ"ץ הי"ו

נדפס

פעח"ק ירושלים תובב"א

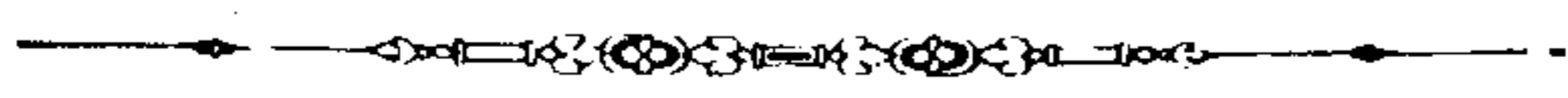
בשנה תר"ם לפ"ק

בדפוס הר"ר שמואל הלוי צוקערמאן הי"ו

נוסח תפלה

שנהגו בה מלמדי תינוקות מימי קדם להתפלל בה עם הילדים קודם הלימוד מסודרת על סדר א"ב:

אל לבי פתח. בתורתך יי' תחכמני. גדל יה מעלתי למענך. דברי למודים תלמדני. השיבני אליך ואשובה. ואקראך ותענני. זכה יי' נשמתו. חכמה יקרה תחכמני. מוב יש תנחילני. ישרני ולמדני דתך. כבוש פשעי. לבי מלא דעת. מכל מבשול. נקני והצילני נא. סמוך מפלתי כי. עליך יי' נשענתי. פנה אלי. צדיק דרכיך ישרני. קרבני ומעושק (נ"א ומעונש) פדני. רועה ישראל שמרני. שמור יי' נשמתו. תמיד יומם ולילה תצרני ותענני. מוב יי' לקויו לנפש תדרשנו. טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף. טוב להודות ליי' ולזמר לשמך עליון. החייני אלהי הנשמה. וזכני יוצר כל בחכמה. להנות בתורה התמימה. בזכות ישראל הסגולה והשלמה. ולכן יזכה אלי אבי. לשמוע קולי וניבי. להנות בתורה אשר למדני רבי. ועל זאת אשבחך. ואפארך וארוממך. ואענה במענה רך. אלה חק. ומוסי' חק. ותוראתה חק. לעדל ללה ולמוסי' ולתוראתה. תבארך אלה למנול לנא אתורה עלי' גבל סיני עלי' ידי מוסי' רסולה. ברוך השם נותן התורה. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן:

זכרה אלקי למוכה למעלת אחינו היקרים הרמים ארבעים אדני' כסף המשתדלים להוציא לאור יקרות הספר היקר הזה אשר מעולם לא שזפתו עין רואה. הזלים זהב מכים ויתנו לכסף מוצא אגב דוחק'יהו. דחקו ונכנסו ליטול כל א' מהם חלק במצוה הרבה הזאת איש איש לפי ערכו כברכת ה' אשר נתן לו העשיר לו ירבה והדל לא ימעט לתת פזרונו לגשת אל הקדש. זאת תורת הקדשים. וזאת תורת העולה על כל העובר על הפקודים על שר האלף ספרים האלה:

180 סי' יוסף בן סאלם דאר הי"ו.	22 ח"ר שלום חמדי הלוי ונוכ"צ.
44 סי' שלמה אברהם ג'א"ה.	22 ח"ר יוסף צפירה וחנניא כהן וחיים חמדי.
40 סי' שלמה מוסא גמאל.	22 סי' אהרן יוסף דאר.
22 סי' שלמה עראקי ואחיו חיים.	22 סי' שכר כהן ושלמה מורחי ויחיאל דוד.
20 סי' יחיאל דוד עראקי הכהן.	22 סי' שמואל אהרן וחבריו.
22 סי' ישראל ב"ר יוסף מסעוד.	22 סי' חיים לוי ויוסף שרפי ויוסף חאסר.
22 סי' יחיאל בן שלום סרי הלוי ואחיו.	22 סי' יוסף דמתי וחיים סעוד וסעיד ימני.
22 סי' שלום יוסף טובי ויעיש קצ'אעי.	22 סי' דוד כהן ויוסף גזפאן ויוסף נמל ומ' סעדה קהא.
22 סי' סעיד יחיאל מיס' ויוסף נמל.	22 סי' סאלם קדואני ודוד צארם ודוד עזידי וחיים יורא.
22 סי' שלמה חאזי ויחיאל מנצור.	22 סי' אהרן מסעוד ושלום גהסי וחיים ימני.

ותשואות הן והודות, משא"ת ברכה עשר ידות, יאתיו לנהל השכל ומעין התבונה, ה"ה השר היקר והנכבד, נשיא נשיאים, וראש הנגידים, מזר"ק חכמים נכבדים, כקש"ת האדון הנעלה וכו', נו"מ ה' ענת'יבי הי"ו, אשר היה לנו כעת לאחיסמ"ך, ויתן לכסף מוצא סך מה בהלואת הן וחסד, תהי משכורתו שלימה משמי מעונים, אורך ימים ושנים, בעושר וכבוד בבנים משבילים ונבונים. שקמים ושאננים. על מי מנוחות חונים. אבי"ר.

יה"ר הפין ה' בידם יצלה ויזכו לגומרה. ברוך והדרה. וזכות התורה הקדושה וזכות לומדיה תינוקות של בית רבן הבל שאין בו חטא. עליהם תנן. אלף חמנן. ויהי שלום בחילם. ושלוה בכל גבולם. ובתיהם שלום כנה"ר וכנא"ה הבעה"ה ברוב עוז ושלום. וממלאים מקום הפקודים להשלים החשבון על ש"ר האלף ספרים. פעה"ק ירושלם ת"ו:

שלום ה' כה"ר יוסף עראקי כ"ץ הי"ו
 שלום ה' יחיאל כסאר הי"ו
 יחיאל ה' שלמה עראקי כ"ץ הי"ו

ספר

כתר תורה

הנקרא בלשון קדמונינו

תאג

והוא חמשה חומשי תורה

עם תרגום אונקלוס ועם תרגום רבינו סעדיא גאון זללה"ה בלשון ערבי מועתק מספרי הימן המדויקים ישנים נשנים מכמה מאות שנים כאשר עין הקורא החינה משריב. ונלוה אליו ס' חלק הדקדוק על המקרא. חיבור המאה"ג הר"ר יחייא בן כה"ר יוסף צאלח זלה"ה שהיה ראב"ד ור"מ ומ"צ בעי"ת צנעא ואנפיה. ועם דקדוק התרגום הועתק מכתובת יד מספרים ישנים נשנים כאשר עין הקורא החינה בהקדמתו. ועם ההפטרות מקרא. עם תרגום יונתן בן עוזאל זללה"ה.

חלק רביעי

ספר במדבר

יצא לאור פעם ראשונה ע"י השתדלות המנהיגים הר"ר שלום ו' כה"ר יוסף עראקי כ"ן הי"ו ומשנהו הר"ר אברהם ו' כה"ר הי"ם נדאף הי"ו. ונלוו אליהם הר"ר שלום ו' יהוא כסאר הי"ו וה"ר יהוא ו' שלמה עראקי כ"ן הי"ו

נדפס

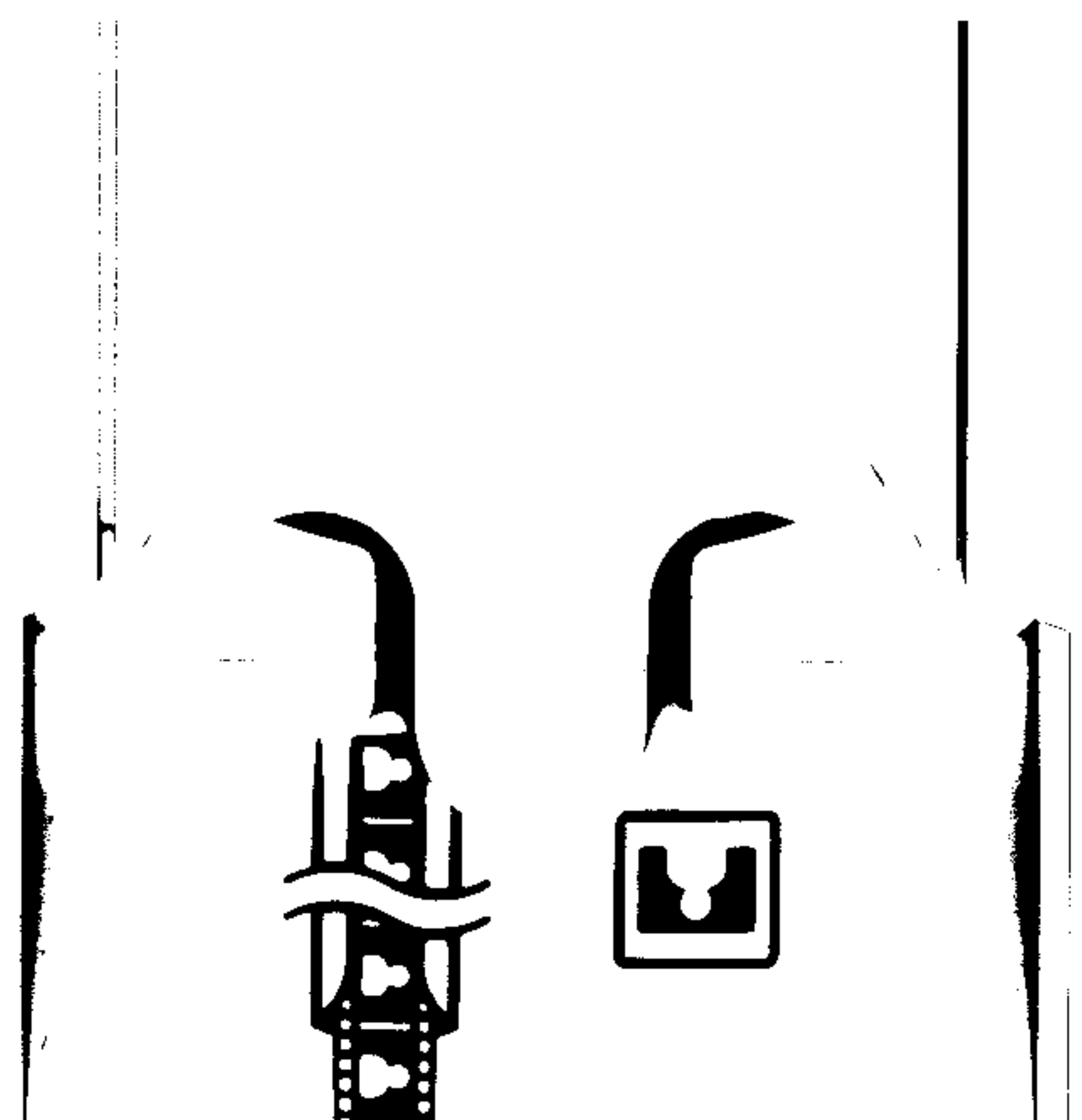
פעה"ק ירושלים תוכב"א

נוסח תפלה

שנהגו בה מלמדי תינוקות מימי קדם להתפלל בה עם הילדים קודם הלימוד ממודרת על סדר א"ב:

אל לבי פתח. בתורתך יי' תחכמני. גדל יה מעלתי למענך. דברי למודים תלמדני. השיבני אליך ואשובה. ואקראך ותענני. זכה יי' נשמתו. חכמה יקרה תחכמני. טוב יש תנחילני. ישרני ולמדני דרך. כבוש פשעי. לבי מלא דעת. מכל מבשול. נקני והצילני נא. סמוך מפלתי כי. עליך יי' נשענתי. פנה אל. צדיק דרכיך ישרני. קרבני ומעושק (ג"א ומעונש) פדני. רועה ישראל שמרני. שמור יי' נשמתו. תמיד יומם ולילה תצרני ותענני. טוב יי' לקויו לנפש תדרשנו. טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף. טוב להודות ליי' ולזמר לשמך עליון. ההיני אלהי הנשמה. וזכני יוצר כל בחכמה. להגות בתורה התמימה. בזכות ישראל הסגולה והשלמה. ולכן יזכה אלי אבי. לשמוע קולי וניבי. להגות בתורה אשר למדני רבי. ועל זאת אשבחך. ואפארך וארוממך. ואענה במענה רך. אלה חק. ומוסי' חק. ותוראתה חק. אעדל ללה ולמוסי' ולתוראתה. תבארך אלה אמנול לנא אתורה עלי' גבל סיני עלי' ידי מוסי' רסולה. ברוך השם נותן התורה. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן:

בסימנא במדבר א טבא

דהו למנחת שבת

שמעון. שדומיא אל אבן צור ישדו: ליהודיה
 נחשון בן עמינדב: ליהודה. נחשון בר
 עמינדב: ומן יהודה. נחשון אבן עמינדב:
 ליששכר נתנאל בן צוער: ליששכר.
 נתנאל בר צוער: ומן יששכר. נתנאל
 אבן צוער: זבולון אליאב בן חלקי: לזבולון.
 איאב בר חלקי: ומן זבולון. איאב אבן חלקי:
 לבני יוסף לאפרים אלישמע בן עמיהוד
 למנשה גמליאל בן פדהצור: לבני יוסף.
 לאפרים. אלישמע בר עמיהוד. למנשה.
 גמליאל בר פדהצור: ומן בני יוסף. פמן
 אפרים. אישמע אבן עמיהוד. ומן מנשה.
 גמליאל אבן פדהצור: לבנימן אבידן בן
 גדעוני: לבנימן. אבידן בר גדעוני: ומן
 בנימן. אבידן אבן גדעוני: לזן אחיעזר
 בן עמישדי: לזן. אחיעזר בר עמישדי:
 ומן זן. אחיעזר אבן עמישדי: לאשר
 פגעיא בן עכרון: לאשר. פגעיא בר עכרון:
 ומן אשר. פגעיא אבן עכרון: לגד אליסף
 בן דעואל: לגד. אליסף בר דעואל: ומן
 גד. אליסף אבן דעואל: לגד. אליסף בן
 עינן: לגד. אחירע בר עינן: ומן נפתלי.
 אחירע אבן עינן: אלה קריאי העדה נשיאי
 משות אבותם ראשי אלפי ישראל הם:
 אלן מערעי פגשתא. רברבי שבטי
 אבהתהון. רישי. אלפיא דישראל אנן:
 הולאי דעאה אנמאעה. אשראף אסבאט
 אבאיהם. והם ריסא אף בני אסראיל:
 ויקח משה ואהרן את האנשים האלה
 אשר נקבו בשמות: ודבר משה ואהרן.
 ית גובריא האלון. דאתפרשו בשמהן:
 פאכד מוסי' והרון הולאי ארגא. לדישרחת
 אסמאיהם: ואת כל העדה הקהילו
 באחד לחדש השניויתילדו על משפחתם
 לבית אבתם במספר שמות מן עשרים

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל
 מועד באחד לחדש השני בשנה
 השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר:
 ומליל יי' עם משה. במדבר אדסיני במשכן
 זמנא. בחד לירחא תנינא בשתא תנייתא.
 למפקהון. מארעא דמצרים למימר: תם
 כלם אלה מוסי'. פי ברייה סיני פי כבא
 למחצר. פי איום אאול מן אשר אתאני
 מן אסנה אתאניה. לכרוגהם מן בלד מצר
 קאילא: שאו אתראש כרעדת בני
 ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר
 שמות כל זכר לגלותם: קבילוית חושבן
 כל פגשתא דבני ישראל. דזרעיתהון לבית
 אבהתהון. במנין שמהן. כל דבורא
 לגולגלתהון: ארפעו גמלה גמאעה בני
 אסראיל. לעשאיריהם וביזות אבאיהם.
 באחצא אסמא. כל דכר לגמאגמהם:
 מן עשרים שנה ומעקה בדיצא צבא
 בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה
 ואהרן: מבר עשרין שנין ולעילא. כל נפיק
 חילא בישראל. תמנון ותהון. לחיליהון את
 ואהרן: מן אבן עשרין סנה פצאעדא. כל
 מן יכרג אי' גיש בני אסראיל. תחציהם
 לגיושהם * אנת והרון: ואתכם יהו איש
 איש למטה איש ראש לבית אבתיו הוא:
 ועמכון יהון. גוברא גוברא לשבטא. גבר.
 ריש לבית אבהתוהי הוא: וליכוננו מעכם.
 רגל מן כל שבט. ודאך ארגל הו ריסי בות
 אביה: ואלה שמות האנשים אשר יעמדו
 אתכם לראובן אליצור בן שדיאור: ואלון
 שמהת גובריא. דיקומון עמכון. לראובן.
 אליצור בר שדיאור: והדה אסמא ארגא.
 אדי יקומון מעכם. פמן ראובן. איצור אבן
 שדיאור: לשמעון שדמיאל בן צור ישדי:
 לשמעון. שדומיא אל בר צור ישדי: ומן

שנה

* קרואי קרי

א (כמדבר) (כתר תורה)

שנה ומעלה לגלותם : וית כל בנשתא
 בנשו. בחד לירחא תנינא. ואתיחסו על
 זרעיתיהון לבית אבהתיהון. במנין שמהן.
 מבר עשרין שנין. ולעילא לגולגלתיהון:
 ונזוקו סאיר אנמאעה. פי ליום לאול מן
 אשהר אתאני. פתנאסכו לעשאיריהם
 וביות אבאיהם. באחצא אסמא. מן אבן
 עשרין סנה. פצאעדא לגמאנמהם: פאשר
 צוה יהוה את משה ויפקדם במדבר סיני:
 כמא דפקיד ייית משה. ומננון במדברא
 דסיני: כמא אמר אלה מוסי. כדאך עדהם
 פי ברייה סיני: ס ויהיו בני
 ראובן בכר ישראל תולדתם למשפחתם
 לבית אבתם במספר שמות לגולגלתם כל
 זכר מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 והו בני ראובן בוכריה דישרא. תולדתיהון
 לזרעיתיהון לבית אבהתיהון. במנין שמהן
 לגולגלתיהון. כל דכורא. מבר עשרין שנין
 ולעילא. כל נפיק חילא: פכאן בני ראובן
 בכר אסראיל. תיאלידהם לעשאיריהם
 לביות אבאיהם. באחצא אסמא
 לגמאנמהם. כל דכר. מן אבן עשרין סנה
 פצאעדא. כל מן יכרג (6) (פיגיושהם כ"ג כ"ו):
 פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים ארף
 וחמש מאות: מניניהון לשבטא דראובן.
 ארבעין ושתא אלפין וחמש מאה:
 ואמעדודין כדאך מן בני ראובן. סתה
 וארבעין אפא וכמס מאיה: פ

לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם פקדיו במספר שמות לגולגלתם כל
 זכר מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 לבני שמעון. תולדתיהון לזרעיתיהון לבית
 אבהתיהון. מניניהו. במנין שמהן
 לגולגלתיהון. כל דכורא. מבר עשרין שנין
 ולעילא. כל נפיק חילא: לבני שמעון.
 תיאלידהם לעשאיריהם לביות אבאיהם.
 עדהם. באחצא אסמא לגמאנמהם. כל
 דכר. מן אבן עשרין סנה פצאעדא. כל
 מן יכרג פי גיושהם: פקדיהם למטה
 שמעון תשעה וחמשים אלף ושלש מאות:

מניניהון לשבטא דשמעון. חמשים ושת
 אלפין ותלת מאה: ואמעדודין כדאך מן
 בני שמעון. תסעה וכמסין אפא ותלת
 מאה: פ

לבני גד תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמות מן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: לבני גד. תולדתיהון
 לזרעיתיהון לבית אבהתיהון. במנין שמהן.
 מבר עשרין שנין ולעילא. כל נפיק חילא:
 לבני גד. תיאלידהם לעשאיריהם לביות
 אבאיהם. באחצא אסמא. מן אבן עשרין
 סנה פצאעדא. כל מן יכרג פי גיושהם:
 פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים ארף
 ושש מאות וחמשים: מניניהון לשבטא
 דגד. ארבעין וחמש אלפין. ושית מאה
 וחמשים: ואמעדודין כדאך מן בני גד.
 כמסה וארבעין אפא. וסת מאיה
 וכמסין: פ

לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמות מן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: לבני יהודה.
 תולדתיהון לזרעיתיהון לבית אבהתיהון.
 במנין שמהן. מבר עשרין שנין ולעילא.
 כל נפיק חילא: ובני יהודה. תיאלידהם
 לעשאיריהם לביות אבאיהם. באחצא
 אסמא. מן אבן עשרין סנה פצאעדא.
 כל מן יכרג פי גיושהם: פקדיהם למטה
 יהודה ארבעה ושבעים ארף ושש מאות:
 מניניהון לשבטא דיהודה. שבעין וארבעא
 אפין ושית מאה: ואמעדודין כדאך מן
 בני יהודה. ארבעה וסבעין אפא וסת
 מאיה: פ

לבני יששכר תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמות מן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: לבני יששכר.
 תולדתיהון לזרעיתיהון לבית אבהתיהון.
 במנין שמהן. מבר עשרין שנין ולעילא.
 כל נפיק חילא: ובני יששכר. תיאלידהם
 לעשאיריהם לביות אבאיהם. באחצא
 אסמא. מן אבן עשרין סנה פצאעדא. כל מן

יכרנ פי גיושהם: פקדיהם למטה יששכר
 ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות:
 מניניהון לשבטא דיששכר. חמשין
 וארבעא אלפין וארבע מאה: ואמעדודין
 כדאך מן בני יששכר. ארבעה וכמסין
 אפא וארבע מאיה: פ

לבני זבולן תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: לבני זבולן.
 תולדתהון דזרעיתהון לבית אבהתהון.
 במנין שמהן. מבר עשרין שנין ולעילא.
 כל נפיק חילא: ובני זבולן. תיאידהם
 לעשאיריהם לביות אבאיהם. באחצא
 אסמא. מן אבן עשרין סנה פצאעדא.
 כל מן יכרנ פי גיושהם: פקדיהם למטה
 זבולן שבעה וחמשים אלף וארבע מאות:
 מניניהון לשבטא דזבולן. חמשין ושבעא
 אלפין וארבע מאה: ואמעדודין כדאך מן
 בני זבולן. סבעה וכמסין אפא וארבע
 מאיה: פ

לבני יוסף אפרים תולדתם
 למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
 לבני יוסף לבני אפרים. תולדתהון
 דזרעיתהון לבית אבהתהון. במנין שמהן.
 מבר עשרין שנין ולעילא. כל נפיק חילא:
 לבני יוסף לבני אפרים. תיאידהם
 לעשאיריהם לביות אבאיהם. באחצא
 אסמא. מן אבן עשרין סנה פצאעדא.
 כל מן יכרנ פי גיושהם: פקדיהם למטה
 אפרים ארבעים אלף וחמש מאות:
 מניניהון לשבטא דאפרים. ארבעין אלפין
 וחמיש מאה: ואמעדודין כדאך מן בני
 אפרים. ארבעין אפא וכמס מאיה: פ

לבני מנשה תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: לבני מנשה.
 תולדתהון דזרעיתהון לבית אבהתהון.
 במנין שמהן. מבר עשרין שנין ולעילא.
 כל נפיק חילא: ובני מנשה. תיאידהם

לעשאיריהם לביות אבאיהם. באחצא
 אסמא. מן אבן עשרין סנה פצאעדא.
 כל מן יכרנ פי גיושהם: פקדיהם למטה
 מנשה שנים ושלשים אלף ומאתים:
 מניניהון לשבטא דמנשה. תלתין ותריין
 אלפין ומאתין: ואמעדודין כדאך מן בני
 מנשה. אתנין ותלאתין אפא ומאתין: פ

לבני בנימן תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: לבני בנימן.
 תולדתהון דזרעיתהון לבית אבהתהון.
 במנין שמהן. מבר עשרין שנין ולעילא.
 כל נפיק חילא: ובני בנימן. תיאידהם
 לעשאיריהם לביות אבאיהם. באחצא
 אסמא. מן אבן עשרין סנה פצאעדא.
 כל מן יכרנ פי גיושהם: פקדיהם למטה
 בנימן חמשה ושלשים אלף וארבע מאות:
 מניניהון לשבטא דבנימן. תלתין וחמשה
 אלפין וארבע מאה: ואמעדודין כדאך
 מן בני בנימן. כמסה ותלאתין אפא
 וארבע מאיה: פ

לבני דן תולדתם למשפחתם לבית אבתם
 במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה
 כל יצא צבא: לבני דן. תולדתהון
 דזרעיתהון לבית אבהתהון. במנין שמהן.
 מבר עשרין שנין ולעילא. כל נפיק חילא:
 ובני דן. תיאידהם לעשאיריהם לביות
 אבאיהם. באחצא אסמא. מן אבן עשרין
 סנה פצאעדא. כל מן יכרנ פי גיושהם:
 פקדיהם למטה דן שנים ושלשים אלף
 ושבע מאות: מניניהון לשבטא דדן. שתין
 ותריין אלפין ושבע מאה: ואמעדודין
 כדאך מן בני דן. אתנין וסתין אפא וסבע
 מאיה: פ

לבני אשר תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: לבני אשר תולדתהון
 דזרעיתהון לבית אבהתהון. במנין שמהן.
 מבר עשרין שנין ולעילא. כל נפיק חילא:
 ובני אשר. תיאידהם לעשאיריהם לביות

אבאיהם. באחצא אסמא. מן אבן עשרין
 סנה פצאעדא. כל מן יכרג פי גיושהם:
 פקדיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף
 וחמש מאות: מניניהון לשבטא דאשר.
 ארבעין וחד אלפין וחמש מאה:
 ואמעדודין כדאך מן בני אשר. ואחד
 וארבעין אפא וכמס מאיה: פ
 בני נפתלי תולדתם למשפחתם לבית
 אבתם במספר שמת מן עשרים שנה
 ומעלה כל יצא צבא: בני נפתלי. תולדתהון
 לזרעיתהון לבית אבהתהון. במנין שמהן.
 מבר עשרין שנין ולעילא. כל נפיק חילא:
 בני נפתלי. תיאידהם לעשאיריהם לביות
 אבאיהם. באחצא אסמא. מן אבן עשרין
 סנה פצאעדא. כל מן יכרג פי גיושהם:
 פקדיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים
 אלף וארבע מאות: מניניהון לשבטא
 דנפתלי. חמשין ותלתא אלפין וארבע
 מאה: ואמעדודין כדאך מן בני נפתלי.
 תראתה וכמסין אפא וארבע מאיה: פ
 אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן
 ונשיאי ישראל שנים עשר איש איש אחד
 לבית אבתיו היו: אלין מניניא. דמנא
 משה ואהרן ורברבי ישראל. תרי עשר
 גוברין. גוברא חד לבית אבהתוהי הוו:
 הולאי אמעדודין. אדי עדתם מוסי והרון
 ואשראף א אסראיל. לאתני עשר ארגל.
 כל ואחד מנהם שריף בית אביה: ויהיו
 כל פקודי בני ישראל לבית אבתם מן
 עשרים שנה ומעלה כד יצא צבא
 בישראל: והוו. כל מניני בני ישראל לבית
 אבהתהון. מבר עשרין שנין ולעילא. כל
 נפיק חילא בישראל: וכאן מן עדת מנהם.
 מנסובא אי בית אביה. מן אבן עשרין סנה
 פצאעדא. כל מן יכרג פי גיש בני
 אסראיל: ויהיו כל הפקדים שש מאות
 אלף ושלשת אלפים וחמש מאות
 וחמשים: והוו כל מניניא. שית מאה
 ותלתא אלפין וחמש מאה וחמשים:
 וכאן גמלתהם. סת מאיה אף ותלאתה

ו*

אלף. וכמס מאיה וכמסין: והלויים למטה
 אבתם לא התפקדו בתוכם: ולויאי
 לשבטא דאבהתהון. לא אתמניאו
 בנייהון: ואמא אליואניין. פלם יעדו
 מעהם לסבט אבאיהם: פ
 וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם
 משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: אך את מטה לוי לא תפקד
 ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל:
 ברם ית שבטא דלוי לא תמני. וית
 חושפנהון לא תקביל. בגו בני ישראל:
 אמא סבט לוי פלא תעדה. ולא תרפע
 גמלתהם. פי מא בין בני אסראיל: ואתה
 הפקד את הלויים על משכן העדת ועל
 פד כליו ועל כלי אשר לו המה ישאו את
 המשכן ואת כלי כליו והם ישרתו וסביב
 למשכן יחנו: ואת מניית לויאי על משפנא
 דסהדותא. ועל כל מנוהי ועל כל דלית.
 אנון. יפלון ית משפנא וית כל מנוהי.
 ואנון ישמשוניה. וסחור סחור למשפנא
 ישרון: ואנת פוכר אליואניין עלי מסכן
 אשהאדה. וגמיע אניתה וגמיע מאה. פהם
 יחמלון למסכן וגמיע אניתה. והם יכדמונה.
 וחוליה ינולון: ובנסע המשכן יורידו אתו
 הלויים ובחנת המשכן יקמו אתו הלויים
 והזר הקרב יומת: ובמפל משפנא. יפרקון
 יתיה לויאי. ובמשרי משפנא. יקמוניתיה
 לויאי. וחילוני דיקרב יתקטיד: ופי רחילה
 הם יפצרונה. ופי נזודה הם ינצבונה. ואי
 אנבי תקדם אי דאך פליקתל: וחנו בני
 ישראל איש על מחנהו ואיש על דגרו
 לצבאתם: ושרן (כל וישרון) בני ישראל.
 גבר על משרוהי. וגבר על טקסיה
 לחיליהון: וינול בני אסראיל. כל סבט פי
 עסכרה. ופי מרכזה. עלי גיושהם: והלויים
 יחנו סביב למשכן העדת ולא ייהי קצף
 על עדת בני ישראל ושמרו הלויים את
 משמרת משכן העדת: ולויאי. ישרון סחור
 סחור למשפנא דסהדותא. ולא יהי רגזא.
 על פנשתא דבני ישראל. וישרון לויאי.

ית מפרת משכנא דסהדותא: ואליואניין.
 ינולון הוואי מסכן אשהאדה. ולא יכון סכמ.
 עלי' גמאעה בני אסראיל. (ג) ויחפצון הפין
 מסכן אשהאדה: ויעשו בני ישראל ככל
 אשר צוה יהוה את משה בן עשו: ועבדו
 בני ישראל. ככל. דפקיד יי. ית משה
 בן עבדו: פצנע בני אסראיל. כגמיע מא
 אמר אלה מוסי כדאך צנעו: פ
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:
 ומליל יי. עם משה ועם אהרן למימר: תם
 כלם אלה מוסי והרון קאילא: איש על
 דגלו באתת לבית אבתם יחנו בני ישראל
 מנגד סביב לאהל מועד יחנו: גבר על
 מקסיה באתון לבית אבתהון. ישרון
 בני ישראל. מקביל. סחור סחור למשבן
 זמנא ישרון: כל סבט פי מרכזה בעל אמאת
 לביות אבאיהם. ינול בני אסראיל. חדא
 כבא למהצר וחואיה: ינולון: ויהתניסקרמה
 מזרחה דגל מחנה יהודה לצבאתם ונשיא
 לבני יהודה נחשון בן עמינדב: ודשרון
 קדומא מדנחא. טיקס משרית יהודה
 לחיליהון. ורפא לבני יהודה. נחשון בר
 עמינדב: ואנאולין פי למשרק. מרכז
 עסכר יהודה לגיושהם. ושריפהם. נחשון
 אבן עמינדב: וצבאו ופקדיהם ארבעה
 ושבעים אלושש מאות: וחיליהו ומניניהון.
 שבעין וארבעא אלפין ושית מאה: ועדד
 גישה. ארבעה וסבעין אפא וסת מאיה:
 והחנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני
 יששכר נתנאל בן צוער: ודשרון סמיכין
 עלוהי שבטא דיששכר. ורפא לבני
 יששכר. נתנאל בר צוער: ואנאולין אי
 גאנבה: סבט יששכר. ושריפהם. נתנאל
 אבן צוער: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים
 אלף וארבע מאות: וחיליהו ומניניהו.
 חמשיין וארבעא אלפין וארבע מאה: ועדד
 גישה. ארבעה וכמסין אפא וארבע מאיה:
 מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן
 חלן: שבטא דזבולון. ורפא לבני זבולון.

אליאב בר חלון: ואי גאנבה סבט זבולון.
 ושריפהם. איאב אבן חלון: וצבאו ופקדיו
 שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: וחיליהו
 ומניניהו. חמשיין ושבעא אלפין וארבע
 מאה: ועדד גישה. סבעה וכמסין אפא
 וארבע מאיה: כליהפקדים למחנה יהודה
 מאת אלף ושמונים אלף וששת אלפים
 וארבע מאות לצבאתם ראשנה יפעו:
 בר מניניא למשרית יהודה. מאה ותמנן
 ושתא אלפין וארבע מאה לחיליהון.
 בפקדיותא נטלון: פדאך גמיע עדד עסכר
 יהודה. מאיה אף. וסתה ותמאנין אפא
 וארבע מאיה לגיושהם. והסירחלון אולא:
 ס דגל מחנה ראובן תימנה לצבאתם
 ונשיא לבני ראובן אליצור בן שדיאור:
 טיקס משרית ראובן. דרומא לחיליהון.
 ורפא לבני ראובן. אליצור בר שדיאור:
 מרכז עסכר ראובן. פי אגנוב לגיושהם.
 ושריפהם. איצור אבן שדיאור: וצבאו
 ופקדיו ששה וארבעים אלף וחמש מאות:
 וחיליהו ומניניהו. ארבעין ושתא אלפין
 וחמיש מאה: ועדד גישה. סתה וארבעין
 אפא וכמסמאיה: והחנים עליו מטה שמעון
 ונשיא לבני שמעון שלומיאל בן
 צורישדי: ודשרון סמיכין עלוהי שבטא
 דשמעון. ורפא לבני שמעון. שלומיאל
 בר צורישדי: ואנאולין אי גאנבה סבט
 שמעון. ושריפהם. שלומיאל אבן צורישדי:
 וצבאו ופקדיהם תשעה וחמשים אלף
 ושלש מאות: וחיליהו ומניניהון. חמשיין
 ותשעא אלפין ותלת מאה: ועדד גישה.
 תסעה וכמסין אפא ותלאת מאיה: ומטה
 גר ונשיא לבני גר אליסף בן רעואל:
 ושבטא דגר. ורפא לבני גר. אליסף בר
 רעואל: ואי גאנבה סבט גר. ושריפהם.
 איסף אבן רעואל: וצבאו ופקדיהם חמשה
 וארבעים אלף ושש מאות וחמשים:
 וחיליהו ומניניהון. ארבעין וחמשה אלפין.
 ושית מאה וחמשיין: ועדד גישה. כמסה

וארבעין

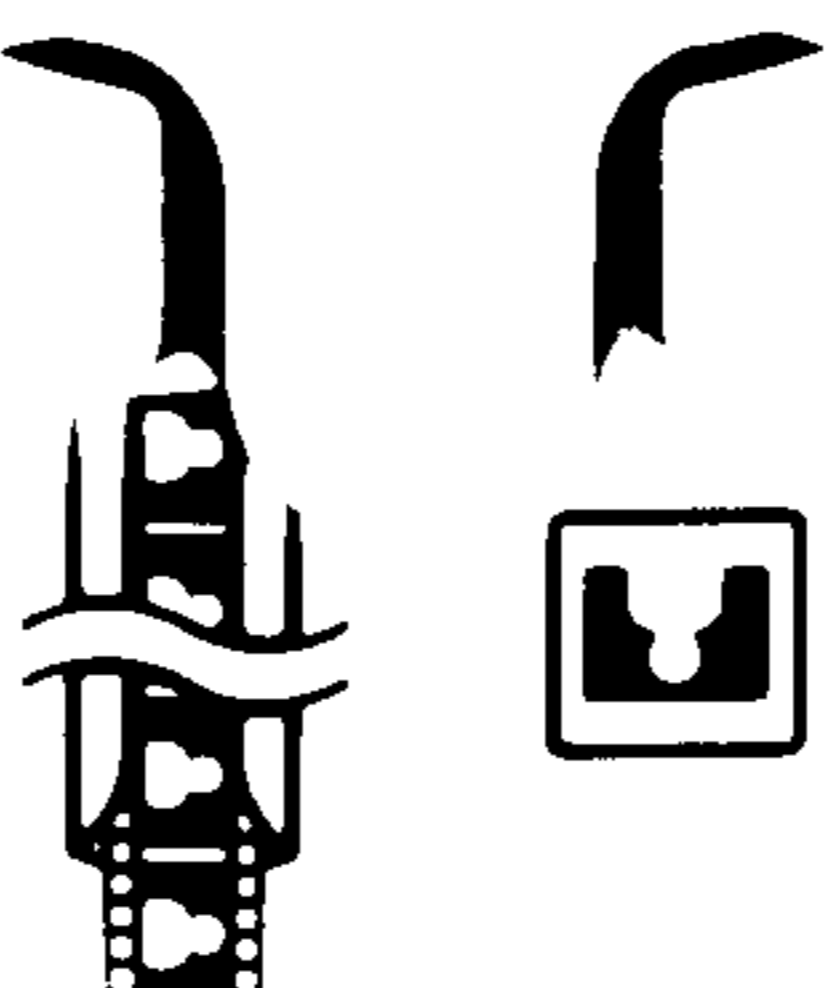
חלק הדקדוק. א) וששה אלפים וארבע מאות. תיבת וששה מלעיל: ב) (כמדבר) (בתר תורה)

וארבעין אפא. וסת מאיה וכמסין: כל-
 הפקדים למחנה ראובן מאת אלף ואחד
 וחמשים אלף וארבע מאות וחמשים
 לצבאתם ושנים יסעו: כל מניניא
 למשרית ראובן. מאה וחמשים וחד אלפין.
 וארבע מאה וחמשים לחיליהון. בתנייתא
 גטלין: פדאך גמיע עדר עסבר ראובן.
 מאיה אף. וואחד וכמסין אפא. וארבע
 מאיה וכמסין לגיושהם וירחלון תאניהם:
 ם ונסע אהל'מועד מחנה הקוים
 בתוך המחנות כאשר יחנו בן יסעו איש
 על'ירו לדגליהם: ונטיל משכן זמנא.
 משרית ליואי בנו משריתא. כמא דשרן
 בן גטלין. גבר עד אתרוה למקסיהון:
 וירחל כבא אמהצר. עסבר אליואנין פי
 מא בין לעסאכר. וכמא דס נאזולין כדאך
 ירחלון. כל פריק. פי מכאנה ומרכזה:
 ם דגל מחנה אפרים לצבאתם
 ימה ונשיא לבני אפרים אלישמע בן
 עמיהוד: טיקם משרית אפרים לחיליהון
 מערבא. ורבא לבני אפרים. אד'שמע בר
 עמידוד: מרכו עסבר אפרים לגיושהם
 פ'אמנרב. ושריפהם. אישמע אבן עמיהוד:
 וצבאו ופקדיהם ארבעים אלף וחמש מאות:
 וחיליה ומניניהון. ארבעין אלפין וחמ'יש
 מאה: ועדר גישה. ארבעין אפא וכמס
 מאיה: ועליו מטה מנישה ונשיא לבני
 מנשה גמליאל בן פדהצור: ודסמ'יבן
 עלוהי שבטא דמנשה. ורבא לבני מנשה.
 גמליאל בר פדהצור: וא' גאנבה סבט
 מנשה. ושריפהם. גמליאל אבן פדהצור:
 וצבאו ופקדיהם שנים ושלישים אלף
 ומאתים: וחיליה ומניניהון. תלתין ותרתין
 אלפין ומאתין: ועדר גישה. אתנין ותלתין
 אפא ומאתין: ומטה בנימן ונשיא לבני
 בנימן אב'ידן בן גרעוני: ושבטא דבנימן.
 ורבא לבני בנימן. אב'ידן בר גרעוני: וא'
 גאנבה סבט בנימן. ושריפהם. אב'ידן
 אבן גרעוני: וצבאו ופקדיהם חמשה

ושלשים אלף וארבע מאות: וחיליה
 ומניניהון. תלתין וחמ'שא אלפין וארבע
 מאה: ועדר גישה. כמסה ותלתין אפא
 וארבע מאיה: כל'הפקדים למחנה אפרים
 מאת אלף וישמנת אלפים ומאה לצבאתם
 ושלישים יסעו: כל מניניא למשרית
 אפרים. מאה ותמניא אלפין ומאה לחיליהון.
 ותליתיתא גטלין: פדאך גמיע עדר עסבר
 אפרים. מאיה ותמאניה אף ומאיה
 לגיושהם. והם ירחלון תאתהם: ם דגל
 מחנה דן צפנה לצבאתם ונשיא לבני דן
 אחיעזר בן עמישדי: טיקם משרית דן.
 צפנא לחיליהון. ורבא לבני דן. אחיעזר
 בר עמישדי: ומרכו עסבר דן. פי אשמא
 לגיושהם. ושריפהם. אחיעזר אבן
 עמישדי: וצבאו ופקדיהם שנים וששים
 אלף ושבע מאות: וחיליה ומניניהון. שתין
 ותרתין אלפין ושבע מאה: ועדר גישה.
 אתנין וסתין אפא וסבע מאה: והחנים
 עליו מטה אשר ונשיא לבני אשר פנע'יאל
 בן עכרן: ודשרן סמוכין עלוהי שבטא
 דאשר. ורבא לבני אשר. פנע'יאל בר
 עכרן: ואנאזולין אי גאנבה סבט אשר.
 ושריפהם. פנע'יאל אבן עכרן: וצבאו
 ופקדיהם אחד וארבעים אלף וחמש מאות:
 וחיליה ומניניהון. ארבעין וחד אלפין
 וחמ'יש מאה: ועדר גישה. ואחד וארבעין
 אפא וכמס מאה: ומטה נפתלי ונשיא
 לבני נפתלי אחרע בן עינין: ושבטא
 דנפתלי. ורבא לבני נפתלי. אחרע בר
 עינין: וא' גאנבה סבט נפתלי. ושריפהם.
 אחרע אבן עינין: וצבאו ופקדיהם שלשה
 וחמשים אלף וארבע מאות: וחיליה
 ומניניהון. חמ'שין ותלתא אלפין וארבע
 מאה: ועדר גישה. תלתא וכמסין אפא
 וארבע מאיה: כל'הפקדים למחנה דן
 מאת אלף ושבעה וחמשים אלף ושש
 מאות לאחרנה יסעו לדגליהם: כל
 מניניא למשרית דן. מאה וחמ'שין ושבעא

אלפין

(ב) ושמנת אלפים ומאה. היבנת ושכנה מלרע:

אלפין ושית מאה. בכתריתא נטלון
 לטקסיהון: פדאך גמיע ערד עסבר
 דן מאיה אף וסבעה וכמסין לפאוסת
 מאיה. וירהלון אכרא לגיושהם
 (ויגלמראכזהם): פ

אלה פקודי בני ישראל לבית אבתם כל-
 פקודי המחנות לצבאתם שש מאות אלף
 ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים:
 אלפין מניני בני ישראל לבית אבתהון.
 כל מניני משריתא לחיליהון. שית מאה
 ותתא אלפין. וחמש מאה וחמשים:
 הולא מעדודי בני אסראל לביות
 אבאיהם. גמיע מעדודי אלעסאבר
 לגיושהם. סת מאיה אף ותלאתה אאף.
 וכמס מאיה וכמסין: ותלויים לא התפקדו
 בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה את-
 משה: וליואי. לא אתמניאו. בנו בני ישראל
 במאדפקיד יית משה: ואמא אליואניין.
 לם יחצו פי גמלה בני אסראל. כמא אמר
 אלה מוסי: ויעשו בני ישראל ככל אשר-
 צוה יהוה את משה פן חנו לדגליהם וכן
 נסעו איש למשפחתיו ערבית אבתיו:
 ועברו בני ישראל. ככל דפקיד יית
 משה. פן שרון לטקסיהון וכן נטלון. גבר
 דורעיתיה על בית אבתהויה: הם צנע
 בני אסראל. כגמיע מא אמר אלה מוסי.
 כדאך נזלו פי מראכזהם וכדאך רחלו. כל
 סבט לעשאירה עלי ביות אבאיהם: פ
 ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יהוה
 את משה בהר סיני: ואלפין. תולדת אהרן
 ומשה. ביזמא. דמליל יית (גלעם) משה
 בטורא דסיני: והדה נסבה קום הרון
 ומוסי. פי וקת כאטב אלה מוסי פי גבר
 סיני (ג): ואלה שמות בני אהרן הבכור
 גדב ואביהוא אלעזר ואיתמר: ואלפין.
 שמהת בני אהרן בוכרא גדב. ואביהוא.
 אלעזר ואיתמר: והדה אסמא בני הרון
 אבכר גדב. ואביהוא. אלעזר ואיתמר: אלה
 שמות בני אהרן הפתנים המשחים אשר-

מלא ידם לכהן: אלפין. שמהת בני אהרן.
 כהניא דאתרביאו. דאתקרב קורבניהון
 לשמשא: הדה אסמא בני הרון. לאימה
 לממסוחין. אדי כמל ואגבהם ללאמאמה:
 וימת גדב ואביהוא לפני יהוה בהקרבים
 אש זרה לפני יהוה במדבר סיני ובנים
 לא הון להם ויכהן אלעזר ואיתמר על-
 פני אהרן אביהם: ומית גדב ואביהוא
 קדם יית. בקרוביהון אישתא נוכריתא.
 קדם יית במדברא דסיני. ובנין לא הוון להון.
 ושמיש אלעזר ואיתמר. על אפי אהרן
 אביהון: פמאת נדב ואביהוא. במא קרבא
 נארא גריבא. בין ידי אלה פי ברייה סיני.
 וגם יכון להמא בנין. פאם אלעזר ואיתמר.

בהצרה הרון אביהמא: פ
 ודבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יית
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: הקרב את מטה לוי והעמדת
 אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו: קריב
 ית שבטא דלוי. ויתקום ויתיה. קדם אהרן
 כהנא. וישמשון יתיה: קדם סבט לוי.
 ואוקפה. בין ידי הרון אמאם. פיכדמוה:
 ושמרו את משמרתו ואת משמרת כל-
 העדה לפני אהל מועד לעבד את עבדת
 המשכן: וישרון ית משרתיה. וית משרת
 כל כנשתא. קדם משכן ומנא. למפלח
 ית פולחן משכנא: ויחפצו מחפצה. ומחפץ
 אנמאעה. בין ידי כבא אמחצר. ויכדמון
 כדמה למסכן: ושמרו את כל פלי אהל
 מועד ואת משמרת בני ישראל לעבד
 את עבדת המשכן: וישרון. ית כל מני
 משכן ומנא. וית משרת בני ישראל. למפלח
 ית פולחן משכנא: ויחפצו גמיע אניה
 כבא אמחצר. ומחפץ בני אסראל. ליכדמו
 כדמה למסכן: ונתתה את הלויים לאהרן
 ולבניו נתנים נתנים המה לו מאת בני
 ישראל: ותהיין ית ליואי. לאהרן ולבנוהי.
 מסירין יתיבין אנון ליה. מן בני ישראל:
 ואדפע אליואניין. להרון ובניה. מסלמון

ד*

מעטין

חלק הדקדוק (ג) שמות בני אהרן. הבית כנעני: (ד) ימת נדב ואביהוא לפני ה'. אין כאן פסוק מין תיבת אביהוא לתיבת לפני כלל:

מעשיון הם לה. מן בני אסראיל: ואת אהרן
ואת בניו תפקד ושמרו את פהנתם והור
הקרב יזמת: וית אהרן וית פנוהי תמני.
ויטרון ית פהנתהון. וחילוני דיקרב
יתקטיד: והרון ובניה תוכל (ז). ויחפצו
אממתהם. ואי אנגבי תקדם איהא
פליקתל: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם
משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא:
ואני הנה לקחתי את הלויים מתוך בני
ישראל תחת כל בכור פטר רחם מבני
ישראל והיו לי הלויים: ואנא האקריבית
ית ליואי. מנו בני ישראל. חלף כל בוכרא.
פתח וקדא מבני ישראל. ויהון משמשין
קדמי ליואי: ואני פקד שרפת יי אליואניין.
מן בני אסראיל. בדל כל בכר. אוז בטרן
מן בני אסראיל. פיציר לי אלואניין: פי
לי כל בכור ביום הכתי כל בכור בארץ
מצרים הקדשתי לי כל בכור בישראל
מאדם עד בהמה לי יהו אני יהוה: ארי
דילי כל בוכרא ביומא דקטלית כל בוכרא
בארעא דמצרים. אקדישית קדמי כל
בוכרא בישראל. מאנשא עד בעירא. דילי
יהון אנא יי: כמא כאן לי כל בכר. פי יום
אהלכת כל בכר פי בדד מצר. אקדסת
לי כל בכר פי מא בין בני אסראיל. מן
אנסאן אי בהימה. כדאך יציר לי הולאי
אנא אלה שרפתהם (ח): פ

ה

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני לאמר:
ומליל יי עם משה. במדברא דסיני למימר:
תם כלם אלה מוסי. פי ברייה סיני קאידא:
פקד את בני לוי לבית אבתם למשפחתם
כל זכר מבן חדש ומעדה תפקדם: מני
ית בני לוי. לבית אבהתהון לזרעיתהון.
כל בכורא. מבר ירחא ולעידא תמנינון:
עד בני לוי. לביות אבאיהם לעשאיריהם.
כל דכר. מן אבן שהר פצאעדא תעדהם:
ויפקד אתם משה על פי יהוה כאשר צוה:
ומנא יתהון. משה על מימרא דיי. כמא
דאתפקד: פעדהם מוסי עדי קול אלה. כמי

חלק הדקדוק: ה) שמות בני גרשון. הבית כנעיא:

אמר: ויהו אלה בני לוי בשמתם גרשון
וקהת ומררי: והו אלין בני לוי בשמתהון.
גרשון. וקהת ומררי: והולאי כאנו בני
לוי באסמאיהם. גרשון. וקהת ומררי:
ואלה שמות בני גרשון למשפחתם לבני
ושמע: ואלין שמות בני גרשון
לזרעיתהון. לבני ושמעי: והדה אסמא
בני גרשון. לבני ושמעי לעשאיריהם:
ובני קהת למשפחתם עמרם ויצהר חברון
ועזיאל: ובני קהת לזרעיתהון. עמרם
ויצהר. חברון ועזיאל: ובני קהת
לעשאיריהם. עמרם ויצהר. חברון ועזיאל:
ובני מררי למשפחתם מחלי ומושי אלה
הם משפחת הלוי לבית אבתם: ובני מררי.
לזרעיתהון מחלי ומושי. אלין אנון. זרעית
לוי לבית אבהתהון: ובני מררי.
לעשאיריהם מחלי ומושי. הדה עשאר
אליואניין לביות אבאיהם: לגרשון
משפחת הלוי ומשפחת השמע: אלה
הם משפחת הגרשני: לגרשון. זרעית
לבני וזרעית שמעי. אלין אנון. זרעית
גרשון: לגרשון. עשירה לבני. ועשירה
שמעי. הדה עשאיריהם: פקדיהם במספר
כל זכר מבן חדש ומעדה פקדיהם שבעת
אלפים וחמש מאות: מניניהון במנין כל
דכורא. מבר ירחא ולעידא. מניניהון.
שבעא אלפין וחמש מאה: ועדהם
באחצא כל דכר. מן אבן שהר פצאעדא.
סבעה אאף וכמם מאיה: משפחת
הגרשני אחרי המשכן יחנו יפה: זרעית
גרשון. אחורי משכנא. ישרון מערבא:
ועשאיריהם ינולון. ורא אמסכן פי אמגרב:
ונשיא בות אב לגרשני אליספ בן דאל:
ורב בית בא לבית גרשון. אליספ בר לא:
ושריפהם. איספ אבן לא: ומשמרת בני
גרשון באהל מועד המשכן והאהל מכסהו
ומסך פתח אהל מועד: ומשרת בני
גרשון במשכן זמנא. משכנא ופרסא.
חופאיה. ופרסא. דתרע משכן זמנא:
וחפצהם מן כבא אמחצר. אמסכן ואכבא.

ונשאה. וסתר באב כבא אמהצר: וקדעי
החצר ואת מסך פתח החצר אשר על
המשכן ועל המזבח סביב ואת מיתריו
לכל עבדתו: וסרדי דרתא. וית פרסא
דתרע דרתא. דעל משכנא. ועל מדבחה
סחור סחור. וית אמוניה. לכל פולחניה:
וקלוע אצראדק וסתר באבה. אדי עלי
אמסכן ולמדבחה מסתדירא. ואמנאבהא.
וסאיר כדמתהא: ס וקקת משפחת
העמרמי ומשפחת היצחקי ומשפחת
החברני ומשפחת העזיאלי אלה הם
משפחת הקהתי: וקקת זרעית עמרם
וזרעית יצחק. וזרעית חברון. וזרעית
עזיאל. אלין אנון זרעית קהתי: וקקת.
עשירה עמרם ועשירה יצחק. ועשירה
חברון. ועשירה עזיאל. הדה עשירה:
במספר כל זכר מבין חדש ומעלה שמת
אלפים ושיש מאות שמרי משמרת
הקדש: במנין כל דכורא. מבר ירהא
ולעילא. תמניא אלפין ושית מאה. נמרי
מפרתא דקודשא: באהצא כל דכר. מן
אבן שהר פצאעדא. תמאניה אאף וסת
מאיה. האפצי מהפין אקדם: משפחת
בני קהתי יחנו על ירך המשכן תימנה:
זרעית בני קהתי ישרון. על שדא דמשכנא
דרומא: ועשירהם ינזון. אי גאנב אמסכן
פי אננוב: ונשיא בית אב למשפחת
הקהתי אדיצפן בין עזיאל: ורב בית בא
לזרעית קהתי. אדיצפן בר עזיאל: ושריפהם
אדיצפן אבן עזיאל: ומשמרתם הארן
והשלחן והמנורה והמזבחה וכלי הקדש
אשר ישרתו בהם והמסך וכל עבדתו:
ומפרתהון. ארונא ופתורא ומנרתא
ומדבחיא. ומני קודשא. די שמשון בהון.
ופרסא. וכל פולחניה: והפצהם. אצנרוק
ואמאידה ואמנארה ואמראבה. ואניה
אקדם. אדי יכדמון בהא. ולסתר וסאיר
כדמתה: ונשיא נשיא הלוי לעזר בין אהרן
הכהן פקדת שמרי משמרת הקדש:

ואמר פלא דממנא עד רב רבי ליואי. לעזר
בר אהרן כהנא. מתחות ידוהי ממונן. נמרי
מפרתא דקודשא: ושריפה אשראף אליואנין
אעזר אבן הרון אמאם. מוכל בהאפצי
מהפין אקדם: למררי משפחת המחלי
ומשפחת המושי אלה הם משפחת מררי:
למררי. זרעית מחלי. וזרעית מושי. אלין
אנון זרעית מררי: ולמררי. עשירה מחלי.
ועשירה מושי. הולאי עשירה: ופקדיהם
במספר כל זכר מבין חדש ומעלה ששת
אלפים ומאתים: ומנניהון במנין כל
דכורא. מבר ירהא ולעילא. שתת אפין
ומאתין: ועדדהם באהצא כל דכר. מן
אבן שהר פצאעדא. סתה אאף ומאיתין:
ונשיא בית אב למשפחת מררי צוריאל
בין אביחיל על ירך המשכן יחנו צפנה:
ורב בית בא לזרעית מררי. צוריאל בר
אביחיל. על שדא דמשכנא. ישרון צפונא:
ושריפהם. צוריאל אבן אביחיל. וינזון אי
גאנב אמסכן פי אשמא: ופקדת משמרת
בני מררי קרשי המשכן ובריהו ועמריו
ואדניו וכל פלוו וכל עבדתו: ודמסר
למטר לבני מררי. דפי משכנא. ועברוהי
ועמודוהי וסמכוהי. וכל מנוהי וכל
פולחניה: וכלה חפין בני מררי. תכאתג
אמסכן. ואמהאנה ועמדה וקואעדא. וכל
אניתה וסאיר כדמתה: ועמריו החצר
סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם:
ועמודי דרתא. סחור סחור וסמכיהון.
וסכיהון ואמוניהון: ועמד אצראדק
מסתדירא. וקואעדא ואותאדהא
ואמנאבהא: והחנים לפני המשכן קדמה
לפני אהל מועד ומזבחה משה ואהרן
ובני שמרים משמרת המקדש למשמרת
בני ישראל וסחור הקרב ימת: ודשרן קדם
משכנא. קדומא קדם משכנא ומנא מדבחה.
משה ואהרן ובניהי. נמרין מפרת מקדשא
(ג"ל מפרתא דקודשא). למפרת בני ישראל.
והילוני דיקרב יתקטיד: ואנאזלין בין ידי

כבא חלק הדקדוק. (1) משפחת העמרמי. ה"א בפתח ככל התיגאן וכ"כ א"ת ו"ל: (2) וכל כליו ובל עבודתו. תיבת כליו נשפחה ככל התיגאן.
ג במדבר (כתר תורה)

כָּבֹד אֶמְחַזֵּר בְּיָמַי אֶמְשַׁרְק ^(ו). מוֹסִי וְהָרוֹן
וּבְנֵיהֶם הָאֵפֶזִי מִחֶפְצֵי אֱמֻקְדָּסִי ^(ז). וּמִחֶפְצֵי בְנֵי
אִסְרָאֵל. וְאִי אֲנֹנִי תִקְדָּם לִי דַלְךָ
פְּלִיקְתָּר: כִּדְפִקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פִּקְדָּ
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה לְמִשְׁפַּחְתְּכֶם כָּל־
זְכוֹר מִבְּנֵי חֹדֶשׁ וּמַעֲלֵה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף:
כֹּד מִנִּי לְיוֹאֵי. דְּמִנָּה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן. עַד
מִמְרָא דִּי לְזִרְעֵיתְהוֹן. כֹּד דְּכוּרָא מִבְּר
יִרְחָא וְלַעֲלָא. עֶשְׂרִין וְתֵרֵין אֶלְפִין: פִּדְלָךְ
גִּמְעָ עַד דְּלִוְאֲנִיין. אֲדִי עֲדָהּ מוֹסִי
וְהָרוֹן. עַד קוֹד אֵלֶּה לַעֲשִׂירָהֶם. כֹּד דְּכֹר
מִן אֲבִן שְׁהַר פְּצִיאַעְדָּא. אֲתַנִּין וְעֶשְׂרִין
אֶפֶא: ^ס וַיֹּאמֶר

יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פִּקְדָּ כָּל־בְּכוֹר וְזָכֹר
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי חֹדֶשׁ וּמַעֲלֵה וְשֵׁא אֶת
מִסְפַּר שְׁמֹתָם: וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה. מִנִּי כָל
בְּכוּרֵיא דְּכוּרֵיא ^(כ) דְּכָרֵיא ^(כ) לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.
מִבְּר יִרְחָא וְלַעֲלָא. וְקָבִיל. יֵת מִנִּין
שְׁמֵתְהוֹן: תָּם קָא אֵלֶּה לְמוֹסִי. עַד כֹּד
בְּכֹר דְּכֹר מִן בְּנֵי אִסְרָאֵל. מִן אֲבִן שְׁהַר
פְּצִיאַעְדָּא. וְאַרְפַּע אַחְצָא אִסְמַאִיהֶם:
וְלִקְחָתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִי אֲנִי יְהוָה תַּחַת כֹּד־
בְּכֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּהֵמַת הַלְוִיִּם
תַּחַת כֹּד־בְּכוֹר בְּבֵהֵמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וְתִקְרִיב יֵת לְיוֹאֵי קִדְמֵי אֲנָא יְיָ. חֲלָף כָּל
בּוֹכְרָא בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. וְיֵת בְּעִירָא דְּלִוְאֵי.
חֲלָף כָּל בּוֹכְרָא. בְּעִירָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
וְזָכֹר לְלוֹאֲנִיין דִּי אֲנָא אֵלֶּה שְׂרַפְתָּהֶם.
כֹּד כֹּל בְּכֹר מִן בְּנֵי אִסְרָאֵל. וּבֵהָאִים
לְלוֹאֲנִיין. כֹּד כֹּל בְּכֹר. מִן בֵּהָאִים בְּנֵי
אִסְרָאֵל: וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־אֵת כֹּד־בְּכוֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וּמִנָּה
מֹשֶׁה. כַּמָּא דְּפִקְדֵי יְיָ יֵתִיה. יֵת כָּל בּוֹכְרָא
בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: פַּעַד מוֹסִי. כַּמָּא אִמְרָה
אֵלֶּה. כֹּד בְּכֹר מִן בְּנֵי אִסְרָאֵל: וְיֵהִי כָל־
בְּכוֹר וְזָכֹר בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי חֹדֶשׁ וּמַעֲלֵה
לְפִקְדֵיהֶם שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף שְׁלֹשָׁה
וּשְׁבַעִים וּמֵאֵתִים: וְהוּוּ כֹד בְּכוּרֵיא דְּכוּרֵיא.
בְּמִנִּין שְׁמֵהֶן מִבְּר יִרְחָא וְלַעֲלָא לְמִנִּי יְהוֹן.

עֶשְׂרִין וְתֵרֵין אֶפֶן. וּמֵאֵתֶן וְשִׁבְעִין וְתֵרֵתֵא:
כַּמָּא כֹל בְּכֹר דְּכֹר. כַּאֲחֻצָּא אִסְמַאִיהֶם.
מִן אֲבִן שְׁהַר פְּצִיאַעְדָּא כֹּדֶךְ. אֲתַנִּין וְעֶשְׂרִין
אֶפֶא. וּמֵאֵתֶן וְתֵלֵאתֶהוּוּ סְבַעִין: פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיד
יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ: תָּם כָּלֶם אֵלֶּה מוֹסִי
תְּכַלִּימָא: קַח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כֹּד־בְּכוֹר
בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת
בְּהֵמַתֶּם וְהִיזִילִי הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה: קְרִיב
יֵת לְיוֹאֵי. חֲלָף כָּל בּוֹכְרָא בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל.
וְיֵת בְּעִירָא דְּלִוְאֵי חֲלָף בְּעִירְהוֹן. וְיֵהוֹן
מִשְׁמֵשִׁין קִדְמֵי לְיוֹאֵי אֲנָא יְיָ: כֹּד
לְלוֹאֲנִיין. כֹּד כֹּל בְּכֹר מִן בְּנֵי אִסְרָאֵל.
וּבֵהָאִים לְלוֹאֲנִיין כֹּד כֹּד בֵּהָאִים. פִּיעִירו
דִּי לְלוֹאֲנִיין אֲנָא אֵלֶּה שְׂרַפְתָּהֶם: וְאֵת
פְּרוּזֵי הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשְּׁבַעִים וְהַמֵּאֵתִים
הָעֲדָפִים עַל־הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וְיֵת פּוֹרְקוֹן מֵאֵתֶן. וְשִׁבְעִין וְתֵלֵתֵא. דִּיתִירִין
עַל לְיוֹאֵי. מִבְּכוּרֵיא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֲמַר
פִּדְא יְיָ אֲמַאִיתֶן וְאֶתֵלֵאתֶה וְאֶסְבַּעִין.
אֲזַיְדִין עַל־י לְלוֹאֲנִיין. מִן בְּכוֹר בְּנֵי
אִסְרָאֵל: וְלִקְחָתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שְׁקָדִים
לְגִלְגָּלַת בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה
הַשְּׁקָל: וְתִסַּב. חֲמִישׁ חֲמִישׁ. סְלַעִין
דְּגִלְגָּלַתֵא. בְּסִלְעֵי קוֹדֶשׁא תִסַּב. עֶשְׂרִין
סְלַעִין סְלַעִין: פִּכֹד כַּמָּסָה מֵתֵאקִיל פְּצָה.
לְכָל גִּמְגֻמָּה מִנֵּהֶם בְּמֵתֵקָא אֶקְדָּם. כֹּד
מֵתֵקָא עֶשְׂרִין דְּאֲנָם: וְנִתְתֵהּ דְּכֶסֶף לְאַהֲרֹן
וְלְבְנָיו פְּרוּזֵי הָעֲדָפִים בְּהֵם: וְתֵתִין בְּסַפָּא.
לְאַהֲרֹן וְלְבְנָוֵהִי. פּוֹרְקוֹן. דִּיתִירִין בְּהוֹן:
וְאַרְפַּע אֶפְצָה לְהָרוֹן וּבְנֵיהֶם. פִּדְא אֶפֶא צְלִין
עֲלֵיהֶם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם מֵאֵת
הָעֲדָפִים עַל פְּרוּזֵי הַלְוִיִּם: וְנָסִיב מֹשֶׁה.
יֵת כֶּסֶף פּוֹרְקֵנְהוֹן. מִן דִּיתִירִין. עַל פְּרִיִקֵן
לְיוֹאֵי: פִּאכֹד מוֹסִי. פְּצָה אֶפֶדָּא. מִן
אֲזַיְדִין. עַל־י פִּדְא לְלוֹאֲנִיין: מֵאֵת בְּכוֹר
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַח אֶת־כֶּסֶף חֲמִשָּׁה
וְשִׁשִּׁים וְשֹׁלֶשׁ מֵאוֹת וְאַלְף בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ:
מִן בְּכוּרֵיא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל גָּסִיב יֵת כֶּסֶף־אֶלֶף

חֲלָף הַדְּקוּק. (ח) וְלִקְחָתָּ אֶת הַלְוִיִּם לִי. בְּקַעַת תִּיגָאן תִּיבַת וְלִקְחָתָּ בּוֹקֶף קָמִין: (ט) אֵת כֹּל בְּכוֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. תִּיבַת אֵת בְּצִירֵי וְטַעַם מֵאֲרַכָּה.

אלף ותלת מאה. ושתין וחמיש. סלעין
 בסלעי קודשא: מן בכור בני ישראל
 אכר תלך אפצה. אף ותלאת מאה.
 וכמסה וסתין. מתקל במתקל אקדם:
 ויתן משה את כסף הפרים לאהרן ולבניו
 על פי יהוה כאשר צוה יהוה את משה:
 ויהב משה. ית כסף פריקיא. לאהרן
 ולבניו על מימרא דיי. במא דפקיד יי
 ית משה: פרפע מוסי פצה אפרא. א
 הרון וכניה עלי קול אלה. כמא אמרה: פ
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:
 ומליל יי. עם משה ולאהרן למימר: תם
 כלם אלה מוסי והרון תכרימא: נשא
 את יראש בני קהת מתוך בני לוי
 למשפחתם לבית אבתם: קבילו. ית
 חושבן בני קהת. מגו בני לוי. לזרעיתיהון
 לבית אבתיהון: ארפעא גמלה בני קהת.
 מן בין בני לוי. לעשאורהם וכיות אבאיהם:
 מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים
 שנה כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל
 מועד: מבר תלתין שנין ולעילא. ועד בר
 חמשין שנין. בר דאתי לחילא. למעבד
 עבדתא במשכן זמנא: מן אבן תלאתין
 סנה פצאעדא. וא" אבן כמסין סנה. כל
 מן ידכל לאגיש. ליעמל צנאעה פי כבא
 אמהצר: זאת עבדת בני קהת באהל
 מועד קדש הקדשים: דין. פולחן בני
 קהת במשכן זמנא. קודש קודשא (כ"י)
 קודשין): הדה כדמה בני קהת פי כבא
 אמהצר. כאין אקדאם: ובא אהרן ובניו
 בנסע המחנה והורדו את פרכת הפך
 וכסודבה את ארן הערת: ויעוד אהרן
 ובניו במטל משריתא. ופרקון. ית
 פרובתא דפרסא. ויכסון פה. ית ארזא
 דסהרותא: וידכל הרון ובניה ענד רחיל
 לעסבר. ויהיו (אסגף אמסתור. ויגמו בה
 צנרוק אשהארה: ונתנו עליו פסו עור
 תחש ופרשו בגד פלד תבלת מלמעלה
 ושמו בדיו: ויהנון עלוהי. חופאה דמשך
 ססגנא. ויפרסון לבוש גמיר. תבלא

(* הפדוים קרי

מלעילא. וישוון אריהוהי ויגעלו עליה.
 נשא גלוד דארש. ויכסמו תוב גמלתה
 מן אסמאנגון פוקה. ויצלחו אקואבה:
 ועל שלתן הפנים יפרשו בגד תבלת
 ונתנו עליו את הקערת ואת הכפת ואת
 המנקית ואת קשות הנסך ולהם התמיד
 עליו יהיה: ועל פתורא דלחים אפיא.
 יפרסון לבוש תכלא. ויהנון עלוהי. ית
 מגפיא וית בזפיא וית מכילתא. וית
 קסות נסוכא. ולתמא תדירא עלוהי יהי:
 ועלי אמאידה אמוגה. יכסמו תוב
 אסמאנגון. ויגעלו עליה. אקצאע ואדרוג
 ואמלאעק ואמדהון ואמוזאג (כ"א). ואכבו
 אדאם עליה יכון: ופרשו עליהם בגד
 תורעת שני וכסו אתו במכסה עור תחש
 ושמו את בדיו: ויפרסון עליוהון. לבוש
 צבע זהורי. ויכסון יתיה. בחופאה דמשך
 ססגנא. וישוון ית אריהוהי: ויכסמו
 עליהא. תוב צבג קרמו. ויגמיהא בגמא
 גלוד דארש. ויצלחו אקואבה: ולקחון
 בגד תבלת וכסו את מנרת המאור ואת
 נרתיה ואת מלקחיה ואת מחתתיה ואת
 כל כלי שמנה אשר ישרתו לה בהם:
 ויכסון לבוש תכלא. ויכסון. ית מנרתא
 דאנהורי וית בוצינהא. וית ציבתהא וית
 מחתיתיהא. וית כל מני שמושה. דישמשון
 לה בהון: ויאכדו תוב אסמאנגון. ויגמו
 בה מנארה אצאה וסרגהא. וכלבאתהא
 ומנאמרהא. וגמיע אניה דהנהא. אדי
 יכדמונהא בהא: ונתנו אתה ואת כל
 פליה אל מכסה עור תחש ונתנו עליה
 המוט: ויהנון יתיה וית כל מנהא. לחופאה
 דמשך ססגנא. ויהנון על אריהא:
 ויגעלונהא וגמיע אניהא. פי נשא גלוד
 דארש. ויצעו (כ"ב) דאך עלי אדהק: ועלן
 מזבחה הזהב יפרשו בגד תבלת וכסו אתו
 במכסה עור תחש ושמו את בדיו: ועל
 מדבתא דדהבא. יפרסון לבוש תכלא.
 ויכסון יתיה. בחופאה דמשך ססגנא.
 וישוון ית אריהוהי: ועלי מדבה אדהב.

יכסמו

יבסמו תוב אסמאנגון. ויגמזה בגמא גרוד דארש. ויצלחו דהוקה (אקואבה): וקקחו את כלי כלי השרת אשר ישרתו בם בקדש ונתנו אל בגד תכלת וכסו אותם במכסה עור תחש ונתנו על המוט: ויסבון ית כל מיני שמושא דישמשון בהון בקודשא. ויתנון ללבוש תכלא. ויבסון יתהון. בחופאה דמשך ססגונא. ויתנון על אריתא: תם יאכרו גמיע אניה לכדמה אדי יכרמון בהא פי אקדם. פיגערונהא פי תוב אסמאנגון. ויגמזה בגמא גרוד דארש. ויצעוהא פי אדהק: ודישנו את המזבח ופרשו עליו בגד ארגמן: ויספון ית קטמא דמדבחה. ויפרסון עלוהי. לבוש ארגון: וירמדו אמדבחה. ויבסמו עליה. תוב ארגואן: ונתנו עליו את כלי כלי אשר ישרתו עליו בהם את המזבח את המזולגת ואת היעום ואת המזרקת כל כלי המזבח ופרשו עליו יבסוי עור תחש ושמו בדיו: ויתנון עלוהי. ית כל מנוהי דישמשון עלוהי בהון. ית מחתותא ית צנוריתא וית מגרופיתא וית מזרקיא. כל מיני מדבחה. ויפרסון עלוהי. חופאה דמשך ססגונא. וישוון אריחיהי: ויגעלון עליה גמיע אניתה אדי יכרמון בהאעלית. אמגאמר ואמנאשל ואמגארף ואכראנב. וסאיר אניה אמדבחה. ויבסמו עליה גמא גרוד דארש. ויצלחו דהוקה (אקואבה): וכלה אהרן ובניו לכפת את הקדש ואת כלי כלי הקדש בנסע המחנה ואחר יבאו יבאו בני קהת לשאת ולא יגעו אל הקדש ומתו אלה משא בני קהת באהר מועד: וישיצו אהרן ובנוהי. לכפאה ית קודשא. וית כל מיני קודשא במטר משריתא. ובתר בן. ייעלון בני קהת למטר. וקא יקרבו לקודשא ולא ימותון. אלין (כ"י דין). מטול בני קהת במשכן זמנא: פאדא פרג הרון ובניה. מן תגטיה אקדם. וגמיע אניתה ענד רחיל אעסבר.

פבעד דאך ידכל בני קהת פיהמלונהא. ולא ידנו מן אקדם פיהלכון. הדה צפה (כ) חמל בני קהת פי כבא אמחצר: ופקדת לעזר אבן אהרן הכהן שמן המאור וקטרת הסמים ומנחת התמיד ושמן המשחה פקדת כל המשכן וכל אשר בו בקדש ובבדיו: ודמסיר. לא לעזר פר אהרן בהנא. משחא דאנהרותא וקטרת בוסמיא. ומנחתא תדירא ומשחא דרבוותא. מסרת. כל משפנא וכל דביה. במקודשא ובמנוהי: ווכאה לעזר אבן הרון לאמאם. דהקאצאה ובכור אצמוג. ואבר אראים ודהן למסח. פדאך וכאה למסכן וגמיע מא פיה. מן קדם ואניתה: פ

ויבר יהוה אל משה ואליהרן לאמר: ומליל יי. עם משה ולא אהרן למימר: תם כלם אלה. מוסי והרון תכלימא: לא תכליתו. את שבט משפחת הקהתי מהוך הדוים: לא תשיצון. ית שיבט זרעית קהת. מגו דיואי: לא תקטעו עשאר סבט קהת (כ). מן בין אדיואניין: וזאת עשו להם וחיו ולא ימתו בגשתם את קדש הקדשים אהרן ובניו יבאו ושמו אתם איש איש על עברתו ואלי משאו: ודא עבירו דהון. ויחיון וקא ימותון. במקרב בהון לקודש קודש'א. אהרן ובנוהי ייעלון. וימנון יתהון. גבר גבר. על פולחניה ולמטוליה: כל אצנעו להם הדה לכלה. התא יחיון ולא יהלכון. בדנוהם א' כאץ לאקדאם. ידכלון הרון ובניה. ויולונהם. כל פריק עלי כדמתה והמלה: ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו: ולא ייעלון למחזו. כד מכסן ית מיני קודשא ולא ימותון: ולא ידכלון פינצרון. ענד תגטיה (כ) אקדם ולא יהלכון: פ פ פ

קנ"ט פיסוקים סי' חלקיהו. ומפטורין והיה מספר בני ישראל הושע סימן ב'. דר"ה למנחת שבת וב' וה'.

ויבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא:

נשא חלק הרקדוק. י) אשר ישרתו בם בקדש. אין כאל"ף געיא (ב) כסוי עור תחש. כסוי בפשטא בכל התיגאן היפך הרפיס'ו

נשא את־ראש בני גרשון גִּם־יהם לבית
 אבתם למשפחתם: קביל. ית־חושבן. בני
 גרשון אף־אנון לבית אבהתהון לזרעיתהון:
 ארפע גמלה בני־גרשון הם איצא. לבית
 אבאיהם לעשאיריהם: מִבֵּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
 וּמַעֲדָה עַד בֵּין חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקַד אֹתָם
 כְּלִי־הַבָּא לְצִבָּא צִבָּא לְעֵבֶד עֲבֹדָה בְּאֵל
 מוֹעֵד: מִבֵּר תִּלְתִּין שָׁנִין וְלַעֲיִלָּא. עַד בֵּר
 חֲמִשִּׁין שָׁנִין תִּמְנִי ית־הון. כִּל דְּאֵתִי לְחֵילָא
 חֵילָא. לְמַפְלַח פּוֹלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא: מִן
 תְּלָאתִין סְנָה פְּצֵא עֵדָא. אִי אֲבָן כְּמִסִּין סְנָה
 תַּעֲדָהֶם. כִּל מִן יִדְכֵּל לֹאגִישׁ. לְכַדְמָה כְּבָא
 אֲמַחְצֵר: זֹאת עֲבֹדָת מִשְׁפַּחַת הַגֵּרִשִׁי
 לְעֵבֶד וְלִמְשָׂא: דִּין פּוֹלְחָן. זֵרְעִית גֵּרִשׁוֹן.
 לְמַפְלַח וְלִמְטַל: וְהִדָּה כְּדַמְתָּהֶם. עֲמֵלָא
 וְחִמְרָא: וְנִשְׂאוּ אֶת־יְרֵיעַת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־
 אֹהֶל מוֹעֵד מִכְּסֹהוּ וּמִכְּסֵּה הַתְּחָשׁ אֲשֶׁר־
 עָלָיו מִלְּמַעְלָה וְאֶת־מִסְךְ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
 וַיִּטְלוּ. יֵת יְרֵיעַת מִשְׁכָּנָא וְיֵת מִשְׁכָּן
 זְמָנָא. הַוּפָאִיה. וְהַוּפָאִיה. דְּסִסְנֹנָא דְעֵלְוָהּ
 מְלַעֲיִלָּא. וְיֵת פֶּרְסָא. דְּתִרְעַ מִשְׁכָּן זְמָנָא:
 יַחֲמִדוּן שְׁקָאק אֲמַסְכֵּן וְכָבָא אֲמַחְצֵר.
 וְנִשְׂאָה. וְנִשְׂאָה אֲדָרְשֵׁאדִי עֲלִיה מִן פּוֹק.
 וְסִתֵּר בָּאב כְּבָא אֲמַחְצֵר: וְאֵת קְלַעֵי
 הַחֲצֵר וְאֶת־מִסְךְ אִפְתָּה וְשַׁעַר הַחֲצֵר אֲשֶׁר
 עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת
 מִיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי עֲבֹדָתָם וְאֵת כְּלֵי־
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם וְעֲבָדוּ: וְיֵת סִרְדֵי דֶרְתָּא.
 וְיֵת פֶּרְסָא דְמַעֲלָנָא דְתִרְעַ דֶּרְתָּא. דְּעַל
 מִשְׁכָּנָא וְעַל מִדְּבַחַת סְחֹר סְחֹר. וְיֵת
 אֲטוּנִיָּהוֹן. וְיֵת כִּל מְנִי פּוֹלְחָנְהוֹן. וְיֵת כִּל
 דִּיתְמָסֵר. לְהוֹן וַיִּפְלַחוּן: וְקִלוּעַ אֲצֵרָאדִק
 וְסִתֵּר בָּאבָהָא. אֲדִי עַל־אֲמַסְכֵּן וְאֲמַדְבָּה
 מִסְתֵּדִירָא. וְאֲטַנְאָבָהָא. וְסֵאִיר אֲנִיָּה
 כְּדַמְתָּהָא. וְכִל מָא יַצְלַח לְהָא הֶם יְכַדְמוּן:
 עַל־פִּי אֲהָרֹן וּבְנָיו תִּהְיֶה כְּלֵי־עֲבֹדָת בְּנֵי
 הַגֵּרִשִׁי לְכָל־מִשְׁאֵם וְלְכָל עֲבֹדָתָם
 וּפְקֻדָּתָם עֲלֵהֶם בְּמִשְׁמֶרֶת אֵת כָּל־
 מִשְׁאֵם: עַל מִימֵר אֲהָרֹן וּבְנָוָהּ תִּהְיֶה (כִּל־יָהוּ).
 כִּל פּוֹלְחָן בְּנֵי גֵרִשׁוֹן. לְכָל מִטּוֹלְהוֹן. וְלְכָל

פּוֹלְחָנְהוֹן. וְתִמְנֹן (כִּל־) וְתִמְנֹן (כִּפִּי סִסְנֹנִי)
 עֲלֵיהוֹן בְּמִטְרָא. יֵת כִּל מִטּוֹלְהוֹן: עַל־קוֹל
 הָרוֹן וּבְנִיָּה יִכוּן. גְּמִיעַ כְּדַמְהֵי בְנֵי גֵרִשׁוֹן.
 מִן הַמְלָהֶם. וְסֵאִיר עֲמֵלָהֶם. וְעֵדוּ עֲלֵיהֶם
 בַּחֲפִיץ. גְּמִיעַ הַמְלָהֶם: זֹאת עֲבֹדָת
 מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגֵּרִשִׁי בְּאֵל מוֹעֵד
 וּבְמִשְׁמֶרֶת בֵּיד אֵיתְמַר בֵּין־אֲהָרֹן הַכֹּהֵן:
 דִּין פּוֹלְחָן. זֵרְעִית. בְּנֵי־גֵרִשׁוֹן בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא.
 וּבְמִטְרָתְהוֹן. בֵּידָא דְאֵיתְמַר. בֵּר אֲהָרֹן
 כִּהְנָא: הִדָּה כְּדַמְהֵי עֲשֵׂאִיר בְּנֵי־גֵרִשׁוֹן פִּי
 כְּבָא אֲמַחְצֵר. וְחַפְצָהֶם. עַל־יַד אֵיתְמַר.
 אֲבָן הָרוֹן אֲמָאִם: ס פְּנֵי מִרְרֵי
 לְמִשְׁפַּחַתָּם לְבֵית־אֲבֹתָם תִּפְקַד אֹתָם:
 בְּנֵי מִרְרֵי. לְזֵרְעִיתְהוֹן לְבֵית אֲבֹתְהוֹן
 תִּמְנִי ית־הון: בְּנֵי מִרְרֵי. לְעִשְׂאִירֵהֶם וּבֵית
 אֲבֹאִיהֶם תַּעֲדָהֶם: מִבֵּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
 וּמַעֲדָה וְעַד בֵּין חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקַדְכֶם כְּלִי־
 הַבָּא לְצִבָּא לְעֵבֶד אֶת־עֲבֹדָת אֹהֶל מוֹעֵד:
 מִבֵּר תִּלְתִּין שָׁנִין וְלַעֲיִלָּא. וְעַד בֵּר חֲמִשִּׁין
 שָׁנִין תִּמְנִיָּנוּן. כִּל דְּאֵתִי לְחֵילָא. לְמַפְלַח.
 יֵת פּוֹלְחָן מִשְׁכָּן זְמָנָא: מִן אֲבָן תְּלָאתִין
 סְנָה פְּצֵא עֵדָא. וְאִי אֲבָן כְּמִסִּין סְנָה
 תַּעֲדָהֶם. כִּל מִן יִדְכֵּל לֹאגִישׁ. לִיכְדָם
 כְּדַמְהֵי כְּבָא אֲמַחְצֵר: וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת
 מִשְׁאֵם לְכָל־עֲבֹדָתָם בְּאֵל מוֹעֵד קְרִישֵׁי
 הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחֵיו וְעַמּוּדָיו וְאֲדָנָיו: וְדָא
 מִטְרָת מִטּוֹלְהוֹן. לְכָל פּוֹלְחָנְהוֹן בְּמִשְׁכָּן
 זְמָנָא. דְּפִי מִשְׁכָּנָא. וְעֲבָרְוָהּ וְעַמּוּדְוָהּ
 וְסִמְכוּוָהּ: וְהִדָּא חֲפִץ הַמְלָהֶם. וְסֵאִיר
 עֲמֵלָהֶם פִּי כְּבָא אֲמַחְצֵר. תְּכַאֲתַג אֲמַסְכֵּן.
 וְאֲמַהֲאָנָה וְעַמּוּדָה וְקוֹאֲעֵדָה: וְעַמּוּדֵי הַחֲצֵר
 סָבִיב וְאֲדָנֵיהֶם וְיִתְדֹתָם וּמִיתְרֵיהֶם לְכָל־
 כְּלֵיהֶם וְלְכָל עֲבֹדָתָם וּבְשִׁמַּת תִּפְקַדוּ
 אֶת־כָּל־מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאֵם: וְעַמּוּדֵי דֶרְתָּא
 סְחֹר סְחֹר וְסִמְכֵיהוֹן. וְסִפִּיהוֹן וְאֲטוּנִיָּהוֹן.
 לְכָל מְנִיָּהוֹן. וְלְכָל פּוֹלְחָנְהוֹן. וּבְשִׁמַּת
 תִּמְנֹן (כִּל־תִּמְנֹן). יֵת מְנִי מִטְרָת מִטּוֹלְהוֹן:
 וְעַמּוּד אֲצֵרָאדִק מִסְתֵּדִירָא וְקוֹאֲעֵדָה.
 וְאוֹתָאֲדָהָא וְאֲטַנְאָבָהָא. וְגְמִיעַ אֲנִיתְהָא.

וסאיר
 חלק הדקדוק. א) ועל המזבח סביב. היכת המזבח בפשטא אחת והיא מלרע וזו היא שימת הרמ"ל וספרי ספרד וכ"ה בירושלמיים.

לפולחנא במשכן זמנא: מן אבן תלאתין
 סנה פצאעדא. ואי אבן כמסין סנה. כל
 מן ידכל לאגיש. לכדמה' כבא למחצר:
 ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם
 אלפים ושש מאות ושלושים: והו
 מניניהון לזרעיתהון לבית אבתהון.
 תרין אלפין. ושית מאה ותלתין: פכאן
 ערדהם. לעשירהם וביזת אבאיהם.
 אפין וסת מאה ותלאתין: אלה פקודי
 משפחת בני גרשון בל-העבר באהל
 מועד אשר פקד משה ואהרן עלפי
 יהוה: אלין מניני. זרעית בני גרשון. כל
 דפלח במשכן זמנא. דמנא משה. ואהרן
 על מימרא דיי: הולאי מעדודי עשאר
 בני גרשון. כל מן כרם פי כבא למחצר.
 אדי עד מוסי. והרון עלי קול אלה: ופקודי
 משפחת בני מררי למשפחתם לבית
 אבתם: ומניני. זרעית בני מררי.
 לזרעיתהון לבית אבתהון: ועדד עשאר
 בני מררי. לעשירהם וביזת אבאיהם:
 מכן שלשים שנה ומעלה ועד בן-חמשים
 שנה בל-הפא לצבא לעבדה באהל מועד:
 מבר תלתין שנין ולעילא. ועד בר חמשין
 שנין. כל דאתי לחילא. לפולחנא במשכן
 זמנא: מן אבן תלאתין סנה פצאעדא.
 ואי אבן כמסין סנה. כל מן ידכל לאגיש.
 לכדמה' כבא למחצר: ויהיו פקדיהם
 למשפחתם שלשת אלפים ומאתים:
 והו מניניהון לזרעיתהון. תלתא אלפין
 ומאתן: פכאן ערדהם לעשירהם.
 תלאתה אאף ומאתין: אלה פקודי
 משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן
 עלפי יהוה ביד משה: אלין מניני.
 זרעית בני מררי. דמנא משה ואהרן. על
 מימרא דיי בידא דמשה: הולאי מעדודי
 עשאר בני מררי. אדי עד מוסי והרון.
 עלי קול אלה ביד מוסי: בל-הפקדים
 אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל
 את-הלויים למשפחתם ולבית אבתם:
 כל מניניא. דמנא משה ואהרן. ורברבי

וסאר אעמאהא. ועדו באסמא. גמיע
 אניה חפין חמדהא: זאת עבדת משפחת
 בני מררי לבל-עבדתם באהל מועד ביד
 איתמר בן-אהרן הכהן: דין פולחן.
 זרעית בני מררי. לבל פולחנהון במשכן
 זמנא. בידא דאיתמר. בר אהרן כהנא:
 הדה כדמה' בני מררי. פי כבא למחצר.
 עלי יד איתמר. אבן הרון לאמאם: ויפקד
 משה ואהרן ונשיאי העדה את-בני הקהתי
 למשפחתם ולבית אבתם: ומנא משה
 ואהרן. ורברבי פגשתא ית בני קהת.
 לזרעיתהון ולבית אבתהון: פעד מוסי
 והרון. ואשראף אנמאעה בני קהת.
 לעשירהם וביזת אבאיהם: מכן שלשים
 שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה בל-הפא
 לצבא לעבדה באהל מועד: מבר תלתין
 שנין ולעילא. ועד בר חמשין שנין. כל
 דאתי לחילא. לפולחנא במשכן זמנא:
 מן אבן תלאתין סנה פצאעדא. אי אבן
 כמסין סנה. כל מן ידכל לאגיש. לכדמה'
 כבא למחצר: ויהיו פקדיהם למשפחתם
 אלפים שבע מאות וחמשים: והו
 מניניהון לזרעיתהון. תרין אלפין. שבע
 מאה וחמשין: פכאן גמיע ערדהם
 לעשירהם. אפין וסבע מאה וכמסין:
 אלה פקודי משפחת הקהתי בל-העבר
 באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על-
 פי יהוה ביד משה: אלין מניני זרעית
 קהת. בל-דפלה במשכן זמנא. דמנא משה
 ואהרן. על מימרא דיי בידא דמשה: הדה
 אעדאד עשאר קהת. כל מן יכרם פי
 כבא למחצר. אדי עד מוסי והרון. באמר
 אלה עלי יד מוסי: ׀ ופקודי בני
 גרשון למשפחתם ולבית אבתם: ומניני
 בני גרשון. לזרעיתהון ולבית אבתהון:
 וכאן ערד בני גרשון. לעשירהם וביזת
 אבאיהם: מכן שלשים שנה ומעלה ועד
 בן-חמשים שנה בל-הפא לצבא לעבדה
 באהל מועד: מבר תלתין שנין ולעילא.
 ועד בר חמשין שנין. כל דאתי לחילא.

ישראל ית ליזאי. לזרעיתיהון ולבית
 אבהתיהון: גמיע למעדודין. ארי עד מוס'
 וחרון. ואשראף א אסראיל אלואניין.
 לעשאייהם וביזת אבאיהם: מכן שלשים
 שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל
 הבא לעבד עבדת עבדה ועבדת משא
 פאהר מועד: מבר תלתין שנין ולעילא.
 ועד בר חמשים שנין. כל דאתי. למפלה
 פולחן פולחנא. ופולחן מטוד במשפן
 זמנא: מן אבן תלאתין סנה פצאעדא.
 ואי אבן כמסין סנה. כל מן ידכל. ליכדם
 כדמה עמל. וחמל פי כבא למחצר:
 ויהיו פקדיהם שמנת אלפים וחמש מאות
 ושמונים: והו מניניהון. תמניא אלפין.
 וחמיש מאה ותמנן: פכאן עדרהם.
 תמאניה אאף. וכמס מאה ותמאניין:
 על פי יהוה פקד אותם ביד משה איש
 איש על עבדתו ועל משאו ופקדיו אשר
 צוה יהוה את משה: על מימרא דיי.
 מנא יתהון בידא דמשה. גבר גבר. על
 פולחניה ועל מטוליה. ומניניהו. הפקיד
 יי ית משה: עלי קול אלה עדהם מוס'.
 כל פריק פי עמלה וחמלה. ועדרה. כמא
 אמר אלה מוס' 6:

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם
 משה למימר: תם כלם אלה מוס'
 תבלימא: צו את בני ישראל וישלחו
 מן המחנה פרצונע וכליזב וכל טמא
 לנפש: פקיד ית בני ישראל. וישלחו
 מן משריתא. כל דסגיר וכל דדאיב. וכל
 דמסאב לטמי נפשא: מר בני אסראיל.
 באן ינפו מן אעסבר. כל אברין וכל דאיב.
 וכל נגס במיית: מזכר עד נקבה תשלחו
 אל מחוץ למחנה תשלחום ולא יטמאו
 את מחניהם אשר אני שכן בתוכם:
 מדבר עד נוקבא תשלחו. למפרא
 למשריתא תשלחונונון. ודא יסאבון ית
 משריתיהון. דשכינתי שריא ביניהון:
 מן דבר אי אנתו תנפוחם. אי כארג
 אעסבר. ולא ינגסו עסברהם. אדי אנא

חלק חוקוק. ב) לאשר אשם לו. היבת אשם מלרע:

סאכנה פי מא בינהם: ויעשו כן בני
 ישראל וישלחו אותם אל מחוץ למחנה
 כאשר דבר יהוה אל משה כן עשו בני
 ישראל: ועבדו כן בני ישראל. וישלחו
 יתהון. למפרא למשריתא. כמא דמליל
 יי עם משה. כן עבדו בני ישראל: פצנע
 כדאך בני אסראיל. ונפוחם אי כארג
 אעסבר. כמא אמר אלה מוס'. כדאך
 צנעו בני אסראיל: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם
 משה למימר: תם כלם אלה מוס'
 תבלימא: דבר ארבי בני ישראל איש איש
 אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעל
 מעל ביהוה ואשמה הנפש ההוא: מליל
 עם בני ישראל. גבר או אתא. ארי עבדון
 מכל חובי אנשא. לשקרא שקר קדם יי.
 ויחוב אנשא ההוא: קל לבני אסראיל. אי
 רגל או אמראה. יצנע שיא מן כטאיא
 אנאם. לינבת נכתא באלה 6. פאתם:
 ויתלדו את חטאתם אשר עשו והשיב
 את אשמו בראשו וחמישתו יסף עליו ונתן
 לאשר אשם לו: ויודו. ית חוביהון דעבדו.
 ותיב ית חובתיה ברישיה. וחומשיה
 יוסף עלוהי. ויתין. לדחייב ליה: תם יקר
 בכטייתה אדי צנעהא. פלירד אללאמה
 בראסאה. ויזיד עליהא כמסאה. וידפעהא
 אי מן צלמה: ואסראין לאיש גאל להשיב
 האשם אליו האשם המושב ליהוה לפהון
 מלבד איל הפפרים אשר יכפרו עליו:
 ואם לית לגוברא (נני לגבר) פריק. לאתבא
 חובתא ליה. חובתא. דמתוב קדם יי
 לכהנא. בר מדבר בפפוריא. דיכפר ביה
 עלוהי: ואן דם יבון לאמצלום ולי. לתרד
 אללאמה עליה. פלתבון אללאמה
 למרדודה ללהוהי לאמאסי. סואכבש
 אנפראן. אדי יסתנפר בה ענה: וכד תרומה
 לכלי קדשי בני ישראל אשר יקרבו
 לפהון לו יהוה: וכל אפרשותא. לכד
 קודשיא דבני ישראל. דיקרבון לכהנא
 דיליה יהי: וכל רפיעה. מן גמיע אקדאם

בני

אמאם. ויאתי בקרבאנהא מעהא. עשר אויבה מן דקיק אשעיר. לא יצב עליה דהנא. ולא יגעל עליה לבאנא. לאנה קרבאן אנירה. קרבאן אדכר ידכר בלדנוב: והקריב אתה הפהון והעמדה לפני יהוה: ויקריב יתה פהנא. ויקימנה קדם יי: ויקדמהא אמאם. ויוקפהא * בין ידי אלה: ולקח הפהון מים קדשים בכליחרש ומנהעפר אשר יהיה בקרקע המשפן יקח הפהון ונתן אל-המים: ויסב פהנא מיכיוז במאן דהספ. ומנעפרא. דיהי באיסודי (כל' באיסודי וקפיק) משפנא. יסב פהנא ונתן למיא: ויאכר אמאם. מן אמא אמקדם פי אנא כוף. ומן אתראב. אדי יכון פי ערצה אמסכנ. יאכר אמאם וילקי פי אמא: והעמיד הפהון את-האשה לפני יהוה ופרע את-ראש הזכרון מנחת קנאת הוא וכיד הפהון יהיו מי המרים המאזרים: ויקיב פהנא את אתתא קדם יי. ויפרע ית רישא דאתתא. ויתין על ידהא. ית מנחת דכרנא. מנחת קנאתא היא. ובידא דכהנא יהון. מיא מריריא מלטטיא: ויוקפהא בין ידי אלה. ויכשף ראסהא. ויגעל עלי ידהא. קרבאן אדכר קרבאן אנירה. ולימסך פי ידה אמא אמר * אלאען: והשביע אתה הפהון ואמר אל-האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך הנקי ממי המרים המאזרים האלה: ויזמי יתה פהנא. וימר לאתתא אם לא שכוב גבר יתיך. ואם לא שטית. לאסתאבא בר מבעליך. הני זבאה. ממיא. מריריא מלטטיא האלין: ויחלפהא ויקוד להא. אן כאן לס יצאנעך רגל. ולס תחדי לי ננאסהגיר זונך. פאברי מן הדא אמא אמר אלאען: ואת כי שטית תחת אישך וכי נטמאת ויתק אישך אתי שכבתו מבלעדי אישך: ואת. ארי סטית. בר מבעליך וארי אסתאבת. ויהב גבר ביד ית שכבתיה.

בני אסראיל. פלאי אמאם דפעוהא כאנת לה * ואיש את קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לפהון לזיהיה: וגבר ית מעשר קודשוהי דיליה יהי. גבר. דיתין לכהנא דיליה יהי: וכל אמר יכון לה אמר אקראסה. פלאי אמאם דפעוהא כאנת לה * פ וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכרימא: דבר ארי בני ישראל ואמרת אלהם איש איש כיתשמה אשתו ומעלה בו מעל: מליל עם בני ישראל. ותימר להון. גבר גבר ארי תסטי אתתיה. ותשקר ביה שקר: מר בני אסראיל. וקל להם. אי רגל האדת זוגתה. פכאנתה כיאנה: ושכב איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אשה ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה והוא לא נתפשה: וישכוב גבר יתה שכבת זרעא. ויהי מכוסא מעיני בעדה. ומטמרא והיא מסאבא. וסהיד לית בה. והיא לא אתאחדת: באן צאנעהא רגל מצאנעה אנסא. וגבי דאך ען זוגהא. ואנסתרת והי ננסה. ושאהר לים עריהא. והי לסתקהר: ועבר עליו רוח קנאה וקנא את-אשתו והוא נטמאה או-עבר עליו רוח קנאה וקנא את-אשתו והיא לא נטמאה: ויעבר עלוהי רוח קנאה. ויקניית אתתיה והיא מסאבא. או-עבר עלוהי רוח קנאה וקניית אתתיה. והיא לא מסאבא: וכטר בבאה * ראי גירה. פנאר עליהא והי ננסה. או גיר ננסה * : והביא האיש את-אשתו אל-הפהון והביא את-קרבנה עליה עשירת האיפה קמח שערים לא יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה פי מנחת קנאת הוא מנחת זכרון מזכרת עון: וייתי גוברא ית אתתיה לות פהנא. וייתי ית קורבנה עליה. חד מן עשרא בתלת סאין קמח שערים. לא יריק עלוהי משחא. ולא יתין עלוהי לבונתא. ארי מנחת קנאתא * הוא. מנחת הזכרנא מדכרת חובין: פליאת דאך ארגל בזוגתה אי

* פ

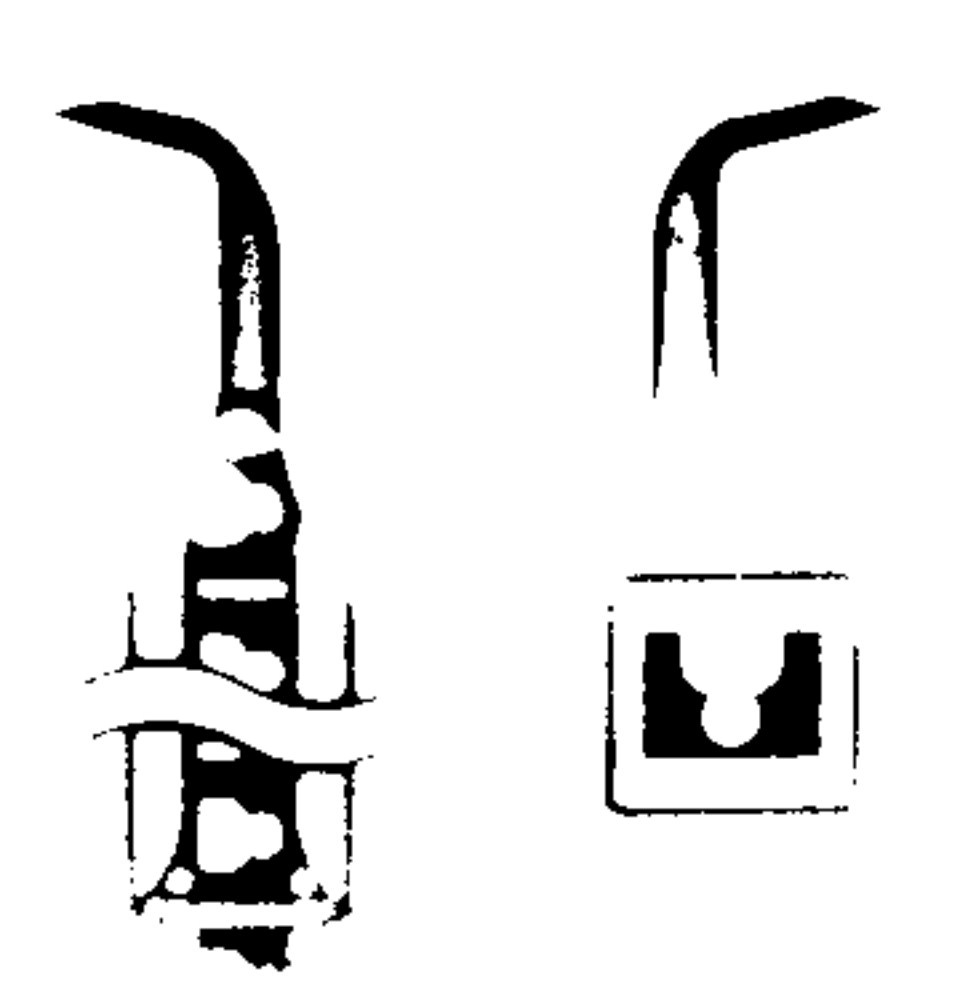
חלק הרקדוק. ג) במעיד. הבי"ת בנעיא: * בספר כ"י קלף ישן גרים האלף בפתח וכן כולם: בר

מן ידהא. קרבאן אנורה. ויחרכה בין ידי
 אלה. ויקדמה לי אמדבת: וקמין הפהן מן
 המנחה אתי אפרתה והקטיר המזבחה
 ואחר ישקה אתי האשה אתי המים:
 וקמוץ פהנא מן מנחתא ית אדברתה.
 ויסיק למד פחא. ובתר כן. ישקי ית אתתא
 ית מיא: ויקבץ מנהא אמאם פוחהא.
 ויקתרה עלי אמדבת. ובעד דאך יסקיהא
 למא: והשקה אתי המים והיתה אם
 נטמאה ותמעל מעל פאישה ובאו בה
 המים המאררים למרים ועבתה בטנה
 ונפלה ירכה והיתה האשה לאלה בקרב
 עמה: וישקניה ית מיא ותהי אם אסתאבת
 ושקרת שקר בכעלה. וייעלון בה. מיא
 מלטמאי ללוט*. ויפחון מעהא. ותתמסי
 ירבה. ותהי אתתא. ללוטא בגו עמה:
 פאדי סקאהא למא. פאן כאנת קד תנגסת
 וכאנת זוגהא ביאנה. אסתחל פיהא מרא.
 פירם בטנהא. ויסקט ורכהא. ועארת
 מסכה פי מא בין קומהא: ואם לא נטמאה
 האשה וטהרה הוא ונקתה ונזרעה זרע:
 ואם לא אסתאבת אתתא. ודכיא היא.
 ותפוק זפאה ותעדי עדוי: ואן כאנת לם
 תנתגם. כל הי טאהרה. פברת וחמלת
 חמלא: זאת תורת הקנאת אשר תשטה
 אשה תחת אישה ונטמאה: דא אוריתא
 דקנאתא. דתסטי אתתא. בר מפעלה
 ותסתאב: הדה שריעה אנורה. פי אן
 תחיד אמראה. ען זוגהא פתנגם: או איש
 אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא אתי
 אשתו והעמיד אתי האשה לפני יהוה
 ועשה לה הפהן אתי פלי התורה הזאת:
 או גבר. דתעבר עלוהי. רוח קנאה ויקני
 ית אתתיה. ויקים ית אתתא קדם יי.
 ויעביד לה פהנא. ית כל אוריתא דרא:
 או רגל יכטר בבאלה. ראי גירה פיגאר

בר מפעליך: ואן כנת קד חדת. לי גיר
 זוגך ותנגסת בה. וגעל גירה מצאנעתה
 פיך: והשביע הפהן אתי האשה בשבעת
 האלה ואמר הפהן לאשה יהן יהוה אותך
 לאלה ולשבעה בתוך עמך בית יהוה
 אתי רכך נפלת ואתי בטנגך צבה: ויזמי
 כהנא ית אתתא במומתא דלוטא. וימר
 כהנא לאתתא. יהין יי יתך. ללוט ולמומי
 בגו עמך. בדיתי יי ית ירביך מסיא.
 וית מעכי נפיהין: ויחלפהא עדי דאך
 ימין אחרג. ויקול אמאם להא. יגעלך
 אלה. מסכה וימינא יי פי מא בין קומך.
 במא יגעל אלה ורכך סאקטא. ובטנגך
 וארמא: ובאו המים המאררים האלה
 במעיד: לצבות בטן ולנפל ירך ואמרה
 האשה אמן ואמן: וייעלון. מיא מלטמאי
 האלין במעכי. לאפחא מעין ולאמסאה
 ירך. ותימר אתתא אמן אמן: ודאך.
 אדא צאר הוה למא אלאען אי מעאך.
 פירם אבטן ויסקט אורך. ותקול אמראה
 אמין אמין: וכתב אתי האלת האלה הפהן
 בפפר ומחה אלימי המרים: ויכתוב ית
 לוטיא האלין. כהנא בספרא. וימחוק למיא
 מרידיא: ויכתב אמאם. הדה אלענאת
 פי כתאב. וימחיה פי למא אמר: והשקה
 אתי האשה י אתמי המרים המאררים
 ובאו בה המים המאררים למרים: וישקי
 ית אתתא. ית מיא מרידיא מלטמאי.
 וייעלון בה מיא מלטמאי ללוט (וי למרידו):
 ויסקיהא למא אמר אלאען. ויסתחל פיהא
 מרא: ולקח הפהן מיד האשה את מנחת
 הקנאת והניף אתי המנחה לפני יהוה
 והקריב אתה אל המזבחת: ויפב כהנא
 מידא דאתתא. ית מנחת קנאתא (כל)
 מנחתא דקנאתא. ויריס ית מנחתא קדם
 יי. ויקריב יתה למד פחא: ויאבר אמאם

עלי
 * ויזיג למרידו
 חלק הדקדוק: ג) כמעיד. הבי"ה בנעי"א: ד) והשקה את האשה את מי המרים וכו' המים המאררים. בכל התיגאן הנעיא תחת האלף
 ואם כן יגאר הפהן שתחת הה"א כאשר הוא ויהיה השוא שבמם נח וכן הדין בחברתה דלקמן בפסוק והשקה את המים. וכ"כ מהריב"ש
 הרין נע"ו באלפין. אלא ששם בספרו נפל שיבוש יע"ש ומק שכתבתי לך הוא אמת עפ"י ספרים ישנים מדוקקים: ה) והשקה את המים
 ונ"ו והאו בה המים המאררים. השוא שבמ"ם נח. עיין לעיל פה שכתבתי שם על פסוק והשקה את האשה: ו) את כל התורה הזאת. השפחא
 בהיבת את בכל התיגאן:

ה) (בתר תורה)

עלי זוגתה. פלוקפתא בין ידי אלה. ויצנע
 בהא אמאם. גמיע מאפי הרה אשיריעה:
 ונקתה איש מעון והאשה ההוא תשא את
 עונה: ויהי זכא גוברא מחובין. ואתתא
 היא תקפילית חובה: חתאי כרו אנגל מן
 אזור. ותלך אמראה תחמל וורהא: פ
 וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליד יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכדימא: דבר אל בני ישראל ואמרת
 אלהם איש אי אשה כי יפלא לנדר נדר
 נזיר להזיר ליהוה: מליד עם בני ישראל.
 ותימר להון. גבר או אתא. ארי יפריש
 למדר נדר נזירו. למזר קדם יי: מר בני
 אסראיל. וקל להם. אי רגל או אמראה.
 סווג נדרא נסך. ליתנסך לרבה: מיין
 ושכר יזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה
 וכדי משרת ענבים לא ישתה וענבים
 לחים ויבשים לא יאכל: מחמר חדת
 ועתיק יזר. הל דחמר חדת. וחל דחמר
 עתיק לא ישתה. וכד מתרות ענבין לא
 ישתה. וענבין. רטיבין ויבישין לא יוכל:
 פמן אכמר ולמסכר מנה יתנסך. חתא
 כל כמר. וכל מסכר לא ישרב. וכד נקיע
 לענב לא ישרב. וענבא רטבא ויאבסא
 לא יאכל: כל ימי נזרו מפל אשר יעשה
 מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל:
 כל ימי נזריה. מפל דיתעביד (בקלס כ)
 דמתעביד) מגופנא דחמרא. מפרצנין (וי)
 מפורצנין. ועד עצורין לא יוכל: מור
 אייאם נסכה. מן כל מא יעמל מן גפן
 אכמר. מן אפרצן (וי) אי אג לא יאכל: כד
 ימי נדר נזרו תער לא יעבר על ראשו
 עדי מלאת הימם אשר יזיר ליהוה קדש
 יהיה גדל פרע שער ראשו: כל ימי נדר
 נזריה. מספר לא יעבר על רישיה. עד
 משדם יומיא. דנזיר קדם יי קדיש יהי.
 ירבי פירוע שער רישיה: וטול אייאם
 נדר נסכה. לא ימד חלק עלי ראסה.
 אי אן תתם אייאם. אתי תנסכהא לרבה
 יכון מקדסא. וירבי פרע שער ראסה:

ו

כל ימי הזיר ליהוה על נפש מת לא
 יבא: כל יומין דנזיר קדם יי. על נפש
 מיתא לא ייעוד: כדאך טול אייאם נסכה
 לדה. אי חצרה מיית (וי) לא ידכל: לאבי
 ולאמו לאחי ולאחותו לא יטמא להם
 במתם כי נזר אלהו על ראשו: לאבוהו
 ולאמיה לאחותו ולא אחתיה לא יסתאב להון
 במותהון. ארי נזרא דאיהו על רישיה: חתא
 באביה ואמה. ואכיה ואכתה. לא יתנגם
 בהם פי חל מותהם. לאן נסך רבה עליה:
 כל ימי נזרו קדש הוא ליהוה: כל ימי
 נזריה. קדיש הוא קדם יי: כדאך טול
 אייאם נסכה. מקדס הוא לרבה: וכיימות
 מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו
 וגלח ראשו ביזם טהרתו ביזם השביעי
 יגלחנו: וארי ימות מיתא עלוהו בתפיק
 שרו. ויסאיב ריש נזריה. ויגלח רישיה
 ביזמא דדכותיה. ביזמא שביעאה
 יגלחניה: פאן מאת מיית מעה בנתה
 או גפלה (וי) פקר קטע אול (וי) נסכה.
 פדיחלק ראסה פי יום טהרה. ודאך פי
 איום אסאבע: וביום השמיני יבא שתי
 תרים או שני בני זנה אל הפהן אל
 פתח אהל מועד: ובזמא תמינאה. יתי
 תרין שפנינין. או תרין בני זנה. לות
 פהנא. לתרע משפן זמנא: ופי איום
 אתאמן. יאתי בשפנינין. או פרכי
 חמאם. אי אמאם. אי באב כבא אמחצר:
 ועשה הפהן אחד לחטאת ואחד לעלה
 וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש
 את ראשו ביזם ההוא: ויעביד פהנא. חד
 לחטאת אחד לעלתא. וכפר עזוהי. מדחב
 על מיתא. ויקדיש ית רישיה ביזמא
 ההוא: ויעמל אחד המא דכזה. ואאבר
 צעידה. ויסתגפר ענה. במא אכטא פי
 אמר מיית (וי) ויקדס ראסה פי דאך איום:
 והזיר ליהוה את ימי נזרו והביא ככש
 בין שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו
 כי טמא נזרו: ויזר קדם יי ית ימי נזריה.
 וייתי. אמר בר שתייה לאשמא. ויזמא

קדמא

חלק הרקדוק (ז) לחים. בפתח ומשפטו להיות בקמץ: ח) ועד זג. בקמץ:

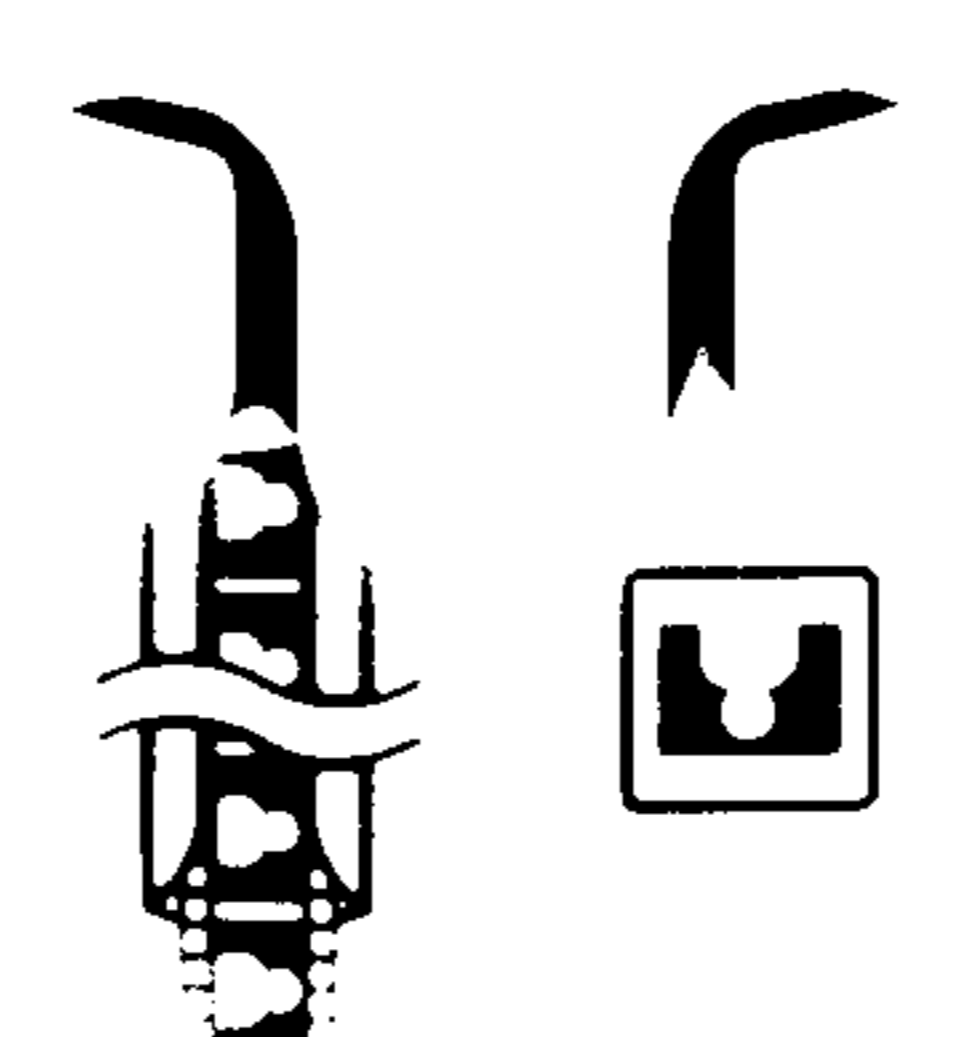

כדמאי יבטלון. ארי אסתאב נזריה :
 ויתנסך ללה אייאם נסכה. ויאתי. בחמל
 אבן סנתה לקרבאן אאתם. ואייאם
 אמתקדמה תסקט. למא אנקטע נסכה :
 וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו
 יביא אתו אריתא פתח אהל מועד : ודא
 אוריתא הנזירא. ביום. משלם ימי נזריה.
 יתי יתיה. לתרע משפן זמנא : והדה
 שריעה אנאסך. פי יום כמלא אייאם נסכה.
 יאתי בה (א) . אי באב כבא אמחצר :
 והקריב את קרבנו ליהוה כבש פן שנתו
 תמים אחר לעלה וכבשה אחת פתי
 שנתה תמימה לחטאת ואיל אחד תמים
 לשלמים : ויקריב ית קורבניה קדם יי .
 אמר בר שתייה שלים חד לעלתא .
 ואמרתא חדא פת שתייה . שלמתא
 לחטאתא. ודבר חד שלים לנכסת קודשיא :
 פיקרב קרבאנה ללה. חמלא אבן סנתה
 צחיחא לאצעירה . ורכלה אבנה
 סנתהא . צחיחה לארכוה . וכבשא
 צחיחא לדבח אסלאמה : וסל מצות סלת
 חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים
 בשמן ומנחתם ונספיהם : וסל פטיר.
 סולת גריצן דפילון במשח . ואספוגין
 פטירין דמשיחין במשח . ומנחתהון
 ונספיהון : וסלה פטיר . גראדק סמד (א)
 מלתותה בדהן. ורקאק פטיר ממסוחה
 בדהן. ולבר ואמואג אדי מעהא : והקריב
 הכהן לפני יהוה ועשה את חטאתו ואת
 עלתו : ויקריב כהנא קדם יי . ויעביד ית
 חטתיה וית עלתיה : ויקדמהא אמאם
 בין ידי אלה. ויצנע דכותה וצעידתה :
 ואתיהאיל יעשה זבח שלמים ליהוה על
 סל המצות ועשה הכהן את מנחתו ואת
 נספו : וית דברא. יעביד נכסת קודשיא
 קדם יי . על סלא דפטיריא. ויעביד כהנא.
 ית מנחתיה וית נספיה : ולכבש יצנעה
 דבח סלאמה ללה. מע סלה אפטיר. תם
 יצנע אבר ואמואג אדי מעה : ונגלח הנזיר
 פתח אהל מועד אתראש נזרו ולקח

את שער ראש נזרו ונתן על ראש אשרי
 תחת זבח השלמים : ונגלח נזירא. פתרע
 משפן זמנא ית ריש נזריה. ויסב ית שער
 ריש נזריה. ונתן על אישתא. דתחות
 דנרא דנכסת קודשיא : ויחלק אנאסך.
 ענד באב כבא אמחצר שער ראסה.
 ויאכרה. וילקי ערי אנאר . אדי תחת
 דבח אסלאמה : ולקח הכהן את יהורע
 בשלה מן האיל וחלת מצה אחת מן
 הסל ורקיק מצה אחר ונתן על פפי הנזיר
 אחר התגלחו את נזרו : ויסב כהנא ית
 דרעא בשילא מן דברא . ונריצתא
 פטירתא חדא מן סלא. ואספוג פטיר חד.
 ונתן על ידי נזירא. פתר דיגלח ית נזריה :
 ויאכר אמאם . אדראע מטבוכה מן
 לכבש. ונרדקה ואחרה ורגיף ואחד מן
 סל אפטיר. ויצע דאך ערי כפי אנאסך.
 בעד חלקה שער ראסה (א) : והניף אותם
 הכהן תנופה לפני יהוה קדש הוא לפהן
 על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר
 ישתה הנזיר יין : ויריס יתהון כהנא ארמא
 קדם יי . קודשא הוא דכהנא. על חדיא
 דארמותא. ועל שוקא דאפרשותא. ובתר
 כן ישתי נזירא חמרא : ויחרך אגמיע
 תחריכא בין ידי אלה. מע קין אתחריך.
 וסאק ארפיעה. ובעד דאך ישרב אנאסך
 כמרא : זאת תורת הנזיר אשר ידר
 קרבנו ליהוה על נזרו מלבד אשר תשיג
 ידו כפי נזרו אשר ידר כן יעשה על
 תורת נזרו : דא אוריתא הנזירא דיידר.
 קורבניה קדם יי על נזריה. בר מדתדביק
 ידיה. כפום נדריה דיידר. כן יעביד. על
 אוריתא הנזריה : הדה שריעה מן נזר
 אן יכון נאסכא. קרבאנה ללה ען נסכה.
 סוא מא תנא ידה. וליכון דאך כמקדאר
 מדה נסכה . יצמה אי שריעה
 אנסך (א) : פ

וידבר יהוה אדי משה לאמר : ומיל יי ה
 עם משה דמימר : תם כלם אלה מוסי
 תכלימא : דבר אל אהרן ואל בניו לאמר

חלק הדקדוק. (ט) וחלת. הו"ו כנעיא : (י) אחר התגלחו את נזרו. הטפחא בתיבת אחר בכל התגאון וכ"כ א"ת ו"ל : כה

כה תברכו את בני ישראל אמור להם :
 מדיד עם אהרן ועם בנוהי למימר. פדין
 תברכו ית בני ישראל. פד תימרון
 (כ"י יימרון וכן עיקר) להון : מר הרון ובניה
 קאילאכראפבארכו בני אסראיל. מקולא
 להם (כ"י) : ס יברכה יהוה וישמרך :
 יברכה יי ויטרף : יבארך אלה ויחפץ :
 ס יאר יהוה לפניו אליך ויחנך : ינהר יי
 שכינתיה לותך. וירחם יתך : ויצי וגהה
 אך וירופך : ס ישא יהוה לפניו
 אליך וישם קך שלום : יסב יי אפיה
 לותך . וישו קך שלום : ויקבל
 בקצרה אך (כ"י) . ויעיר קך אלאם :
 ס ושמו את שמי על בני
 ישראל ואני אברכם : וישוון ית ברכת
 שמי על בני ישראל. ואנא אברכונן :
 פיתלו (כ"י) אסמי ערי בני אסראיל. ואנא
 אבארך עליהם : פ
 ויהי ביום בלות משה להקים את המשכן
 ומשה אתו ויקדש אתו ואת כליו
 ואת המזבח ואת כליו ומשחם
 ויקדש אתם : והוה. ביום דשיצי משה
 לאקמא ית משנא. ורפי יתיה וקדיש
 יתיה וית כל מנוהי. וית מדבחאות כל
 מנוהי. ורבינון וקדיש יתהון : ולמא כאן
 פי יום פרג מוסימן נצב אמסכן. ומסחה
 וקדסה וגמיע אניתה. ולמדכח וגמיע
 אניתה. ומסחה וקדסהא : ויקריבו נשיאי
 ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי
 המטות הם העמדים עלי הפקדים : וקריבו
 רברבי ישראל. רישי בית אבהתהון. אנון
 רברבי שבטיא. אנון דקימין על מנוניא :
 פקרב אשדאף בני אסראיל. רויסא ביזת
 אבאיהם. אדי הם רויסא אאסבאט .
 אחאצרון עלי ערדהם : ויביאו את קרבנם
 לפני יהוה שש עגלות צבושני עשר בקר
 עגלה ערשני הנשאים ושור לאחד
 ויקריבו אותם לפני המשכן : ואיתאז
 (כ"י ואתיו) ית קורבנהון לקדם יי. שית

עגלן פד מחפין ותרי עשר תורין. עגלתא.
 על תרין רברביא ותורא לתר. וקריבו
 יתהון לקדם משנא : פאתו בקרבאנהם
 ללה. סת עגל מצבבה (כ"י) ואתני עשר
 תורא. עגלה לכל שריפין ותור לכל ואחד
 פקדמוהא בין ידי אמסכן : ויאמר יהוה
 אד-משה לאמר : ואמר יי למשה למימר :
 פקא אלה למוסי קאילא : קח מאתם והיו
 לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אותם
 אד-הלויים איש כפי עבדתו : קביל (כ"י סב)
 מנהון. ויהון. למפלת. ית פולחן משכן
 זמנא. ותתין יתהון ללויאי. גבר כמסת
 פולחניה : כדהא מנהם. ותבון לכרמה
 כבא אמחצר. ואדפעהא לי כל פריק מן
 אליואניין. חסב כדמתהם : ויקח משה את
 העגלות ואת הבקר ויתן אותם אל הלויים :
 ונסיב משה. ית עגלתא וית תורין. ויהב
 יתהון ללויאי : פאכר מוסי. לעגל ולבקר.
 ודפעהא אי אליואניין : את ושת העגלות
 ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי
 עבדתם : ית תרתין עגלן. וית ארבעא
 תורין. יהב לבני גרשון. כמסת פולחנהון :
 עגלתין וארבע בקראת. דפעהא לבני
 גרשון. חסב כדמתהם : ואת ארבע
 העגלות ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי
 כפי עבדתם ביד איתמר פן אהרן הכהן :
 וית ארבע עגלן. וית תמניא תורין. יהב
 לבני מררי. כמסת פולחנהון. ביד איתמר.
 בר אהרן כהנא : וארבע עגל. ותמאן
 בקראת. דפע לבני מררי. חסב כדמתהם.
 ואגמיע (כ"י) עלי יד איתמר. אבן הרון
 אמאם : ולבני קהת לא נתן פי עבדת
 הקדש עליהם ככתף ישאו : ולבני קהת
 לא יהב . ארי פולחן קודשא עליהון.
 ככתפא נטלין : ולבני קהת לס ידפע
 שייא. לאן כרמה לקדם עליהם. ואנמא
 יחמקנה עלי אבתאפהם : ויקריבו
 הנשאים את חנפת המזבח ביום המשח
 אתו ויקריבו הנשאים את קרבנם לפני

המזבח

(*) שלשה פסוקים אלו אין מתרגמין בצבור. (בכל ספרי הימן הקדמונים לא נמצא תרגום עליהם)

אמאעז לאדכוה: וזבח השלמים בקר
 שנים אילם המשה עתודים המשה
 כבשים בני־שנה המשה זה קרבן־נחשון
 בן־עמינדב: ולנכסת קוד־שיא תורי תרין.
 דברי המשא גדי המשא אמרין בני
 שנה המשא. דין קורבנא הנחשון פר
 עמינדב: ולדבה אסלאמה בקרתין.
 וכמסה כבאש וכמסה עתדאן. וכמסה
 חמלאן בני סנה. הדא קרבאן נחשון
 אבן עמינדב: פ

ביום השני הקריב נתנאל בן־צוער נשיא
 יששכר: ביום־תנינא קריב נתנאל
 פר צוער. רב שבטא די־יששכר: ופי
 איום אתאני. קרב נתנאל אבן צוער. שריף
 בני יששכר: הקרב את־קרבנו קערת־
 פספ אחת שלשים ומאה משקלה מזרק
 אחד פספ שבעים שקל בשקל הקדש
 שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן
 למנחה: קריבית קורבניה מגסתא דכספ
 חדא. מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה.
 מזרקא חד דכספא. מתקליה שבעין
 סלעין בסלעי קודשא. תרויהון מן.
 סולתא. דפידא במשח למנחתא: קרב
 קרבאנה קצעה מן פצה. וזנהא מאיה
 ותלאתין מתקא במתקא אקדם. וכרנוב
 פצה וזנה סבעין מתקא. כלאהמא
 ממלוין. סמרא מלתות בדהן לאהדייה:
 פף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
 בזבא חדא. מתקלה עשר סלעין היא
 דדהב מליא קטרת בוסמיא: ודרגא
 ואחרה מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל
 ממלווא בכורא: פר אחד בן־בקר איל
 אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: תור
 חד פר תורי. דבר חד. אמר חד פר
 שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא
 וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר־
 עזים אחד לחטאת: צפיר פר עזין חד
 לחטאת: ועתודא מן אמאעז לאדכוה:
 וזבח השלמים בקר שנים אילם המשה
 עתודים המשה כבשים בני־שנה המשה

המזבח: וקריבו כבבוא. ית חנופת
 מדבחה. ביום־הראשון יתיה. וקריבו
 רבבוא. ית קורבנהון לקדם מדבחה:
 ולמא קדם אאשראף דשן אמרבה. פי
 יום מסת. וקדמו קראבינהם בין ידי
 אמרבה: ויאמר יהוה אל־משה נשיא
 אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את־
 קרבנם לחנופת המזבח: ואמר יי למשה.
 רבא חד לזמא. רבא חד לזמא. יקרבון
 ית קורבנהון. לחנופת מדבחה: פקא
 אלה למוסי. שריף ואחד פי כל יום. יקרב
 קרבאנה דשנא לאמרבה: ס ויהי
 המקריב ביום הראשון את־קרבנו נחשון
 בן־עמינדב למטה יהודה: והוה. דמקריב.
 ביום־הראשון ית קורבניה. נחשון פר
 עמינדב לשבטא דיהודה: וכאן אמקרב.
 פי איום אאול קרבאנה. נחשון אבן
 עמינדב מן סבט יהודה: וקרבנו קערת־
 פספ אחת שלשים ומאה משקלה מזרק
 אחד פספ שבעים שקל בשקל הקדש
 שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן
 למנחה: וקורבניה מגסתא דכספ חדא.
 מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה. מזרקא
 חד דכספא. מתקליה שבעין סלעין
 בסלעי קודשא. תרויהון מן. סולתא.
 דפידא במשח למנחתא: וכאן קרבאנה
 קצעה מן פצה. וזנהא מאיה ותלאתין
 מתקא במתקא אקדם. (כ) וכרנוב פצה
 וזנה סבעין מתקא. כלאהמא ממלוין.
 סמרא מלתות בדהן לאהדייה: פף אחת
 עשרה זהב מלאה קטרת: בזבא חדא.
 מתקלה עשר סלעין היא דדהב(י) מליא
 קטורת בוסמיא: ודרגא מן דהב. וזנה
 עשרה מתאקיל ממלווא בכורא: פר
 אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־
 שנתו לעלה: תור חד פר תורי. דבר
 חד. אמר חד פר שתיה לעלתא: ורתא
 מן אבקר. וכבשא וחמלא אבן סנתה
 לאצעידה: שעיר־עזים אחד לחטאת:
 צפיר פר עזין חד לחטאת: ועתודא מן

(* מליא הפס בפתח וכן כולם. ; (כתר תורה)

וזכמסה כבאש וזכמסה עתדאן. וזכמסה
חמלאן בני סנה. הלא קרבאן איאב
אבן חלון:

פ

פיום הרבועי נשיא לבני ראובן אליצור
בן שדיאור: פיומא רביעאה. רבא לבני
ראובן. אליצור בר שדיאור: ופי איום
אראבע. קרב איצור אבן שדיאור. שריף
בני ראובן: קרבנו קערת כסף אחת
שלשים ומאה משקלה מורק אחד כסף
שבעים שקל בשקל הקדש שניהם |
מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
קורבניה מנסתא דכסף חדא. מאה
ותלתין סלעין היו מתקלה. מורקא חד
דכסף. מתקליה שבעין סלעין בסלעי
קודשא. תרויהון מלן. סולתא. דפילא
במשח למנחתא: קרבאנה קצעה מן
פצה. וזנהא מאיה ותלאתין מתקא.
וזרנוב פצה. וזנה סבעין מתקא במתקא
אקדם. כלאהמא ממלוין. סמרא מלתות
בדהן לאהדייה: פף אחת עשרה זהב
מלאה קטרת: בזבא חדא. מתקלה עשר
סלעין היא דדהב מליא קטרת בוסמיא:
ודגא מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל
ממלווא בכורא: פף אחד בן בקר איל
אחד פבשאחד בן שנתו לעלה: תור
חד בר תורי. דבר חד. אמר חד בר
שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא
וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר
עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד
לחטאת: ועתוד מן אמאעז לאדכוה:
ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה
עתדים חמשה פבשים בני שנה חמשה
זה קרבן אליצור בן שדיאור: ולזכמסת
קודשא תורי תרין. דברי חמשא גדי
חמשא. אמרין בני שנה חמשא. דין.
קורבן אליצור בר שדיאור: ולזכמסת
אסלאמה בקרתין. וזכמסה כבאש וזכמסה
עתדאן. וזכמסה חמלאן בני סנה. הלא
קרבאן איצור אבן שדיאור:

פ

זה קרבן נתנאל בן צוער: ולזכמסת
קודשא תורי תרין. דברי חמשא גדי
חמשא. אמרין בני שנה חמשא. דין.
קורבן נתנאל בר צוער: ולזכמסת
בקרתין. וזכמסה כבאש וזכמסה עתדאן.
וזכמסה חמלאן בני סנה. הלא קרבאן
נתנאל אבן צוער:

פ

פיום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב
בן חלון: פיומא תליתאה. רבא לבני
זבולון. אליאב בר חלון: ופי איום אתאת.
קרב איאב אבן חלון. שריף בני זבולון:
קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מורק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה: קורבניה מנסתא
דכסף חדא. מאה ותלתין סלעין היו
מתקלה. מורקא חד דכסף. מתקליה
שבעין סלעין בסלעי קודשא. תרויהון
מלן. סולתא. דפילא במשח למנחתא:
וכאן קרבאנה קצעה מן פצה. וזנהא
מאיה ותלאתין מתקא במתקא אקדם.
וזרנוב פצה וזנה סבעין מתקא. כלאהמא
ממלוין. סמרא מלתות בדהן לאהדייה:
פף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
בזבא חדא. מתקלה עשר סלעין היא
דהב מליא קטרת בוסמיא: ודרגא מן
דהב. וזנה עשרה מתאקיל ממלווא
בכורא: פף אחד בן בקר איל אחד
פבשאחד בן שנתו לעלה: תור חד בר
תורי. דבר חד. אמר חד בר שתיה
לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא וחמלא
אבן סנתה לאצעידה: שעיר עזים אחד
לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת:
ועתודא מן אמאעז לאדכוה: ולזבח
השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים
חמשה פבשים בני שנה חמשה זה
קרבן אליאב בן חלון: ולזכמסת קודשא
תורי תרין. דברי חמשא גדי חמשא.
אמרין בני שנה חמשא. דין. קורבן איאב
בר חלון: ולזכמסת אסלאמה בקרתין.

בן צור ישדי: ביוםא חמישאה. רבא לבני שמעון. שלומיאל בר צור ישדי: ופי איום אכאמס. קרב שלומיאל אבן צור ישדי. שריף בני שמעון: קרבנו קערת פספ אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד פספ שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סגת בלוגה בשמן למנחה: קורבניה מנסתא דכסף חדא. מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה. מזרקא חד דכספא. מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא. תרויהון מלן. סולתא. דפירא במשה למנחתא: וכאן קרבאנה קצעה מן פצה. וזנהא מאה ותלתין מתקא. וכרנוב פצה. וזנה סבעין מתקא במתקא לקדם. בלאהמא ממלוזין. סמרא מלתות בדהן לאהדייה: פף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: בופא חדא. מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת פוסמיא: ודרנא ואחדה מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל ממלוזה בכורא: פר אחד בין פקר איל אחד בפשיאחד בין שנתו לעלה: תור חד בר תורי. דבר חד. אמר חד בר שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת: ועתוד מן אמאעז לאדכוה: וזבחה שלמים פקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה פכשים בני שנה חמשה זה קרבן אליוסף בן דעואל: ולגכסת קודשא תורי תרין. דכרי חמשא גדי חמשא. אמרון בני שנה חמשא. דין. קורבן אליוסף בר דעואל: ולדבח אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאש וכמסה עתדאן. וכמסה חמלאן בני סנה. הדיא קרבאן איספ אמן דעואל: פ ביום הששי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: ביוםא שביעאה. רבא לבני אפרים. אלישמע בר עמיהוד: ופי איום אסאבע. קרב אישמע אבן עמיהוד. שריף בני אפרים: קרבנו קערת פספ אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד פספ שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סגת בלוגה בשמן למנחה: קורבניה מנסתא דכסף חדא. מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה. מזרקא חד דכספא.

מתקליה

בן צור ישדי: ביוםא חמישאה. רבא לבני שמעון. שלומיאל בר צור ישדי: ופי איום אכאמס. קרב שלומיאל אבן צור ישדי. שריף בני שמעון: קרבנו קערת פספ אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד פספ שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סגת בלוגה בשמן למנחה: קורבניה מנסתא דכסף חדא. מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה. מזרקא חד דכספא. מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא. תרויהון מלן. סולתא. דפירא במשה למנחתא: וכאן קרבאנה קצעה מן פצה. וזנהא מאה ותלתין מתקא. וכרנוב פצה. וזנה סבעין מתקא במתקא לקדם. בלאהמא ממלוזין. סמרא מלתות בדהן לאהדייה: פף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: בופא חדא. מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת פוסמיא: ודרנא ואחדה מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל ממלוזה בכורא: פר אחד בין פקר איל אחד בפשיאחד בין שנתו לעלה: תור חד בר תורי. דבר חד. אמר חד בר שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת: ועתוד מן אמאעז לאדכוה: וזבחה שלמים פקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה פכשים בני שנה חמשה זה קרבן אליוסף בן דעואל: ולגכסת קודשא תורי תרין. דכרי חמשא גדי חמשא. אמרון בני שנה חמשא. דין. קורבן אליוסף בר דעואל: ולדבח אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאש וכמסה עתדאן. וכמסה חמלאן בני סנה. הדיא קרבאן איספ אמן דעואל: פ ביום הששי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: ביוםא שביעאה. רבא לבני אפרים. אלישמע בר עמיהוד: ופי איום אסאבע. קרב אישמע אבן עמיהוד. שריף בני אפרים: קרבנו קערת פספ אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד פספ שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סגת בלוגה בשמן למנחה: קורבניה מנסתא דכסף חדא. מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה. מזרקא חד דכספא.

ז

וכרנוב פצה וזנה סבעין מתקא. כלאהמא ממלוין. סמרא מלתות בדהן לאהדייה: פף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: בזבא חדא. מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטרת בוסמיא: ודרגא מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל ממלווא בכורא: פר אחד בין בקר איל אחד פבשיאחד בין שנתו לעלה: תור חד פר תורי. דכר חד. אמר חד פר שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר-עזים אחד להטאת: צפיר פר עזין חד להטאת: ועתודא מן אמאעז לארכוה: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה פבשים בני-שנה חמשה זה קרבן גמליא בין פדהצור: ולנכסת קודשיא תורי תרין. דכרי חמשא גדי חמשא. אמרין בני שנה חמשא. דין קורבן גמליא פר פדהצור: ולדבח אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאש וכמסה עתדאן. וכמסה חמלאן בני סנה. הדא קרבאן גמליא אבן פדהצור: פ

ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבירן בין גרעני: ביזמא תשיעאה. רבא לבני בנימן. אבירן פר גרעוני: ופי איום אתאסע. קרב אבירן אבן גרעוני. שריף בני בנימן: קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: קורבניה מגסתא דכסף חדא. מאה ותלתין סלעין היו מתקלה. מזרקא חד דכסף. מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא. תרויהון מלן. סולתא. דפילא במשח למנחתא: קרבאנה קצעה מן פצה. וזנה מאיה ותלאתין מתקא. וכרנוב פצה. וזנה סבעין מתקא במתקא לקדם. כלאהמא ממלוין. סמרא מלתות בדהן לאהדייה: פף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: בזבא חדא. מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטרת בוסמיא: ודרגא מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל ממלווא בכורא: פר אחד בין בקר איל אחד פבשיאחד בין שנתו לעלה: תור חד פר תורי. דכר חד. אמר חד פר שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר-עזים אחד להטאת: צפיר פר עזין חד להטאת: ועתודא מן אמאעז לארכוה: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה פבשים בני-שנה חמשה זה קרבן גמליא בין פדהצור: ולנכסת קודשיא תורי תרין. דכרי חמשא גדי חמשא. אמרין בני שנה חמשא. דין קורבן גמליא פר פדהצור: ולדבח אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאש וכמסה עתדאן. וכמסה חמלאן בני סנה. הדא קרבאן גמליא אבן פדהצור: פ

מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא. תרויהון מלן. סולתא. דפילא במשח למנחתא: וכאן קרבאנה קצעה מן פצה. וזנה מאיה ותלאתין מתקא. וכרנוב פצה. וזנה סבעין מתקא במתקא לקדם. כלאהמא ממלוין. סמרא מלתות בדהן לאהדייה: פף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: בזבא חדא. מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטרת בוסמיא: ודרגא מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל ממלווא בכורא: פר אחד בין בקר איל אחד פבשיאחד בין שנתו לעלה: תור חד פר תורי. דכר חד. אמר חד פר שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר-עזים אחד להטאת: צפיר פר עזין חד להטאת: ועתודא מן אמאעז לארכוה: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה פבשים בני-שנה חמשה זה קרבן גמליא בין פדהצור: ולנכסת קודשיא תורי תרין. דכרי חמשא גדי חמשא. אמרין בני שנה חמשא. דין קורבן גמליא פר פדהצור: ולדבח אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאש וכמסה עתדאן. וכמסה חמלאן בני סנה. הדא קרבאן גמליא אבן פדהצור: פ

ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליא בין פדהצור: ביזמא תמינאה. רבא לבני מנשה. גמליא פר פדהצור: ופי איום אתאמן קרב גמליא אבן פדהצור. שריף בני מנשה: קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: קורבניה מגסתא דכסף חדא. מאה ותלתין סלעין היו מתקלה. מזרקא חד דכסף. מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא. תרויהון מלן. סולתא. דפילא במשח למנחתא: וכאן קרבאנה קצעה מן פצה. וזנה מאיה ותלאתין מתקא במתקא לקדם.

לעלה: תור חד בר תורי. דבר חד. אמר
 חד בר שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר.
 וכבשא וחמלא אבן סנתה לאצעידה:
 שעיר-עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין
 חד לחטאת: ועתודא מן אמאעז לאדכוה:
 ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה
 עתדים חמשה פבשים בני-שנה חמשה
 זה קרבן אחיעזר בין עמישדי: ולנכסת
 קודשא תורי תרין. דברי חמשא גדי
 חמשא. אמרין בני שנה חמשא. דין.
 קורבן אחיעזר בר עמישדי: ולדבה
 אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאשוכמסה
 עתראן. וכמסה חמלאן בני סנה. הדא
 קרבאן אחיעזר אבן עמישדי: פ
 ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר
 פגעאל בין עכרון: ביום חד עשר
 יומין. רבא לבני אשר. פגעאל בר
 עכרון: ופי איום אהאדי עשר. קרב
 פגעאל אבן עכרון. שריף בני אשר:
 קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה
 משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם מלאים סגת
 בלולה בשמן למנחה: קורבניה מגפתא
 הכסף חדא. מאה ותלתין סלעין היו
 מתקלה. מזרקא חד בכסףא. מתקליה
 שבעין סלעין בסלעי קודשא. תרויהון
 מלן. סולתא. דפילא במשח למנחתא:
 וכאן קרבאנה קצעה מן פצה. וזנהא
 מאיה ותלתין מתקא. וכרנוב פצה.
 וזנה סבעין מתקא במתקא אקדם.
 כלאהמא ממלוזין. סמרא מלתות ברהן
 לאהדייה: פף אחת עשרה זהב מלאה
 קטרת: בזבא חדא. מתקלה עשר סלעין
 היא דדהב מליא קטורת בוסמיא: ודרגא
 ואחרה מן דהב. וזנה עשרה מתאמיר
 ממלוזה בכורא: פר אחד בין בקר איל
 אחד פבשאחד בין שנתו לעלה: תור חד
 בר תורי. דבר חד. אמר חד בר שתיה
 לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא וחמלא
 אבן סנתה לאצעידה: שעיר-עזים אחד

לחמאת

סלעין היא דדהב מליא קטרת בוסמיא:
 ודרגא מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל
 ממלוזה בכורא: פר אחד בין בקר איל
 אחד פבשאחד בין שנתו לעלה: תור
 חד בר תורי. דבר חד. אמר חד בר
 שתיה לעלתא: ורתא מן אבקר. וכבשא
 וחמלא אבן סנתה לאצעידה: שעיר-
 עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד
 לחטאת: ועתודא מן אמאעז לאדכוה:
 ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה
 עתדים חמשה פבשים בני-שנה חמשה
 זה קרבן אבירן בין גרעני: ולנכסת
 קודשא תורי תרין. דברי חמשא גדי
 חמשא. אמרין בני שנה חמשא. דין.
 קורבן אבירן בר גרעוני: ולדבה
 אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאשוכמסה
 עתראן. וכמסה חמלאן בני סנה. הדא
 קרבאן אבירן אבן גרעוני: פ
 ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר
 בין עמישדי: ביזמא עשיראה. רבא לבני
 דן. אחיעזר בר עמישדי: ופי איום
 אעאשר. קרב אחיעזר אבן עמישדי.
 שריף בני דן: קרבנו קערת-כסף
 אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד
 כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם
 מלאים סגת בלולה בשמן למנחה:
 קורבניה מגפתא הכסף חדא. מאה
 ותלתין סלעין היו מתקלה. מזרקא חד
 בכסףא. מתקליה שבעין סלעין בסלעי
 קודשא. תרויהון מלן. סולתא. דפילא
 במשח למנחתא: וכאן קרבאנה קצעה
 מן פצה. וזנהא מאיה ותלתין מתקא.
 וכרנוב פצה. וזנה סבעין מתקא במתקא
 אקדם. כלאהמא ממלוזין. סמרא מלתות
 ברהן לאהדייה: פף אחת עשרה זהב
 מלאה קטרת: בזבא חדא. מתקלה עשר
 סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:
 ודרגא ואחרה מן דהב. וזנה עשרה
 מתאקיל ממלוזה בכורא: פר אחד בין
 בקר איל אחד פבשאחד בין שנתו

(כתר תורה)

אחירע בן עינן: ולגכסת קודשיא
 תורי תרין. דכרי המשא גדי המשא.
 אמרין בני שנה המשא. דין קורבן
 אחירע בר עינן: ולדבה אסלאמה
 בקרתין. וכמסה כבאש וכמסה עתראן.
 וכמסה המלאן בני פנה. הוא קרבאן
 אחירע אבן עינן: פ

זאת חנפת המזבח ביום המושח אתו
 מאת נשיאי ישראל קערת כסף שתיים
 עשרה מזרק כסף שנים עשר כפות זהב
 שתיים עשרה: דא חנופת מדבחה. ביום
 דרביא (כ"י דרבי) יתיה. מן רבבי ישראל.
 מנסי כספא תרתא עשרי. מזרק כספא
 תרי עשר. בזבי דדהבא תרתא עשרי:
 דדה גמלה דשן אמדבה. פי יום מסח.
 מן אשראף בני אסראיל. מן קצאע אפצה
 אתני עשר. ומן כראנב אפצה אתני
 עשר. ומן דרוג אדהב אתני עשר:
 שלשים ומאה הקערה האחת כסף
 ושבעים המזרק האחד כל כסף הפלים
 אלפים וארבע מאות בשקל הקדש:
 מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה. דמנפתא
 חדא דכספא. ושבעין דמזרקא חד. כל
 כסף מניא. תרין אלפין וארבע מאה בסלעי
 קודשא: כל קצעה מן מאיה ותלתין
 מתקא פצה. וכל כרנוב מן סבעין. פדאך
 גמיע פצה אניה. אפין וארבע מאיה
 מתקא במתקא אקדם: כפות זהב שתיים
 עשרה מלאת קמרת עשרה עשרה הכף
 בשקל הקדש כד זהב הכפות עשרים
 ומאה: בזבי דדהבא תרתא עשרי מדין
 קמרת בוסמיא. מתקל עשר סלעין. הוי
 מתקלה דכופא בסלעי קודשא. כל דהב
 בזביא מאה ועשרין: ודרוג אדהב אתני
 עשר ממלוזה בכורא. כל דרג מן עשרה
 מתאקיל במתקא אקדם. פדאך גמיע
 אניה דהב אדרוג מאיה ועשרין מתמא:
 כל הבקר לעלה שנים עשר פרים אילם
 שנים עשר כבשים בני שנה שנים עשר
 ומנחתם ושעירי עזים שנים עשר לחטאת:

לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת:
 ועתוד מן אמאעו לארכוה: ולזבחה שלמים
 בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה
 כבשים בני שנה חמשה זה קרבן פגעיא
 בן עכרון: ולגכסת קודשיא תורי תרין.
 דכרי המשא גדי המשא. אמרין בני שנה
 המשא. דין קורבן פגעיא בר עכרון:
 ולדבה אסלאמה בקרתין. וכמסה כבאש
 וכמסה עתראן. וכמסה המלאן בני פנה.
 הוא קרבאן פגעיא אבן עכרון: פ

ביום שנים עשר יום נשיא לבני נפתלי
 אחירע בן עינן: ביום תרי עשר
 יומין. רבא לבני נפתלי. אחירע בר
 עינן: ופי יום אתני עשר יומא.
 קרב אחירע אבן עינן. שריף
 בני נפתלי: קרבנו קערת כסף אחת
 שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף
 שבעים שקל בשקל הקדש שניהם
 מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
 קורבניה מנפתא דכסף חדא. מאה ותלתין
 סלעין הוי מתקלה. מזרקא חד דכספא.
 מתקלה שבעין סלעין בסלעי קודשא.
 תרין מן. סולתא. דפילא במשה
 למנחתא: וכאן קרבאנה קצעה מן פצה.
 וזנה מאיה ותלתין מתקא. וכרנוב
 פצה. וזנה סבעין מתקא במתקא אקדם.
 כלאהמא ממלוזין. סמרא מלתות כדהן
 לאהרייה: כף אחת עשרה זהב מלאה
 קמרת: בזבא חדא. מתקלה עשר סלעין
 היא דדהב מדיא קמורת בוסמיא: ודרגא
 ואחדה מן דהב. וזנה עשרה מתאקיל
 ממלוזא בכורא: פר אחד בן בקר איל
 אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: תור
 חד בר תורי. דכר חד. אמר חד בר שתיה
 לעלתא: ורתאמן אבקר. וכבשא וחמרא
 אבן סנתה לאצעידה: שעיר עזים אחד
 לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת:
 ועתוד מן אמאעו לארכוה: ולזבחה
 השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים
 חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן

חלק הדרוק. (יא) הקערה הקוף בשוא לכר בכל התנאים:

כָּל תּוֹרֵי לַעֲלֹתָא תְּרֵי עֶשֶׂר תּוֹרִין. דְּכַרִּין
 תְּרֵי עֶשֶׂר אֲמַרִּין בְּנֵי שָׁנָא. תְּרֵי עֶשֶׂר
 זַמְנַתְהוֹן. וְצִפְרֵי בְּנֵי עוֹי. תְּרֵי עֶשֶׂר
 לַחֲפָתָא: וְגַמְיַע בְּקַר לְצַעֲרִידָא אֲתַנִּי עֶשֶׂר
 וְאֶכְבֹּאשׁ אֲתַנִּי עֶשֶׂר. וְאֶחְמַלְאן בְּנֵי סַנְהֵ.
 אֲתַנִּי עֶשֶׂר וְאֶבֶר מַעְהֵם ^כ. וְאֶעֱתִידָאן
 אֲתַנִּי עֶשֶׂר לְאֲדוּכָה: וְכֹל בְּקַר וְזִבְחָ
 הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וְאַרְבַּעַה פְּרִים אֵילִם
 שְׁשִׁים עֶתְרִים שְׁשִׁים כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
 שְׁשִׁים וְאֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ
 אֲתוֹ: וְכֹל. תּוֹרֵי לְנִכְסֵת קוֹדֶשֶׁיָא. עֶשְׂרִין
 וְאַרְבַּעַה תּוֹרִין. דְּכַרִּי שְׁתֵּין גְּדֵי שְׁתֵּין.
 אֲמַרִּין בְּנֵי שָׁנָא שְׁתֵּין. דְּאֶחְנֻכַּת מִדְּבַחָא.
 בְּתַר דְּרַבִּיאוּ יְתִיב: וְגַמְיַע בְּקַר דְּבַחָ
 אֶלְדָּאמָה. אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִין רֶת. וְסַתִּין
 כְּבֹאשׁ וְסַתִּין עֲתוּד. וְסַתִּין חֲמַל בְּנֵי סַנְהֵ.
 הִדְא דְשֵׁן אֲמֻדְבַח. בְּעַד מָא מַסַּח: וְכֹבֵא
 מִשָּׁה אֲדִי אֶחֱל מוֹעֵד לְדַבֵּר אֲתוֹ וְיִשְׁמַע
 אֲתִי־קוֹל מְדַבֵּר אֵלָיו יִמְעַד הַכְּפֹרֶת
 אֲשֶׁר עַל־אֲרֹן הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִים
 וְיִדְבֹר אֵלָיו: וְכֹד עֲלִיל מִשָּׁה. לְמִשְׁכַּן
 זְמַנָּא לְמַלְקָא עֲפוּיָה. וְשִׁמְעַת יֵת קָדָא
 דְּמִתְמַלֵּל עֲפוּיָה. מַעֲלֹי כְּפֹרֶתָא דְעַר
 אֲרוּנָא דְסִהְדוּתָא. מִבֵּין תְּרִין בְּרוּבִיָא.
 וּמִתְמַלֵּל עֲפוּיָה: וְכֹאן אֲדָא דְכֹל מוּסִי.
 אִי כְּבֹא אֲמַחְצֵר לִיכְלֵם. יִסְמַע אֲצוּת
 מְכַאטְבָה. מִן פּוֹק אֲנִשָּׁא אֲדִי עֲלִי צְנֻדוֹק
 אֲשֶׁהֲאֲרָה. מִן בֵּין אֲכְרוּבִין. פִּיכַאטְבָה
 אֲנַאךְ: פ פ פ

קע"ו פסוקים ס"ו עמוס. ומפטרין בשופטים ס"ו י"ג ויהי איש
 אחר מצרעה. דו"ד למנחת שבת וב"ה

וְיִדְבֹר יְהוָה אֲלֵי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמַלִּיל יִי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: תָּם כֹּלֵם אֱלֹהֵי מוּסִי
 תְּכַלִּימָא: דְּבַר אֲלֵי־אֲהֲרֹן וְאֲמַרְתָּ אֵלָיו
 בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת־הַנֶּזֶר אֲלֵי־מוֹל פְּנֵי הַמִּנְזָרָה
 יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת: מַלִּיל עִם אֲהֲרֹן.
 וְתִימַר לִיהֵ. בְּאֲדֻלְקוּתְךָ יֵת בּוֹצִינֵיָא.
 לְקַבִּיל אֲפִי מְנַרְתָּא. יְהוֹן מְנַרְתִּין שְׁבַעַא
 בּוֹצִינֵיָא: מִר הַרְוֹן וְקַל דָּה. אֲדָא אֶסְרַגְתָּ
 אֶסְרַגְתָּ. פִּלֵי מָא יֵלִי וְגַה אֲמַנְאֲרָה. תְּצִי

חלק הרקדוק. (י) מדבר אליו משפטו מתדבר [מתרוב"ש]:

סְבַעַתְהָא: וְנַעַשׂ כֵּן אֲהֲרֹן אֲלֵי־מוֹל פְּנֵי
 הַמִּנְזָרָה הַעֲלָה נֶזֶרְתִּיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה: וְעַבַד כֵּן אֲהֲרֹן. לְקַבִּיל אֲפִי
 מְנַרְתָּא. אֲדִרְיֵק בּוֹצִינֵיָא. כְּמָא דְּפִקִּיד
 יִי יֵת מֹשֶׁה: פְּצַנַע כְּדַאךְ הַרְוֹן. וְאֶסְרַגְתָּ
 סְרַג אֲמַנְאֲרָה. אִי מָא יֵלִי וְגַהֲהָא. כְּמָא
 אֲמַר אֱלֹהֵי מוּסִי: וְזֵה מַעֲשֵׂה הַמִּנְזָרָה
 מְקַשָּׁה זֶהָב עַד־יִרְכָּה עַד־פְּרָחָה מְקַשָּׁה
 הוּא כְּפִרְאָה אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה
 כֵּן עֲשֵׂה אֶת־הַמִּנְזָרָה: וְדִין עוֹבַד מְנַרְתָּא
 נְגִידָא דְּהַב. עַד שְׂדָה עַד שׁוֹשְׁנָה נְגִידָא
 הוּא. כְּחֻזָא. דְּאֲחֻזֵי יִי יֵת מֹשֶׁה. כֵּן עַבַד
 יֵת מְנַרְתָּא: וְהִדָּה צְנַעָה אֲמַנְאֲרָה
 מְצַמְתָּה מִן דְּהַב. הִתָּא אֲרוּגָהָא
 וְרַהֲאֲרַחָא מְצַמְתָּה. כְּלֹאמְנַצֵּר. אֲדִי

אֲוֹרָא אֱלֹהֵי מוּסִי. כְּדַאךְ צְנַעָהָא: פ
 וְיִדְבֹר יְהוָה אֲלֵי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמַלִּיל יִי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: תָּם כֹּלֵם אֱלֹהֵי מוּסִי
 תְּכַלִּימָא: קַח אֶת־הַלְוִיִּם מֵהוֹךְ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְמִהֲרַתְּ אֲתָם: קָרִיב יֵת לְיוֹאֵי.
 מִנּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְתִרְבִּי יִתְהוֹן: קָרִב
 אֲלִי־וַאֲנִיִּין. מִן בֵּין בְּנֵי אִסְרָאֵל. וְמִהֲרַתְּם:
 וְכִתְיַעֲשֵׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם הַזֶּה עֲלֵיהֶם
 מִן חַטָּאת וְהַעֲבִירוּ תַעֲרַר עַד־כָּל־בִּשְׂרָם
 וְכִכְסוּ בְּגָדֵיהֶם וְהַטְּהֲרוּ: וְכִדִּין תַּעֲבִיד
 דְּהוֹן לְדַבּוּאֵיהוֹן. אֲדִי עֲלֵיהוֹן מִיָּא דְּחַפְתָּא.
 וְעַבְרוּן מִסְפֵּר עַל כָּל בִּשְׂרָהוֹן. וְיַחְוִרוּן
 לְבוּשֵׁיהוֹן וְיִדְפּוּן: וְכֹדָא פִּאצְנַע כְּהַם פִּי
 תַּטְהִירוּם. אֲנַצָּה עֲלֵיהֶם מִן מָא אֲדוּכָה.
 וְיִמְרוּן אֲמוּס עֲלִי־גַמְיַע אֲבִדְאֲנָהֶם. וְיַגְסְלוּן
 תִּיאֲבָהֶם וְיַטְהֲרוּן: וְלִקְחוּ פֶר בֶּן־בְּקָר
 וְזַמְנַתְהוֹן סֹלֶת בְּדוּלָה בְּשֶׁמֶן וּפְרִי־שְׁנֵי בֶן־
 בְּקָר תִּקַּח לַחֲפָתָא: וְיִסְבּוּן תּוֹר בֶּר תּוֹרֵי.
 וְזַמְנַתְהוֹן. סוּלְתָא דְּפִילָא בְּמִשְׁחָ. וְתוֹר
 תִּנְיִן בֶּר תּוֹרֵי תִסַּב לַחֲפָתָא: וְיִקְרְבוּ
 רִתָּא מִן אֲבָקָר. וְמַעָה מִן אֲבָר סַמֵּד
 מִלְתוֹת בְּדָהן. וְרִת אֲכַר מִן אֲבָקָר כֹּדָה
 לְאֲדוּכָה: וְחֻקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לְפָנֵי אֶחֱל
 מוֹעֵד וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עֵדוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וְתִקְרִיב יֵת לְיוֹאֵי. קָדָם מִשְׁכַּן זְמַנָּא.

ותכנוש

ותכנוש. ית כל פגשתא דבני ישראל:
 זמרים אליואניין. בין ידי כבא אמחצר.
 וגזוק גמאעה בני אסראיל: והקרבת
 אתיהלויים לפני יהוה וסמכו בני ישראל
 את ידיהם עליהלויים: ותקריב ית ליואי
 קדם יי. ויסמכו בני ישראל. ית ידיהון
 על ליואי: וקדמהם בין ידי אלה. ויסנד
 בני אסראיל אידיהם עליהם: והניף
 אהרן אתיהלויים תנופה לפני יהוה מאת
 בני ישראל והיו לעבד את עבדת יהוה:
 וירים אהרן ית ליואי ארמא קדם יי. מן
 בני ישראל. ויהון למפלה ית פולהנא
 די: ויזפהם הרון זפא « בין ידי אלה.
 מן בני אסראיל. פיכוננויכדמויכדמה אלה:
 והלויים יסמכו את ידיהם על ראש הפרים
 ועשה אתיהאחד השאת ואתיהאחד
 עלה ליהוה לכפר עליהלויים: וליואי
 יסמכו ית ידיהון. על ריש תוריא. ועבד.
 ית חד השתא. וית חד עקתא קדם יי.
 לכפרא על ליואי: ואליואניין יסנדו
 אידיהם. עלי רוס אתיראן. ואצנע
 אחרמא דכות. ואאכר צעידה ללה.
 ואסתגפר ענהם: והעמדת אתיהלויים
 לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה
 ליהוה: ותקים ית ליואי. קדם אהרן
 וקדם בנוהי. ותרים יתהון. ארמא קדם
 יי: ואוקפהם בין ידי הרון ובניה. וזפהם
 זפא ללה: והבדלת אתיהלויים מתוך בני
 ישראל והיו לי הלויים: ותפריש ית ליואי.
 מנו בני ישראל. ויהון משמשון קדמי
 ליואי: ואעזלהם מן בין בני אסראיל.
 פיכוננו לי: ואחרייכן יבאו הלויים לעבד
 את אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם
 תנופה: ובתר כן ייעדון ליואי. למפלה
 ית משפן זמנא. ותדפי יתהון. ותרים
 יתהון ארמא: ובעד דאך ידכרון. ליכדמון
 כבא אמחצר. וקד טהרתהם. וזפיתהם
 זפא «: כי נתנים נתנים המה לי מתוך
 בני ישראל תחת פטרת כל רחם בכור
 כל מבני ישראל לקחתי אתם לי: ארי

אפרשא מפרשין אנון קדמי. מן בני ישראל.
 חלק פתח כל ודא. בוכרא פולא מבני
 ישראל. קריבית יתהון קדמי: לאנהם
 מגעודין לי. מן בין בני אסראיל. בדל כל
 בכר. פאתח כל בטן מן בני אסראיל.
 אכדתהם לי: פי לי כרייככור בבני
 ישראל פאדם ובפתמה פיום הפתי כל
 בכור פארץ מצרים הקדשתי אתם לי:
 ארי די לי כל בוכרא בבני ישראל.
 פאנשא ובבעירא. ביזמא. דקטלית כל
 בוכרא פארעא דמצרים. אקדישית
 יתהון קדמי: כמא כאן לי כל בכר. פי מא
 בין בני אסראיל. « מן אנסאן א' בהומה.
 ודאך פי יום אהלכת כל בכר פי בלד
 מצר. אקדסתהם לי: ואקה אתיהלויים
 תחת כרייככור בבני ישראל: וקריבית
 ית ליואי. חלק פל בוכרא בבני ישראל:
 כדאך אתכדת אליואניין כדלהם: ואתנה
 אתיהלויים נתנים לאהרן ולבניו מתוך
 בני ישראל לעבד את עבדת בני ישראל
 פאהל מועד ולכפר עלי בני ישראל ולא
 יהיה בבני ישראל נגף פגשת בני ישראל
 אלה הקדש: ויהבית ית ליואי. מסדין
 «כ» יהובין לאהרן ולבנוהי. מנו בני
 ישראל. למפלה. ית פולהן בני ישראל
 במשפן זמנא. ולכפרא על בני ישראל.
 ולא יהי בבני ישראל מותא. במקרב
 בני ישראל לקודשא: וגעדתהם להרון
 ובניה. מן בין בני אסראיל. ליכדמו
 כדמתהם פי כבא אמחצר. ויסתגפרו
 ענהם. ולא יחל בהם ובא. אד הם
 תקדמו לי אקדם: ויעש משה ואהרן
 וכל עדת בני ישראל ללויים ככל אשר
 צוה יהוה את משה ללויים כן עשו להם
 בני ישראל: ועבד משה ואהרן. וכל
 פגשתא דבני ישראל לליואי. ככל
 דפקיד יי ית משה לליואי. כן עבדו
 להון בני ישראל: וצנע מוסי והרון.
 וסאיר גמאעה בני אסראיל לאליואניין.
 כנמיע מא אמר אלה מוסי בסבבהם.

כדאך צנעו להם: ויתחטאו הלויים ויכבסו בגדיהם ויגף אהרן אתם תנופה לפני יהוה וכפר עליהם אהרן לטהרם: ואדביאו ליואי וחוורו לבושיהו: וארים אהרן ויתהו: ארמא קדם יי. וכפר עליהו: אהרן לדבואיהו: פתדכווגסלו תיאבהם. וזפהם הרון זפא בין ידי אלה. ואסתגפר ענהם וטהרהם: ואחרייכן באו הלויים לעבד את עבדתם באהל מועד לפני אהרן ולפני בניו כאשר צוה יהוה אתי משה על הלויים כן יעשו להם: ובתר כן עאלו ליואי. למפלחית פולחנהו במשבן זמנא. קדם אהרן וקדם בנוהי. כמא דפקיד יי ית משה על ליואי. כן עבדו להו: ובעד דאך דכלו. ליכדמו כדמתהם פי כבא למחצר. בין ידי הרון ובניה. כגמיע מא אמר אלה מוסי בסבבהם. כדאך צנעו להם: וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא: זאת אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא בעבדת אהל מועד: דא דליואי. מבר עשרין וחמיש שנין ולעילא. ייתי לחילא חילא. בפולחן משבן זמנא: הדא רסם ליואנין. מן אבן כמסה ועשרין סנה פצאעדא. ידכל לאגיש. לכדמה כבא למחצר: ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד: ומבר חמשין שנין. יהוב מחיל פולחנא. ולא יפדה עוד: ומן אבן כמסין סנה. ירגע ענה. ולא יכדם אבדא: ושרת את אחיו באהל מועד לשמר משמרת ועבדה לא יעבד ככה תעשה ללויים במשמרתם: וישמש עם אחוהי. במשבן זמנא למטר מטרא. ופולחנא לא יפלה. כדן. תעביד ליואי במשמרתהו: לכן יכדם מע אכותה. פי הפין כבא למחצר. ואמא כדמתה אאולא פלא. כדאך צנעו בהם פי מחפצתם: וידבר יהוה אל משה במדבר סיני בשנה

ח (כתר תורה)

השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר: ומליל יי עם משה במדבר אדסיני. בשתא תנייתא. למפקהו מארעא דמצרים. בירחא קדמאה למימר: וקבל דאך כלם אלה מוסי. פי ברייה סיני. פי אסנה אתאניה. לכרוגהם מן בלד מצר. פי אשרר אאול קאילא: ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו: ויעבדו בני ישראל. ית פסחא בזמניה: ויצנעו בני אסראיל. אפסה פי וקתה: בארבעה עשר יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אתו במועדו בכל חקתיו וככל משפטיו תעשו אתו: בארבעת עשר יומא. בירחא הרין. בין שמישיא. תעבדו יתיה בזמניה. ככל גזירתיה וככל דחוי ליה תעבדו יתיה: פי איום אראבע עשר. מן הדא אשרר. בין אגרובין. תצנעוה פי וקתה. כגמיערסומה ואחכאמה תצנעוניה: וידבר משה אל בני ישראל לעשת הפסח: ומליל משה. עם בני ישראל למעבד פסחא: פכלם מוסי בני אסראיל פי עמר אפסח: ויעשו את הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל ועבדו ית פסחא. בניסן. בארבעת עשר יומא לירחא. בין שמישיא במדבר אדסיני. ככל דפקיד יי ית משה. כן עבדו בני ישראל: פעמזוה פי אשרר אאול. פי איום אראבע עשר מנה. בין אגרובין פי ברייה סיני. כגמיע מא אמר אלה מוסי. כדאך צנעו בני אסראיל: ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשת הפסח ביזם ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביזם ההוא: והו גובריא. דהו מסאבין לממי נפשא דאנשא. ולא יכלו למעבד פסחא ביזמא ההוא. וקריבו. קדם משה. וקדם אהרן ביזמא ההוא: פכאן פיהם אנאם. הנגסו במיית מן אנאם. פלם יגוז להם אן יעמלו אפסה פי דאך איום. פתקדמו פיה. בין ידי מוסי והרון:

ג*

יאר

קרבן יהוה לא הקריב במועדו חטאו ישא
 האיש ההוא: ונברא ההוא דכי ובאזרה
 לא הוה. ויתמנע מלמעבד פסחא.
 וישתיצי. אנשא ההוא מעמיה. ארי
 קורבנא דיי. לא קריב בזמניה. חוביה
 יקביל ונברא ההוא: ואי רגל כאן טאהר
 ולם יכון עלי ספר. ואמתנע. אן יעמד
 לפסח. פינקטעדאך אאנסאן מן בין קומה.
 אד לם יקרב קרבאן אלה פי וקתה.
 פקד חמל דאך ארגל וורה: וכייגור
 אתכם נר ועשה פסח ליהוה פהקת
 הפסח ובמשפטו פן יעשה חקה אחת יהיה
 לכם ולגר ולאזרה הארץ: וארי יתגיד
 עמכון גיורא. ויעבד פסחא קדם יי.
 פגזירת פסחא. וכדחזי ליה פן יעבד.
 קומא חד יהי לכון. ולגיוריא וליציביא
 הארעא: ואן דכל פיכם דכיל. פליצנע
 פסחא ללה. כרסם אפסח ותכמה כדאך
 יצנע. אד שריעה ואחודה תכון לכם.
 ראדכיל וצריח לאמה (א): פ

וביום הקים את המשכן פסה הענן את
 המשכן לאהל העדת ובערב יהיה עלי
 המשכן כמראה אש עד בקר: וכומא
 האתקם משכנא. חפא עננא ית משכנא.
 למשכנא הסהדותא. וברמשא חזי על
 משכנא. פחיוו אישתא עד צפרא: ופי
 זום נצב אמסכן. גמאה אנמאם עלי כבא
 אשהאדה (ב). ופי אריז יכון עליה. כרויא
 נאר אי אנדאה: פן יהיה תמיד הענן
 יכסנו ומראה אש לילה: פן חזי תדירא.
 עננא חפי ליה. וחיוו אישתא בליליא:
 כדאך יכון דאימא. אנמאם יגמיה נהארא.
 ורויא אנאר לילא: ולפי העדות הענן מעד
 האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל ובמקום
 אשר ישכן שם הענן שם יחנו בני ישראל:
 ולפום. אסתלקות עננא מעלוי משכנא.
 ובתר פן. נמלין בני ישראל. ובאתרא.
 דשרי תמן עננא. תמן שרן בני ישראל:
 ועלי קדר ארתפאע אנמאם ען אנבא.
 פבעד דאך ירחלון בני אסראי. ופי מוצע

ויאמרו האנשים ההמה אי אנחנו טמאים
 לנפש אדם למה נגדע לבלתי הקריב
 את קרבן יהוה במערו פתוך בני ישראל:
 ואמרו. ונבריא האנון ליה. אנחנא מסאבין
 לטמי נפשא דאנשא. למא נתמנע. בריל
 דלא לקרבא. ית קורבנא דיי בזמניה. פנו
 בני ישראל: וקאו. נתן אננאם מן מיית
 מן אנאם. פלם נמנע. מן אן נקרב קרבאן
 אלה פי וקתה. פי מא בין בני אסראי:
 ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעה מה
 יצוה יהוה לכם: ואמר להון משה. אוריכו
 עד דאשמע. מא דאתפקד מן קדם יי על
 דילכון: פקאלהם מוסי. קפו חתא אסמע.
 מא יאמר אלה פיכם: פ

וידבר יהוה אלי משה לאמר: ומליך יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: דבר אל בני ישראל לאמר איש
 איש כיריהוה טמא לנפש או בדרך חקה
 לכם או לדדתיכם ועשה פסח ליהוה:
 מליך. עם בני ישראל למימר. ובר ובר
 ארי יהי מסאב לטמי נפשא דאנשא. או
 באזרה דחיקא לכון. או לדריכון. ויעבד
 פסחא קדם יי: מר בני אסראי קאילא.
 אי אנסאן כאן ננס מן מיית. או פי ספר
 מנכם. או מן אניאכם. פיצנע פסחא
 ללה (ג): פחדש השני בארבעה עשר יום
 בין הערבים יעשו אתו על מצות ומררים
 יאכלהו: בירחא התנינא. בארבעת עשרא
 יומא. בין שמשאי יעבדון יתיה. על פטיר
 ומררין יכלוניה: פי אשר אלהני. פי
 איום אראבע עשר מנה. בין אגרובין
 יצנעוה. מע פטיר ומראר יאכלונה: לא
 ישאירו מפנו עד בקר ועצם לא ישברו
 בו בכל חקת הפסח יעשו אתו: לא ישארו
 מניה עד צפרא. ונרמא לא יתברון ביה.
 ככל גזירת פסחא יעבדון יתיה: לא יבן
 מנה אי אנדאה. ולא יכסרו מנה עצמא.
 וכסאיר רסום אפסח יצנעוה: והאיש אשר
 הוא טהור ובדרך לא יהיה וחדל לעשות
 הפסח ונברתה הנפש ההוא מעמיה פיו

ד

(* נקוד על ה

יִסְכַּן פִּיה אֲנָמָאם. תָּם יִנְזֹלֹן בְּנֵי אִסְרָאֵל :
 עַל־פִּי יְהוָה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי
 יְהוָה יִחַנוּ פְּלִימֵי אֲשֶׁר יִשְׁכְּן הָעֵנָן עַל־
 הַמִּשְׁכָּן יִחַנוּ: עַל מִימְרָא דִּינִי נְטֻלִין בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל. וְעַל מִימְרָא דִּינִי שְׂרֹן פֶּל יִזְמִין.
 דְּשָׂרֵי עֲנָנָא. עַל מִשְׁכַּנָּא שְׂרֹן: עַל־י סוּל
 אֵלֶּה. יִרְחַל בְּנֵי אִסְרָאֵל. וְעַל־י וְקוּלָּה
 יִנְזֹלֹן. פֶּהֶם סוּל מְדָה מֵאִיסְכַּן אֲנָמָאם.
 עַל־י אִמְסַכְן מְקִימִין: וּבְהָאֲרִיךְ הָעֵנָן עַל־
 הַמִּשְׁכָּן יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא יִסְעוּ: וּבְאֹרְכוֹת
 עֲנָנָא. עַל מִשְׁכַּנָּא יִזְמִין סְגִיאִין. וְיִטְרוּן
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. יֵת מִטְרַת מִימְרָא דִּינִי וְלֹא
 נְטֻלִין: וְאֵן טַא אֲנָמָאם. אִיאַמָּא כְּתִירָה
 עַל־י אִמְסַכְן. פִּיחֲפִץ בְּנֵי אִסְרָאֵל. חֲפִץ
 אֵלֶּה וְלֹא יִרְחִלֹן: וְיֵשׁ אֲשֶׁר יְהוָה הָעֵנָן
 יָמִים מִסְפָּר עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־פִּי יְהוָה
 יִחַנוּ וְעַל־פִּי יְהוָה יִסְעוּ: וְאִיתָּ. דְּהוּי
 עֲנָנָא. יִזְמִין דְּמִנֵּן עַל מִשְׁכַּנָּא. עַל
 מִימְרָא דִּינִי שְׂרֹן וְעַל מִימְרָא דִּינִי נְטֻלִין:
 וּרְבַּ מַא בְּאֵן אֲנָמָאם. אִיאַמָּא מַחְצָאָה
 עַל־י אִמְסַכְן. פֶּהֶם עַל־י קוּלָּה אֵלֶּה יִנְזֹלֹן.
 וְעַל־י קוּלָּה יִרְחִלֹן: וְיֵשׁ אֲשֶׁר יְהוָה
 הָעֵנָן מְעַרְבַּ עַד בְּקֶר וְנִעְלָה הָעֵנָן בְּבִקֶּר
 וְנִסְעוּ אוּ יִזְמִין וְלִיָּדָה וְנִעְלָה הָעֵנָן וְנִסְעוּ:
 וְאִיתָּ. דְּהוּי עֲנָנָא מְרַמְשָׁא עַד צְפָרָא.
 וּמִסְתַּלֵּק עֲנָנָא. בְּצִפְרָא וְנְטֻלִין. אוּ יִזְמִין
 וְלִילִי. וּמִסְתַּלֵּק עֲנָנָא וְנְטֻלִין: וּרְבַּ מַא
 כְּאֵן אֲנָמָאם מִן אִמְסָא אִיאַמָּא. תָּם
 יִרְתַּפֵּעַ בְּאִגְדָּאָה וִירְחִלֹן. אוּ נְהָרָא
 וְלִילָא. תָּם יִרְתַּפֵּעַ וִירְחִלֹן: אוּ יִזְמִין אוּ
 חֲדָשׁ אוּ יִזְמִין בְּהָאֲרִיךְ הָעֵנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן
 לְשִׁכְּן עַל־י יִחַנוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְעוּ
 וּבְהָעֵלְתוּ יִסְעוּ: אוּ תְרִין יִזְמִין אוּ יִרְחַל
 אוּ עֵדֵן בְּעֵדֵן. בְּאֹרְכוֹת עֲנָנָא עַל מִשְׁכַּנָּא
 לְמִשְׁרֵי עֲדוּהִי. שְׂרֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא
 נְטֻלִין. וּבְאִסְתַּלְקוּתִיהִ נְטֻלִין: אוּ יִזְמִין
 אוּ שְׁהָרָא אוּ חוּלָּא. אֵדָּא טַלַּת מְדָה
 אֲנָמָאם עַל־י אִמְסַכְן לִיִּסְכַּן עֲדִיהִ. בְּנֵי
 אִסְרָאֵל מְקִימִין גִּיר רֵאחֲלוּן. וְפִי

אֶת־פִּי יְהוָה יִרְחִלֹן: עַל־פִּי יְהוָה יִחַנוּ
 וְעַל־פִּי יְהוָה יִסְעוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה
 שְׁמְרוּ עַל־פִּי יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה: עַל מִימְרָא
 דִּינִי שְׂרֹן. וְעַל מִימְרָא דִּינִי נְטֻלִין. יֵת
 מִטְרַת מִימְרָא דִּינִי נְטֻלִין. עַל מִימְרָא
 דִּינִי בִּידָא דְּמֹשֶׁה: כְּדֹאךְ עַל־י קוּלָּה אֵלֶּה
 יִנְזֹלֹן. וְעַל־י קוּלָּה יִרְחִלֹן. וְיִחְפְּצוּן מַא
 אִסְתַּחֲפְצֵהֶם. מִן קוּלָּה בִּיד מוּסִי: פ
 וְיִדְבַּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יֵי ה
 עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: תָּם כֻּלָּם אֵלֶּה מוּסִי
 תְּכַלִּימָא: עֲשֵׂה לְךָ שְׁתֵּי חֲצוּצֹת כֶּסֶף
 מְקִשָּׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם וְהוּי לְךָ לְמִקְרָא הָעֵדָה
 וְלְמִסְעָ אֶת־הַמַּחֲנֹת: עֲבִיד לְךָ. תְּרִיתִין
 חֲצוּצֹת דְּכֶסֶף. נְגִידָה תַעֲבִיד יִתְהוּן. וְיִהוּן
 (כִּי וְיִהוּן) לְךָ לְעֲרֵעָא כְּנִשְׁתָּא. וְלֹא־טֻלָּא
 יֵת מִשְׁרִיתָא: אֲצַנַּע לְךָ בּוֹקִין מִן פְּצָה
 מְצַמְתִּין כּוֹנָאן לְדַעוּהִי אֲנָמָא עַד הוּתִירָה
 אֶעֱסֹאכֶר: וְתַקְעוּ בָהֶן וְנִעְדוּ אֶלְיָךְ פֶּל־
 הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְיִתַקְעוּן
 בָּהֶן. וְיִזְדַּמְנוּן לְוַחֵךְ פֶּל כְּנִשְׁתָּא. לְתַרְע
 מִשְׁכָּן זְמָנָא: פֶּהֶן צֶרֶב כְּהֵמָא. אֲנִתְמַע
 אִיךְ כֹּל אֲנָמָאָה. אִיאַמָּא כְּבֹא אִמְחַצֵּר:
 וְאִם־בְּאַחַת יִתַקְעוּ וְנִעְדוּ אֶלְיָךְ הַנְּשִׂאִים
 רֵאשֵׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל: וְאִם בְּחֵדָא יִתַקְעוּן.
 וְיִזְדַּמְנוּן לְוַחֵךְ רַב־רַבִּיא. רֵישֵׁי אֶלְפֵי־
 דִּישְׂרָאֵל: וְאֵן צֶרֶב כְּאִחְדָּהֵמָא. אֲנִתְמַע
 אִיךְ אֲשֵׁרָאָה. רוּיִסָא אוּף בְּנֵי אִסְרָאֵל:
 וְתַקְעֶתֶם תְּרוּעָה וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחַיִּים
 קִדְמָה: וְתַתַּקְעוּן יִבְבְּתָא. וְיִטְלוּן
 מִשְׁרִיתָא. דִּישְׂרֹן (כִּי דִישְׂרֹן) קְדוּמָא:
 וְאִנְפִּכוּ נִפְכָא מְגֻלְבָא. יִרְחַל בְּהָא
 אֶעֱסֹאכֶר. אֲנָאוּלִין פִּי אִמְשָׁרְקִ: וְתַקְעֶתֶם
 תְּרוּעָה שְׁנִית וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחַיִּים
 תִּימְנָה תְּרוּעָה יִתַקְעוּ לְמִסְעֵיהֶם:
 וְתַתַּקְעוּן יִבְבְּתָא תְּנִינֹת. וְיִטְלוּן מִשְׁרִיתָא.
 דִּישְׂרֹן דְּרוּמָא. יִבְבְּתָא יִתַקְעוּן לְמִטְלֵי־הוּן:
 וְאִנְפִּכוּ נִפְכָא מְגֻלְבָא תֵּאנִיא. יִרְחַל בְּהָא
 אֶעֱסֹאכֶר. אֲנָאוּלִין פִּי אֲנָנוּב. כְּדֹאךְ יִנְפִכוּ
 נִפְכָא לְרַחֲלֵיהֶם: וּבְהִקְהִיל אֶת־תַּקְהֵל
 תַתַּקְעוּ וְלֹא תִרְיעוּ: וּבְכִנְשֵׁי־תַתַּקְהֵל

התקעון

תתקעון ולא תיבבון: ופי תנויק אנוק.
 אנפכו נפכא ולא תגלכו: ובני אהרן
 הכהנים יתקעו בהצצרות והיו לכם
 לחקת עולם לדורותיכם: ובני אהרן כהניא.
 יתקעון בהצצרותא. ויהיו לכם לקים עלם
 לדריכון: ובני הרון אימה. יצרכו
 באבואק. ויכון לכם דאך. רסם אהר
 לאניאכם: וכי תבאו מלחמה בארצכם
 עליהצר הצר אתכם והרעתם בהצצרת
 ונזכרתם לפני יהוה אלהיכם ונושעתם
 מאיביכם: וארי תיעלון לאנחא קרביא
 בארעכון. על מעיקי (וי מעיקי) דמעיקון
 לכון. ותיבבון בהצצרותא. וייעול דוכרנכון
 לטבא. קדם יי אלהכון. ותתפרקון
 משנאיכון: וארא צרתם לאי חרב פי בלדכם
 מע אעדו אמעאדיכם. פגלכו באבואק.
 פאדא בווקתם (וי) בין ידי אלה רבכם.
 הנאתון מן אעדאיכם: וביום שמתכם
 ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם
 בהצצרת על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם
 והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני יהוה
 אלהיכם: וביום הדותכון ובמועדיכון
 וברישי ירחיכון. ותתקעון בהצצרותא.
 עד עדותכון. ועל נכסת קודשיכון. ויהיו
 לכון לדוכרנא קדם אלהכון. אנא יי
 אלהכון: ופי יום פרחכם ואעיידכם ורום
 שהורכם. פאצרכו באבואק. עלי
 צואעדכם. ודבאיה סלאמתכם. פתכון
 לכם דכרא בין ידי רבכם. אנא אלה
 רבכם אמרת בדאך: פ
 ויהי בשנה השנית בחדש השני בעשרים
 בחדש געדה הענן מעל משכן העדות:
 והוה בשתא תנייתא. בירחא תנינא
 בעשרין בירחא. אסתלק עננא. מעלוי
 משכנא דסהדותא: פדמא כאן פי אשר
 אתאני. מן אסנה אתאניה פי עשרין מנה.
 ארתפע אנמאם. ען מסכן אשהאדה:
 ויסעו בני ישראל למסעיהם ממדבר סיני
 וישכן הענן במדבר פארן: ונטלו בני
 ישראל. למטליהון ממדברא דסיני. ושרא

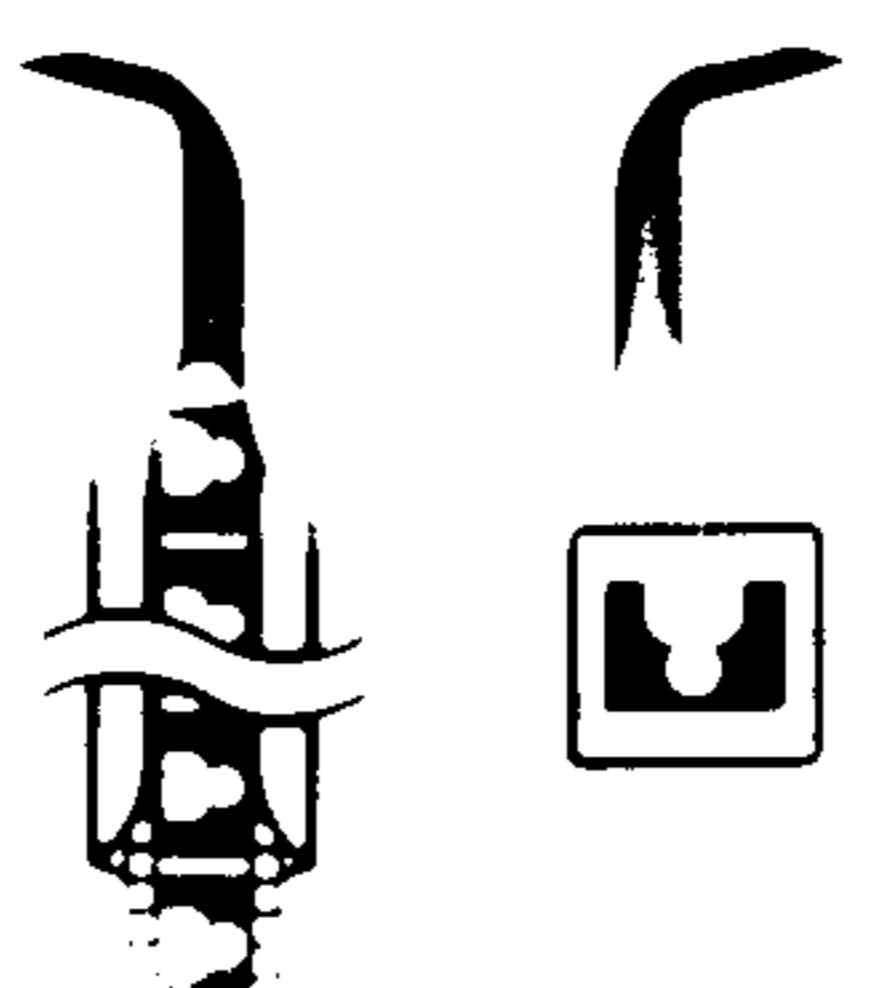
עננא במדברא דפארן: פרחל בני אסראל
 עלי מראהם מן ברייה סיני. פסכן
 אנמאם פי בריי פארן: ויסעו פראשנה
 עלי פי יהוה בירימשה: ונטלו בקדמיתא.
 על מימרא דיי בידא דמשה: פכאן אוול
 רחילהם. עלי קול אלה ביד מוסי: ויסע
 דגל מחנה בני יהודה פראשנה לצבאתם
 ועל צבאו נחשון בן עמינדב: ונטל.
 (וי) ונטל וכן טיקל. טיקס משרית בני יהודה.
 בקדמיתא לחיליהון. ועל חיליה. נחשון
 בן עמינדב: כאן רחל מרכז עסכר בני
 יהודה. עלי אמקדמה לגיושהם. ועלי
 גישה. נחשון אבן עמינדב: ועל צבא
 משה בני יששכר נתנאל בן צוער: ועל
 חילא. דשבטא דבני יששכר. נתנאל
 בן צוער: ועלי גיש סבט יששכר. נתנאל
 אבן צוער: ועל צבא משה בני זבולן
 אליאב בן חלקן: ועל חילא. דשבטא
 דבני זבולן. אליאב בן חלקן: ועלי גיש
 סבט זבולן. איאב אבן חלקן: והורד
 המשכן ונסעו בני גרשון ובני מררי נשאי
 המשכן: ומסתלק משכנא. ונטלין בני
 גרשון ובני מררי. נטלי משכנא: תם פצל
 אמסכין. פרחל בני גרשון ובני מררי.
 האמרוה: ונסע דגל מחנה ראובן לצבאתם
 ועל צבאו אליצור בן שדיאור: ונטל.
 טיקס. משרית ראובן לחיליהון. ועל
 חיליה. אליצור בן שדיאור: תם רחל
 מרכז עסכר ראובן לגיושהם. ועלי גישה.
 איצור אבן שדאור: ועל צבא משה בני
 שמעון שלמיאל בן צורישרי: ועל חילא.
 דשבטא דבני שמעון. שדומיאל בן
 צורישרי: ועלי גיש סבט שמעון. שלומיא
 אבן צורישרי: ועל צבא משה בני גר
 אלוסף בן דעואל: ועל חילא דשבטא
 דבני גר. אלוסף בן דעואל: ועלי גיש
 סבט גר. איסף אבן דעוא: ונסעו הקהתים
 נשאי המקדש והקימו את המשכן עדי
 באם: ונטלין בני קהת. נטלי מקדשא.
 ומקימין ית משכנא עד מיתיהון: תם

רחל אקהתיין. האמלי אמקדם. וקר נצב
 למסכן אי מגייתם (י): ונסע דגל מחנה
 בני אפרים לצבאתם ועל צבאו אלישמע
 בן עמיהוד: ונטיל. טיקס. משרית בני
 אפרים לחיהון. ועל חילה. אלישמע
 בר עמיהוד: תסרחל מרכז עסבר אפרים
 לגיושהם. ועלי גישה. אישמע אבן
 עמיהוד: ועל צבא מטה בני מנשה
 גמליאל בן פדהצור: ועל חילא. דשבטא
 דבני מנשה. גמליאל בר פדהצור: ועלי
 גיש סבט מנשה. גמליאל אבן פדהצור:
 ועל צבא מטה בני בנימן אבירן בן
 גדעוני: ועל חילא. דשבטא דבני בנימן.
 אבירן בר גדעוני: ועלי גיש סבט בנימן.
 אבירן אבן גדעוני: ונסע דגל מחנה בני
 דן מאסף לכליחמחנת לצבאתם ועלי
 צבאו אחיעזר בן עמישדי: ונטיל. טיקס
 משרית בני דן. מכניש לכל משרותא
 לחיהון. ועל חילה. אחיעזר בר עמישדי:
 תם רחל מרכז עסבר דן עלי מאקה
 סאיר לעסאבר לגיושהם. ועלי גישה.
 אחיעזר אבן עמישדי: ועל צבא מטה
 בני אשר פגעאל בן עכרון: ועל חילא.
 דשבטא דבני אשר. פגעאל בר עכרון:
 ועלי גיש סבט אשר. פגעאל אבן עכרון:
 ועל צבא מטה בני נפתלי אחירע בן
 עינן: ועל חילא. דשבטא דבני נפתלי.
 אחירע בר עינן: ועלי גיש סבט נפתלי.
 אחירע אבן עינן: אלה מסעי בני ישראל
 לצבאתם ויסעו: אלן מטלני בני ישראל
 לחיהון. ונטלו: הדרא מראחלבני אסראיל
 לגיושהם. פלמא רחלו (י): ויאמר
 משה לחבב בן רעואל המדיני חתן משה
 נסעים אנחנו אלי המקום אשר אמר יהוה
 אתו אתן לכם לכה אתנו והטבנו לך כי
 יהוה דבר טוב עלי ישראל: ויאמר משה.
 לחבב. בר רעואל מדינאה חמוהי דמשה.
 נטלין אנחנא. לאתרא דאמר יי. יתיה
 אתין לבון. איתא עמנא ונטיל לך. ארי
 יי מטיל לאיתאה סבתא על ישראל:

ט (כתר תורה)

פקא מוסי (י). לחובב. אבן רעואל אמדיני
 חמוה. אנא ראהלין. אי למוצע אדי קא
 אלה. אייאהא אעטיכס. העל מענא ונחסן
 איך. לאן אלה קר ועד א אסראיל בכיר:
 ויאמר אליו לא אקך כי אסראיל ארצי
 ואל מולדתי אקך: ויאמר ליה לא איזיל.
 אלהן לארעי. ולידדתי איזיל: קא לא
 אמצי. אא אי ארצי ומולדי: ויאמר ארנא
 תעזב אתנו בינעלי בן ידעת חנתנו במר בר
 והיית לנו לעינים: ויאמר. לא בעון תשבוק
 יתנא. ארי על פן ידעתא. בר הוינא שרן
 במדברא. ונבורן דאתעבידא לנא
 חיותא בעינך: קאל יא הדר לא
 תתרכנא. פאנך תעלם. אן פי טול
 מקאמנא פי אבר. כנת לנא כאבנא רנא:
 והיה פי תלקך עמנו והיה הטוב ההוא אשר
 ייטיב יחיה עמנו והטבנו לך: והיו ארי
 תיזיל עמנא. והיו טבא ההוא. דיוטיב יי.
 עמנא ונטיל לך: פאן סרת מענא. פאי
 כיר יחסן אלה בה אינא. נחסן איך מנה:
 ויסעו מהר יהוה דרך שלשת ימים וארון
 ברית יהוה נסע לפניהם דרך שלשת ימים
 לתור דהם מנוחה: ונטלו מטורא דאתגלי
 עלוהי יקרא דיי. מהלך תלתא זמין. וארון
 קומא דיי נטיל קרמיהון. מהלך תלתא
 זמין. לאתקנא להון אתר בית משרי:
 פרחלו מן גבל אלה. מסאפה תלאתה
 אייאם. וצנרוק עהר אלה סאיר בין
 אידיהם. מסאפה תלך אתלאתה לאייאם.
 ליכתאר להם מסתקרא (י): וענן יהוה
 עליהם יומם בנסעם מן המחנה: וענן
 יקרא דיי. מטל עלויהון ביממא. במטלהון
 מן משריתא: וגמאם אלה עליהם נהארא.
 אד רחלו מן לעסבר: ויהי בנסע
 הארון ויאמר משה קומה יהוה ויפצו איביך
 וינסו משנאיך מפניך: והוה. במטל
 ארנא ויאמר משה. אתגלי יי. ויתפחרון
 שנאיך. ויערקון בעלי דבכך מן קדמך:
 וכאן אסביל ענר רחיל צנרוק. אן יקול
 מוסי. קום יא רב בנצרנא. ויתברך

אעראיך

אעד איך. ויחרב שאניך מן בין ידיך: ובנחה*
 יאמר שובה יהוה רבבות אלפי ישראל:
 ובמשרוהי אמר. תוב יי שרי ביקרה. פגו
 רבנות אלפיא דישראל: וענד נזולה אן
 יקול. רד יארב נורך. אי רבוואת (כ) אף
 א אסראיל :

פ

ויהי העם פמתאננים רע באוני יהוה
 וישמע יהוה ויחר אפו ותבער בם אש
 יהוה ותאכל בקצה המחנה: והוה עמא
 פד מסתקפין. ביש קדם יי. ושמיע קדם
 יי ותקיף רוגזיה. ודליקת פהון אישתא
 מן קדם יי. ושיציאת בספי משריתא:
 וכאן אקום כמעתי אשר (כ) בין ידי
 אלה. פסמע אלה דאך ואשתד גצבה.
 ואשתעלת פיהם נארה. ואחרקת פי טרף
 אעסכר: ויצעק העם אל משה ויתפלל
 משה אלי יהוה ותשקע האש: וצוח עמא
 על משה. וצלי משה קדם יי. ואשתקעת
 אישתא: פצרך אקום אי מוסי. פדעא
 אירבה. פנארת אנאר (כ) : ויקרא שם
 המקום ההוא תבערה פיבערה בם אש
 יהוה: וקרא שמה דאתרא ההוא
 דליקתא. ארי דליקת פהון אישתא מן
 קדם יי: פסמא דאך אמוצע אמשתעלה.
 למא אשתעלת פיהם נאר אלה:
 והאספסף אשר בקרבו התאוו תאוה
 וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי
 יאכלנו בשר: ועירב רבין (כס) קלף יסן כסוב
 ורברבין דביניהון. שאילו שאילתא (וי)
 שאילתא. ותכוזכו. אף בני ישראל ואמרו.
 מן זכילנא בשרא: וארפוף אדן פי מא
 בינחם. תשהו שהוה. פרנע איצא בני
 אסראיל מעהם. פכבו וקאו. מן ישעמנא
 לחמא: זכרנו את יהודה אשר נאכל
 במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים
 ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים:
 דכירין אנחנא ית ננאיא. דהוינא אכלין
 במצרים מגן. ית פוצינאי. וית אבטחיא.
 וכרתי ובוצלי ותומי: פדכרנא אכמך.
 אדי כנא נאכלה במצר מגנא. אקתא

* ובנחו ק'

ואבטיך. ואכראת ואכצל ואתום:
 ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אלהימן
 עינינו: וכען. נפשנא תאיבא. לית כל
 מדעם. אלהין למנא עיננא: ויאן. נפוסנא
 יאבסה ממא לים שי. ואנמא עיוננא אי
 אמן ממדודה (כ): והמן פזרע יגד הוא
 ועינו פעין הפדלח: ומנא. פבר זרע גדא
 הוא. והזויה. פחיוזי פדולהא: וכאן אמן כבוד
 לכבודה. ולונה כלון אלודו: שמו העם
 ולקטו ומחנו ברחים אז רכו בפדכה ובשרו
 בפדור ועשו אתו ענות והיה טעמו פטעם
 לשד השמן: שיטין עמא ולקטין דצבי
 טחין פרחיא. ודצבי דאך פמדוכתא.
 ומכשלין ליה פקדרא. ועבדין יתיה גריצן.
 והיו טעמיה. פטעים דליש פמשחא:
 ישוף אקום פילקטונה ויטחנן מנה פי
 ארהא. או ידקון באמדק. ויטבכון מנה
 פי אבראם. ויצנעון מנה מלידא. ויכון
 טעמה כחלאוה ברסם (כ): וברדת הטל
 על המחנה לילה ירד המן עלינו: וכד נחית
 טלא. על משריתא בליליא. נחית מנא
 עלוהי: וענד נזור אמל. ערי אעסכר
 לילא. ינזר אמן עליה: וישמע משה את
 העם בכה למשפחתיו איש לפתח אהליו
 ויחר אף יהוה מאד ובעיני משה רע:
 ושמע משה ית עמא. פכן לזרעיתיהון. גבר
 בתרע משפניה. ותקיף רוגזא דיין לחדא.
 ובעיני משה ביש: פלמא סמע מוסי אקום.
 יבכון לעשאורהם. כל אמר ערי באב
 כבאיה. פאשתד גצב ארה גדא. וסא דאך
 ענד מוסי: ויאמר משה אלה יהוה למא
 הרעת לעבדך ולמה לא מציתי הן
 בעיניך לשום את משה פדהעם היה
 עלי: ואמר משה קדם יי. למא אבאישתא
 לעבדך. ולמא לא אשבחית רחמין קדמך
 (וי) בעינדך. לשואת. ית מטול. כל עמא
 הדין עלי: פקא מוסי לדה. לם אבדית
 עבדך. ולם לם אנד הצאא ענדך. אד
 ציירת. גמיע כראפה הולאי אקום עלי:
 האנכי הריתי את פדהעם הזה אם

אנכי

* חסר א'

אנכי ידעתיו כִּי־תֹאמַר אֵלֵי שֶׁאֲהוּ
 בְּחִיקָךְ כַּאֲשֶׁר יֵשׂא הָאָמֵן אֶת־הַיָּנֹק עַל
 הַדָּמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעַת לְאַבְתָּיו: הַאֵב
 אֵנָּה לְכָל עַמַּא הַדִּין אִם בְּנֵי אֲנֹנִי.
 תֹּאמְרֵת לִי סוֹבְרֵתִי בַתּוֹקֶפֶךְ. כִּמָּא
 דְּמִסּוֹבְרֵת הַדִּין בְּנֵינָא יֵת יִנְקָא. עַל אֲרַעָא.
 דְּקִי־מִתָּא לְאַבְתָּתוּהִי: הֵל אֲנָא חִמְלֵתְהֶם.
 אִם וְלִדְתָהֶם. אִד קִלֵּת לִי סוֹסְהֶם^(כ). כַּאֲנֹךְ
 תַחֲמִלְהֶם פִּי הַגֵּרֶךְ. כִּמָּא יִחְמַל אֲהַאֲצֵן
 אֲרַצִּיעִי. אִי אֲבִרָה. אִדִּי קִסְמַת לְאַבְתָּהֶם:
 מֵאֵין לִי בֶשֶׂר לְתֵת לְכָל־הָעַם הַזֶּה כִּי־
 יִבְּכּוּ עָלַי לֵאמֹר תִּנְהַלְנּוּ בֶשֶׂר וְנִאֲכַלְהּ:
 מִנֵּן לִי בֶשֶׂרָא. לְמַתָּן לְכָל עַמַּא הַדִּין.
 אִדִּי בְּבִן עָלִי דְּמִימְרֵי. הֵב לֵנָא בֶשֶׂרָא
 וְנִכּוּל: מִן אֵין לִי לַחֵם. אַעֲטִי גַמִּיעָהֶם.
 אִד יִבְכוּן עָלַי וְיִקְוֹלוּן. אַעֲטִנָא לַחֵמָא
 נִאֲכַלְהּ: לֹא־אֲוֹכֵל אֲנִכִּי לְבָדִי לְשִׂאת
 אֶת־כָּל־הָעַם הַזֶּה פִּי כִבֵּד מִמֶּנִּי: לִית
 אֲנָא יָכִיל בְּלַחֲוִדִי. לְסוֹבְרָא יֵת כָּל עַמַּא
 הַדִּין. אִדִּי יִקְוִר מִנִּי: לֹא אֲמִיק אֲנָא וְהִדִּי
 אִן אִסוּסְהֶם. בִּל הוּוּ תְקִיד עָלַי: וְאִם־
 כִּכְהוּ אֲתִיעֶשֶׂה לִּי הַרְגֵנִי נָא הַרְג אִם־
 מְצִאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאִל־אֲרֹאֲהָ בְּרַעֲתִי:
 וְאִם כִּדִּין אֵת עֲבִיד לִי קִטּוּלְנִי כְּעֵן
 מִקְטוּל. אִם אֲשַׁבְּחִית רַחֲמֵין קְדָמְךָ. (י) בְּעֵינֶיךָ
 וְלֹא אֲהוּי בְּבִשְׁתִּי: וְאִן כִּנְת
 אִזְמַתְנִיה עֲקוּבָה. פִּאנְעֵדְהָ אִמַּאתְתִּי.
 אִן וְגֵרֵת חֲצֵאָא עֲנֹךְ. וְלֹא אֲרֹא
 בְּלִיתִי: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אִסְפַּה־לִּי שִׁבְעִים
 אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָדַעְתָּ בִּיָּהֶם
 זִקְנֵי הָעָם וְשִׁטְרֵיו וְדַקְהַת אַתֶּם אֶל־אֵהָל
 מוֹעֵד וְהִתְיַצְּבוּ שָׁם עִמָּךְ: וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה.
 כְּנֹשֶׁת קְדָמִי. שִׁבְעִין גּוֹבְרֵא מִסְבֵּי יִשְׂרָאֵל.
 דִּידְעָתָא. (כ) דִּידְעָתָא אִדִּי אֲנֹנִי. סְבִי עַמַּא
 וְסִרְכּוּהִי. וְתִדְבֵר יִתְהוֹן לְמִשְׁכַּן זְמִנָא.
 וְיִתְעַתְּרוּן תַּמָּן עִמָּךְ: פִּקֵּא אֵלֶּה לְמוֹסִי.
 אֲנַמַּע לִי סְבַעִין רִגְלָא מִן שִׁוְךְ בְּנֵי
 אִסְרָאֵל. אִדִּין תַּעֲלֵם אֲנָהֶם שׁוֹכְהֶם
 וְעֹרְפָאֵהֶם. וְזִרְהֶם אִי כִּבְנָא אִמְחַצֵּר.

וַיִּקְפֹּן תָּם מֵעַד: וַיִּרְדְּתִי וּדְבַרְתִּי עִמָּךְ
 שֵׁם וְאַצְלֵתִי מִן־הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְשִׁמְתִּי
 עֲלֵיהֶם וְנִשְׂאוּ אִתְךָ כִּמְשֵׂא הָעָם וְלֹא־
 תִשָּׂא אִתָּהּ לְבַדְּךָ: וְאַתְגַּלִּי. וְאִמְלִיל עִמָּךְ
 תַּמָּן. וְאַרְבִּי מִן רוּחָא דְעִלְךָ וְאַשְׁוִי
 עֲלֵיהוֹן. וְיִסּוֹבְרוּן עִמָּךְ כִּמְטוּל עַמַּא. וְלֹא
 תִסּוֹבֵר אִתָּךְ בְּלַחֲוֹדְךָ: חֲתָא אֲתִגְלָא
 וְאִכְאֲטִכְךָ הַנֶּאֱכָךְ. וְאַפְרִיחֶם מִן אֲנֹר אִדִּי
 עָלִי וְגַהֲךָ^(כ) וְאַנְעֵלָה עֲלֵיהֶם. פִּיעֵאֲוֹנוּךְ
 פִּי סִיאֲסֵה אֲקוּם. וְלֹא תִסּוּסְהֶם אֲנִת
 וְחֹדְךָ: וְאַל־הָעַם תֹּאמַר הֲתִקְדִּישׁוּן לְמַחֵר
 וְאִכְלֵתֶם בֶּשֶׂר פִּי בְּבֵיתֶם בְּאֲזֵנֵי יְהוָה
 לֵאמֹר מִי יִאֲכַלְנוּ בֶשֶׂר פִּי־טוֹב לָנוּ
 בְּמִצְרַיִם וְנִתֵּן יְהוָה לָכֶם בֶּשֶׂר וְאִכְלֵתֶם:
 וְלַעֲמַא תִּימַר. אֲוֹדְמֵנוּ לְמַחֵר וְתִיכְלוּן
 בֶּשֶׂרָא. אִדִּי בְּבֵיתוֹן קָדָם יְיָ דְּמִימְרֵי. מִן
 יִכְיָרְנָא בֶשֶׂרָא. אִדִּי טֹב לָנָא בְּמִצְרַיִם.
 וְיִתֵּן יְיָ לָבוֹן. בֶּשֶׂרָא וְתִיכְלוּן: וְקִל לְאֲקוּם.
 אִסְתַּעֲדוּ אִי גַר חֲתָא תִאֲכַלוּן לַחֲמָא.
 לֵאנֹךְ מָא בְּבֵיתֶם בִּין יְדֵי אֵלֶּה וְקִלְתֶּם.
 מִן יִטְעִמְנָא לַחֲמָא. וְכֹאן אֲאֲעִלָּה לָנָא
 בְּמִצְרַיִם. פִּיעֵשִׁיכֶם אֵלֶּה. לַחֲמָא תִאֲכַלוּנָה:
 לֹא יוֹם אֶחָד תִּאֲכַלוּן וְלֹא יוֹמִים וְלֹא
 חֲמִשָּׁה יוֹמִים וְלֹא עֶשְׂרֵה יוֹמִים וְלֹא
 עֶשְׂרִים יוֹם: לֹא יוֹמָא חֵד. תִּיכְלוּן וְלֹא
 תִרִין יוֹמִין. וְלֹא חֲמִשָּׁא יוֹמִין. וְלֹא עֶשְׂרֵה
 יוֹמִין. וְלֹא עֶשְׂרִין יוֹם (כ) יוֹמִין: לֹא יוֹם
 וְאֶחָד. תִּאֲכַלוּנָה וְלֹא אֲתִנִּין. וְלֹא כִמְסָה
 וְלֹא עֶשְׂרֵה. וְלֹא עֶשְׂרִין: עַד וְהִדְשׁ יוֹמִים
 עַד אֲשֶׁר־יֵצֵא מֵאַפְּנֵם וְהִיָּה לָכֶם לְזִרָא
 יַעַן כִּי־מֵאֲסַתֶּם אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם
 וְתִבְכוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לְמָה זֶה יֵצְאוּ
 מִמִּצְרַיִם: עַד יִרַח יוֹמִין. עַד דְּתִקְוֹצוּן
 בֵּיתָא. וְהִי לָכוֹן לְתַקְלָא. חֲרָף. דְּקִצְתוּן
 בְּמִימְרֵא דִּיִּי דִּשְׁכִּינְתִּיה שְׁרִיא בִּיעִיכוּן.
 וְבְּבֵיתוֹן קְדָמוּהִי דְּמִימְרֵי. לְמָא דִּנְנִיפְקִנָא
 מִמִּצְרַיִם: לֹא אִי אִיִּיאֵם שְׁהֵר. אִי אִן יִכְרַג
 מִן אֲנַפְכֶם מִתְלָא^(כ) וְיִצִּיר לָכֶם הַזֹּלָא^(כ).
 לֵאנֹךְ מָא זְהֵרְתֶם. פִּי גוֹר אֵלֶּה אִדִּי פִּי מָא
 בִּינְכֶם. וְבְּבֵיתֶם בִּין יְדֵיה וְקִלְתֶּם. לִם

כִּתְנֵנָה מִן מִצֵּר (א): וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שְׁשִׁי-
 מֵאוֹת אֶסְפֶּה רִגְלֵי הָעָם אֲשֶׁר אֲנִי בֹקֵר בָּךְ
 וְאַתָּה אֲמַרְתָּ בְּשֵׁר אֶתֵּן לָהֶם וְאֶכְלוּ חֲדָשׁ
 יָמִים: וַאֲמַר מֹשֶׁה שִׁית מֵאָה אֶפֶן
 גּוֹבְרָא רִגְלָא. עָמָּא דְאֵנָּה בְּנֵיהוֹן. וְאַתָּה
 אֲמַרְתָּ בְּשֵׁר אֶתֵּן לָהוֹן. וְיִכְלֹן יִרְחַ
 יִזְמִין: קָא מוֹסִי. סַת מֵאִיה אֶפֶר רֹאנִי.
 אֶקוּם אֲדִי אֵנָּה פִי מֵאֲבִינָהֶם. וְאַתָּה קִלְתָּ.
 אֶעֱטִיהֶם לְחֵמָא. יֶאֱכְלוּנָה שְׁהֵרָא: הַצֹּאן
 וּבִקְרָ יִשְׁתַּטּ לָהֶם וּמֵצֵא לָהֶם אִם אֵתִי
 כְּלִדְנֵי הַיָּם יֶאֱסֹף לָהֶם וּמֵצֵא לָהֶם:
 הַעֲאֹן וְתוֹרִין. יִתְנַכְסֹן לָהוֹן הַיִּסְפְּקוֹן לָהוֹן.
 אִם יֵת כִּל גּוֹנֵי יִמָּא. יִתְכַּנְשׁוֹן לָהוֹן
 הַיִּסְפְּקוֹן לָהוֹן: פִּמֵּן אֶעֱנֵאתָהֶם. (ב) אֲנַנְם
 וּבִקְרָ תִרְבֵּה לָהֶם פִּתְכַּפִּיֶהֶם. אִן גִּמִּיעַ
 סַמְךָ אֲבַחֵר. יִהְיֶה לָהֶם פִּיקְנֵעָהֶם: פ
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה יְהוָה תִּקְצֹר
 עֵתָהּ תִּרְאֶה הַיִּקְרָךְ דְּבַרִי אִם־לֹא: וַיֹּאמֶר
 יי לְמֹשֶׁה. הַמִּימְרָא דִּיִּי מִתְעַכֵּב. כִּיעֵן
 תַּחֲזִי. הַיַּעֲרֵעֵנָּה פִּתְגָמִי אִם לֹא: פִּקָּא
 אֵלֶּה לְמוֹסִי. הֵל קִדְרָה אֵלֶּה תִקְצֹר. אִן
 תִּנְצֹר. אִיזְאֲפִיכֶם כִּלְאֲמִי אִם לֹא: וַיֵּצֵא
 מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעָם אֵת דְּבַרִי יְהוָה
 וַיֶּאֱסֹף שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי הָעָם וַיַּעֲמֵד
 אֹתָם סְבִיבֹת הָאֵהָל: וַנִּפֹּק מֹשֶׁה. וּמִלִּיל
 עִם עָמָּא. יֵת פִּתְגָמִי דִּיִּי. וּבְנֵשׁ שִׁבְעִין
 גּוֹבְרָא מִסְּבִי עָמָּא. וְאֶקִּים יִתְהוֹן סַחֲזֵר
 סַחֲזֵר לְמִשְׁכַּנָּא: פִּכְרֵנָּה מוֹסִי. וְאֲבַבֵּר אֶקוּם
 בְּכִלְאִם אֵלֶּה. וְגִמֵּעַ. סִבְעִין רִגְלָא מִן
 שִׁזְכָּהֶם. וְאֹקְפָהֶם חוּלֵי אֲבַבֵּא: וַיִּרְד
 יְהוָה וַיַּעֲנֵן וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאצֵּל מִן־הַרוּחַ
 אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל־שִׁבְעִים אִישׁ הַזִּקְנִים
 וַיְהִי כַּנּוּחַ עֲלֵיהֶם הַרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ וַלֵּאמֹר
 וְאַתָּה גִּדְּנֵנָּה וּמִלִּיל עָמִיה. וְרַבִּי מִן
 רוּחָא דְעִלּוּהִי. וַיְהִי עַל שִׁבְעִין גּוֹבְרָא
 סְבִיָּא. וְהוֹת. כִּד שְׁרֵת עֲלִיהוֹן רוּחַ גּוֹבְרָא.
 וּמִתְנַבְּן וְלֹא פִּסְקוֹן: פִּתְגֵּלֵּא אֵלֶּה פִי
 אֲנַמָּאם וְכַאֲטַבָּה. וְאֶפֶאֶד. מִן אֲנֹר אֲדִי
 עֲלִיה. וְכַסָּא אֶסְבְּעִין אֶרְגֵּל אֲשׁוּךְ. פִּלְמָא
 אֶסְתַּקֵּר עֲלֵיהֶם דֹּאךְ אֲנֹר. תִּנְבּוּ וְלִם

יִתְתַּאֲנוּ אִי עוֹדֵהֶם: וַיִּשְׁאֲרוּ שְׁנֵי־אֲנָשִׁים
 בְּמַחְנֵה שֵׁם הָאֶחָד אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי
 מִידָד וַתֵּנַח עֲלֵיהֶם הַרוּחַ וַהֲמָה בְּפִתְבַּיִם
 וְלֹא יֵצְאוּ הָאֶהָלָה וַיִּתְנַבְּאוּ בְּמַחְנֵה:
 וְאַשְׁתַּאֲרוּ תִרְוִין גּוֹבְרִין בְּמִשְׁרֵיתָא. שׁוּם
 חֵד אֶלְדָּד. וְשׁוּם תִּנְנֵנָּה מִידָד וְשְׁרֵת
 עֲלִיהוֹן רוּחַ גּוֹבְרָא. וְאֲנֹן בְּכַתִּיבֵיָא. וְלֹא
 נִפְקוּ לְמִשְׁכַּנָּא. וְאַתְנַבְּיָאוּ (ג) וְאַתְנַבְּיָאוּ
 בְּמִשְׁרֵיתָא: וּבִקְרָ רִגְלָאן פִי אֶעֱסַכֵּר. אִסִּם
 אֶחְדַּהֲמָא אֶדָד. וְאַתְאֲנִי מִידָד וְאֶסְתַּקְרָת
 עֲלֵיהֶם אֲנִיבֹוּהָ. וְהֵמָּא מִן אֲמַכְתּוּבִין. וְלִם
 יִכְרְנוּ אִי אֲבַבֵּא. בַּל תִּנְבּוּ פִי אֶעֱסַכֵּר:
 וַיִּרְדַּח הַנֶּעֱר וַיִּגַּד לְמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמִידָד
 מִתְנַבְּיָאִים בְּמַחְנֵה: וְרַחֵם עוֹלָמָא. וְהוּי
 לְמֹשֶׁה וַאֲמַר. אֶלְדָּד וּמִידָד. מִתְנַבְּן
 בְּמִשְׁרֵיתָא: פִּהֲאֲצֵר אֲגִלְאִם. וְאֲבַבֵּר מוֹסִי
 וְקָא. אֶדָד וּמִידָד. מִתְנַבְּיָין פִי אֶעֱסַכֵּר:
 וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן מִשְׁרֵת מֹשֶׁה מִבְּחַרְוִין
 וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי מֹשֶׁה כִּלְאִם: וְאַתִּיב יְהוֹשֻׁעַ
 בֶּר נּוֹן מִשׁוּמְשֻׁנִיָּה דְּמֹשֶׁה. מִעוֹלָמֹדֵי
 (ג) מִעוֹלָמֹדֵיָהּ וְכֵן עִיקֵר) וַאֲמַר. רַבּוּנֵי מֹשֶׁה
 אֶסְרֵנּוּן: פִּהֲאֲבַבֵּה יְהוֹשֻׁעַ אֲבִן נּוֹן.
 כֹּאדָם מוֹסִי. מִן תִּלְאֲמִידֵהֶם וְקָא. יֵא סִידִי
 יֵא מוֹסִי אֶחְבַּסְהֲמָא: וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה
 הַמִּקְנָא אֲתָה לִי וּמִיִּיתָן כִּלְעָם יְהוָה
 נְבִיאִים כִּיִּיתָן יְהוָה אֶת־רוּחוֹ עֲלֵיהֶם:
 וַאֲמַר לִיה מֹשֶׁה. הַקְנֵאתִי אֵת מִקְנֵי.
 רַעֲיָנָא פּוֹן. דִּיהוֹן כִּד עָמִיה דִּיִּי גְבִיִין. אֲרִי
 יִתֵּן יי יֵת רוּחַ גּוֹבְרָאֵיהָ עֲלִיהוֹן: קָא לֵה
 מוֹסִי. הֵל תִּגְאֵר לִי. לִית צֹאֵר גִּמִּיעַ אֲמָה
 אֵלֶּה אֲנִיבֵיָא. בֵּאן יַעֲלֵל מִן נוֹרָה וּגְבוּרָתָה
 עֲלֵיהֶם (ד): וַיֶּאֱסֹף מֹשֶׁה אֶל־הַמַּחְנֵה הוּא
 וּזְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאַתְכַּנְּיֵשׁ מֹשֶׁה לְמִשְׁרֵיתָא.
 הוּא וְסִבֵּי יִשְׂרָאֵל: פִּלְמָא אֲנַצֵּם מוֹסִי אִי
 אֶעֱסַכֵּר. הוּוּ שׁוּךְ בְּנֵי אִסְרָאֵל: וְרוּחַ גִּסְעוֹ
 מֵאֵת יְהוָה וַיִּגַּד שְׁלוּיִם מִן הַיָּם וַיִּשַׁשׁ עַל־
 הַמַּחְנֵה כִּדְרָךְ יוֹם פֶּה וּכְדְרָךְ יוֹם פֶּה
 סְבִיבוֹת הַמַּחְנֵה וּכְאֲמַתִּים עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ:
 וְרוּחָא. נִטַּל מִן קִדָּם יי. וְאַפְרַח שְׁלוּיִם
 יִמָּא. וְרַמָּא עַל מִשְׁרֵיתָא כְּמַהֲלֵךְ יִמָּא

לְבַא. וּבְמַהֲלֶךְ יוֹמָא לְבַא. סְחֹר סְחֹר
 לְמִשְׁרֵיתָא. וּכְרוּם תְּרִתִּין אִמִּין עַל אִפִּי
 אֶרְעָא: וְהִבְתִּיחַ מִן עֵנַד אֶלֶה. וּקְטַעַת
 סְלוּי מִן אֲבַחֵר. וְאֶקְתָּה עֲלֵי אַעֲסַכְר שְׂבִיחַ
 כְּמִסֹּר יוֹם יִמְנָה וְיִסְרֵה לֵהּ. חוּלֵי אַעֲסַכְר.
 וְאֶרְתִּפְאֵעָה לֵהּ מִן אֶלְאֶרֶץ דְּרֵאֲעִין: וְיִקָּם
 הָעַם בְּדִיּוֹם הַהוּא וּכְלֵי הַלִּידָה וּכְלֵי יוֹם
 הַמַּחֲרָת וַיֵּאֲסֹפוּ אֶת־הַשְּׁלוֹ הַמִּמְעִיט אֶסְפָּה
 עֲשֵׂרֵה הַמָּרִים וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שְׁטוּחַ
 סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה: וְקָם עֲמָא. כֹּל יוֹמָא
 הַהוּא וְכֹל לִילֵיא. וְכֹל יוֹמָא דְּבִתְרוּהִי.
 וּכְנִשּׁוּ יֵת שְׁלוּי. דְּאֶזְעַר. כְּנִשּׁוּ עֲשֵׂרֵה
 דְּנִזְרִין. וְשִׁטְחוּ לְהוֹן מִשְׁטְחוּן. סְחֹר סְחֹר
 לְמִשְׁרֵיתָא: פְּקֵאם אֶקוּם. בְּאֶקִּי יוֹמָהם
 וְלִידֵתָהֶם. וְטוֹלְנֵהֶם אֶרְגָּדָהֶם. פְּנִמְעוּ אֶסְלוּי.
 אֶקְלָהֶם. גִּמַּע עֲשֵׂרֵה אֲנֵאבִיר. פְּסִטְחוּ
 לְחַם סְטוּחָא. חוּלֵי אַעֲסַכְר: הַבְּשָׂר עוֹרְנֵנוּ
 בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרַם יִפְרֵת וְאִף יִהְיֶה חֵרֶה
 בְּעַם וְיָד יִהְיֶה בְּעַם מִכָּה רַבָּה מְאֹד:
 בְּשֵׂרָא. עַד פְּעֵן בֵּין שְׁנֵיהוֹן. עַד לֹא פִּסְקָ.
 וְרוּגְזָא דִּי תִקִּיף בְּעֲמָא. וְקִטְלֵי בְּעֲמָא.
 קְטוּל סְגִי לְחֵדָא: וְאַלְחַם עֵאדָה לֵי בַעֲדָה
 בֵּין אֶסְנֵאנָהֶם. קְבֹל אִן יִמְצֹנָה לֵהּ. אִד
 אֶשְׁתַּד גִּצַּב אֵלֶה עֲלֵיהֶם. פְּצֵרְבָהֶם צֵרְבָה
 עֲצִימָה גְדָא: וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמֵי־הַמָּקוֹם
 הַהוּא קְבֵרוֹת הַתְּאוּהָ פִּי־שֵׁם קְבֵרוֹתֵי
 הָעַם הַמִּתְאוּיִם: וְקָרָא יֵת שְׁמִיָּה דְּאֶתְרָא
 הַהוּא קְבֵרֵי דְּמִשְׁאֵלֵי אֶרֶץ תְּמָן קְבֵרוֹתֵי
 עֲמָא דְּשֵׁאִילוֹ: וְסַמְאֵדֵאךְ אִמוּצַע קְבוּר
 אֶשְׁהוּה. לֵאנָהֶם דְּפִנּוּ הַנֵּאךְ אֶקוּם
 אֶמֶת־שְׁהִיִּין: מִקְבֵּרוֹת הַתְּאוּהָ נִסְעוּ הָעַם
 הַצֵּרוֹת וַיְהִיו בְּחֵצְרוֹת: מִקְבֵּרֵי דְּמִשְׁאֵלֵי.
 נִטְלוּ עֲמָא לְחֵצְרוֹת. וְהוּוּ בְּחֵצְרוֹת:
 וְרָהֲלוּ מִנָּה אִי חֵצְרוֹת. פְּלִמָּא אֶקֵּאמוּ
 בַּהּ:

וְהַדְּבַר מְרִים וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁה עַל־אֲדוֹת
 הָאִשָּׁה הַפְּשִׁית אֲשֶׁר לָקַח בִּי־אִשָּׁה
 כַּשִּׁית לָקַח: וּמִלִּילַת מְרִים וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁה.
 עַל עֵיסֶק אֶתְתָּא שְׁפִירְתָּא דְּנִסִּיב. אֶרִי
 אֶתְתָּא שְׁפִירְתָּא דְּנִסִּיב רְחִיק: תְּכַלְמַת

מְרִים וְחֵרוֹן בְּמוֹסִי. כְּסַבֵּב אֶאֱמַרָה
 אֶחְסֵנָה אֶתִי תְּזוּנָהֵא. לֵאנָה כֵּאֵן קָד
 אֶעֱתוּזָהֵא: וַיֵּאמְרוּ הֲרֵק אֶדְּבַמְשָׁה
 דְּבַר יִהְיֶה הֲלֵא גַם־פִּנּוּ דְּבַר וַיִּשְׁמַע
 יְהוָה: וַיֵּאמְרוּ. הֲלֵחֹד בְּרַם עִם מִשְׁה
 מִלִּיל יִי. הֲלֵא אִף עֲמָא מִלִּיל. וְשִׁמְיַע
 קָדָם יִי: פְּקֵא. אִן כֵּאֵן מִן אֲגַל אֲנִבּוּוּה
 פְּתֵרָאֵה וְחֵדָה פְּקֵט כֵּאֲטַבְנָה אֶלֶה לֵהּ.
 אִים קָד כֵּאֲטַבְנָא. אֶלֶה אִיצָא. פְּסִמַּע
 אֶלֶה דֵאךְ: וְהָאִישׁ מִשְׁה עֵנַד מְאֹד מְכַל
 הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: וְנוֹבְרָא
 מִשְׁה עֵנּוֹתָן לְחֵדָא. מְכַל אֲנִשָּׂא. דְּעַל
 אִפִּי אֶרְעָא: וְכֵאֵן מוֹסִי רְגֵלָא כֵּאֲשַׁעָא
 גְדָא. אֲכַתֵּר מִן גִּמַּע אֲנֵאם. אִדִּי
 עֲלֵי וְגַה אֶרֶץ: ׀ וַיֵּאמֶר
 יְהוָה פְּתֵאם אֶל־מִשְׁה וְאֶל־אֶהֲרֹן
 וְאֶל־מְרִים צֵאוּ שְׁלֹשֶׁתְכֶם אֶל־הָאֵהֶל מוֹעֵד
 וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשֶׁתָם: וַיֵּאמֶר יִי בְּתִכְיָף. לְמִשְׁה
 וְלֵאֲהֲרֹן וְלְמְרִים. פּוֹקוּ הַלְתִּיכּוֹן לְמִשְׁכַּן
 זִמְנָא. וּנְפִקוּ תְּלַת־יהוֹן: פְּקֵא אֶלֶה גְפֵלָה.
 לְמוֹסִי וְחֵרוֹן וְמְרִים. אֲכַרְגּוּ תְּלֵאתְתְּכֶם
 אִי כְּבֵא אֶמְחַצֵּר. פְּכַרְגּוּ תְּלֵאתְתְּהֶם:
 וַיֵּרֵד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֵהֶל
 וַיִּקְרָא אֶהֲרֹן וְמְרִים וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם: וְאֶתְגַּלִּי
 יִי בְּעַמּוּדָא דְּעֵנָא. וְקָם פְּתַרְעַ מִשְׁכַּנָּא.
 וְקָרָא אֶהֲרֹן וְמְרִים. וּנְפִקוּ תְּרוּיְהוֹן:
 פְּתַגְדָּא אֶלֶה בְּעַמּוּד גִּמָּאם. וְקֵאֲסַעֲלֵי בֵּאֵב
 אֲבֵבָא. וְנֵאדָא יֵא הֵרוֹן וַיֵּא מְרִים. פְּכַרְנָא
 כְּלִידֵמָא: וַיֵּאמֶר שְׁמַעוּנָא דְּבִרֵי אִם־יִהְיֶה
 נְבִיאֲכֶם יִהְיֶה כְּמִרְאָה אֵלֵינוּ אֶתְוֹדַע בְּחֵלוֹם
 אֶדְּבַר־בּוֹ: וַיֵּאמֶר שְׁמַעוּ כְּעֵן פְּתַנְמִי. אִם
 יְהוֹן לְכוּן נְבִיִין אֲנָא יִי. בְּחֻזְיִן אֲנָא מִתְגַּלִּי
 לְהוֹן. בְּהַלְמִין אֲנָא מִמִּלִּיל עֲפִחוֹן: קָל
 אֶסְמַעוּ כְּלֵאמִרִי. אִן יִכּוֹן נְבִיִיכֶמָא. אֲנָא
 אֶלֶה תְּעַרְפַתְבָּה פִי רוּיָא. אִן כֵּאֲטַבְתָּה
 פִּי חֵלָם לֵהּ: לֵאֲיִכּוֹן עַבְדֵי מִשְׁה בְּכַר־
 בֵּיתִי נֵאֲמִין הוּא: לֹא כֵן עַבְדֵי מִשְׁה. בְּכַל
 עֲפִי מְהִימֵן הוּא; לִים כְּדֵאךְ עַבְדֵי מוֹסִי.
 בֵּל פִּי גִמִּיט אֶמֶתִי מִחֻקְהוֹן: פְּהֵאֲלֵי
 פִּה אֶדְּבַר־בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְּחֵידַת וְתִמְנַת

(* השליו קרי. *) עניו קרי. (כתר תורה)

יהוה יביט ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי
במשה: ממלך עם ממלך מלידנא עמיה.
בחיזולא בחרון (י' בחרון) ובדמות יקרא
דיי מסתבר. ומדין לא דחילתון. למלא
בעבדי במשה: אן שפאהא אכאטבה.
ורויא ולא באחאדית. וצוור אלה אמכלוקה
לה יראה (ס'). ומא באכמא למ תכאפא.
אן תכלמא פי עבדי מוסי: ויחראף
יהוה פם וילך: ותקוף רונא דיי. בהון
ואסתלק: פאשתד נצב אלה. עליהם
וארתפע גוריה: והענן סר מעל האהל
והנה מרים מצרעת בשלג ויפן אהרן אל-
סרים והנה מצרעת: ועננא. אסתלק
מעלוי משננא. והא מרים חורא בתלגא.
ואתפני אהרן. לות מרים והא סגירא:
פכמא זא אנמאם ען אכבא. פאדא במרים
ביצא (ס) כאלתג. פלמא אתפת הרון. אי
מרים פאדא בהא ברצא: ויאמר אהרן
אל-משה בני אדני אל-נא תשת עלינו
חפאת אשר נואלנו ואשר חטאנו: ואמר
אהרן למשה. פבענו רבנני. לא כען תשו
עלנא חובא. דאטפשא ורסרחנא: פקא
הרון למוסי. יא סידי. לא תנעל עלינא
כמיה. פי מאנהלנא (ס) ואכטינא: אל-נא
תהי פמת אשר בצאתו מרחם אמו
ויאכל חצי בשרו: לא כען תתרחק דא
מפיננא. ארי אחתנא היא. צלי כען עד
בשרא מיתא הדין דבה ויתפי: לא תכון
הדה כסקט (ס) כרג מן בטן אמה. וקר
תהרא נצף גסמה: ויצעק משה אל-יהוה
לאמר אל נא רפא נא לה: וצלי משה.
קדם יי למימר. אהא. פבענו אפי כען יתה:
פדעא מוסי. אי רבה קאירא. אלהם
פאשפאה: פ

ויאמר יהוה אל-משה ואבית ירק ירק
בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר
שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף:
ואמר יי למשה. וא אביהא מנוף (י' מנוף)
נוף בה. הלא תתכלים שבעא יומין.
תסתגר. שבעא יומין מברא למשריתא.

ובתר פנתת בניש: פקא אלה למוסי. לואן
אביהא בצק פי ונההא. אם ינבאן תסתחי
מנה סבעה אייאם. פלתקף כדאך כארג
אעסכר. ובעד דאך תנצם איה: ותסגר
מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם
לא נסע עד-האסף מרים: ואסתגרת
מרים. מברא למשריתא שבעא יומין.
ועמא לא נטר. עד דאתפנישת מרים:
פוקפת מרים. כארג אעסכר סבעה
אייאם. וגם ירחל אקום. אי אנצמאמהא:
ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר
פארן: ובתר פן. נטר עמא מחצרות.
ושרו במדברא הפארן: ובעד דאך רחלו
מן חצרות. ונזלו פי ברייה פארן: פ פ פ

קל' פסוקים סי' מהלאל. ומפסירין רני ושמי. בזכריה סימן ב'.
גה"ח למנחת שבת וב' ה' :

וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליל יי
עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
תכלימא: שלחקה אנשים ויתרו את-
ארץ פנעו אשר-אני נתן לבני ישראל
איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו
כל נשיא בהם: שלח לך גוברין. ויאמרו
ית ארעא דבנען. דאנא יהיב לבני ישראל.
גוברא חד גוברא חד. לשבטא דאבהתוהי
תשלחו. כל רבא דבהון: אבעת ברנא.
ירומון בלד כנעאן. אדי אנא מעטיה לבני
אסראיל. רגל ואחד מן שבטא באיה תבעת
בה. כל שרף מנהם: וישלח אתם משה
ממדבר פארן על-פי יהוה פלם אנשים
ראשי בני ישראל הפה: ושלח יתהון
משה. ממדברא הפארן על מימרא דיי.
פולחון גוברין. רישי בני ישראל אנון:
פבעת בהם מוסי. מן ברייה פארן עלי
קוד אלה. כלהם רנא. ריסא בני אסראיל:
ואלה שמותם למטה ראובן שמוע בן-
זפור: ואלין שמותיהון. לשבטא דראובן.
שמוע בר זפור: והדה אסמאיהם. מן
שבט ראובן. שמוע אבן זבור: למטה
שמעון שפט בן-חורי: לשבטא דשמעון.
שפט בר חורי: ומן שבט שמעון. שפט

אבן חורי: למטה יהודה כלב בן יפנה :
 לשבט אדיהודה. כלב בר יפנה: ומן סבט
 יהודה. כלב אבן יפנה: למטה יששכר
 יגאל בן יוסף: לשבט יששכר. יגאל
 בר יוסף: ומן סבט יששכר. יגאל אבן יוסף:
 למטה אפרים הושע בן נון: לשבט
 אפרים הושע בר נון: ומן סבט אפרים
 הושע אבן נון: למטה בנימן פלטי בר
 רפוא: לשבט דבנימן. פלטי בר רפוא:
 ומן סבט בנימן. פלטי אבן רפוא:
 למטה זבולן גדיאל בן סודי: לשבט
 זבולן. גדיאל בר סודי: ומן סבט זבולן.
 גדיאל אבן סודי: למטה יוסף למטה מנשה
 גדי בן סוסי: לשבט יוסף לשבט
 מנשה. גדי בר סוסי: ומן סבט יוסף
 אדיהו סבט מנשה. גדי אבן סוסי: למטה
 דן עמיאל בן גמלי: לשבט דן. עמיאל
 בר גמלי: ומן סבט דן. עמיאל אבן גמלי:
 למטה אשר סתור בן מיכאל: לשבט
 אשר. סתור בר מיכאל: ומן סבט אשר.
 סתור אבן מיכאל: למטה נפתלי נחבי בן
 ופסי: לשבט נפתלי. נחבי בר ופסי:
 ומן סבט נפתלי. נחבי אבן ופסי:
 למטה גר גאואל בן מכי: לשבט גר.
 גאואל בר מכי: ומן סבט גר. גאואל אבן מכי:
 אלה שמות האנשים אשר שלח משה
 לתור את הארץ ויקרא משה להושע בן
 נון יהושע: אליו שמהת גובריא. השלח
 משה לאללא ית ארעא. וקרא משה
 להושע בר נון יהושע: והדה אסמא
 ארגא. אדי בעת בהם מוסי לירומז אבדר.
 וסמא מוסי. הושע אבן נון יהושע:
 וישלח אתם משה לתור את הארץ כנען
 ויאמר אלהם עלו זה בפנכם ועליתם את
 ההר: ושלח יתהון משה. לאללא ית
 ארעא דכנען. ואמר להון. סקודא בדרומא.
 ותסקון לטורא: פבעת בהם לירומז
 בלד כנעאן. וקא דהם. אנעדו אולא אי
 אדארום. הם אנעדו אי אנבל: וראיתם
 את הארץ מה היא ואת העם הישב

עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אסר
 רב: ותחזון ית ארעא מא היא. וית עמא
 דיתוב עליה. התקוף הוא אסר הלש. הזעיר
 הוא אסר סני: ואנצרו אבדר מא הי.
 ולקום אמקימין פיה. אהו שריר אסר
 מסתרכי. אקליל הו אסר כתיור: ומה
 הארץ אשר הוא ישב בה הטובה הוא
 אסר רעה ומה הערים אשר הוא ישב
 בהנה הבמחנים * אסר במבצרים: ומה
 ארעא. דהוא יתיב בה. הטבא היא אסר
 פישא. ומה קרנא. דהוא יתיב בהון.
 דבפעחין אסר בפרכין: ומה ארץ. אדי
 הו סאכנהא. אנידה הי אסר רדייה. ומה
 אקרא. אדיהו סאכנהא. אפי ארבאין או
 פי חצון: ומה הארץ השמנה הוא אסר רזה
 הישיבה עין אסר אין והתחוקתם ולקחתם
 מפרי הארץ והימים ימי בפירי ענבים:
 ומה ארעא. העתירא היא אסר מספניא.
 האית בה אילנין אסר לא. ותתקפון.
 ותפבון מאפי הארעא וזמיא ימי בפירי
 ענבין: ומה הייה * ארץ. אהי סמינה
 אסר הזרא. והל פיהא שגר מגרום * אסר
 לא. ותשרדו. וכדו מן תמרהא. והדא
 אפעל. איאם בכור אענב: ויעלו ויתרו
 את הארץ מפד פריצן עד רחב לבא
 חמת: וסליקו ואלירו ית ארעא. מפד פרא
 דצין עד רחוב למטי חמת: פצעדו וראמו
 אבדר. מן כרדיה צין אי רחוב אי חמאה:
 ויעלו כננב ויבא עד חברון ושם אחימן
 ישי ותלמי ילדי הענק וחברון שבע
 שנים נבנתה לפני צען מצרים: וסליקו
 בדרומא ואתו עד חברון. ותפן אחימן
 ישי ותלמי בני גברא. וחברון שבע *
 שנין אתבניאת. קדם טאנים המצרים:
 פצעדו אוליי * אי אדארום וגאוי * אי חברה
 ותם אחימן ישי ותלמי בני אנבאברה.
 וכאנת חברה קד בנית. קבל צאן מנבר *
 מצר בסבע סנין: ויבאו עד נחל אשכל
 ויכרתו משם ומורה ואשכול ענבים אחד
 וישארו במוט בשנים ומן הרמנים ומן

ההאנים

חלק הדקדוק. א) הבמחנים הה"א ננעיא והיא לשאלה ובה כפת"ח מפני השוא.

הַתַּאֲנִים: וְאֵתוֹ עַד נִחְלָא דְאַתְכֶּלָּא. וְקִצּוֹ
 מִתַּמָּן עֹבְרֵתָא וְאַתְכֶּל דְּעֵנְבִין חֵר.
 וְנִמְלִיגֵי בְּאַרְיָא בְּתֵרִין. וּמִן רְמוּנִיא וּמִן
 תִּינִיא: וְגַאז אִי וְאֵד אֵעֲנִקוֹד. פִּקְטֵעוּ מִן
 תֵּם חִבְלָה וְעֵנְקוֹד עֵנְב וְאַחַר. וְחִמְלוּה פִי
 אֲדַחֵק פִי מֵא בִין אֲתֵנִין. וּמִן אֲרֵמָאן וּמִן
 אֲתִין: לְמִקּוֹם הַהוּא קְרֵא נִחְלָא אֲשֶׁכּוֹל עַד
 אֲדוֹת הָאֲשֶׁכּוֹל אֲשֶׁר־כִּרְתוּ מִשֵּׁם בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל: לְאַתְרָא הַהוּא. קְרֵא
 נִחְלָא דְאַתְכֶּלָּא. עַל עֵיסֵק אֲתְכֶּלָּא.
 דְּקִצּוֹ מִתַּמָּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פִּלְדֵּאךְ סְמִי
 אֲמוּצֵע וְאֵד אֵעֲנִקוֹד. בְּסַבֵּב אֵעֲנִקוֹד.
 אֲדִי קִטְעוּ מִנָּה בְנֵי אֲסֵרָאִיל:
 וַיִּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבַּעִים יוֹם:
 וְתָבוּ מִלְּאֵלֶּיָּא אֲרַעָא. מִסּוֹף אַרְבַּעִין
 יוֹמִין: פִּרְגֵּעוּ מִן רִיאָם אֲבִלְד. בְּעַד
 אַרְבַּעִין יוֹמָא: וַיִּלְכוּ וַיִּבְאוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־
 אֶהֱרֹן וְאֶל־כָּל־עֵדֻת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲדִי
 מִדְּבַר פֶּאֶרֶן קִדְּשָׁה וַיִּשְׁבוּ אֲתֵם דְּבַר
 וְאַתְכֶּל־הָעֵדָה וַיִּרְאוּם אֲתִיפְרֵי הָאָרֶץ:
 וְאֵזְלוּ. וְאֵתוּ לֹות מֹשֶׁה וְלֹות אֶהֱרֹן. וְלֹות
 כָּל כְּנִשְׁתָּא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. לְמִדְּבַרָּא
 דְּפֶאֶרֶן לְרַקִּים. וְאֵתִיבוּ יִתְהוֹן פִּתְגָמָא וַיִּת
 כָּל כְּנִשְׁתָּא. וְאֶחְזִיא וְנִגְנוֹן יִת אֲבִאֲדֶאֲרַעָא:
 פִּסְאֵרוֹ חֵתָא גַאז אִי מוֹסִי וְהֵרֹן. וְסֵאִיר
 גַּמְאֵעָה בְנֵי אֲסֵרָאִיל. אִי בְרִייה פֶּאֶרֶן אִי
 רִקִּים. פֶּאֲגֵאֲבוּחֵם בֵּאֲכַבֵּר וְסֵאִיר
 אֲגַמְאֵעָה. וְאוֹרוּחֵם תִּמְרֵי אֲרֵץ: וַיִּסְפְּרוּ
 לֹו וַיֹּאמְרוּ בְּאֵנוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתֵּנוּ
 וְגַם זִבְת חֵלֶב וְדִבְשׁ הוּא וְזִה־פְרִיה:
 וְאֲשֶׁתֵּעִיאוּ לִיה וַיֹּאמְרוּ. אֲתִינָא. לְאַרְעָא
 דְּשְׁלַחְתֵּנָא. (כ"ג) דְּאֲשֶׁלַּחְתֵּנָא) וְאַף. עֲבִדָּא
 חֵלֶב וְדִבְשׁ. הִיא וְדִין אֲבִיה: פִּקְטֵעוּ
 עֲלִיה וְקֵא. צִרְנָא אִי אֲבִלְד אֲדִי בַעֲתַת
 בְּנָא. וְחִקָּא. אֵנָה יִפִּיץ אֲלִבְנֵי וְאֵעֲסֵר.
 וְהִיא תִמְרֵה: אֲפִס פִּרְעוּ הָעָם הַיֹּשֵׁב
 בְּאַרְץ וְהָעָרִים בְּצִרְוֹת גְּדִלַת מְאֹד וְגַם־
 יִלְדֵי הָעֵנְק רֵאִינוּ שֵׁם: לְחוֹד אֲדִי תִקִּיף
 עֲמָא. דְּוִתִּיב בְּאַרְעָא. וְקֵרוּיָא. פְּרִיבֵן
 רְבִרְבֵן לְחֵדָא. וְאַף בְּנֵי גִבְרָא חֹזִינָא תַּמָּן:

כְּדֵאֲנֵן אֲקוּם אֲמִקִּימִין פִּיה עֻזִּין. וְאֲקֵרָא.
 חֲצִינָה עֲצִימָה גְּדָא. וְאִיצָא אֲוִלָּאֵד
 אֲנִבְאֲכֵרָה רֵאִינָאֵהֶם תֵּם: עֲמִלֵק יוֹשֵׁב
 בְּאַרְץ הַנֶּגֶב וְהַחֲתִי וְהַיְבוּסִי וְהָאֲמֹרִי יוֹשֵׁב
 בְּהַר וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל־הַיַּם וְעַל־יַד הַיַּרְדֵּן:
 עֲמִלֵקָאָה יִתִּיב בְּאַרְע דְּרוּמָא. וְהַחֲתָא.
 וַיְבוּסָאָה וְאֲמֹרָאָה (י"ג) וְהַתָּאִי. וַיְבוּסָאִי
 וְאֲמֹרָאִי) יִתִּיב בְּשׁוּרָא. וְכְנַעֲנָאָה יִתִּיב
 עַל יִמָּא. וְעַל כִּיף יִרְדְּנָא: אֵעֲמִלֵקָה
 מִקִּימִין פִי בְלַד אֲדֵאֲרוּם. וְאַחֲתִיין.
 וַיְבוּסִיין וְאֲמֹרִיין מִמִּימִין פִי אֲנִבְל.
 וְאֲנִבְנָעִיין מִקִּימִין עֲרִי אֲבַחֵר. וְעַל־יִשְׁאֵט
 אֲאֵרֶן: וַיְהִים כָּלֵב אֲתִי־הָעָם אֶל־יְהוָה
 וַיֹּאמֶר עֲלֵה נַעֲלָה וַיִּרְשְׁנוּ אֶתְּהָ כִּי־יִכּוֹל
 נִוְכַל לָהּ: וְאַצִּית כָּלֵב. יֵת עֲמָא לְמֹשֶׁה.
 וַיֹּאמֶר. מִפֶּק נִפְקוּנִירַת יִתְהָ. אֲדִי מִיכָּל
 נְבוֹרָה לָהּ: פֶּאֲסַכַּת כָּלֵב אֲקוּם אִי קוֹל
 מוֹסִי (י"ד). וְקֵא. בֵּל נַצְעֵד צַעוּדָא וְנַחוּזָה.
 פֶּאֲנָא נְטִיקָהֶם: וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עֲלִדוּ
 עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נִוְכַל לַעֲלוֹת אֶל־הָעָם כִּי־
 חֹזֵק הוּא מִמֶּנּוּ: וְנִוְכַרִיא. דְּסִלְקוּ עֲמִיה
 אָמְרוּ. לֹא נְבוֹרָה לְמִסְכָּ לֹות עֲמָא. אֲדִי
 תִקִּיף הוּא מִנָּנָא: וְאֲקוּם אֲדִין צַעֲדוּ מַעֲהָ
 קֵא. לֹא נְטִיק אִין נַצְעֵד אִי אֲקוּם. לֹאֲנָהֶם
 אֲשֶׁד מִנָּא: וַיִּצִּיאוּ דְּבַת הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
 תָּרוּ אֶתְּהָ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר עֲבַרְנוּבָה לְתוֹר אֶתְּהָ אֲרֵץ אֲכִלַּת
 יִשְׁבִּיהָ הוּא וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־רֵאִינוּ בְּתוֹכָהּ
 אֲנָשִׁי מַדּוּת: וְאַפִּיקוּ שׁוֹם בִּישׁ. עַל
 אֲרַעָא דְּאֵלִידוּ יִתְהָ. לֹות בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 לְמִימֵר. אֲרַעָא. דְּעֲבַרְנָא בָּהּ לֹאֲדָא
 יִתְהָ. אֲרַע מִקְטָלָא יִתְבַּהֵא הִיא. וְכָל
 עֲמָא. דְּחֹזִינָא בְּגוּהָ אֲנָשִׁין דְּמִשְׁחָן:
 וְאֲכֵרְנוּ שְׁנֵאֵעָה (י"ה) רִדִּייה. עֲרִי אֲבִלְד אֲדִי
 רֵאֲמוּהָ. לְבְנֵי אֲסֵרָאִיל וְקֵא. אֲבִלְד אֲדִי
 מִרְרָנָא פִּיהָא לְנֵרוּמָה. הוּ בְלַד יִהְלֵךְ
 אֶהֱלָה. וְגַמִּיעַ אֲקוּם. אֲדִי רֵאִינָאֵהֶם פִּיהָ
 דְּוִי מִסֵּאֲחָה: וְשֵׁם רֵאִינוּ אֶת־הַנְּפִילִים
 בְּנֵי עֵנְק מִן־הַנְּפִילִים וְנָהִי בְּעֵינֵינוּ כְּחַנְבִּים
 וְכֵן חֵינּוּ בְּעֵינֵיהֶם: וְתַמָּן חֹזִינָא. יֵת

גְּבֵרִיא. בְּנֵי־עֵנַק מִן־גְּבֵרִיא. וְהוּינָא בְּעֵינֵי
 גַּפְשָׁנָא בְּקַמְצִין. וְכֵן הוּינָא בְּעֵינֵיהוֹן :
 זְרֵאנָא תַם אַעְדּוּג. בְּנֵי אַנְבֵּאכְרָה מִן
 עִלּוּגְהֶם. וְצִרְנָא פִי עִיּוּנָא כְּאַנְרָאד.
 וְכִדְאֵךְ כְּנָא פִי עִיּוּנְהֶם : וְתִשָּׂא כְּלִדְהַעְדָּה
 וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם וַיִּבְכוּ הָעַם בְּלִילָה הַהוּא :
 וְאֲרִימַת כָּל בְּנֵי־שָׂתָא. וַיְהִי בְּיַד קְדָהוֹן.
 וַיִּבְכוּ עַמָּא בְּלִילָיָה הַהוּא : תַם רַפְעַת
 אַנְמֵאעָה אַצּוֹאֲתָהֶם. וַיִּבְכוּ פִי־תִלְךְ אִלְיָה :
 וַיִּלְנוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם כְּלִדְהַעְדָּה לֹד־מִתְּנוּ בְּאַרְצָן
 מִצְרַיִם אוֹ בְּמִדְבַּר הַזֶּה לֹד־מִתְּנוּ :
 וְאַתְרַעְמוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן. כָּל בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל. וַיֹּאמְרוּ קְדָהוֹן כָּל בְּנֵי־שָׂתָא. לֹד־
 דְּמִיתְנָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם. אוֹ. בְּמִדְבַּרְא
 הַדִּין לֹד־דְּמִיתְנָא : פִּתְדִמְרוּ עַל־מוֹסִי
 זְהִרוֹן. גַּמֵּאעָה בְּנֵי אִסְרָאֵל. וְקִשָּׂא לְהֶם.
 יֵא לִיתְנָא מִתְנָא פִי כִלְד מִצְר. אוֹ יֵא
 לִיתְנָא מִתְנָא פִי הִדָּא אֲבֵר : וְלִמָּה יִהְיֶה
 מְבִיא אֲתָנוּ אֶרֶץ־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַפְל בְּחֶרֶב
 גַּשְׁיָנוּ וְמִפְּנֵי יְהוָה לְבוֹ הַלְוָא מִזֶּבֶל לְנוּ שֶׁזֶב
 מִצְרַיִמָּה : וְלִמָּה יֵי. מִעֵיל יִתְנָא. לְאַרְעָא
 הַדָּא לְמַפְל בְּחֶרֶב. גַּשְׁנָא וְמִפְּלָנָא יְהוֹן
 לְבוֹא. הִדָּא מִב לְנָא דְּנִתּוּב לְמִצְרַיִם :
 זְלִם יִדְכְּלָנָא אֵלֶה. תִּלְךְ אֲבִלְד פִּנְקַע
 בְּאַסִּיף. פִּי־עִיר נִסְאָנָא וְאַשְׁפָּאָנָא גַּנִּימָה.
 אֵא אֵן אַאֲצִלַח לְנָא אֲרַגּוּעֵי־מִצְר : וַיֹּאמְרוּ
 אִישׁ־אֶחָיו נִתְּנָה־רֹאשׁ וְנִשְׁוֹבָה מִצְרַיִמָּה :
 וַיֹּאמְרוּ גְּבֵר לְאַחֻוּהוּ. נִמְנֵי רִישָׁא וְנִתּוּב
 לְמִצְרַיִם : תַם קִשָּׂא בְּעַצְהֶם לְבַעֲזָן. נוֹלִי
 רִיסָא וְנִרְגַע־אִי־מִצְר : וַיִּפֹּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־
 פְּנֵיהֶם לְפָנֵי כָּל־קְהַל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל : וַיִּפֹּל
 מֹשֶׁה. וְאַהֲרֹן עַל־אִפִּידְהוֹן. קָדָם. כָּל קְהֵלָא
 בְּנֵי־שָׂתָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל : פּוֹקַע מוֹסִי זְהִרוֹן
 עַד־י וְגוֹהֶמָא. בְּחִצְרָה גּוֹק גַּמֵּאעָה בְּנֵי
 אִסְרָאֵל : וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוֹן וְכָל־בְּנֵי־יִפְנָה
 מִן־הַתְּרִים אֶת־הָאָרֶץ קָרְעוּ בְּגִדֵיהֶם :
 וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוֹן. וְכָל־בְּנֵי־יִפְנָה. מִן מֵאֲלָדֵי
 אֲרַעָא. בּוֹעִי לְבוֹשִׁידְהוֹן : וַיְהוֹשֻׁעַ אֲבִן־נּוֹן.
 וְכָל־בְּנֵי יִפְנָה. מִן רֵאִימֵי אֲבִלְד. כִּדְקִא

יא (כתר תורה)

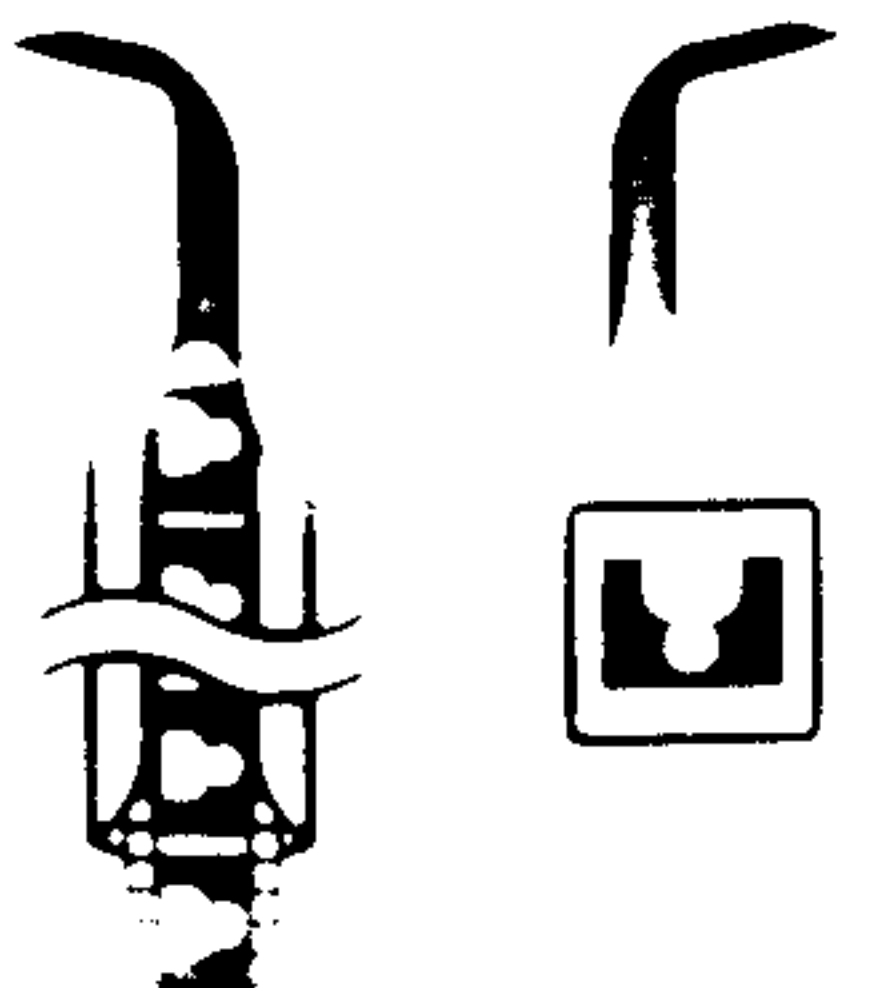
תִּיאֲבֹהֵמָא : וַיֹּאמְרוּ אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עֲבַרְנוּ בָּהּ
 לְתוֹר אֲתָה מְזוּכָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד :
 וַיֹּאמְרוּ. לְכָל בְּנֵי־שָׂתָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְר.
 אֲרַעָא. דְּעַבְרָנָא בְּהַלְאֵלָא יִתָּה. מְבִיא
 אֲרַעָא לְחֵדָא לְחֵדָא : פִּקְשָׂא. לְגַמֵּאעָה בְּנֵי
 אִסְרָאֵל קִאֲלִין. אֲבִלְד. אֲדִי מִרְנָאָה
 לְנִרוּמָה. כִּלְד גִּיִּיד גְּדָא גְּדָא : אִסְחִפְּיָן
 בְּנֵי־יְהוָה וְהִבִּיא אֲתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת
 וְנִתְּנָה לְנוּ אֲרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה זָבַת חֶלֶב
 וְדִבְשׁ : אִם רַעְוָא בְּנָא (י"ג מן) קָדָם יֵי.
 וַיַּעֲלֵי יִתְנָא לְאַרְעָא הַדָּא. וַיִּתְּנָה לְנָא.
 אֲרַעָא. הִיא. עֲבִרָא חֶלֶב וְדִבְשׁ : אֵן
 כִּאֵן לִלְה מִרְאֵד פִּינָא. אֲדְכְּלָנָא זְוֹהֲבָה
 לְנָא. כִּלְדֵי פִּיִּין אֲלִבְן וְאַעְסֵל : אֵךְ בִּיהוּזָה
 אֶל־תְּמַרְדּוּ וְאַתֶּם אֶל־תִּירָאוּ אֶת־עַם
 הָאָרֶץ פִּי־לְחַמְנוּ הֶם סַר צִלְם מִעֲלֵיהֶם
 וַיְהוֹה אֲתָנוּ אֶל־תִּירָאִם : בְּרַם בְּמִימְרָא
 דִּיֵי לֹא תְמַרְדּוּן. וְאַתּוֹן. לֹא תִדְחַלּוּן
 מִן עַמָּא דְּאַרְעָא. אֲרִי בִידְנָא מִסִּידִין.
 (*) עֲרָא תּוֹקְפָהוֹן סְנִהוֹן. וְמִימְרָא דִיֵי
 בְּסַעֲדָנָא לֹא תִדְחַלּוּן מִנְהוֹן : אִמָּא עַל־
 אֵלֶה פִלָּא תִתְדַמְרוּן. וְלֹא תִכְאֲפוּן אֵלֶה
 אֲבִלְד. לֹאֲנֶהֱם טַעֲאֲמָנָא. וְסִיּוּזֵל צִלְהֶם
 עֲנָהֶם. (**) וְאַלְהָה מַעֲנָא לֹא תִכְאֲפוּהֶם :
 וַיֹּאמְרוּ כְּלִדְהַעְדָּה לְרַגּוּם אֲתֶם בְּאַכְנִים
 וְכִבּוֹד יְהוָה נִרְאָה בְּאַהֲל מוֹעֵד אֶל־כָּל־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל : וַיֹּאמְרוּ כָּל בְּנֵי־שָׂתָא. לְמַרְגָּם
 יִתְהוֹן בְּאַכְנִיָּא. וַיִּקְרָאֵדִיֵי. אֲתִנְלִי בְּמִשְׁכַּן
 זְמַנָּא. לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל : פִּכְאֵד גַּמִּיעַ
 אֲשַׁעֲב. אֵן יִרְגַמוּהֵמָא (**) בְּאַחְגֵּאֲרָה. תַם
 צִהַר נוֹר אֵלֶה. פִי כְּבֵא אֲמַחְצֵר. לְגַמִּיעַ
 בְּנֵי אִסְרָאֵל :

פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אַנָּה יִנְאַצְנִי
 הָעַם הַזֶּה וְעַד־אַנָּה לֹא־יֵאֱמִינוּ בִּי כְּכֹל
 הָאֵתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ : וַיֹּאמֶר יְיָ
 לְמֹשֶׁה. עַד אֵימַתִּי יִהְיוּ מִרְגְּזִין קִדְמִי עַמָּא
 הַדִּין. וְעַד אֵימַתִּי לֹא יִהְיִמְנוּ בְּמִימְרִי.
 כְּכֹל אֲתִיָּא. דְּעַבְדִּית בִּינִיהוֹן : פִּקְשָׂא אֵלֶה
 לְמוֹסִי. אִי כִם יַעֲצוּנִי הוּלָאִי אֲקוּם. וְאִי

כס

(*) בְּנֵי לִ"ג אֲנוּן.

כִּם לֹם יִזְמִינִן בִּי. מֵעַ גְּמִיעַ אֵיִאֵת. אֵתִי
 צִנְעַתְהָא פִי מֵא בִינְהֵם: אִפְנוּ בְּדַבֵּר
 וְאִזְרִישְׁנוּ וְאֵעֲשֶׂה אֶתְךָ לְגִוִי־גְדוֹל וְעֵצוֹם
 מִמֶּנּוּ: אִמְחִינוּן בְּמִזְתָּא וְאִשְׁצִינִן. וְאֵעֲבִיד
 יְתָךְ. לְעַם רַב וְתִקְוֵי מִנְהוֹן: יִסְתַּחֲקוּן אֵן
 אֶצְרַבְהֵם * בְּלוּבָא וְאֶקְרַצְהֵם. וְאִנְעַל מִנְךָ.
 אִמָּה אֲבִתֵּךְ וְאֵעֲצֵם מִנְהֵם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 אֶל־יְהוָה וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי הֵעֲלִיתָ בְּכַחֲךָ
 אֶת־הָעָם הַזֶּה מִקְרַבּוֹ: וְאָמַר מֹשֶׁה קְדָם
 יי. וַיִּשְׁמְעוּן מִצְרָאִי. דְּאִסְיִקְתָּא בְּחִילְךָ. יִת
 עָמָא הֲדִין מִבִּינֵיהוֹן: פִּקְאֵל מוֹסִי לֵדָה.
 וַיִּסְמְעוּן אִמְצִרוּן. אֲדִי אֲצַעֲדַת הוֹלָאִי
 אִקוּם מִן בִּינְהֵם בְּקִדְרַתְךָ: וְאָמְרוּ אֲדִי
 יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַזֹּאת שָׁמְעוּ בִי־אֵתְהָ יְהוָה
 בְּקִרְבַּי הָעָם הַזֶּה אִשְׁרֵי־עֵין בְּעֵין נִרְאֵהוּ־
 אֵתְהָ יְהוָה וְעִנְנְךָ עָמַד עֲלֵהֶם וּבַעֲמֹד
 עָנָן אֵתְהָ הִלְךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבַעֲמֹד אִשׁ
 לַיְלָה: וַיִּימְרוּן. לִי־יִב אֶרְעָא הָדָא. דְּשָׁמְעוּ
 אֲדִי אֵת יי. שְׂכִינְתְךָ שְׂרִיא בְּנוּ עָמָא
 הֲדִין. דְּבַעֲיִנֵיהוֹן חֲזוּ * (י"ג חֲזוּ) שְׂכִינְתֵי יְקֻדָּה
 יי. וְעִנְנְךָ מִפְּטֵר עֲלוּיְהוֹן. וּבַעֲמֹדָא דְּעִנְנָא.
 אֵתְ מַדְבַּר קְדָמֵיהוֹן בִּימָמָא. וּבַעֲמֹדָא
 דְּאִישְׁתָּא בְּלִילִיא: פִּיקוּלוֹן מֵע אֵהֵל הָדָא
 אֲבִלְדָה. אֲדִי־סְמְעוּ אֵנְךָ אֵלֵהּ. נוֹרֶךְ פִי מֵא
 בֵּין הוֹלָאִי אִקוּם. עֵין בְּעֵין יְרוּנָה. וְגַמְאֵמֶךְ
 ה * מְקוּם עֲלִיהֶם יי. וּבַעֲמֹד גַּמְאֵם תְּסִיר בֵּין
 יְדֵיהֶם נֵהֲאֵרָא. וּבַעֲמֹד נֵאר לִילָא:
 וְהִמְתָּה אֶת־הָעָם הַזֶּה כְּאִישׁ־אֶחָד וְאָמְרוּ
 הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־שָׁמְעוּ אֶת־שִׁמְעֶךָ לֵאמֹר:
 וְתִקְטִיל. יִת עָמָא הֲדִין בְּגִזְבֵּרָא חַד.
 וַיִּימְרוּן עִמְמֵיא. דְּשָׁמְעוּיִת שִׁמְעַתְּ גְּבוּרַתְךָ
 לְמִימֵר: פִּאֵדָא קַתְלַתְהֶם אֲנִמְעֵין כְּרִגְלֵ
 וְאֶחָד. קֵא גְמִיעַ אֵמֵם אֲדִי סְמְעוּ אֲכַבְאֲרֵךְ
 הִדָּה קֵאִילִין: מִבְּלַתִּי יִכְלַת יְהוָה לְהַבִּיא
 אֶת־הָעָם הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע
 לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בְּמַדְבַּר: מִדְּלִית יוֹכְלָא
 קְדָם יי. לֵאעֲלֵא יִת עָמָא הֲדִין. לֵאֶרְעָא
 דְּקֵיִים לְחֹן. וְקִטְלִנֹן בְּמַדְבַּרָא * מִמָּא

אלבר
 חלק הדקדוק. (ב) אשר עין בעין נראה. נראה הכלל שהכינוי לומר בסגול ולנקה בקמץ. ובא זה בקמץ לומר ויתכן לומר כי הוא פועל עבר לא כינוי ואם נראה בעבור אחת ה' נראה הוא נסתר והוא רבו אל הכבוד ופי' אתה ה' נראה. (פ'הריב"ש): (ג) סלח נא הנעים בלמ"ד לא בסמך בכל התיגאן וכ"כ הרמ"ל וכו' בירושלמיים:

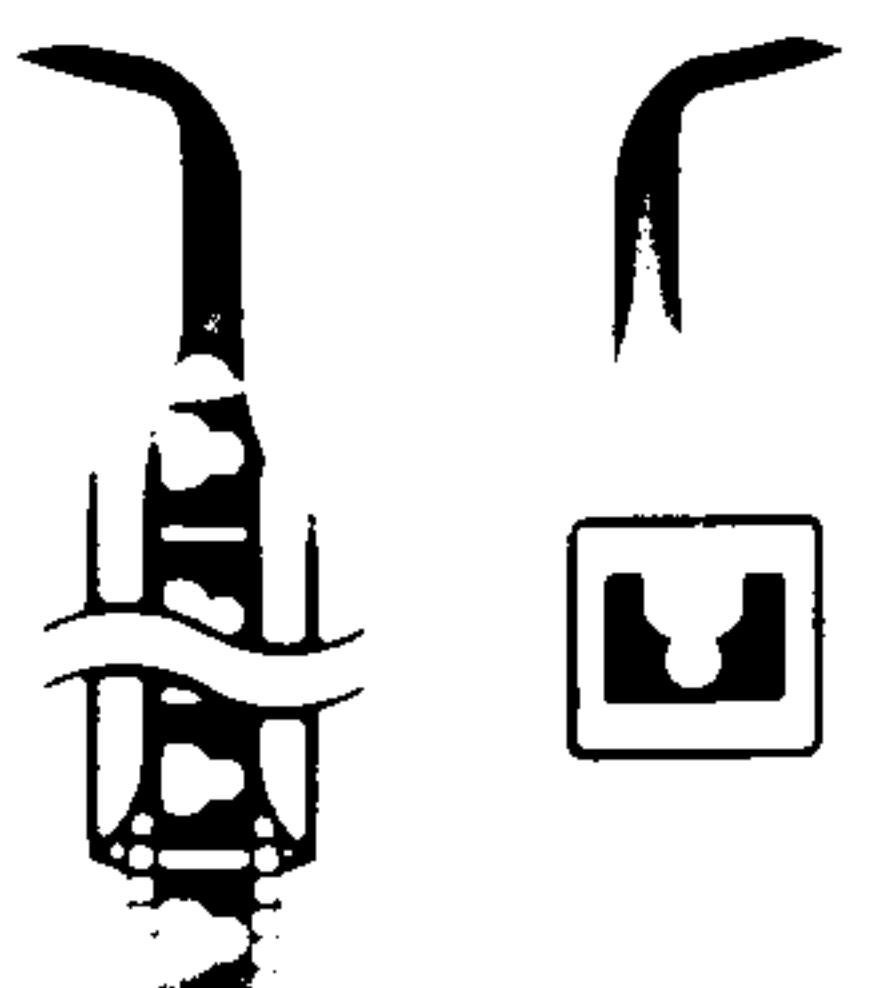
לֹם יִשְׁיֵק אֲרַב. אֵן יִדְכַל הוֹלָאִי אִקוּם. אִי
 אֲבִלְדָה אֲדִי וְעִדְהֵם בְּה *). פִּקְתְּלֵהֶם פִי
 אֲבִר: וְעֵתְהָ יִגְדִּלְנָא כַּח אֲדִנִי כַּאֲשֶׁר
 דְּבִרַתְךָ לֵאמֹר: וּבְעֵין סְגִי כְּעֵין חֵילָא קְדָמְךָ
 יי. כַּמָּא דְּמִלִּיקְתָּא לְמִימֵר: וְאֵאֵן. יִתְבִּין
 עֲצֵם קְדֻרַתְךָ יֵא רַב. כַּמָּא קֵלַת לִי *):
 יְהוָה אֲרֵךְ אַפְיִם וּרְבִי־חַסֵּד נִשְׂא עֵינָיו וְפִשַׁע
 וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פִקְר עֵינָיו אֲבוֹת עַל־בָּנִים
 עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רַבְעִים: יי. מִרְחִיק רִגְוֹ
 וּמִסְגִי לְמַעַבְד טְבוּן. שְׂבִיק לְעֵינָיו וְלְמִרְוֵה.
 סִלַּח לְדַתְיָבִין לְאוֹרֵיתֵיהָ וְלִדְלָא תִיבִין
 לֵאמֹזְפִי. מִסְעֵר. חוֹבִי אֲכֵהֵן עַל בְּנֵי מְרִדִין.
 עַל דֵּר הַלִּיתָאִי וְעַל דֵּר רַבִּיעָאִי: אֵנְךָ אֵלֵהּ.
 טוֹיֵל אִמָּהֵךְ כְּתִיר אִפְצֵל. גַּאפֵר אֲדִנְב
 וְאִגְרַם. וַיְבִרִי וְלֹא יִבְרִי. מִטְשָׁב בְּדִנוּב
 אֵאבָא מֵע אֲבִנִין. וְאֵתְוֹאֵת וְאֵרוּאֲבַע *):
 סִלְחִנָּאִי לְעֵין הָעָם הַזֶּה בְּגִדֵךְ חֲסִדְךָ
 וְכַאֲשֶׁר נִשְׂאֵתְהָ לְעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־
 הַנְּהָ: שְׂבוּק בְּעֵין לְחוּבִי. עָמָא הֲדִין
 כְּסִגִיאוֹת טְבוּתָהּ. וְכַמָּא דְּשִׁבְקְתָּא לְעָמָא
 הֲדִין. מִמִּצְרַיִם וְעַד בְּעֵין: אֲצַפְחָ דִּנְב
 הוֹלָאִי אִקוּם בְּכַתְרָה פִּצְלֵךְ. וְכַמָּא
 אֲחַתְמַלְתָּ לָהֶם. מִן מִצְר וְאִי אֵאֵן:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלְחֵתִי בְּדַבְרְךָ: וַיֹּאמֶר יי.
 שְׂבִיקִית בְּפִתְגָמְךָ: קֵא אֵלֵהּ. קֵד צַפְחַת
 עֵנְהֵם אִמְעָאגְלָה כַּמָּא קֵלַת *): וְאִזְלָם
 חִי־אֲנִי וַיִּפְלָא כְּבוֹד־יְהוָה אֶת־כְּלֵי־הָאָרֶץ:
 וְכָרַם קֵיִים אֲנָא. וְמִלִּיא יְקֵרָא דִי־יִת
 כָּל אֶרְעָא: וְלִכֵּן וּבִקְאִי אֲדֵאִים. וְנוֹרִי
 אֲדִי יִמְלָא גְמִיעַ אֵעָאֵם: בִּי כְּלֵי־הָאֲנָשִׁים
 הָרֵאִים אֶת־כְּבֹדִי וְאֶת־אֵתְרִי אֲשֶׁר־
 עֲשִׂיתִי בְּמִצְרַיִם וּבְמַדְבַּר וַיִּנְסֹו אֶת־יְהוָה
 עֲשֶׂר פְּעֻמִּים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּסוּרִי: אֲדִי
 כָּל גּוֹבְרֵיא. דְּחֲזוּ יִת יְקֵרִי וַיִּת אֶתְוֹתִי.
 דְּעִבְדוּת בְּמִצְרַיִם וּבְמַדְבַּרָא. וְנִסְיָאוֹ
 קְדָמִי. דִּנְן עֲשֶׂר זְמַנִין. וְלֹא קִבִּילוּ
 לְמִימְרִי: אֵן גְּמִיעַ אֲרַנָּא. אֲדִי רֵאוּ כְרַמִּי
 וְאִיִּיתִי. אֵתִי צִנְעַתְהָא פִי מִצְר וּפִי

(*) י' רבתי
 חלק הדקדוק. (ב) אשר עין בעין נראה. נראה הכלל שהכינוי לומר בסגול ולנקה בקמץ. ובא זה בקמץ לומר ויתכן לומר כי הוא פועל עבר לא כינוי ואם נראה בעבור אחת ה' נראה הוא נסתר והוא רבו אל הכבוד ופי' אתה ה' נראה. (פ'הריב"ש): (ג) סלח נא הנעים בלמ"ד לא בסמך בכל התיגאן וכ"כ הרמ"ל וכו' בירושלמיים:

אבר. ואמתחונני הדה אמרה אעשאה (כ).
 ולם יקבלו אמרי: אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבתם וכל מנאצי לא יראוה: אם יחזון ית ארעא. דקיימית לאבתהון. וכל דארניו קדמי לא יחזונה: אן ראו (ג) אבלד. אדי אקסמת לאבאיהם. וכדאך כל מן יעציני לא יראה (כא): ועבדי כלב עקב היתה רוח אהרת עמו וימלא אהרי והביאתו ארץ הארץ אשר בא שמה וזרעו יורשנה: ועבדי כלב. חלף דהות. רוח אוהרי (כב) אהרי) עמיה. ואשלים פתר דחלתי. ואעלניה. לארעא דעאל לתמן. ובנוהי יירתונה (כג) יורתונה (כד) יתרכינה (כה) וטסום): ואמא עבדי כלב. פנוא טא כאן לה ראי אבר. אתבע בה טאעתי. לאדכלה אי אבלד אדי צאר איה. ולנסלה יורתה: והעמלקי והפניעני יושב בעמק מחר פנו זסעו לכם המדבר דרך ים סוף: ועמלקאה וכנענאה יתיב במישרא. מחר. אתפנו וטורו לכון. למדברא אורה ימא דסוף: ואן פאעמאקין ואכנאעניין מקימין פי אמרג. פולומן גד וארהו. אי אבר טריק בחר אקלוס (כז):
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: זמליל יי. עם משה ולא אהרן למימר: תם כלם אדה טוס' והרון תכלימא: עד מיני לעדה הרעה הזאת אשר המה מלינים עלי את תלנות בני ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי: עד אפתי לכנשתא בשתא הדא. דאנון מתרעמין עלי. ית תורעמת בני ישראל. דאנון מתרעמין. עלי שמיע קדמי: אי כם אבק' הדה אנמאעה ארדייה. אדי דמרת אממה עלי (כח). לקד סמעת תדמר בני אסראי. אדי תדמרו עלי: אמר אללהם הי אנו נאם יהוה אס' לא פאשר דפרתם פאנון פן אעשה לכם י: אימר דחון קיים אנו אמר יי. אם לא. פמא דמלידתון קדמי.

פן אעביד לכון: אלא קל להם. ובקאי אדאים יקול אלה. אן לס אצנע בכם. כמה קלתם בחצרת: במדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקדיכם לכל מספרכם מן עשרים שנה ומעדה אשר הלינתם עלי: במדברא הדין. יפלו פגריכון. וכל מניכון לכל הושפנון. מפר עשרין שנין ודעיא. דאתרעמתון עלי: ופי הדא אבר תקע אנסאדכם. מן כל מעדוד ומהצא מנכם (כד). מן אבן עשרין סנה פצאעדא. כמה תדמרתם עלי: אם אתם תבאו ארץ הארץ אשר נשאתי את ידי לשכן אתכם פה כי אם כלב בן יפנה ויהושע בן נון: אם אתון תיעלון לארעא. דקיימית במימרי. לאשראה יתכון פה. אלהין פלב פר יפונה. ויהושע בר נון: אן אתם דכלתם אבלד. אדי אקסמת באמרי (כה). אן אסכנכם פיה. אלא כלב אבן יפנה. ויהושע אבן נון: ושככם אשר אמרתם לבו יהיה והביאתי אתם וידעו את הארץ אשר מאסתם פה: ושפלו. דאמרתון לבוא יהון. ואעיד יתהון. וידעון (כז) ויחזון ית ארעא. דקצתון פה: ואמפאכם. אדי קלתם (כח) אנדם יצירו ננימה. פאני אדכלהם. חתא יערפון פצילה אבלד. אדי זהרתם פיה: ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה: ופגריכון דיכון. יפלו במדברא הדין: אמא אנסאדכם אתם. פתקע פי חדא אבר: ובניכם יהו רעים במדבר ארבעים שנה ונשא את זנותיכם עדותם פגריכם במדבר: ובניכון. יהון מאחרין במדברא ארבעין שנין. ויקבלון ית חוביכון. עד דיסופן פגריכון במדברא: ובניכם. יקימון תאיהין פי אבר ארבעין סנה. ויחמלון (כ) טניאנכם. אי פנא אנסאדכם פי אבר: במספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום יום לשנה יום לשנה תשא

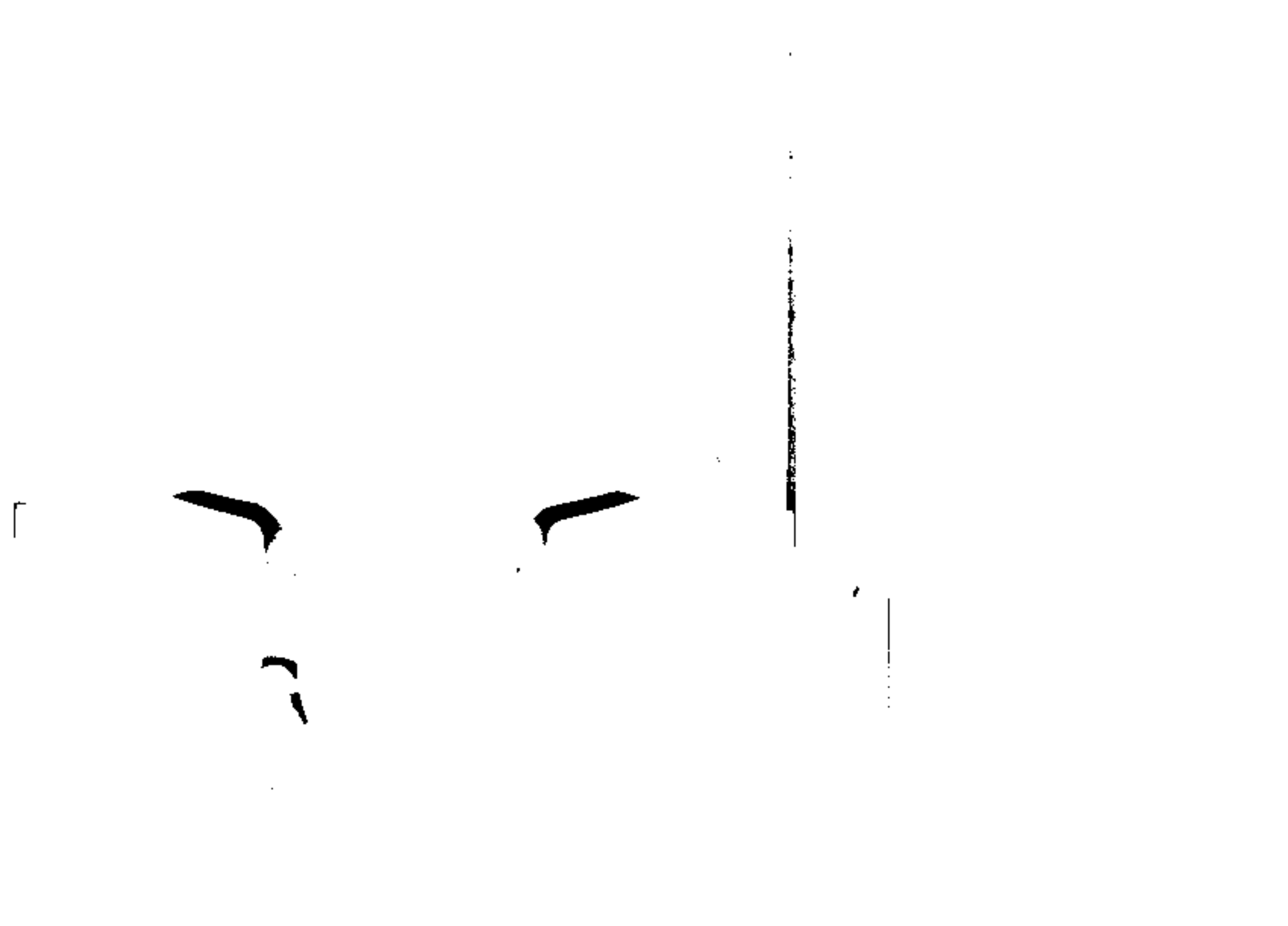
(כ) יהי י"ד (כ) יהי י"ד (כ) יהי י"ד
 חלק הרקוק. ד) כן אעשה לכם. התיגאן תיבת כן במארכה. והי' אעשה כמפאה: ה) והביאתי אתם. בא מלה בעין הפעל.

את עונותיכם ארבעים שנה וידעתם
את הנואתי: במנין יומיא דאלידתון
ית ארעא ארבעין יומין יומא לשתא
יומא לשתא תקבלון ית הוביכון .
ארבעין שנין . ותדעון ית דאתרעמתון
עלי: באהצא אייאם . אדי רמתם
אבלד פיהא ארבעין יומא . לכל יום סנה .
תחמרון אוזארכם . אי תמאם ארבעין
סנה כה) . פתערפון מוצע אענאתי כה) :
אני יהוה דברתי אסלא זאת אעשה
לכדי העדה הרעה הזאת הנועדים עלי
במדבר הזה יתמו ושם ימתו: אנה יי
גזירת במימרי . אם לא דא אעביד . לבר
כנשתא בשתא הרא . דאודמנו עלי .
במדברא הרין . יסופון ותפון ימותון: אנה
אלה קלת דאך ואצנעה . בגמיע הדה
אנמאעה ארדייה . אמנתמעה עלי . פי
הרא אבר יפנון באמות: והאנשים אשר
שלח משה לתור את הארץ וישבו
וילוננו עליו את כל העדה להוציא דבה
על הארץ: וגובריא . השלח משה לאלא
ית ארעא . ותבו . וארעימו עלוהי ית כל
כנשתא . לאפקא שום ביש על ארעא:
וארנא . אדי בעת בהם מוסי לירומו
אבלד . פרנעו ודמרו עליה גמיע אנמאעה .
ואכרנו שנאעה עלי אבלד: וימתו
האנשים מוצאי דבת הארץ רעה במנפה
לפני יהוה: ומיתו גובריא . דאפיקו שום
ביש על ארעא . במותנא קדם יי:
פמאת אולאיך ארגאל . באצדאם בין
ידי אלה: ויהושע בן נון וכלב בן יפנה
חיו מן האנשים ההם ההלכים לתור
את הארץ: ויהושע בר נון וכלב בר
יפונה . אתקיימו מן גובריא האנון . האזו
לאלא ית ארעא: ויהושע אבן נון .
וכלב אבן יפונה . עאשו מן גמלה ארגאל .
אדי מצו לירומו אבלד: וידבר משה
את הדברים האלה אל כל בני ישראל
ויתאבלו העם מאד: ומליל משה ית

פתגמיא האלין . עם כל (ייג קכל) בני
ישראל . ואתאבלו עמא להדא: ולמא
כלם מוסי בהדא אכלאם . גמאעה בני
אסראיל . פהון אקום גרא: וישכמו בכקר
ויערו ארראש דהר לאמר הננו ועלינו
אל המקום אשר אמר יהוה פי הטאנו:
ואקדימו בצפרא . וסליקו לריש טורא
למימר . הא אנחנא סלקין . לאתרא .
דאמר יי ארי הננא: ואדלנו באגדאה .
וצעדו ארי ראם אנבל וקלא . הא נהן
צאעדין . אי אמוצע . אדי אמרנא אלה)
פקד אנטאנא: ויאמר משה למה זה
אתם עברים את פי יהוה והוא לא
תצלה: ואמר משה למא דנן . אתון
עברין על גזירת מימרא דיי . והיא לא
תצלה: קא להם מוסי . יא קום לא
תתנאוון אמר אלה . פאנהא לא הנגה:
אלי תעלו פי יאין יהוה בקרבכם ולא
תנגפו לפני איביכם: לא תסקון . ארי
לית שכינתא דיי פיניכון ולא תתברון .
קדם בעלי דבביכון: לא תצעדו . אין
נור אלה לים הו מעכם . ולא תנעדמו
בין ידי אעדאיכם: פי העמלקי והפנעני
שם לפניכם ונפלתם בחרב פייערין
שבתם מאחרי יהוה ולא יהיה יהוה
עמכם: ארי עמלקאה ובנענאה תפון
קדמיכון . ותפרון בחרבא . ארי על פן
תבתון מפתר פולחנא דיי . ולא יהי
מימרא דיי בסעדכון: פאן אעמאקה
ואכנאעניין תם בין אידיכם . פתקעון
באסיף . לאנכם רגעתם ען מאעה אלה .
פלא יבון אלה מעכם: ויעפרו לעלות
אל ראש ההר וארון ברית יהוה ומשה
לא משו מקרב המחנה: וארשעו . למסק
לריש טורא . וארון קמא דיי ומשה .
לא עדו מנו משריתא: פאעתדו כה) .
וצעדו אי ראם אנבל . וצנדוק עהד אלה
ומוסי . למ יזולא מן וסט אעסכר: וירד
העמלקי והפנעני הישב בהר ההוא ויבום

חלק הרקוק. ו) חנו ועלינו בדגש שני הנונין ובסגול הראשונה ובכסוף ב' דגשין וזו א' כהם. (מהריב"ש) ויכתוב

ויפתום עדיהחרמה : ונחת עמלקאה
 וכןענאה. דיתוב בטורא הוא. ומחונון
 ומרדונון עד חרמה : פנול אעמאקין
 ואכנאעניין. למקימין פי דאך אנבל.
 פצרבוחם וחטמוהם (י) אי חרמה : פ
 וידבר יהוה אלמשה לאמר : ומליל
 י עם משה למימר : תם כלם אלה מוסי
 תכלימא : דבר אד בני ישראל ואמרת
 אלהם כי תבאו ארץ מושבתים
 אשר אני נתן לכם : מליל עם בני
 ישראל. ותימר להון. ארי תיערון. לארע
 מותבניכון. דאנא יהיב לכון : מר בני
 אסראיל. וקל להם. אדא דכלתם אי בלד
 סכנאכם. אדי אנא מעטיכם : ועשיתם
 אשה ליהוה עלה אוזבה לפלא נדר או
 בנדבה או במעדיכם לעשות ריח ניהח
 ליהוה מן הבקר או מן הצאן : ותעברון
 קודבנא קדם י עלתא או נכסת
 קודשיא. לפרשא נדרא או בנדבתא.
 או במועדיכון. למעבר. לאתקבלא
 פרעוא קדם י מן תורי או מן ענא :
 פקרבתם קרבנא ללה צעידה או דבחה.
 תסויג נדרא או תברעא. או פי אעיאדכם.
 וארדתם או יכון מקבולא מרעיא ללה.
 מן אבקר או מן אננס : והקריב המקריב
 קרבנו ליהוה מנחה סלת עשרון בלול
 ברבעית ההין שמן : ויקריב. המקריב
 קורבניה קדם י. מנחתא סולתא
 עשרונא. דפיל. ברבעות הינא משחא :
 פיקרב צאחב דאך אקרבאן ללה. מעה (י)
 מן אבר עשרא סמרא. מלהות ברבע
 קסט דהין : ויין לנסך רביעית ההין
 תעשה עליהעלה או לזבה לפבש האחד :
 וחמרא לנספא רבעות הינא. תעביד
 על עלתא או לנכסת קודשיא. לאמרא
 חד : וכמר לאמזאן רבע קסט. תצנעה
 מע אצעידה או מע אדבת. לאחמל
 אואחד : או לאיל תעשה מנחה סלת
 שני עשרנים בלולה בשמן שלשית
 יב (כתר תורה)

ההין : או דכרא תעביד מנחתא. סולתא
 תרין עשרונין. דפילא במשה תלתות
 הינא : ולאכבש (י) תקרב מן אבר
 עשרין סמרא. מלתות בהלת קסט דהין :
 ויין לנסך שלשית ההין תקריב ריח
 ניהח ליהוה : וחמרא לנספא תלתות הינא.
 תקריב לאתקבלא פרעוא קדם י :
 וכמר לאמזאן תלת קסטת קרבה מרעיא
 מקבולא ללה : וכי תעשה בן בקר עלה
 אוזבה לפלא נדר או שלמים ליהוה :
 וארי תעביד בר תורי עלתא או נכסת
 קודשיא. לפרשא נדרא או נכסת
 קודשיא קדם י : ואדא צנעת מן אבקר
 צעידה או דבחה. תסויג נדרא או
 סלאמה ללה : והקריב עלי פון הבקר
 מנחה סלת שלשה עשרנים בלול בשמן
 חצי ההין : ויקריב על בר תורי מנחתא.
 סולתא תלתא עשרונין. דפיל במשה
 פלגות הינא : פיקרב מעה מן אבר.
 תלאהה עשור סמרא. מלתות בנצף קסט
 דהין : ויין תקריב לנסך חצי ההין אשה
 ריח ניהח ליהוה : וחמרא. תקריב לנספא
 פלגות הינא. קורבן המתקבל פרעוא
 קדם י : וכמר קרבה לאמזאן נצף קסט.
 מקבול מרעיא ללה : פכה יעשה לשור
 האחד או לאיל האחד או לשה בפכשים
 או בעזים : בדין יתעביד. להורא חד.
 או לדכרא חד. או לאמר באמריא או
 בעזיא : כדאך יצנע. מע כל רת. ומע
 כל כבש. ומע כל ראם מן אצאן או מן
 אמאעז : פמספר אשר תעשו פכה
 תעשו לאחד פמספרם : פמנין דתעברון.
 בדין תעברון לאחד פמנינהון (י) פמנינהון :
 בחסב אחצא מא תקרבון מנחא. כדאך
 תצנעו מע כל ואחד מן אמחציין : פדי
 האזרח יעשה פכה אתיאלה להקריב
 אשה ריח ניהח ליהוה : פל יציבא יעביד
 בדין ית אדיו. לקרבא. קורבן המתקבל
 פרעוא קדם י : כדא יצנע כל צדיח.

אדא

חלק הקרוק. (י) ריח נחה. היבט נחה בפשטא א' והיא לרע וב"ה בירושלמים ווהי שמת הרמ"ל.

אִדָּא קָרַב קָרְבָּאנָא מִקְבוּלָא מִרְצִיֵּיא לֵלֵה: וְכִי־יִגֹּר אֶתְכֶם גֵּר אֹיֶשֶׁר־בְּתוֹכְכֶם לְדַרְתֵּיכֶם וְעָשָׂה אִשָּׁה רִיחֵי נִיחָח לַיהוָה בְּאִשֶׁר תַּעֲשׂוּ בֵּן יַעֲשֶׂה: וְאִרִי יִתְגִּיר עִמְכֹן גִּירָא. אוֹ דְבִינִיכֹן לְדַרְיִכֹן. וְיַעֲבִיד. קוֹרְבַן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעוּא קָדָם יי. כְּמָא דְתַעֲבְרוֹן בֵּן יַעֲבִיד: וְאִי דְכִיל דְכַל מַעֲכֶם. אוֹ סַכְן פִּי מָא בִינְכֶם עֲדִי מִר אַנְיָאכֶם. וְעַמֵּל קָרְבָּאנָא. וְאִרְאֵד אֵן יִכּוֹן מִקְבוּל מִרְצֵי לֵלֵה. כְּמָא תַצְנַעוֹן כְּדָאךְ יַצְנַע: הַקְהֵל חֲקָה אַחַת לָכֶם וְלִגְר הַגֵּר חֲקַת עוֹלָם לְדַרְתֵּיכֶם כָּכֶם בְּגֵר יִהְיֶה לְפָנֵי יְהוָה: קְהֵלָא. קָמָא תֵד. לְכוֹן וְלִגְיֹרֵיָא דִּיתְגִּירוֹן. קָם עֲלֵם לְדַרְיִכֹן. בּוֹתְכוֹן. גִּירָא יִהִי קָדָם יי: יֵא אִיִּיה ^ל אַנּוֹק. רַסֵּם וְאֶחָד. לָכֶם וְלֹאֲגֵרִיב אֲדְכִיל. רַסֵּם אֲדַהֵר עֲדִי מִר אַנְיָאכֶם. כְּמָא אֵן אֲגֵרִיב מִתְלַכֶּם בֵּין יְדֵי אֵלֵה: תּוֹרָה אַחַת וּמִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וְלִגְר הַגֵּר אֶתְכֶם: אוֹרִיתָא חֲדָא. וְרִנָּא חֲדָא יִהִי לְכוֹן. וְלִגְיֹרֵיָא דִּיתְגִּירוֹן עִמְכֹן: כְּדָאךְ שְׂרִיעָה וְאֶחָדָה ^ל. וְהִכֶּם וְאֶחָד יִכּוֹן לָכֶם. וְלֹאֲגֵרִיב אֲדְכִיל פִּי מָא בִינְכֶם:

פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיד יי עִם מֹשֶׁה לְמִימֵר: תֵּם כֹּלֵם אֵלֵה מוֹסִי תְכַלִּימָא: דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ אֵלֵהֶם בְּבֹאֲכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה: מִלִּיד עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְתִימַר לְהוֹן. בְּמִיעֲלִכֹן לְאֶרֶץ. דְּאָנָּא מַעִיל יִתְכוֹן לְתַמָּן: מִר בְּנֵי אִסְרָאֵל. וְקַל דְּהֵם. אִדָּא דְכַלְתֶּם אִי אֲבִלְד. אִדָּא אֲנָא מִדְּכַלְכֶם אִי תֵם: וְהָיָה בְּאֶבְלָכֶם מִלְּחָם הָאָרֶץ תִּרְיִמוֹ תְרוֹמָה לַיהוָה: וְהָיָה. בְּמִיכְלָכוֹן מִלְּחָמָא דְאֶרֶץ. תְּפָרְשׁוֹן אֶפְרָשׁוֹתָא קָדָם יי: פִּמְתָּא מָא אֲכַלְתֶּם מִן שַׁעֲמָם אֲבִלְד. פִּארְפַּעוּ רַפִּיעָה לֵלֵה: רֵאשִׁית עֲרֻסְתְּכֶם חֲלָה תִרְיִמוֹ תְרוֹמָה בְּתְרוֹמַת גֵּרָן בֵּן תִּרְיִמוֹ אֶתְהָ: רִישׁ אֶצְוֹתְכוֹן. חֲלָתָא תְּפָרְשׁוֹן אֶפְרָשׁוֹתָא. כְּמָא חֲלַק הַקְרֻק. וְהָיָה אִם מַעֲנֵי וְכִי לְרִיחֵי נִיחָח תִּי נִיחָח בְּשִׁטְמָא אִי עֵינִי לַעִיל.

דְּמִפְרָשׁוֹן ^כ דְּמִפְרָשׁוֹן מִן אֲדָרָא. כֵּן תְּפָרְשׁוֹן יְתָה: אוֹל עֲנִינְכֶם. גִּרְדָּקָה תְּרַפְעוּהָ רַפִּיעָה. כְּרַפִּיעָה אֲבִדָּר. כְּדָאךְ תְּרַפְעוֹנָהָ: מִרֵּאשִׁית עֲרֻסְתֵּיכֶם תִּתְּנוּ לַיהוָה תְרוֹמָה לְדַרְתֵּיכֶם: מִרִישׁ אֶצְוֹתְכוֹן. תִּתְּנוֹן קָדָם יי אֶפְרָשׁוֹתָא. לְדַרְיִכֹן: וְכְדָאךְ אוֹל עֲנִינְכֶם. תִּגְעִלוּ לֵלֵה רַפִּיעָה. עֲדִי מִר אַנְיָאכֶם:

ס

וְכִי תִשְׁנוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כְּרִי־הַמְצוֹת הָאֵלֵה אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה: וְאִרִי תִשְׁתַּלּוֹן. וְלֹא תַעֲבְרוֹן. יֵת כֵּל פְּקוּדֵיָא הָאֵלִין. דְּמִלִּיד יי עִם מֹשֶׁה: וְאֵן סְהִיתֶם. וְלֵם תַּעֲמְלוּ גַמִּיעַ הִדָּה אֲוַצֵּיא. אִדָּא אִמַר אֵלֵה בְּהָא מוֹסִי: אֶת כְּרִי־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֵלֵיכֶם בְּיַד־מֹשֶׁה מִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וְהִלָּאָה לְדַרְתֵּיכֶם: יֵת כֵּל דְּפִקִּיד יי. לְכוֹן בְּיַד דְּמֹשֶׁה. מִן יוֹמָא. דְּפִקִּיד יי. וְהִלָּאָה ^כ וְלִחְלָאָה לְדַרְיִכֹן: מִתֵּל גַמִּיעַ מָא אִמְרַכֶּם אֵלֵה בְּה עֲדִי יֵד מוֹסִי. מִן יוֹם אֲבִתְרָא בְּאִמַר. ^ל וְהֵלֵם עֲדִי מִר אַנְיָאכֶם: וְהָיָה אִם מַעֲנֵי הָעֵדָה נַעֲשֶׂתָה לְשִׁנְגָה וְעָשׂוּ כְרִי־הָעֵדָה פִּר בֵּין־בְּקָר אֶחָד לְעֵלָה לְרִיחֵי נִיחָח לַיהוָה וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ כְּמִשְׁפָּט וּשְׂעִיר־עֹזִים אֶחָד לְחַטָּאת: וְהָיָה אִם מַעֲנֵי בְּנִשְׁתָּא אֶתְעַבְּדַת לְשִׁנוּ. וְיַעֲבְרוֹן כֵּל בְּנִשְׁתָּא. תוֹר בְּר תוֹרֵי חֲדָא לְעֵלְתָא. לְאֶתְקַבְּלָא בְּרַעוּא קָדָם יי. וּמִנְחָתֵיהָ וְנִסְכֵיהָ כְּרַחוּי. וְצִפִּיר בְּר עֵזוֹן חֲדָא לְחַטָּאת: פִּאן כֵּאן אִסְהו עֵן עֵזוֹן אֲנַמְאָעָה. ^ל פְּלִיצְנַעוּ רֵתָא מִן אֲבִקָר. צַעֲיִדָה מִקְבוּלָא מִרְצִיֵּיא לֵלֵה. וּמַעָה בְר וּמִזְאֲנִכְמָא יִגְב. וְעֵתוֹר מִן אֲמַאֲעוֹז לְאֲדְכוּה: וְכִפֵּר הַכֹּהֵן עַד־כְּרִי־עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְכָּח לָהֶם כִּי־שִׁנְגָה הוּא וְהֵם הִבִּיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם אִשָּׁה לַיהוָה וְחַטָּאתָם לְפָנֵי יְהוָה עַד־שִׁנְגָתָם: וְיִכְפֵּר בְּהֵנָּא. עַל כֵּל בְּנִשְׁתָּא. דְּכִנֵּי יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁתַּבֵּיך לְהוֹן. אִרִי שְׁלוֹתָא הִיא. וְאֲנֹן אִיתִיאוּ יֵת קוֹרְבָּנָהוֹן קוֹרְבָּנָא קָדָם יי. וְחֹבְתָהוֹן. קָדָם יי. עַל

שְׁלוֹתָהוֹן * חֲסָר א

אשתיצאה ישתיצוי. אנשא ההוא חוביה
ביה: למא אזרא בכלאם אלה. ופסך
עדה (כ) . פינקטע דאך אנסאן .
אנקטאעא וזרה עליה: פ

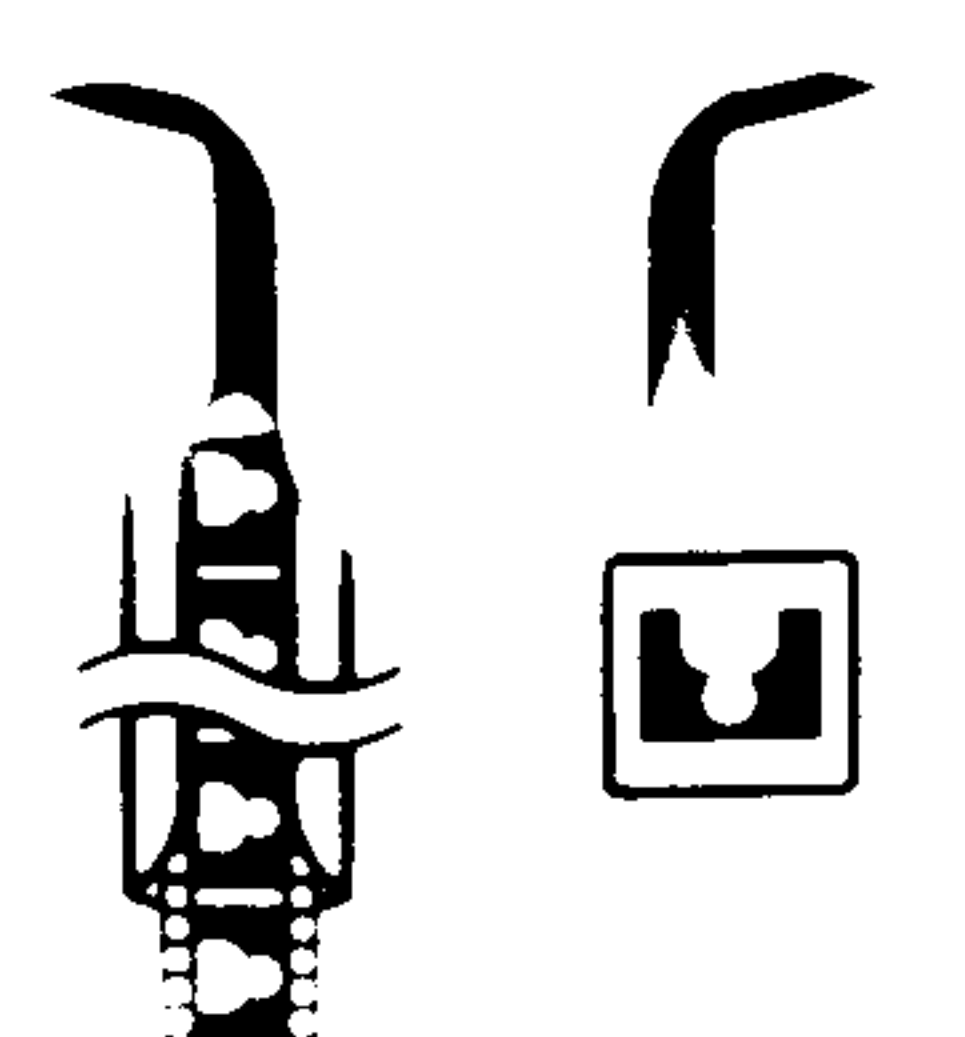
ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש
מקשש עצים ביום השבת: והווי בני
ישראל במדברא. ואשכחו. גבר. פד
(כ"ג פד) מגביב אעין ביומא דשבתא: ולמא
אקאם בני אסראיל פי אבר. פוגרו
הגלא יחתטב חטבא פי יום אסבת:
ויקריבו אתו המצאים אתו מקשש עצים
אל-משה ואל-אהרן ואל כל-העדה:
וקריבו יתיה. דאשכחו יתיה פד מגביב
אעין. לות משה ולות אהרן. ולות כל
בנשתא: פקדמוה אדי וגדוה יחתטב
חטבא. אי מוסי וחרון. וסאר אנמאעא:
ויניחו אתו בפשמר פי לא פרשמה יעשה
לו: ואסרו יתיה בבית מפרא. ארי לא
אתפרש להון. מא די עפרון ליה: ווצעוה
פי אחבס. לאנה לס יפסר להם מא יצנע
בה: ס ויאמר יהוה אל-משה מות
ימת האיש רגום אתו באבנים כל-העדה
מחוץ למחנה: ואמר יי למשה. אתקטלא
יתקטיל גוברא. רגומו יתיה באבניא כל
בנשתא. מפרא למשריתא: פקא אלה
למוסי. יקתל יארגל קתלא. ודאך אן
ירגמוה באחנארה גמיע אנמאעא. כארג
אעסכר: ויצאו אתו כל-העדה אל-מחוץ
למחנה וירגמו אתו באבנים וימת כאשר
צוה יהוה את-משה: ואפיקו יתיה כל
בנשתא. למפרא למשריתא. ורגמו יתיה.
באבניא ומות. כמא דפקיד יי ות משה:
פאכרגוה כארג אעסכר. ורגמוה באתנארה
חתא מאת. כמא אמר אלה מוסי: פ

ויאמר יהוה אל-משה לאמר: ואמר יי
למשה למימר: פקא אלה למוסי קאילא:
דבר אל-בני ישראל ואמרת אלהם ועשו
להם ציצית על-כנפי בגדיהם לדרתם
ונתנו על-ציצית הכנף פתיל תכלת:
מליל. עם בני ישראל ותימר להון. ויעפרון

שלותהון: ויסתגפר אמאם. עונמאעא
בני אסראיל פינגפר להם. אדראך סהו. והם
פאתו בצעידתהם (כ) קרבאנא לדה .
ולכותהם עלי סהותהם: ונסלח לכל-
עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם פי
לכל-העם בשגנה: וישתביק. לכל בנשתא
דבני ישראל. ולגזיריא דיתגזירון פיניהון.
ארי לכל עמא בשלותא: פינגפר
לגמאעא בני אסראיל. ולאגריב אדכיל
פי מא בינהם. אד גמיע אקום עלי סהו:

ס ואם-נפש אחת תחטא בשגנה
והקריבה עז בת-שנתה לחטאת: ואם
אנש חד יחוב בשלו. ויקריב. עזא בת
שנתה לחטאתא: ואן אכטא אנסאן ואחד
כדאך סהוא. פליקרב שאה אבנה
סנתהא לאדכוה: וכפר הכהן על-הנפש
השגנת בחטאה בשגנה לפני יהוה לכפר
עליו ונסלח לו: וכפר כהנא. על אנש
דאשתלי. במיחביה (י) במחביה) בשלו
קדם יי. לכפרא עלוהי וישתביק ליה:
פיסתגפר אמאם. ען דאך אנסאן
אסאהי. עלי מא אכטא סהוא בין ידי
אלה. ויגפר לה ויצפח ענה: האזרח בבני
ישראל ולגר הגר בתוכם תזרה אתה יהיה
לכם לעשה בשגנה: יציבא בבני ישראל.
ולגזיריא דיתגזירון פיניהון. אזריתא חדא
יהי לבון. לדועביד בשלו: אצריח מן בני
אסראיל. ואגריב אדכיל פי מא בינהם.
שריעה ואחדה תכון לכם. למן יכטי סהוא:
והנפש אשר-תעשה ביד רמה מן-האזרח
ומן-הגר את-יהוה הוא מגדף ונכרתה
הנפש ההוא מקרב עפה: ואנש. די עביד
בריש גלי. מן יציביא ומן גזיריא. קדם יי
הוא מרגיז. וישתיצוי. אנשא ההוא מנו
עמיה: ואי אנסאן צנעדאך ביד רפיעת
מן אצריח ואדכיל. פהו קאדף רבה .
פינקטע דאך אנסאן מן בין קומה: פי
דבר-יהוה בזה ואת-מצותו הפר הפרתו
תפרת הנפש ההוא עונה בה: ארי על
פתגמא דיי פסר. וית פקודוהי אשני.

להון

קָהוֹן כְּרוֹס־פָּדִין . עַל פְּנֵי פְסוּתֵהוֹן
 לְדַרְיָהוֹן . וַיִּתְּנוּ . עַל כְּרוֹס־פֶּדַר כְּנָפָא חוּמָא
 דְּתַכְלִיתָא : מִרְבֵּי אִסְרָאִיל וְקִלְדָּהִם . אֵן
 יִצְנַעוּ לָהֶם דּוּאֵבָה . עַלִּי אֲכַנְאָף אֲזִרְהֶם ^(כ)
 עַלִּי מִרְ אֲגִישָׁהֶם . וַיַּעֲלוּן עַלִּי דּוּאֵבָה
 אֲכַנְפָּ סֶלְךְ אֲסַמְאֲנִגּוֹן : וְהִיָּה לְכֶם לְצִיצִת
 זִרְאִיתֶם אֲתוּ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת־יְהוָה
 וְעִשִׂיתֶם אֲתֶם וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
 וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אֲתֶם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם :
 וַיְהוֹן לְכוּן לְכְרוֹס־פָּדִין . וַתְּחַזּוּן יִתִּיה .
 וַתִּדְכְּרוּן יִת כָּל פְּקוּדֵי דִי . וַתַּעֲבְדוּן
 יִתְהוֹן . וְלֹא תִטְעוּן . פְּתֵר הִרְהוּר לְכַוּן
 וּבְתֵר חִיזוּ עֵינֵיכֶם . דְּאֲתוּן טַעֲנוּן פְּתֵרִיהוֹן :
 פִּתְכוּן תִּלְךְ לְכֶם דּוּאֵבָה צֹאֲהֵרָה ^(כ) .
 תְּרוּהָא . פִּתְדַכְּרוּ . גַּמִּיעַ וְצֹאִיא אֵלֵה
 וְתַעֲמִלוּהָא . וְלֹא תְרוּמוּ אֲתַבְּאֵעַ קְלוּבְכֶם
 וְעֵינֹכְכֶם . אֲדִי אַנְתֶּם טַאֲנִיּוֹן וְרֹאֲהֶם :
 לְמַעַן תּוֹפְרוּ וְעִשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתֵי
 וְהִיָּיתֶם קְדוֹשִׁים לְאֱלֹהֵיכֶם : בְּדִיל
 דְּתִדְכְּרוּן . וַתַּעֲבְדוּן יִת כָּל פְּקוּדֵי . וַתְּהוֹן
 קְדִישֵׁן קְדָם אֱלֹהֵכוּן : לְכִי תִדְכְּרוּ דֹאֲךְ
 דְּאִימָא ^(כ) . וְתַעֲמִלוּ גַמִּיעַ וְצֹאִיאִי . פִּתְכוּנוּ
 מְקַדְּסִין לְרַבְּכֶם : אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
 הוֹצֵאתִי אֲתֶכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהוֹיֹת לְכֶם
 לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם : אֲנָא יי
 אֱלֹהֵכוּן . דְּאִפִּיקִיתִי כְּכוּן מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם .
 לְמַהוּי לְכוּן לְאֵלֵה . אֲנָא יי אֱלֹהֵכוּן :
 אֲנָא אֵלֵה רַבְּכֶם . אֲדִי אֲכַרְגַּתְכֶם מִן בְּלַד
 מִצְרַיִם . לֹאֲכוּן לְכֶם אֲהָא . אֲנָא אֵלֵה רַבְּכֶם
 דְּאִים אֲבַקָּא ^(כ) : פ פ פ

קי"ט פסוקים. פל"ט סימן : ומפטרין וישלח יהושע ביהושע סימן ב' :
 דנ"ג למנחת שבת וב' וה' :

וַיִּקַּח קָרְחָא בְּנֵי־יֵצֶהר בְּנֵי־קָהֵת בְּנֵי־לֵוִי וְדָתָן
 וְאֲבִירָם בְּנֵי אֵלִיאָב וְאֵן בְּנֵי־פֶלֶת בְּנֵי
 רְאוּבֵן : וְאֶת־פְּלִיג קָרְחָא בְּנֵי יֵצֶהר בְּנֵי
 קָהֵת בְּנֵי לֵוִי . וְדָתָן וְאֲבִירָם . בְּנֵי אֵלִיאָב .
 וְאֵן בְּנֵי פֶלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן : פִּתְקוּדָם קָרְחָא .
 אֲבִן יֵצֶהר אֲבִן קָהֵת אֲבִן לֵוִי . וְדָתָן
 וְאֲבִירָם . אֲבֵנֵי אֵלִיאָב . וְאֵן אֲבִן פֶּלֶת מִן
 בְּנֵי רְאוּבֵן : וַיִּקְמוּ לְפָנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים
 (א) ושימו עליהן קטרה. לא יש פסיק בתיבת עליהן בכל התיגאן :

מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתִים נְשִׂיאֵי
 עֲדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנִשֵׁי־שָׁם : וְקָמוּ לְאִפִּי
 מֹשֶׁה . וּגְוִבְרִיא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֲתָן
 וְחֲמִשִּׁין . רַבְּרֵי בְּנִשְׁתָּא . מְעַרְעֵי זְמַן
 אֲנָשִׁין דְּשָׂמָא : פּוֹקְפוּ אֲמָאִם מוּסִי .
 וְאֲנָאִם מִן בְּנֵי אִסְרָאִיל מֵאִיתִין וְכַמְסִין .
 אֲשִׁרָאֵף אֲנַמְאֵה . דְּעֹאֲת מַחְצֵר דּוּי
 אֲסַמְא : וַיִּקְהִלוּ עַד־מֹשֶׁה וְעַד־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ
 אֱלֹהֵים רַב־לְכֶם בִּי כְּדִי־הָעֲדָה כָּלֶם קְדוֹשִׁים
 וּבְתוֹכְכֶם יְהוָה וּמִדּוּעַ תִּתְּנִישָׂאוּ עַל־קַהֲלֵי
 יְהוָה : וְאֲתַכְּנִישׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן .
 וַיֹּאמְרוּ לְהוֹן סְגִי לְכוּן . אֲרִי כָל בְּנִשְׁתָּא
 כּוֹלְהוֹן קְדִישִׁין . וּבִינֵיהוֹן שְׂרִיא שְׂכִינְתָּא
 דִּי . וּמְדִין אֲתוּן מִתְּרַבְּרֵינָן עַל־קָהֲלֵי דִי :
 פִּתְגוּזְקוּ עַלִּי מוּסִי וְהָרוּן . וְקֹאֵא לְהַמָּא
 חֲסַנְכֵמָא רִיאֲסָה ^(כ) . אֲדִי אֲנַמְאֵה כָּלֶם
 מְקַדְּסִין . וּפִי מָא בִּינְהֶם נוֹר אֵלֵה . וּמָא
 בַּאֲכַמָּא תִתְּשַׁרְפָּאן עַלִּי גּוֹק אֵלֵה :
 וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַד־פְּנָיו : וַשְׁמַע מֹשֶׁה
 וַנִּפֹּל עַל אִפּוּהוּ : פִּסְמַע דֹּאֲךְ מוּסִי . וּזְקַע
 עַלִּי וּגְהָה ^(כ) יִלְתַּמֵּס אֲחִי : וַיִּדְבֵּר אֶל־קָרְחָא
 וְאֶל־כָּל־עֲדָתוֹ לֵאמֹר בְּקִר וַיִּרְעֵי יְהוָה אֶת־
 אֲשֶׁר־לָו וְאֶת־הַקְּדוֹשִׁים . וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת־
 אֲשֶׁר יִבְחַרְבוּ יִקְרִיב אֵלָיו : וּמִלִּיל עִם
 קָרְחָא . וְעִם כָּל בְּנִשְׁתִּיה לְמִימְרָא . בְּצַפְרָא .
 וַיְהוּדַע יי יִת דְּבִשְׁר לִיה . וְיִת דְּקְדִישׁ
 וַיִּקְרִיב לְקַדְמוּהִי . וְיִת־דִּיתְרַעִי בִּיהַי יִקְרִיב
 לְשִׁמוּשִׁיהִי : וְכֹלֶם קָרְחָא . וְכֹלֶם גְּמוּעָה ^(כ) וְקֹאֵא
 לָהֶם . גְּדָא . יַעֲרַף אֵלֵה אֲדִי הוּוּ לֵה .
 וְאֲמַדְּסִים פִּיקְרָבָה אִיה . וּמִן יִכְתַּאֲרֵה
 יִקְרַפָּה אִיה : זֹאת עֲשׂוּ קְהוּלְכֶם מַחְתוֹת
 קָרְחָא וְכָל־עֲדָתוֹ : דֹּא עֲבִידוּ . סְבוּ לְכוּן
 מַחְתִּין . קָרְחָא וְכָל בְּנִשְׁתִּיה : אֲצַנְעוּ
 כָּלֶה . כְּרוּ לְכֶם מִגְּאֲמָרָא . קָרְחָא וְכָלֶם גְּמוּעָה :
 וְתִנְגּוּ בְּהוֹן אֵשׁ וְשִׁימוּ עַלִּיהוֹן קְטוֹרֶת לְפָנֵי
 יְהוָה מִחַר וְהִיָּה הָאֵשׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה
 הוּא הַקְּדוֹשׁ רַב־לְכֶם בְּנֵי לֵוִי : וְהִבּוּ בְּהוֹן
 אִישְׁתָּא . וְשׂוּ עַלִּיהוֹן קְטוֹרֶת בּוֹסְמִין .
 קְדָם יי מִחַר . וַיְהִי . גּוֹבְרָא . דִּיתְרַעִיִּי הוּא
 קְדִישׁ . סְגִי לְכוּן בְּנֵי לֵוִי : וְאֲנַעְלוּ עַלִּיהָ

נארא. ואקו עליה בכורא. בין ידי אלה
 נדא. ואי רגל אכתארה אלה הוא מקדם.
 חסנכם דאך יא בני לוי: ויאמר משה אל-
 קרח שמעו נא בני לוי: ואמר משה לקרח.
 שמעו כען בני לוי: וקא מוסי לקרח.
 אשמעו דאך יא בני לוי: המעט מכם
 פיה בדיל אלהי ישראל אתכם מעדת
 ישראל להקריב אתכם אליו לעבד את-
 עבדת משפן יהוה ולעמד לפני העדה
 לשרתם: הועיר לכוון ארי אפריש אלהא
 הישראלית כון מפנשתא הישרא. לקרנא
 יתכוון לקדמוהי. למפלה. ית פולחן
 משפנא די. ולמקם. קדם פנשתא
 לשמשותהון: אקליל ענדכם. אר אפרזכם
 אלה אהא אסראיל מוגמאעתהם פקרנכם
 איה לתכדמו מסכנה. ותקפו. בין ידי
 אנמאעה תכדמונהם: ויקרב אתך ואת-
 כד אחיק בני לוי אתך ובקשתם גם-
 פהנה: וקריב יתך. וית כל אחך בני לוי
 עפך. ובען אתון אף פהונתא רפתא:
 פכדאך קרבך. וסאיר אכותך בני לוי מעך.
 חתא מלבתם אמאמה איצא: לכן אתה
 וכד עדתך הנעדים עליהוה ואהרן מהי
 הוא פי תלוננו עליו: פכן. את וכל פנשתך.
 האודמנתון על יי. ואהרן מא הוא. ארי
 מתרעמתון עלוהי: לדאך. אנת וכל גמועך.
 אמנתמעין עלי אלה. והרון מן. אד
 תתדמרון עליה: וישלח משה לקרא דדתן
 ודאבירם בני אליאב ויאמרו לא נעדה:
 ושלח משה. למקרי. דדתן ודאבירם בני
 אליאב. ואמרו לא נסק: תם בעת מוסי.
 לידעו בדתן ואבירם אבני איאב. פקאא
 לא נציר איך: המעט פיה עליתנו מארץ
 זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר פי
 תשתרר עלינו גם השתרר: הועיר. ארי
 אסיקתנא מארע עבדא חלב ודבש.
 לקטלותנא במדברא. ארי מתררבת
 (וי"ג אתררבת) עלנא אף אתררבתא:
 אקליל. מא אצעתנא מן בלד יפיץ

אלבן ואעסר. לתקתלנא פי אבר. חתא
 תתרום עלינא איצא תרוסא: אף לא
 אל-ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו ותתן
 לנו נחלת שדה וכרם העיני האנשים
 הם תנקר לא נעדה: אף לא לארע עבדא
 חלב ודבש אעילתנא. ויהבת לנא. אחסנת
 הקלון וכרמין. העיני. גובריא האנון. תשלח
 לעורא לא נסק: ואיצא לסתדכלנא אי בלד
 יפיץ אלבן ואעסר. ולא אעטיתנא נחלה
 ציעה או כרם. פלו תהדרת אולאך לקום.
 בקלע עיונהם לס נציר איך: ויחר למשה
 מאד ויאמר אל-יהוה אל-תפן אל-מנחתם
 לא חמור אחד מהם נשאתי: ולא הרעתי
 את-אחד מהם: ותקיף למשה לחדא.
 ואמר קדם יי. לא תקביל ברעוא קורבנהון.
 לא חמרא דחר מנהון שחרית. ולא
 אבא שית לחר מנהון: פאשתד עלי מוסי
 נדא. פקא אלהם לא תקבל בכורהם.
 ודל בה עלי אני לם אסכר לאחדהם
 חמארא פצלא. עלי אן אסיא אחרהם:
 ויאמר משה אל-קרח אתה וכל עדתך
 היו לפני יהוה אתה והם ואהרן מחר: ואמר
 משה לקרח. את וכל פנשתך. הון זמינן
 לקדם יי. את ואנון. ואהרן מחר: תם מא
 מוסי לקרח. אנת וכל גמועך. אחצרו בין
 ידי אלה. מע הרון נדא: וקחו איש
 מחתתו ונתתם עליהם קטרת והקרבתם
 לפני יהוה איש מחתתו חמשים ומאתים
 מחתת ואתה ואהרן איש מחתתו: וסבו
 גבר מחתיתיה. ותתנון עליהון קטורת
 בוססין. ותקרבונו. קדם יי גבר מחתיתיה.
 מאתן וחמשין מחתין. ואת ואהרן גבר
 מחתיתיה: וליאכר כל ואחד מגמרתת.
 ואלקו עליהא בכורא. וקדמוהא בין ידי
 אלה. מאיתין וכמסין מגמרת. ואנת והרון
 כל ואחד מגמרתת: ויקחו איש מחתתו
 ויתנו עליהם איש וישמו עליהם קטרת
 ויעמדו פתח אהל מועד ומשה ואהרן:
 וגסבו גבר מחתיתיה. ויהבו עליהון

* תלינו קרי חלק הדקדוק: ב) חמור אחד מהם נשאתי. התרגום שחרית לשון אנגריא ובלשון ערבי שחרית סוכרה (מרדש שמואל): אישהא יג (כתר תורה)

ואבירים. ומצו מעה שיוך בני אסראיל:
 וידבר אל העדה לאמר סורו נא מעל
 אהלי האנשים חרשעים האלה ואל-
 תגעו בכל אשר להם פן תספּו בכל-
 חטאתם: ומליל עם פנשתא למימר:
 וזרו בען. מעלוי משכני גובריא חייביא
 האלין. ודא תקרבון בכל דילהון. דקמא
 תלקון בכל חוביהון: פכלם אנמאעה
 וקא להם. אעתזלו ען אכביה הולאי
 לקום אצמיין. ודא תדנו בשי ממא הו
 להם. כלא תנסאפו בגמיע כטאיאהם:
 ויעלו מעל משכני קרח דתן ואבירים
 מסביב ודתן ואבירים יצאו נצבים פתח
 אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם: ואסתלקו
 מעלוי משכנא דקרח. דתן ואבירים
 מסחור סחור. ודתן ואבירים נפקו קימיין.
 בתרע משכניהון. ונשיהון ובניהון
 וטפלהון: פארחפעו. ען חואי מסכן
 קרח. דתן ואבירים והמא איצא כרגא.
 פאנתצבו עלא באב כנאימה. ונסאהם
 ובניהם ואטפאהם לירו מא יכון (ט):
 ויאמר משה בואת תדעון כי יהיה שלחני
 לעשות את פדי המעשים האלה כי לא
 מלבי: ואמר משה ברא תדעון ארי יי
 שלחני. למעבר. ית פד עובדיא האלין.
 ארי לא מדעותי: פקא מוסי. בהדה
 אכלה תעלמון. אן אלה בעת בי. לאעמל
 גמיע הדה אעמא. לים מן תלקא נפסי:
 אם פמות פל האדם ימותון אלה ופקדת
 פל האדם יפקד עליהם לא יהיה שלחני:
 אם פמותא דכל אנשא ימותון אלין.
 וסעורא דכל אנשא. יסתער עליהון. לא
 יי שלחני: אן (י) ואם מאת הולאי
 אקום כמות כל אנאם. וטלנו כמטאבתהם.
 פלים אלה בעת בי: ואם פריאה יברא
 יהיה ופצתה האדמה את פיה ובלעה
 אתם ואת כל אשר להם וירדו חיים
 שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה

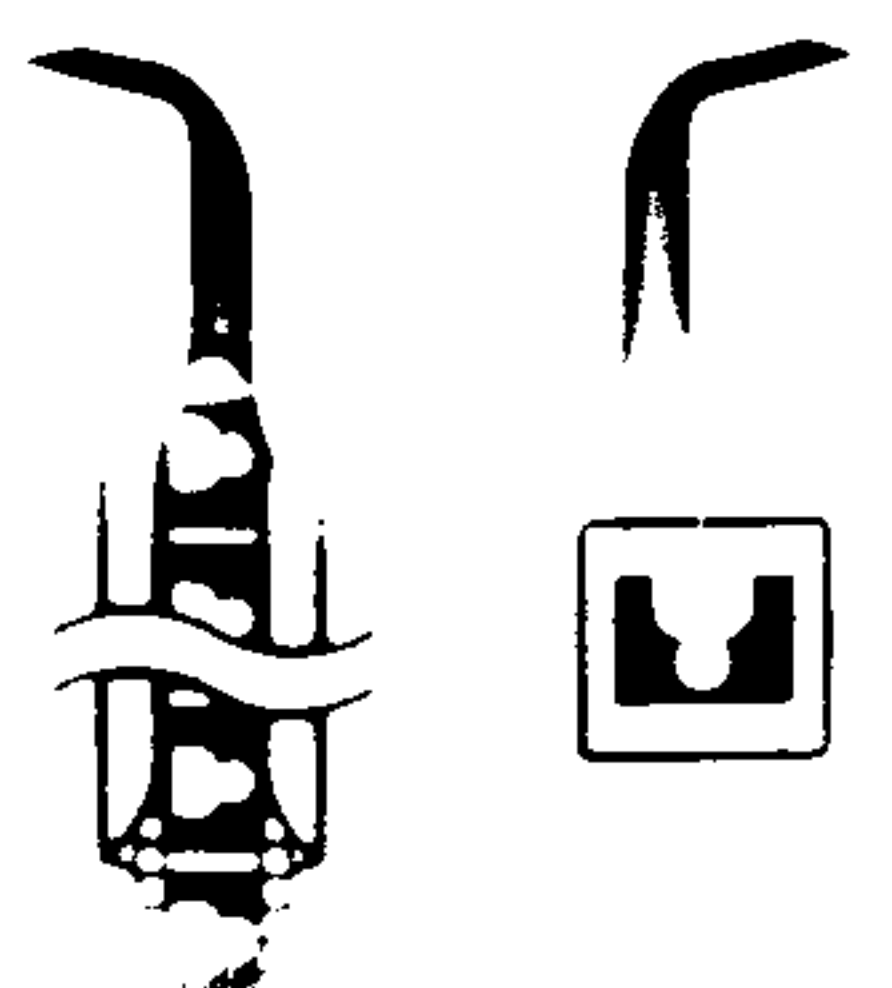
אישתא. ושויאו עליהון קטורת בוסמין.
 וקמו. בתרע משכני ומנא ומשה ואהרן:
 פאנר כל ואחד מגמרתה. וגעלו פיהא
 נארא. ולקו עליהא בכורא. ווקפו עלי
 באב כנא אמחצר ומוסי וחרון: ויקהל
 עליהם קרח את פדי העדה אל פתח אהל
 מועד וירא כבוד יהוה אל פדי העדה:
 ואכניש (כ"י וכניש) עליהון קרח ית פל
 פנשתא. לתרע משכני ומנא. ואתגלי יקרא
 דיי דכל פנשתא: פגווק עליהם קרח גמיע
 אנמאעה. א באב כנא אמחצר. פצהר
 נור אלה לגמיעהם: ם וידבר
 יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: ומליל
 יי. עם משה ועם אהרן למימר: תם כלם
 אלה מוסי וחרון תכלימא: הפדלו מתוך
 העדה הזאת ואבלה אתם פרגע: את פרשו
 מנז פנשתא הדיא. ואשיצי יתהון בשעה:
 אן אנפרותם מן בין הדה אנמאעה.
 אפניתהם כטרפה: ויפלו עלי פניהם
 ויאמרו אל אלהי הרוהת לכל בשר האיש
 אחד ודמאי ועל כל העדה תקנף: ונפלו
 על אפיהון ואמרו. אל אלה רוחיא לכל
 בשרא. גוברא חד יחוב. ועל פל פנשתא
 יהי רוגזא: פוקעא עלי ונוההמא וקא.
 יי טאיק יא אאה ארואח כל בשרי.
 ארגל ואחד (ח) יכטי. ועלי סאיר אנמאעה
 תסכט: ם וידבר יהוה אל משה
 לאמר: ומליל יי. עם משה למימר: תם
 כלם אלה מוסי תכלימא: דבר אל העדה
 לאמר העלו מסביב למשכני קרח דתן
 ואבירים: מליל עם פנשתא למימר.
 אסתלקו מסחור סחור. למשכנא דקרח
 דתן ואבירים: מר אנמאעה וקל להם.
 ארתפעו. ען חואי מסכן קרח דתן ואבירים:
 ויקם משה וילך אל דתן ואבירים וילכו
 אהריו וקני ישראל: וקם משה. ואזל
 לות דתן ואבירים. ואזלו בתרוהי סבי
 ישראל: פקאם מוסי. ומצא אי דתן

חלק הדקדוק. ג) האיש אחד יחמא. ה"א ה"א הידיעה ובאה בקמץ מפני אות הגרון: ד) ונשיהם ובניהם וטפם. תיבת ונשיהם
 בטפחא כ"ה בכל התיגאן: ה) ופקדת כל האדם. התרגום וסעורא כריש גרמיין. ורש"י בפ"ד דנדרים מפרש ל' סער בדל"ת ואמנם בגמ'
 שבת דף י"ב שם כתב רש"י שהוא ל' סמך. ואח"כ כ' בשם רבו ר' יעקב דהוא ל' ביקור. וכ"ה בערוך כריש ערך פ"ג:

פאחרקת אמאיתין ולאכמסין ארגל. מקרבי
 אבכור : ס וידבר יהוה אל משה
 לאמר : ומליל יי עם משה למימר : תם
 כלם אלה מוסי תכלימא : אמר אל לעזר
 בן אהרן הפהן ורם את המחתת מבין
 השרפה ואת האש ורה הגאה פי קדשו :
 אימר לעזר בר אהרן פהנא ופריש
 ית מחתיתא מבין יקדיא. וית אישתא
 ירחיק להגאה (כ"י להלא) ארי אתקדשא :
 מר אעזר אבן הרון אמאם. באן ירפע
 למנאמר מן בין למחרקין (כ"י) וידרי אנאר
 הנאך. לאנהא קד תקדסת : את מחתות
 החטאים האלה פנפשתם ועשו אתם
 רקעי פחים וצפוי למזבח פי הקריבם
 לפני יהוה ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל :
 ית מחתית תיביא האלין דאתחייבו
 פנפשתהון ויעברון יתהון. ססין רדידן
 הופאה למדבחה. ארי קריבונין קדם יי
 ואתקדשא. ויהיוין לאת לבני ישראל :
 אמא מגאמר הולא אמנטיין עלי
 נפוסהם. פאצנעוהא צפאיתא רקאק
 נשאא לאמדבה. פאנהא למא קדמוהא
 בין ידי אלה קד תקדסת. ותציר עלאמה
 לבני אסראיל : ויקח אלעזר הפהן את
 מהתות הנחשת אשר הקריבו השרפים
 וירקעום צפוי למזבח : ונסיב אלעזר
 פהנא ית מחתית נחשא דקריבו יקדיא.
 ורדידונין הופאה למדבחה : פאכר אעזר
 אמאם. מגאמר אנחאם. ארי קדמוהא
 אמחרקין. פארקוהא צפאיתא לאמדבה :
 זכרון לבני ישראל למען אשר לא יקרב
 איש זר אשר לא מורע אהרן הוא
 דהקטיר קטרת לפני יהוה ולא יהיה
 בקרח וכעדתו כאשר דבר יהוה ביד
 משה לו : הוכנא לבני ישראל. בריל.
 דלא יקרב גבר חילוני. דלא מורעא
 דאהרן הוא. לאסקא קטורת בוסמין
 קדם יי. וקא יהי בקרח וככנשתיה. כמא

את יהוה : ואם בריאה יברא (כ"י יברו)
 יי. ותפתח ארעא ית פומה ותבלע
 יתהון וית כל דילהון. וייתתון כד חיון
 לשאזל. ותדעון. ארי ארגיו. גובריא
 האלין קדם יי : ואן כלק אלה כלקא.
 באן תפתח ארעא פאהא פתנתלעהם
 וגמיע מאהם. וינזרו אחיא אי אתרא.
 עלמתם. אן הולא לקום קד עזו אלה :
 ויהי כבלתו לדבר את פלי הדברים האלה
 ותבקע האדמה אשר תחתיהם : והיה
 כד שיצי. למלא ית כל פתנמיא האלין.
 ואתבועת ארעא דתחותיהון : וכאן ענד
 פראנה. מן קול הולא אכלאם. אנשקת
 ארעא אדין תחתהם : ותפתח הארעא
 את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת
 פלי האדם אשר לקרח ואת פלי הרבוש :
 ופתחת ארעא ית פומה. ובלעת יתהון
 וית אנש בתיהון. וית כל אנשא דלקרח.
 וית כל קנינא : פפתחת ארעא פאהא.
 פאנתלעתהם וביותהם. וכל אנסאן
 לקרח. וגמיע אסרח : וירדו הם וכל
 אשר להם חיים שאלהותכם עליהם הארעא
 ויאברו מתוך הקהל : ונחתו. אנון וכל
 דילהון. כד חיון לשאזל. וחפת עליהון
 ארעא. ואברו מגו קהלא : פנזרו הם
 וגמיע מאהם. אחיא אי אתרא. וגטת
 עליהם ארעא. ובאדו מן בין אנוק : וכל
 ישראל אשר סביבתיהם נסו לקדם פי
 אמרו פן תבלענו הארעא : וכל ישראל.
 דבסחרניהון ערקו לקהון. ארי אמרו.
 דלמא תבלענא ארעא : וגמיע א
 אסראיל. אדין חואיהם הרבו מן שדה
 אצואתהם. לאנהם קא. כלא תבלענא
 ארעא : ואש יצאה מאת יהוה ותאכל
 את המששים ומאתים איש מקריבו
 הקטרת : ואישתא נפקת מן קדם יי.
 ואכלת ית מאתן וחמשין גוברא. מקרבי
 קטרת בוסמיא : ונאר כרגת מן ענד אלה.

חלק הדקדוק. (ו) רקעי פחים. מתרגמינן ססין רדידן ולא רדידן ססין דשאני המקרא דרקועי ססין. ולא הופסר חבנת העניין
 משא"כ רדידן שהוא מוכרת ע"כ לתיקון הלשון הקדים ססין. גם כפי' רס"ג פ' בערבי צפאיתא רקיקא הרי שהלך אחר תקון הלשון
 שהוא טובן :

דמליל יי. בידא דמשה ליה : דכרא לבני
אסראיל. לכי לא יתקדם רגל אנבי. מן
ליס הו מן נסל הרון. ליכבר בכורא בין
ידי אלה. ולא יכון בקרח ובגמועה. כמא
נזל אלה. עלי יד מוסי פיה י : פ
וילנו פל ערת בני ישראל ממחרת על
משה ועל אהרן לאמר אתם המתם את
עם יהוה : ואתרעמו. כל פנשתא דבני
ישראל ביזמא דבתרוהי על משה ועל
אהרן למימר. אתון גרמתון דמית עמא
דיי : פתדמר. גמאעה בני אסראיל מן
גד. עלי מוסי והרון קאילין. אנתמא
קתלתמא מן אמה י אלה : ויהי בהקהל
העדה על משה ועל אהרן ויפנו אל
אהל מועד והנה כספו הענן וירא כבוד
יהוה : והוה. באתפנשות פנשתא על
משה ועל אהרן. ואתפניאו למשכן זמנא.
והא חפתי עננא. ואתגלי יקרא דיי :
פלמא תגזוקו עליהמא. אתפתו אי כבא
אמחצר. פאדא בנור אלה. צהר פי
אנמאם י : ויבא משה ואהרן אל פני
אהל מועד : ועאל משה ואהרן לקדם
משכן זמנא : פתקדם מוסי והרון בין
ידי כבא אמחצר : ס וידבר
יהוה אל משה לאמר : ומליל יי עם משה
למימר : תם כלם אלה מוסי תכלימא : הרמו
מתוך העדה הזאת ואכלה אתם פרגע
ויפלו על פניהם : אתפרשו. מנו פנשתא
הדא. ואשיצי יתהון פשעה. ונפלו על
אפיהון : אן ארתפעתם מן בין הדא
אגמאעה. אפניתהם כטרפה י. פוקעא
עלי וגוההמא : ויאמר משה אל אהרן
קח את המחטה ותן עליה אשי מעל
המזבח וישים קטרת והולך מהרה אל
העדה וכפר עליהם פי יצא הקצף מלפני
יהוה החל הנגף : ואמר משה לאהרן.
סב ית מחתיתא. והב עלה אישתא.
מעלוי מדבתא ושו קטורת בוסמין. ואוביל
בפריע. לכנשתא וכפר עליהון. ארי נפק

ג*

רוגזא. מן קדם יי שרי מותנא : פקא
מוסי להרון. כד אמגמרה. ואנעל עליה
נארא. מן פוק אמדבחואק בכודא. ואזהב
בה מסרעא. עלי אנמאעה ואסתגפר
ענהם. פאן אסכט. קד כרג מן בין ידי
אלה. וקד ברא בהם אעדאם : ויקח אהרן
כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל
והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטרת
ויכפר על העם : ונסב אהרן. כמא דמליל
משה. ורהט לנו קהלא. והא שרי מותנא
בעמא. ויהב ית קטורת בוסמין. וכפר
על עמא : פאכד דאך הרון. כמא קא
מוסי. וחאצר אי וסט אנוק. פאדא
באובא קד אבתדא בהם. פכבר אכבור.
ואסתגפר ענהם : ויעמד בין המתים
ובין החיים ותעצר המגפה : וקם בין
מיתא ובין חייא. ואתכלי מותנא : פוקה
בין אמותא ואחיא. ואנחבם אובא : ויהו
המתים במגפה ארבעה עשר ארבע
מאות מלבד המתים על דבר קרח :
והו. דמיתו במותנא. ארבעת עשר אלפין
ושבע מאה. בר מדמיתו על פדונתא
דקרח : פכאן ערד מן מאת בדאך אובא.
ארבעה עשר אפוסבע מאיה. סוא מן
מאת בסנב קרח : וישב אהרן אל משה
אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה :
ותב אהרן לות משה. לתרע משכן
זמנא. ומותנא אתכלי : פרגע הרון אי
מוסי. אי באב כבא אמחצר. וקד
אנחבם אובא : פ
וידבר יהוה אל משה לאמר : ומליל יי
עם משה למימר : תם כלם אלה מוסי
תכלימא : דבר ואל בני ישראל וקחמאתם
מטה מטה לבית אב מאת פדינשיאהם
לבית אבתם שנים עשר מטות איש את
שמו תכתב על מטהו : מליל עם בני
ישראל. וסב מנהון. חומרא חומרא לבית
אבא. מן כל רברבניהון לבית אבהתהון.
תרי עשר חומריין. גבר ית שמיה. תכתוב

חלק הדקדוק : (ז) ותן עליה אש. הראוי בצירי ואעפ"י שהיא בתוקף לפי שאינה סמוכה למלה ועירא או למלה מלעיל וחד תן לחם כפעלם : (ח) מעל המזבח. היבט המזבח בפשטא אחת בכל ס"ס :

אשהארה: ויהי ממחרת ויבא משה אל-
 אהל העדות והנה פרה מטה אהרן לבית
 לוי ויצא פרח ויצין ציץ ויגמל שקדים:
 והיה ביזמא דבתרוהי. ועאמשה למשכנא
 דסהדותא. והא. יעא חוטרא דאהרן לבית
 לוי. ואפיק לבלבין ואניין גין. וכפית
 שגדין: ולמא כאן מן גר. דכל מוס' אי
 פבא אשהארה. פארא קר פרעת עצא
 הרון אתי הי לבית לוי. פאכרגת פרועא
 ונזורת נוארא. ועקדת לוזא: ויצא משה
 אתי פלד המפת מלפני יהוה אל-פני בני
 ישראל ויראו ויקחו איש מטהו: ואפיק
 משה ית פל חוטריא מן קדם יי. לות
 פל בני ישראל. ואשתמורעו ונסכו גבר
 חוטריה: פאכרג מוס' גמיע אעצי מן
 בין ידי אלה. אי גמיע בני אסראלי.
 פנצר כל ואחד אי עצאה פאכדהא: פ
 ויאמר יהוה אל-משה השב את-מטה
 אהרן לפני העדות למשמרת לאות לבני-
 מרי ותכל תלנתם מעלי ולא ימתו: ואמר
 יי למשה. אתיב. ית חוטרא דאהרן קדם
 סהדותא. למטרא לאת לעמא סרבנא.
 ויסופון תורעמתהון. מן קדמי ולא ימותון:
 תם קא אלה למוס'. רד עצא הרון בין ידי
 אשהארה. תבון חפין עלאמה לדוי
 אלכה. פיפנא תדמרהם עליי ולא יהלכון:
 ויעש משה פאשר צוה יהוה אתו פן עשה:
 ועבד משה. פמא דפקוד יי. יתיה פן
 עבד: פצנע מוס'. כמא אמרה אלה
 מן דאד: פ

ויאמרו בני ישראל אל-משה לאמר הן
 גוענו אבדנו פלנו אבדנו: ואמרו בני
 ישראל. למשה למימר. הא מננא קטילת
 הרבא. הא מננא פלעת ארעא. הא מננא
 מיתו פמותנא: תם קא בני אסראיל
 למוס'. הודא קר תופא מנא ובאר מנא.
 פכרנא האבין יי: פל הקרב והקרוב אל-
 משכן יהוה ימות האם תמנו לגוע: פל

עד חוטריה: מר בני אסראיל. וכד מנהם.
 עצא עצא לכל בית אב. מן אשראפהם
 לביות אבאיהם. אתני עשר עצא.
 ואכתב אסם כל רגל עלי עצאה: ואת
 שם אהרן תכתב על-מטה לוי פי מטה
 אחד לראש בית אבתם: וית שם אהרן.
 תכתוב על חוטרא דלוי. ארי חוטרא חד.
 לריש בית אבהתהון: ואסם הרון. אכתב
 עלי עצא לוי. אנך אנמא תאכר עצא
 ואחד. לגמדה ביות אבאיהם יי:
 והנחתם באהל מועד לפני העדות אשר
 אועד לכם שמה: ותצנענן במשכן
 זמנא. קדם סהדותא. דאזמין מימרי לבון
 תמן: וצעהא פי כבא אמחצר. בין ידי
 אשהארה. לדי אהאצרך הנאך: והיה
 האיש אשר אבחר בו מטהו יפרח
 והשפתי מעלי את-תלנות בני ישראל
 אשר הם מלינם עליכם: ויהי גוברא.
 דאתרעי ביה חוטריה ינעי. ואניה מן
 קדמי. ית תורעמת בני ישראל. דאנו
 מתרעמין עליכון: פארגל אדי אכתארה
 תפרע עצאה. חתא אהדי עני. תדמר
 בני אסראיל. אדי הם מתדמרין עליכם:
 וידבר משה אל-בני ישראל ויתנו אליו
 גל-נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה
 לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר
 מטות ומטה אהרן בתוך מטותם: ומליד
 משה עם בני ישראל. ויהבו ליה פל
 רברבניהון. חוטרא לרבא חד. חוטרא
 לרבא חד לבית אבהתהון. תרי עשר
 חוטרין. וחוטרא דאהרן בנו חוטריהון:
 פכלם מוס' בדאך בני אסראיל. פדפע איה
 כל אשראפהם. עצא מן כל שריה לביות
 אבאיהם. אתני עשר עצא. ועצא הרון
 פי מא בין עציהם: וינח משה את-המפת
 לפני יהוה באהל העדת: ואצנע משה.
 ית חוטריא קדם יי. במשכנא דסהדותא:
 פוצעהא מוס' בין ידי אלה. פי כבא

חלק הרקדוק. ט) האם תמנו לנוע. באה ה"א השאלה על מלה אם שהוא נ"כ ענין שאלה והיה די באחת מהם. ובמכלול באה ה"א
 התוכחה על מלה שהוא מורה לתמחה והיא מלה אם לרוב התמחה. תמנו. הנו"ן והוא"ו לטרכרים בערה. והיא קל והיה משפטו להרגש:
 יד (כתר תורה)

דְּקָרִיב מִקָּרֵב. לְמִשְׁפָּנָא דִּי מֵאִית. הָא
אֲנִיחָנָא סִיפִין לְמַמְתָּ: וְאִדָּא כֵּאֵן כֹּל
מִתְקַדָּם. אִי מִסְכֵּן אֵלֶּה יִהְיֶה. פְּהוּדָא נַחַן
פִּאנּוֹן מִתּוֹפּוֹן (ט): וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־אַהֲרֹן אַתָּה וּבְנֵיךָ וּבֵית־אָבִיךָ אֲתֶיךָ
תִּשְׁאוּ אֶת־עֵינֵי הַמִּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֲתֶיךָ
תִּשְׁאוּ אֶת־עֵינֵי פְהוּתְכֶם: וְאָמַר יי' לְאַהֲרֹן.
אַתָּה וּבְנֵיךָ וּבֵית אֲבוֹתְ עִפְיָךָ. תִּסְלַחוּן עַל
חֻבֵי מִקְדָּשָׁא. וְאַתָּה וּבְנֵיךָ עִפְיָךָ. תִּסְלַחוּן
עַל חֻבֵי פְהוּתְכֶון: פִּקֵּץ אֵלֶּה לְהַרוֹן.
אַנְתָּ וּבְנֵיךָ וּבֵית אֲבִיךָ מֵעַד. תַּחֲמִלוּן וּזֵר
אֶקְדָּם. וְאַנְתָּ וּבְנֵיךָ מֵעַד. תַּחֲמִלוּן וּזֵר
אִמְאַמְתְּכֶם: וְגַם אֶת־אֲחִיךָ מִפְּתֵה לְוֵי שֶׁבֶט
אֲבִיךָ הַקָּרֵב אֲתֶיךָ וַיִּלְווּ עִלְיָךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ
וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֲתֶיךָ לְפָנַי אֲהַל הָעֵדוּת: וְאִף
יֵת אֲחֶיךָ שֶׁבֶט־אֵי דְלוֹי שֶׁבֶט־אֵי דְאֲבוֹתָ
קָרִיב לְוֵתְךָ. וַיִּתּוֹסְפוּן עִלְיָךָ וַיִּשְׁמְשׁוּנְךָ.
וְאַתָּה וּבְנֵיךָ עִפְיָךָ. קָדָם מִשְׁפָּנָא דְסַהֲדוּתָא:
וְאִיצָא אֲכוּתֶיךָ בְּנֵי לְוֵי. סִבְטֵי אֲבִיךָ קְדָמָהֶם
אֵיךְ. וַיִּנְצֵאפוּן אֵיךְ וַיִּכְדְּמוּנְךָ. וְאַנְתָּ וּבְנֵיךָ
מֵעַד פִּקֵּט (ט). בֵּין יְדֵי כִבָּא אֲשֶׁהֲאֵדָה:
וְשִׁמְרוּן מִשְׁמֵרְתֶיךָ וּמִשְׁמֵרֵת כָּל־הָאֵהָל
אֵיךְ אֶל־כָּל־יְהוָה הַקָּדֵשׁ וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יִקְרְבוּ
וְלֹא־יִימְתּוּ גַם־יְהִי־גַם־אַתֶּם: וַיִּשְׁרֹן
מִשְׁרֵתְךָ. וּמִשְׁרֵת כָּל מִשְׁפָּנָא. פִּרְסֵי לְמִנֵּי
קוֹדֶשׁ־אֵי וְלְמִדְּבַחָא לֹא יִקְרְבוּ. וְלֹא־יִמְוֹתוּן
אִף אֲנּוֹן אִף אֲתוּן: וַיַּחֲפִצּוּן מִחֲפִצְךָ.
וְחַפֵּץ גַּמִּיעַ אֲכַבָּא. מֵא כִּלְאֵי אֲנִיחָי אֶקְדָּם
וְאִמְדַּבַּח לֹא יִתְקַדְּמוּ. וְלֹא יִהְלִכוּן אַנְתֶּם
וְהֵם אֲגַמְעִין (ט): וַנְלוּ עִלְיָךָ וְשִׁמְרוּן אֶת־
מִשְׁמֵרֵת אֵהָל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֵהָל
וּזֵר לֹא־יִקְרַב אֵלֵיכֶם: וַיִּתּוֹסְפוּן עִלְיָךָ.
וַיִּשְׁרֹן. יֵת מִשְׁרֵת מִשְׁבֵּן זְמָנָא. לְכָל פּוֹלְחוּן
מִשְׁפָּנָא. וְחִילוּנֵי לֹא יִקְרַב לְוֵתְכֶון:
וְאִמְנִצֵּאפִין אֵיךְ. יַחֲפִצּוּן (ט). חַפֵּץ כִּבָּא
אִמְהַצֵּר. וְכִדְמַתָּה. וְאִגְנָבֵי לֹא יִתְקַדָּם
אֵיכֶם: וְשִׁמְרֵתֶם אֶת מִשְׁמֵרֵת הַקָּדֵשׁ
וְאַתָּה מִשְׁמֵרֵת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד קִצְף
עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְתִשְׁרֹן. יֵת מִשְׁרֵת

ה

קוֹדֶשׁ־אֵי. וַיֵּת מִשְׁרֵת מִדְּבַחָא. וְלֹא יִהְיֶה
עוֹד. רוֹנָא עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְתַחֲפִצּוּן חַפֵּץ
אֶקְדָּם. וְחַפֵּץ אִמְדַּבַּח. וְלֹא יִכּוּן זִיאַדְהֵי
סִבְטֵי. עַל־י בְּנֵי אִסְרָאֵל: וְאִנִּי הֵנָּה לְקַחְתִּי
אֶת־אֲחֵיכֶם הַלְוִיִּם מֵתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֶם
מִתְּנָה נְתֻנִים לִיהוָה לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת
אֵהָל מוֹעֵד: וְאִנָּא. הָא קָרִיבֵית יֵת אֲחִיכֶון
לְוֵאֵי. מִנּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. לְכּוֹן. מִתְּנָא יְהוּבִין
קָדָם יי'. לְמַפְלַח יֵת פּוֹלְחוּן מִשְׁבֵּן זְמָנָא:
פִּאנִי קֵד אֲכַדַת אֲכוּתְכֶם אֲדוּאֲנִיין. מִן
בֵּין בְּנֵי אִסְרָאֵל. וְנַעַלְתֶּהֶם הֵנָּה לְכֶם
לְדָה. לְיִכְדְּמוּן כְּדָמָה כִּבָּא אִמְהַצֵּר:
וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֲתֶיךָ תִּשְׁמְרוּן אֶת־פְּהוּתְכֶם
לְכָל־דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ וְלְמַבִּית לְפָרְכַת
וְעֲבֹדַתֶם עֲבֹדַת מִתְּנָה אֲתֶיךָ אֶת־פְּהוּתְכֶם
וְהוֹר הַקָּרֵב יוֹמֵת: וְאַתָּה וּבְנֵיךָ עִפְיָךָ.
תִּשְׁרֹן יֵת פְּהוּתְכֶון. לְכָל פְּתוּגָם מִדְּבַחָא.
וְלְמִנֵּי לְפָרוּכְתָא וְתִפְלַחוּן. פּוֹלְחוּן מִתְּנָא.
אֲתִינִיֵת פְּהוּתְכֶון. וְחִילוּנֵי דִיקְרַב יִתְקַטִּיל:
וְאַנְתָּ וּבְנֵיךָ מֵעַד. תַּחֲפִצּוּן אִמְאַמְתְּכֶם.
לְגַמִּיעַ אֲמֹר אִמְדַּבַּח. וְדֹאכְל אִסְנָף
וְתַכְדְּמוּה. פִּקֵּד גַּעַלְתָּ כְּדָמְתְכֶם כְּדָמָה
מוֹהוּבָה. וְאִי אִגְנָבֵי תִקְדָּם אִיֵּהָא

פְּלִיקְתֵל:
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאִנִּי הֵנָּה נֹתְתִי לְךָ
אֶת־מִשְׁמֵרֵת תְּרוּמַתִּי לְכָל־קֹדֶשׁ־בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לְךָ נְתַתִּים לְמִשְׁחָה וְלְכִנִּיָּה לְחֹמֵד
עוֹלָם: וּמִלִּיל יי' עִם אֲהֲרֹן. וְאִנָּא הָא
יְהִיבֵית לְךָ. יֵת מִשְׁרֵת אֲפִרְשׁוּתִי (כ)
אֲפִרְשׁוּתִי. לְכָל קוֹדֶשׁ־אֵי דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
לְךָ יְהִבְתָּנוּן דְּרָבוּ. וְלְכִנֵּךְ לְקִים עֵלָם:
הֵם כֹּלֵם אֵדָה הַרוּן. וְקֵא. אִנִּי קֵד אַעֲשִׂיתְךָ
חַפֵּץ רַפְאִיעֵי. מִן גַּמִּיעַ אֶקְדָּאִם בְּנֵי
אִסְרָאֵל (כ). אַעֲשִׂיתָהָ אֶקְדָּמְסַחֲאֵי. וְלְבִנֵיךָ
רִסֵּם אֲדָהֵר: זֶה יִהְיֶה לְךָ מִקְדָּשׁ הַקָּדֵשׁ־שִׁים
מִן־הָאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנִים לְכָל־מִנְחָתָם וְלְכָל־
חֲטָאתָם וְלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר־יִשִּׁיבוּ לִי
קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים לְךָ הוּא וְלְבְּנֵיךָ: דִּין יִהְיֶה
לְךָ. מִקְדָּשׁ קוֹדֶשׁ־אֵי מוֹתֵר מִן אִישְׁתָּא.

חלק הדקדוק. י) אך אל כלי הקדש ואל המזבח. הויב חמוכח בפשטא בכל התנאן: יא) לכל מנחה. הל"ד בנעיא:

בְּכֹרֵי הָאָדָם וְאֵת בְּכֹרֵי הַבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה
 תִּפְדֶּה: כָּל פֶּתַח וּלְדָא. לְכָל בְּשָׂרָא.
 דִּיקְרִבּוֹן קָדָם יי. בְּאִנְשָׁא וּבְבַעֲרָא יְהִי
 לָךְ. בְּרַם מִפְּרֻק תִּפְרוּק. יֵת בּוֹכְרָא
 דְּאִנְשָׁא. וְיֵת. בּוֹכְרָא דְּבַעֲרָא מְסֻאֲבָא
 תִּפְרוּק: וְכֹל אוֹזֵל בְּטַן. מִן כֹּל בְּשָׂרִי.
 אֲדִי יִקְדְּמוּנָהּ לֵלֵה. מִן אֲנַסָּאן וּבְהִימָה
 יִכּוֹן לָךְ. לִכּוֹן יִגַּב אֵן תִּפְדִּי בְּכֹר אֲנַסָּא.
 וּבְכֹר אֲבֵהִימָה אֲנַסָּה: וּפְדוּיָוּמִין חֲדָשׁ
 תִּפְדֶּה בְּעַרְפָּךְ בְּסֻף חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא: וּפּוֹרְקָנִיה מִבֵּר
 יִרְחֵא תִּפְרוּק. בְּפּוֹרְסָנִיה. בְּסֻף. חֲמִישׁ
 סָלְעִין בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשׁא. עֶשְׂרִין מְעִין הוּא:
 וּפְדָא אֲנַסָּא (כ) מִן אֲבֵן שֹׁהַר. בְּקִימָתָהּ.
 כַּמֶּסֶה מִתְּאֲקִיל פְּצָה כַּמֶּתְקָא אֶקְדָּם.
 וְהוּ עֶשְׂרִין דְּאֲנָק: אֵךְ בְּכֹרֵי שׂוֹרֵי אוֹיֵבְכֹר
 פְּשֻׁב אוֹיֵבְכֹר עֵז לֹא תִפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם
 אֲתִידָמָם תִּזְרֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֲתִיחַלְפָם
 תִּקְטִיר אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחַח לִיהוָה: בְּרַם
 בּוֹכְרָא דְּתוֹרָא. אוֹ בּוֹכְרָא דְּאִפְרָא. אוֹ
 בּוֹכְרָא דְּעוֹזָא. לֹא תִפְרוּק קוֹדֶשׁ אֲנָוּן. יֵת
 דְּמַהוֹן. תִּזְרֹק עַל מִדְּבַחַא וְיֵת תִּרְבֵּהוֹן
 תִּפְסִיק. קוֹרְבָן לְאֲתִקְבְּלָא בְּרַעוּא קָדָם יי:
 פֹּאמָא כֹּכֵר אֲבָקֵר וְאֲצִאן וְאֲמַאעוּ. פֹּלֵא
 תִפְדֶּהּ אֲפֹנֵהּ מִקְדָּסָה. לְשֹׁדְמָהּ עַל־י
 אֲמִדְּכָה וְקִתֵּר שַׁחֲמָהּ. קוֹרְבָן מִקְבֹּל
 מִרְצֵי לֵלֵה: וּבְשָׂרָם יִהְיֶה לְךָ כְּפִחָהּ הַתְּנוּפָה
 וּבְשׂוֹק הַיָּמִין לָךְ יִהְיֶה: וּבְשֹׁרְהוֹן יִהְיֶה לָךְ.
 כְּחֲרִיאֵי דְּאַרְמוֹתָא. וּבְשׂוֹקָא דְּיִמִּינָא דִּיקְדֶּךָ
 יִהְיֶה: וְדַחֲמָהּ יִכּוֹן לָךְ. כִּקְץ אֲתַחְרִידֶךָ.
 וּכְאִסְאָק אֵימֵן יִכּוֹן לָךְ: כָּל תְּרוּמַת
 הַקֹּדֶשִׁים אֲשֶׁר יִרְיֻמוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִיהוָה
 נָתַתִּי לָךְ וְלִבְנֵיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ אִתְּךָ לְחֶקֶךָ
 עוֹלָם בְּרִית מִלַּח עוֹלָם הוּא לְפָנַי יְהוָה לָךְ
 וְזָרְעֶךָ אִתְּךָ: כָּל אֲפֻרְשׁוֹת קוֹדֶשׁא.
 דִּיפְרִשׁוּן בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל קָדָם יי. יִהְיִיתָ לָךְ.
 וְלִבְנֵיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ. עֶפֶךָ לְקִים עֵלָם. קִים מִלַּח
 עֲדָמָא הוּא קָדָם יי. לָךְ וְלִבְנֹתֶיךָ עֶפֶךָ:
 וְסֹאֵר רַפְּאִיעַ אֲקִדָּאָם. אֲדִי יִרְפַּעוּהָ

כָּל קוֹרְבָנֵהוֹן. לְכָל מִנְחֹתֵהוֹן וְלְכָל
 חֲטוֹתֵהוֹן. וְלְכָל אֲשֶׁמְהוֹן דִּיתִיכּוֹן קָדָם יי.
 קוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין דִּילָךְ. הוּא וְדִבְנֶךָ: הוּא
 יִכּוֹן לָךְ. מִן כּוֹאֵץ אֲקִדָּאָם מִן בַּעַד
 אֲמַחְרָק (כ) מִן גַּמִּיעַ קְרֵאבִינָהּם וּבְרָהֵם
 וּדְכֹתָהֵם. וְקִרְבָּאן אֲתָם אֲדִי יֵאֲתוּנִי
 בָּהּ. פִּהוּ מִן כּוֹאֵץ אֲקִדָּאָם. לָךְ וְלִבְנֵיךָ:
 בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תִּאֲכֹלֶנּוּ בְּדִיכְרָא יֵאֲכֹל
 אֲתוּ קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָךְ: בְּקֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין
 תִּיכְלוּנִיה. כָּל דְּכֹרָא יִיכּוֹל יִתִּיה. קוֹדֶשׁא
 יְהִי לָךְ: וּבְכֹאֵץ אֲטַהֵר (כ) תִּאֲכֹלָה. כָּל
 דְּכֹר יֵאֲכֹל מִנָּה. כֹּדָאךְ יִכּוֹן לָךְ קָדָם יי:
 וְהִלָּךְ תְּרוּמַת מִתְּנָם לְכֹד־תְּנוּפֹת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְתִים וְלִבְנֵיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ אִתְּךָ
 לְחֶקֶךָ עוֹלָם כְּדִי־טַהוֹר בְּבֵיתֶךָ יֵאֲכֹל אֲתוּ:
 וְדִין לָךְ אֲפֻרְשׁוֹת מִתְּנֵהוֹן. לְכָל אֲרָמוֹת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. לָךְ יִהְבְּתוּן. וְלִבְנֵיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ.
 עֶפֶךָ לְקִים עֵלָם. כָּל דִּיכְפִי בְּבֵיתֶךָ יִיכּוֹל
 יִתִּיה: וְהִדָּה לָךְ רַפְּאִיעַ עֲטֵאִיָּהֶם. מִן
 גַּמִּיעַ מַחְרַכָּת בְּנֵי אֲסֻרָאִיל. לָךְ
 אֲעִטִיתָהּ. וְלִבְנֵיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ. מִעַךְ רֹסֶם
 אֲדַהַר. כָּל טַאֲהַר פִּי מִנְזֹךְ יֵאֲכֹלָהּ:
 כָּל הַלֵּב יִצְהַר וּכְדִי־חֵלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן
 רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לִיהוָה לָךְ נִתְתִים:
 כָּל טוֹב מְשָׁח. וְכָל טוֹב חֵמֶר וְעֵבוֹר.
 רֵישֵׁיתֵהוֹן. דִּיתְנֹן קָדָם יי לָךְ יִהְבְּתוּן:
 וּגַמִּיעַ אֲגוֹר אֲדַהַר וְאֲעִצִיר וְאֲבֵר (כ) אוֹאִילָהּ
 אֲדִי יִגְעִלוּנָהּ לֵלֵה קֹדֶשׁ גַּעֲדָתָהּ לָךְ:
 בְּבוֹרֵי כָּל־אֲשֶׁר בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יִבְאוּ
 לִיהוָה לָךְ יִהְיֶה כְּדִי־טַהוֹר בְּבֵיתֶךָ יֵאֲכֹלֶנּוּ:
 בְּבוֹרֵי. כָּל דְּבִאֲרַעְהוֹן. דִּיתְנֹן קָדָם יי
 דִּיקְדֶּךָ יְהִי. כָּל דִּיכְפִי בְּבֵיתֶךָ יִיכְלוּנִיה:
 וּבְכֹר מֵא פִי רִיאַצְהֶם. אֲדִי יֵאֲתוּן בָּהּ
 לֵלֵה יִכּוֹן לָךְ. וְכֹל טַאֲהַר פִּי מִנְזֹךְ
 יֵאֲכֹלָה: כָּל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיֶה:
 כָּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל דִּילָךְ יְהִי: וְכֹל צֹאֵף
 פִּי אֲסֻרָאִיל יִכּוֹן לָךְ: כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם
 לְכֹד־בְּשָׂרֵי אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לִיהוָה בְּאַדָּם
 וּבְבֵהֵמָה יִהְיֶה לָךְ אֵךְ וּפְדָה תִפְדֶּה אֵת

חלק הדקדוק. (כ) לכל בשר. הלמ"ד בנעיא : (ג) אך בכור שור. הבי"ה בנעיא ככל התינאן :

על פן אמרית להון. בננו בני ישראל.
לא יחסנו אחסנא: פאן עשור בני
אסראיל. אתי ירפעונהא לדה רפיעה.
געלתהא לאריואניין נחלה. פלדאך קלת
להם. פי מא בין בני אסראיל. לא ינחון
נחלה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליך יי
עם משה למימר: תם כלם אדה מוסי
תכלימא: ואל הדוים תדבר ואמרת אלהם
כיי תקחו מאת בני ישראל את המעשר
אשר נתתי לכם מאתם בנחלתכם
והרמתם ממנו תרומת יהוה מעשר מן
המעשר: ועם לויא תמליך ותימר להון.
ארי תסבון. מן בני ישראל ית מעשרא.
דיהבית לבון. מנהון באחסנתכון.
ותפרשון מניה אפרשותא קדם יי.
מעשרא מן מעשרא: ומר אליואניין וקל
להם. אדא אנרתם מן בני אסראיל
אעשר. אדי געלתהלכם מנהם בנחלתכם
פארפעו מנה רפיעה לדה. עשרא מן
אעשר: ונחשב לכם תרומתכם פדון
מן הגון וכמלאה מן היקב: ויתחשוב
(ויתחשוב) לבון אפרשותכון. בעבורא
מן אדרא. וכמלאתא מן מעשרתא:
ודאך אין תחשב לכם רפיעתכם. כאבר לבני
אסראיל מן אבראר (ב). וכאסלאפה מן
אתגר: פן תרימוגם אתם תרומת יהוה
מכל מעשרתיכם אשר תקחו מאת בני
ישראל ונתתם ממנו את תרומת יהוה
לאהרן הכהן: פן תפרשון אף אתון
אפרשותא קדם יי. מכל מעשריכון.
דתסבון מן בני ישראל. ותתנון מניה ית
אפרשותא קדם יי. לאהרן כהנא: כדאך
תרפעו איצא אתם רפיעה לדה. מן גמיע
עשורכם. אתי תאכדוהא מן בני אסראיל.
ואעמו דאך דהרון לאמאם: מכל
מתנתיכם תרימו את פד תרומת יהוה
מכל חלבן את מקדשו ממנו: מכל
מתנתכון. תפרשון. ית פד אפרשותא
קדם יי. מכל שופרות. ית קודשיה מניה:

בני אסראיל ללה. געלתהא לך. ולבניך
ולבנאתך. מעך רסם אדהר. עהר תאבת
אעלם הו (ב) ללה. לך ולנסלך בערך:
ויאמר יהוה אל אהרן בארצם לא תנחל
וחלק לא יהיה לך בתוכם אני חלקך
ונחלתך בתוך בני ישראל: ואמר יי
לאהרן בארעהון לא תחסן. וחלקך לא
יהי לך ביניהון. מתנן דיהבית לך אנן
חוקקך ואחסנתך. בננו בני ישראל: תם
קא אדה לדה. פיריאצוהם לא תנחל. ולא יכון
לך נציב פי מא בינהם. פאני קר געלת
קרא בני קסמך ונחלתך. פי מא בין בני
אסראיל: ס ולבני לוי הנה נתתי
פר מעשר בישראל לנחלה חלק עבדתם
אשר יהם עבדים את עבדת אהל מועד:
ולבני לוי האיהבית פל מעשרא בישראל
לאחסנא. חלק פולחנהון ודאנון פלחון.
ית פולחן משפן זמנא: ולבני לוי קר
געלת כל עשר מן אסראיל נחלה. ברל
כדמתהם. אדי יכדמון כבא אמחצר:
ולא יקדו עוד בני ישראל אל אהל
מועד לשאת הטא למות: ולא יקרבו עוד.
בני ישראל למשפן זמנא. לקבלא חובא
לממת: ולא יתקדם בני אסראיל איצא
אי כבא אמחצר. פוחמרון וזרא פיהלכון:
ועבר הלוי הוא את עבדת אהל מועד
והם ישאו עונם חקת עולם לדורתיכם
ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
ויפלחון לויא אנן. ית פולחן משפן זמנא.
ואנן יקבלון חוביהון. קים עלם לרריכון.
ובנו בני ישראל. לא יחסנון אחסנא:
ויכדמון אליואניין ותרדם (ב) כבא
אמחצר. והם יחמרון וזרדם. רסם אדהר
עדא מר אניאכם. ופי מא בין בני אסראיל.
לא ינחלו נחלה: פי את מעשר בני
ישראל אשר ירימו ליהוה תרומה נתתי
לדוים לנחלה עלי פן אמרתי להם בתוך
בני ישראל לא ינחלו נחלה: ארי ית
מעשר בני ישראל. דיפרשון קדם יי
אפרשותא. יהבית ללויא לאחסנא.

עֵיב. מֵא לֹם יִטְלַע עֲלֶיהָ נִיר: וְנִתְתַּם
 אֶתְּה אֶל־אֲלֶעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֶתְּה אֶל־
 מַחֲוִץ לְמַחֲנֶה וּשְׁחַט אֶתְּה לְפָנָיו: וְתִתְּנוּן
 יָתְה. לְאֲלֶעֶזֶר כֹּהֵנָא. וַיִּפְקֵד יָתְה לְמִבְרָא
 לְמִשְׁרֵיתָא. וַיְכַוֵּס יָתְה קֶדְמוֹהֵי: וְאֲדַפְעוּהָ
 אִי אֶעֶזֶר אַמַּאם. וַיְכַרְגָּהָ אִי כֹאֲרַג
 אַעֲסַכְרָ. וַיִּדְבַּחְהָ בַּחֲצֵרְתָּה: * וְלִקַּח
 אֲלֶעֶזֶר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאַצְבָּעוֹ וְהָיָה אֶל־
 נֶכַח פָּנָיו אֶחָל־מוֹעֵד מִדְּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים:
 וַיִּסַּב אֲלֶעֶזֶר כֹּהֵנָא. מִדְּמָה בְּאַצְבָּעֵיהָ.
 וַיְדִי. לְקַבֵּיל אִפִּי מִשְׁכַּן זְמַנָּא. מִדְּמָה שֶׁבַע
 זְמַנִּין: וַיֹּאכֵל מִן דְּמָהָ בְּאַצְבָּעָה. וַיִּנְצַח
 מִקְאֵבֵל וְגַה כִּבְבֵּא אִמְחַצֵּר מִנְּה סִבְעַ מֵרֹאֵר:
 אֶשְׂרַף אֶת־הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת־עֶרְהָ וְאֶת־
 בְּשָׂרָהּ וְאֶת־דְּמָהּ עַל־פְּרִשָׁה יִשְׂרָף:
 וַיִּזְקֵד יָת תּוֹרְתָא לְעֵינוֹהֵי. יָת מִשְׁכַּבָּה
 יָת בְּשָׂרָהּ וַיָּת דְּמָהּ. עַל אוֹכְלָהּ
 יִזְקֵד: וַיֹּאמֶר בְּאַחֲרָא קֵהָ * בַּחֲצֵרְתָּה.
 גִּלְדָּהָ מֵעַ לְחִמָּהָ. וְדָמָהָ וּפְרֵתָהָ:
 וְלִמַּח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרוֹ וְאֹזֵב וּשְׁנֵי חוֹלְעֵת
 וְהַשְׁלִיךְ אֶל־הַחֹךְ שְׂרַפְתָּ הַפָּרָה: וַיִּסַּב
 כֹּהֵנָא. אֶעָא דְאַרְזָא. וְאִיזֵבָא וְצִבְעַ זְהוּרֵי.
 וַיִּרְמִי. לְגוֹ יִקְדַּת תּוֹרְתָא: וַיֹּאכֵל עוֹד
 אֲרוֹ. וְצִעְתֵּר וְצִבְגַּ קֶרְמוֹ. וַיִּרְמִי דֹאךְ פִּי
 וּסְט חֲרִיקָהָ: וְכַפְּס בְּגִדָיו הַכֹּהֵן וְרַחֵץ
 בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֵא אֶל־הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא
 הַכֹּהֵן עַד־הָעֶרֶב: וַיִּצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי כֹהֵנָא.
 וַיִּסְחֵי בְּשָׂרִיהָ בְּמֵיא. וּבִתֵּר כֵּן יִיעוֹד
 לְמִשְׁרֵיתָא. וַיְהִי מִסָּאֵב כֹּהֵנָא עַד רְמִישָׁא:
 וַיִּגְסַל אַמַּאם תִּיאֲבָה. וַיִּרְחֵץ בְּדִנְהָ
 בְּאַמָּא. וּבְעֵד דֹּאךְ יִדְכַל אִי אַעֲסַכְרָ.
 וַיִּנְגַם אִי אֶלִיִּד: וְהַשְׂרַף אֶתְּה יְכַפְּס בְּגִדָיו
 בַּמַּיִם וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב:
 וְדַמּוֹקֵיד יָתְה. יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי בְּמֵיא.
 וַיִּסְחֵי בְּשָׂרִיהָ בְּמֵיא. וַיְהִי מִסָּאֵב עַד
 רְמִישָׁא: וְאַמְחַרְקָהָ. יִגְסַל תִּיאֲבָה. וַיִּרְחֵץ
 בְּדִנְהָ בְּאַמָּא. וַיִּנְגַם אִי אֶמְגִיב: וְאַסְקָו
 אִישׁ טְהוֹר אֶת אֶפְרַיִם הַפָּרָה וְהֵנִיחַ מַחֲוִץ
 לְמַחֲנֶה בְּמִקְוֵם טְהוֹר וְהִיתָה לְעֵדֵת בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֵרֵת לְמִי נִבְּהָ חֲטָאתָ הוּא:

ויכניש

וְיִכּוֹן מֵא תִרְפַּעוֹנָה. מִן גַּמִּיעַ עֲטָאִי אֲכַם
 לְלָה. אֲגוֹדְהָא וְאַכְצָהָ מִנְּהָ * : וְאִמְרַת
 אֱלֹהִים בְּהַרְיִמְכֶם אֶת־חֲלָפוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחְשַׁב
 לְלוֹיִם כִּתְבוּאָת גֵּרִין וְכִתְבוּאָת יִקְב: וְתִימַר
 לְהוֹן. בְּאַפְרִישׁוֹתְכוֹן יָת שׁוֹפְרִיהָ
 מִצִּיהָ. וַיִּתְחַשֵּׁיב לְלוֹיָא. כְּעֵלְלֵת אֲדָרָא
 וְכְעֵלְלֵת מְעַצְרָתָא: וְקַל לְהֵם * : אֲדָא
 רְפַעְתֶּם אֲגוֹדְהָ מִנְּה. צֹאֵר אֲבִאקִי לְכֶם
 יֵא לְיוֹאֲנָנִין. כְּגִלְהָ בְּנֵי אִסְרָאֵל מִן אֲבִדָּאֵר
 וְאַתְּגֹאֵר * : וְאַכְלֵתֶם אֶתְּוֹ בְּכָל־מִקְוֵם
 אֲתֶם וּבֵיתְכֶם כִּי־שֹׁכֵר הוּא לְכֶם חֲלָף
 עַבְדֵּתְכֶם בְּאַחַל מוֹעֵד: וְתִיכְלוּן יָתְהָ
 כְּכָל אֲתֵר. אֶתְּוֹן וְאַנְשׁ בְּתִיכוֹן. אֲרִי אֲגֵרָא
 הוּא לְכוֹן. חֲלָף פּוֹלְחֵנְכוֹן בְּמִשְׁכַּן זְמַנָּא:
 וְגֵאִיז אֵן תֹּאכְלוּהָ * : פִּי כָל מוֹצַע. אֲנִתֶם
 וְאַכֶם. לֹאֲנָה אֲגֵרְתְּכֶם. בְּדֵל כְּדִמְתְּכֶם
 פִּי כִבְבֵּא אִמְחַצֵּר: וְדֹא־תִשְׂאוּ עֲלֵיו חֲטָא
 בְּהַרְיִמְכֶם אֶת־חֲלָפוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קֶדְשֵׁי
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תִחְלְלוּ וְלֹא תִמּוֹתוּ: וְלֹא
 תִקְבְּלוּן עֲלוֹהֵי חוֹבָא. בְּאַפְרִישׁוֹתְכוֹן יָת
 שׁוֹפְרִיהָ מִצִּיהָ. וְיִתְקוֹדֵשִׁיא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל.
 לֹא תִחְלוּן וְלֹא תִמּוֹתוּן: וְלֹא תִחְמִלוּן עֲלֵיהָ
 וְזֹרָא. עַנְד רְפַעְכֶם אֲגוֹדְהָ מִנְּה. וְאַקְדָּאֵם
 בְּנֵי אִסְרָאֵל. לֹא תִבְדְּלוּהָ וְלֹא תִהְלְכוּן: צִיָּה

פסוקים סימן דניאל ומפטרין ויאמר שמואל אל העם בשמואל א
 סימן י"א. דג"ג למנחת שבת וב' וה' :

פ פ פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
 וּמִלִּיל יי. עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לְמוֹמֵר:
 תִּם כֹּלֵם אֱלֹהִים. מוֹסִי וְדָרוֹן תְּכַלִּימָא:
 זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר
 דְּבַר וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה
 אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר
 לֹא־עָלָה עֲלֶיהָ עַל: דֹּא גְזִירַת אוֹרִיתָא.
 דְּפִקִּיד יי לְמוֹמֵר. מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
 וַיִּסְבּוּן קֶדְ תּוֹרְתָא סְמוֹקְתָא שְׁלֵמְתָא.
 דְּלִית בָּהּ מוֹמָא. דְּלֹא סְלִיק עֲלֶיהָ נִירָא:
 הַדְּאֲרִסֵם אֲשֶׁר־יַעֲהָ. אֶתִּי אִמַּר אֱלֹהִים בְּהָא
 קֵאִילָא. מִר בְּנֵי אִסְרָאֵל. בֵּאֵן יֵאֲתוּךְ
 בְּבִקְרָה צִפְרָא צְהִיחָה. מֵא לִים פִּירָא

טו (כתר תורה)

וּכְנִישׁ גִּבּוֹר דְּכִי יֵת קִטְמָא דְתוֹרְתָא.
 וְיִצְנַע מִבְּרֵא לְמִשְׁרִיתָא בְּאַתְרֵי דְכִי וְתֵהִי.
 לְכַנְשֵׁתָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִטְרָא. לְמִי
 אֲדִיּוֹתָא חֲפֵתָא הִיא: וְיִנְמַע רִגְלֵי טָאֵהָר
 רַמְאָר אֲבַקְרָה. וְיִצְעָה כְּאֵרְגֵי אַעֲסַבְר פִּי
 מוֹצַע טָאֵהָר. וְתִבְוֹן לְגַמְאָעָה בְנֵי אִסְרָאֵל
 מִחֲפּוֹצָא. לְמָא אֲנַצְחָה וְהִי רַבּוּה: וְכִבְּס
 הָאִסְפָּה אֲתֵּי אֲפֵר הַפְרָה אֲתֵּי בְּגִדּוֹ
 וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב וְהִוְתָּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְלִגְזִירָא. דִּיתְגְּזִירוֹן בִּינְהוֹן לְקִיסֵי עֵלְמִ:
 וְיִגְסֵל אֲנַמְעֵי רַמְאָר אֲבַקְרָה תִּיאֵבָה.
 וְיִנְגַם אִי אֲדִי. וְתִבְוֹן לְבְנֵי אִסְרָאֵל.
 וְלֹאֲגִרִיב אֲדַכִּיל פִּימָא בִּינְהוֹן רַסְמֵי אֲדֵהָר:
 הַנְּגַע בְּמֵת לְכַד־נִפְשֵׁי אָדָם וְטָמֵא שְׁבַעַת
 יָמִים: דִּיקְרַב בְּמִיתָא לְכַד נִפְשָׁא
 דְּאִנְשָׁא. וְיֵהִי מִסָּאב שְׁבַעַת יוֹמִין: וּמִן
 דְּנָא בְּמִית מִן גַּמְיַע אֲנַפְסֵי אֲנָא.
 פְּרִינְגַם סַבְעָה אִיִּיאִם: הוּא יִתְחַטְּאֵי בּוֹ
 בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר וְאִם־
 לֹא יִתְחַטְּאֵי בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי
 לֹא יִטְהַר: הוּא יְדִי עֲלוּהִי. בְּיוֹמָא
 תְּלִיתָאָה. וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה יִדְבִי.
 וְאִם לֹא יְדִי עֲלוּהִי. בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה.
 וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה לֹא יִדְבִי: וְהוּא יִתְדַכָּא
 מִנָּה. פִּי אִיּוֹם אֲתָתָא וְאִסְאָבַע
 פִּיטְהָר. וְאִן לֹא יִתְדַכָּא מִנָּה. פִּיֵּהֵמָא לֹא
 יִטְהָר: פְּרִי־הַנְּגַע בְּמֵת בְּנַפְשֵׁי אָדָם אֲשֶׁר־
 יָמוּת וְלֹא יִתְחַטְּאֵי אֲתֵּי מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא
 וְנִכְרַתְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל פִּי מִי
 נָדָה לֹא־זִרְק עֲלֵיו טָמֵא יְהִי עוֹד טָמֵאֵתוֹ
 בּוֹ: כֹּל דִּיקְרַב בְּמִיתָא בְּנַפְשָׁא דְאִנְשָׁא
 דִּיִּמוּת וְלֹא יְדִי עֲלוּהִי. יֵת מִשְׁכַּנָּא דִּי
 סַאִיב. וְיִשְׁתִּיעִי אִנְשָׁא הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל.
 אֲרִי מִי אֲדִיּוֹתָא. לֹא אֲזַדְּרִיקֵן עֲלוּהִי
 מִסָּאב יְהִי עוֹד סְאוּבְתִיָּה בִּיהִ: פְּכַל
 מִן דְּנָא. בְּמִית מִן נַפְּוֹס אֲנַאֲסֵי אֲדִי־יָמוּת
 וְלֹא יִתְדַכָּא. פְּכַד נְגַם מִסְכַּן אֲרַה אֲדִי

דְּכִלָּה. וְיִנְקֻטַע דֹּאךְ אֲנַסְמָן מִן אִ
 אִסְרָאֵל. אֲדִי מָא אֲנַצְחָה. לֹא יִרְשׁ עֲלֵיהִי
 פְּהוֹ נְגַם. לְדֹאךְ נְנַאֲסְתָּה עֲלֵיהִי אֲבֵרָא:
 זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם פִּי־יָמוּת בְּאֵהָל כְּרִי־
 הַבָּא אֶל־הָאֵהָל וְכִלֵּי־אֲשֶׁר בְּאֵהָל יִטְמָא
 שְׁבַעַת יָמִים: דֹּא אֲדִיּוֹתָא. אִנְשׁ אֲרִי
 יָמוּת בְּמִשְׁכַּנָּא. כֹּל דְּעֲלִיל לְמִשְׁכַּנָּא
 וְכֹל דְּבִמְשַׁכְּנָא. יְהִי מִסָּאב שְׁבַעַת יוֹמִין:
 וְהָרָה אֲשֶׁר־יַעֲהֵי. אִי אֲנַסְמָן טָאֵת פִּי
 כְּבֵא. פְּכַל מָא פִּיהִי וְכֹל מִן דְּכֹל אִיהִי.
 יִנְגַם סַבְעָה אִיִּיאִם: וְכֹל כְּרִי פְּתוּחָא אֲשֶׁר
 אִין־צְמִיד פְּתִיל עֲלִיו טָמֵא הוּא: וְכֹל
 מֵאִן דְּחִסְפָּה פְּתִיחָה. דְּלִית מְנוּפֵת שִׁיעַ מִמֶּנָּה
 עֲלוּהִי. מִסָּאב הוּא: וְכֹל אֲנָא כּוּף
 מִפְּתוּחָה. אֲדִי לִיּוֹם לְהַצְמָאִם מִקִּידָה. פְּהוֹ
 נְגַם: וְכֹל אֲשֶׁר־יִצְעַק עַד־פְּנֵי הַשָּׁדָה
 בְּחַל־לִחְרִיב אִו בְּמֵת אִו־בְּעַצֵּם אָדָם אִו
 בְּקַבְרֵי יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים: וְכֹל דִּיקְרַב
 עַל אִפִּי חֲקִילָא. בְּקִטְלֵי חֲרָפָא אִו בְּמִיתָא.
 אִו בְּגִרְמָא דְּאִנְשָׁא אִו בְּקַבְרָא יְהִי
 מִסָּאב שְׁבַעַת יוֹמִין: וְכֹל מִן דְּנָא עֲלִי
 וְנָה אֲעַחְרָא. בְּקִתִּיל סִיף אִו בְּמִיתָה. אִו
 בְּעַצֵּם אֲנַסְמָן אִו בְּקַבְרֵי. פְּרִינְגַם סַבְעָה
 אִיִּיאִם: וְלִקְהוֹ לְטָמֵא מְעַפֵּר שְׂרַפְתָּה
 הַחֲטָאֵת וְנִתְּנָה עֲלֵיו מִיּוֹמֵי חַיָּים אֶל־כְּרִי־וְיִסְבּוֹן
 לְדִמְסָאָב. מְעַפֵּר יְקִידָת חֲפֵתָא. וְיִתְנַן
 עֲלוּהִי. מִי מְבּוּעַ לְמָאן: וְלִזְכֹּר לָהּ. מִן
 רַמְאָר וְחִרִיק אֲבַקְרָה. וְיִצְבַּע עֲלֵיהִי. מָא
 נְבִיעַ פִּי אֲנָא: וְלִקַּח אֲזוּב וְטַבַּר בְּפִיִּים
 אִישׁ טְהוֹר וְהוּזָה עֲלֵיהֵאֵהָל וְעַל־כְּרִי־
 הַכְּלִים וְעַל־הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר הִיוּ־שֵׁם
 וְעַל־הַנְּגַע בְּעַצֵּם־אִו בְּחַלֵּל אִו בְּמֵת אִו
 בְּקַבְרֵי: וְיִסַּב אִיזוּבָא. וְיִטְבּוֹר בְּמִיא גִבְרֵי
 דְּכִי. וְיִדִי עַל מִשְׁכַּנָּא וְעַל כָּל מְנִיא. וְעַל
 נַפְשֵׁתָא דְּהוּוֹ תַפְּן. וְעַל דְּקִרְבֵי (אִדִּיקְרַב)
 בְּגִרְמָא אִו בְּקִטְלָא. אִו בְּמִיתָא אִו
 בְּקַבְרָא: וְאִיאַכְרֵי רִגְלֵי טָאֵהָר שִׁיא מִן
 צַעְתָּר. וְיִגְמַסְהֵי דֹאךְ אֲמָא. וְיִנְצַח עֲלִי
 אֲכַבָּא וְעֲלִי גַמְיַע אֲאִנְיָה. וְעֲלִי אֲנַפּוֹס
 אֲדִי כְּאֵת תֵּם. וְעֲלִי אֲדִאֲנִי. בְּאֲעַצֵּם

חלק חקדוק-א) והיתה לבני ישראל. הו"ו בנעיא ברוב התיגון: ב) ועל הנגע בעצם. הבי"ת בפת"ח ונפקא מינה לענין דינא: א)

או אקתיל. או אמיית או אקבר :
 והזה הפהר על הטמא ביום השלישי
 וביום השביעי והטאו ביום השביעי
 ובכס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב:
 וידי דכיא על מסאבא. ביזמא תליתאה
 וביזמא שביעאה. וירכנייה ביזמא
 שביעאה. ויצבע לבושוהי. ויסחי במיא
 וידפי ברמשא: כדאך ינצח אטאהר
 עלי אנגס. פי איום אתאת ואסאבע.
 פאדא דכאה פי איום אסאבע. (ח) גסל
 תיאבה. ורחץ באמא וטהר באעשי:
 ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה
 הנפש ההוא מתוך הקהל פי אתי מקדש
 יהיה טמא מי נדה לא יזרק עליו טמא
 הוא: וגבר דיסתאב ולא ידי עלוהי.
 וישתיצי. אנשא ההוא מנו קהל. ארי
 ית מקדשא דיי סאיב. מי אדיותא. לא
 אודריקו עלוהי מסאב הוא: ואי רגל
 תנגס כדאך ולם יתדכא. פינקטע דאך
 אאנסאן מן בין אנוק. למא נגס מהדס
 אלה אד דכלה. ולם ינצח עליה מן מא
 אנצח פהו נגס: והיתה להם לחקת עולם
 ומזה מיהנדה יכבס בגדיו והנצע במי
 הנדה יטמא עד דהערב: ותהי להון
 לקים עלם. ומדי מי אדיותא יצבע
 לבושוהי. ודיקרב במי אדיותא. יהי
 מסאב עד רמשא: ויכון להם דאך רסם
 אדהר. ונאצח מא אנצח יגסל תיאבה.
 ומן לאמס מא אנצח. ינגס א' אריד:
 וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש
 הנגעת תטמא עד דהערב: וכל דיקרב
 ביה מסאבא יהי מסאב. ואנש דיקרב
 ביה יהי מסאב עד רמשא: וכל מא
 לאמסה אנגס ינגס. פאן כאן אנסאן דנא
 בה ינגס א' אריד: פ
 ויבאו בני ישראל כד העדה מדבר צן
 בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת
 שם מרים ותקבר שם: ואתו בני ישראל
 כל בגשתא למדברא דצין בירחא

קדמאה. ויתוב עמא ברקם. ומיתת
 תמן מרים. ואתקברת תמן: תם גאו
 בני אסראיל אנמעין. (ט) א' ברייה צין
 פי אשרד אאור. ואקאם אקום פירקים.
 ומאתת הנאך מרים. ודפנת תם: ולא
 היה מים לעדה ויקהלו עדימשה ועדי
 אהרן: ולא הוה מיא לכנשתא. ואתכנישו
 על משה ועל אהרן: ולם יכון מאא
 לאנמאעה. פתגווקו עלי מוסי והרון:
 וירב העם עם משה ויאמרו לאמר ולו
 גוענו בגוע אחינו לפני יהוה: ונצא עמא
 עם משה. ואמרו למימר. לוי דמיתנא.
 במותא דאחנא קדם יי: פלמא כאצם
 אקום מוסי. וקאו. יא ליתנא תופינא.
 בופאה אכותנא בין ידי אלה: ודמה
 הבאתם אתי קהל יהוה אלהי המדבר הזה
 למות שם אנחנו ובעירנו: ולמא אתיתון
 (י"ג איתיתון) ית קהלא דיי. למדברא
 הדין. למסת תמן. אנחנא ובעירנא: ולם
 ניתמא פי נוק אלה. ארי' הלא אבר.
 נמות פיה. נחון ובהאימנא: ולמה העליתנו
 ממצרים להביא אתנו אל המקום הרע
 הזה לאומקום זרע ותאנה ונפן ורמון
 ומים אין לשותות: ולמא אסיקתונא
 ממצרים. לאיתאה (י"ד) לאעלא יתנא.
 לאתרא פישא הדין. לא אתר בשר לבית
 זרע. ואף לא תינין וגופנין ורמונין. ומיא
 לית למשתי: ולם אצעדתמונא מן מצר.
 פניתם בנא. א' הלא אמוצע ארדי. לא
 זרע ולא תין. ולא גפן ולא רמאן. חתא
 מאא לים לאשרב: ויבא משה ואהרן
 מפני הקהל אל פתח אהל מועד ויפלגו
 על פניהם וירא כבוד יהוה אליהם: ועל
 משה ואהרן מן קדם קהלא. לתרע
 משכן ומנא. ונפלגו על אפיהון. ואתגלי
 יקרא דיי להון: פאקבל מוסי והרון ב
 הארבין. (ט) מן בין ידי אנוק. ארי' באב
 כבא אמחצר. ווקעא עלי ונוההמא.
 פצהר נור אלה להמא: פ

וידבר

חלק הדקדוק. ג) והנגע במי הנדה. היכת והנגע כפשטא אחת בכל ההיגאן והוא לדעה זו שיטת הרמ"ל וכ"ה בירושלמיים.

וַיִּדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלִּיל יִי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי: תֵם כֹּלֵם אֱלֹה מוֹסִי
 תִּכְלִימָא: קַח אֶת־הַמַּטֶּה וְהַקְהֵל אֶת־
 הָעֵדָה אֵתָה וְאַהֲרֹן אַחִיךָ וּדְבַרְתֶּם אֶל־
 הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וְנָתַן מִימֵיו וְהוֹצֵאתָ
 לָהֶם מַיִם מִן־הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתָ אֶת־הָעֵדָה
 וְאֶת־בְּעֵירָם: סָב יֵת חוּטְרָא. וּכְנִישׁ (כ"א)
 וְאֶכְנִישׁ יֵת פְּנֵשְׁתָּא אֵת וְאַהֲרֹן אַחִיךָ.
 וְתַמְלִלֹן עִם פִּיפָא. לְעֵינֵיהוֹן וְיִתִּין מוֹהֵי.
 וְתַפִּיק לְהוֹן מִיָּא מִן פִּיפָא. וְתַשְׁקִי יֵת
 פְּנֵשְׁתָּא וְיֵת בְּעִירְהוֹן: כֹּד אַעְצָא. וְגוֹזֵק
 אֲנַמְאֵה אַנְתָּ וְהָרוֹן אַבִּיךָ. וְקוּלָא עֵלִי
 אַצְכַּר (כ"ב) בַּחֲצֵרְתָּהֶם וַיִּכְרַג מֵאָה. פִּתְכַרְג
 לָהֶם מֵאָה מִן אַצְכַּר. וְתַסְקִיָּהֶם
 וּבַהֲאִימָהֶם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֶּה
 מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּהוּ: וַנִּסִּיב מֹשֶׁה.
 יֵת חוּטְרָא מִן קָדָם יִי. כִּמָּא דַּפְקַדְיָה:
 פִּאכַד מוֹסִי. אַעְצָא מִן בֵּין יָדֵי אֱלֹה.
 כִּמָּא אַמְרָה: וַיִּקְהֵלוּ (מִשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־
 הַקְהֵל אֶל־פְּנֵי הַסֵּלַע וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׁמַעוּ
 נָא הַמַּרְיָם הַמִּן־הַסֵּלַע יְהוָה נוֹצִיא לָכֶם
 מַיִם: וּכְנִישׁוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן. יֵת קְהֵלָא
 לְקָדָם פִּיפָא. וַאֲמַר לְהוֹן. שְׁמַעוּ כַּעַן
 סְרַבְנִיָּא. הַמִּן פִּיפָא הֲרִין. נִפְיִק לְכוֹן מִיָּא:
 וְגוֹזֵקוּ מוֹסִי וְהָרוֹן. אֲנוּק אִי־הַצֵּרָה אַצְכַּר.
 וְקָא לָהֶם. אֲסַמְעוּ יָא עַצְאָה. אֲמֵן הִדָּא
 אַצְכַּר. (כ"ג) נִכְרַג לָכֶם מֵאָה: וַיִּרֶם מֹשֶׁה
 אֶת־יָדוֹ וַיִּךְ אֶת־הַסֵּלַע בְּמַטְהוֹ פְּעַמִּים
 וַיֵּצְאוּ מַיִם רַבִּים וַתִּשֶׁת הָעֵדָה וּבְעֵירָם:
 וְאֵרִים מֹשֶׁה יֵת יָדֵיהֶ. וּמָהָא יֵת פִּיפָא.
 בַּחוּטְרָיָה תְרִיתִין זְמַנִּין. וְנִפְקוּ מִיָּא סְנִיָּא.
 וְשִׁתִּיָּאת פְּנֵשְׁתָּא וּבְעִירְהוֹן: פִּרְפַּע מוֹסִי
 יָדָה. וְצִרְבֵּי אַצְכַּר בַּעְצָאָה מֵרִתִּין. פִּכְרַגְמָא
 כְּתִיר. וְשִׁרְבַת מְנָה אֲנַמְאֵע וּבַהֲאִימָהֶם:
 ס וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־
 אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הֵאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי
 לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לִכֵּן לֹא תִבְיִאוּ אֶת־
 הַקְהֵל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם:
 וַאֲמַר יִי לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן. חֲלָף הִלָּא

הַיִּמְנָתוֹן בְּמִימְרֵי. לְקַדְשׁוֹתֵי. לְעֵינֵי בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל. בְּכִין. לֹא תַעֲלוֹן יֵת קְהֵלָא הֲרִין.
 לְאַרְעָא דִּיהֵבִית לְהוֹן: פִּקָּא אֱלֹה לְמוֹסִי
 וְהָרוֹן. כִּמָּא לֵם תוֹמְנוּהֶם בִּי. וְתַקְדְּסוּנִי
 בַּחֲצֵרָה בְנֵי אֲסֵרָאִיל. כֹּדֵאךְ. לֹא תִדְכֹּלָא
 הִדָּא אֲנוּק. אֶל־י אֲבִלְדֵּאֲדִי אַעֲמִיתָהֶם (כ"ד):
 הִמָּה מִי מְרִיבָה אֲשֶׁר־רָבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 אֶת־יְהוָה וַיִּקְדֵּשׁ בָּם: אֲנוּן מִי מְצוֹתָא.
 דְּנַצְוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם יִי. וְאֶתְקַדֵּשׁ בְּהוֹן:
 דֵּאֵד מָא אֲכַצּוּמָה. אֲדִי כֹאֲצַם בְּנֵי אֲסֵרָאִיל
 אֲרִסוּר (יִי־רִסוּרֵי רַבְהֶם). בַּסְּבַבְהִי) פִּתְעַצֵּם
 פִּיהֶם: ס וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים
 מִקְדֵּשׁ אֶל־מֶלֶךְ אַדּוּם כֹּה אָמַר אַחִיךָ
 יִשְׂרָאֵל אֵתָה יָדַעְתָּ אֵת פְּלִדְהִתְלָאָה
 אֲשֶׁר מְצִאתָנוּ: וְשִׁלַּח מֹשֶׁה אֲזַנְדִּין מֶרְקָם
 לְוֹת מֶלֶכָא דַּאֲדוּם. כֹּדֵנָן אָמַר אַחִיךָ
 יִשְׂרָאֵל. אֵתָה יָדַעְתָּ. יֵת כֹּל עַקְתָּא
 דַּאֲשַׁכְּחַתְנָא: תֵם בַּעַת מוֹסִי בְרִסוּר.
 מִן רָקִים אִי מֶלֶךְ אַדּוּם. כֹּדֵא קָא אַבִּיךָ
 אֲסֵרָאִיל. אַנְתָּ עָאִם. בְּנַמִּיע אֲמַצְאִיב
 אֵתִי נֵאֲתָנָא: וַיִּרְדּוּ אֲבִתֵּינוּ מְצִרִימָה
 וַנִּשְׁבַּב בְּמַצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיִּרְעוּ לָנוּ
 מְצִרַיִם וְלֹאֲבִתֵּינוּ: וְנַחְתּוּ אֲבַהֲתָנָא
 לְמַצְרַיִם. וְיִתִּיבְנָא בְּמַצְרַיִם יָזְמִין סְנִיָּאִין.
 וְאֲבִאִישׁוֹ לָנָא. מְצִרָאִי וְלֹאֲבַהֲתָנָא: אִין
 אֲבִאִינָא נִזְלוּ מְצִרָא. פִּאקְמָנָא בַּמַּצַּר
 מִדָּה טוֹיָדָה. וְאִסָּא בְנָא. אֲמַצְרִיִין
 וּבִאֲבִאִינָא: וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁמַע
 קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח מֶלֶךְךָ וַיֵּצְאוּ מִמְצָרַיִם
 וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּקִדְשׁ עֵיר קִצָּה גְבוּלְךָ:
 וְצִלִּינָא קָדָם יִי וְקַבִּיל צְלוֹתְנָא. וְשִׁלַּח
 מֶלֶכָאִיא. וְאַפְקֵנָא מִמְצָרַיִם. וְהָא אֲנַחְנָא
 בְּרָקָם. קִרְתָּא דְּבַסְטֵר תְּחוּמְךָ: פִּדְעִינָא
 אִי־אֱלֹה פִּסְמַע צוֹתְנָא. וְכַעַת בְּרִסוּר (כ"ה).
 וְאֲכַרְגָּנָא מִן מְצַר. וְהוּדָא נַחֵן פִּי קִרְיָה
 רָקִים. פִּי טֹרֵף תַּכְמֵךְ: נַעֲפֵרְהֵנָא בְּאַרְצְךָ
 לֹא נַעֲבֹר בְּשׂוּדָה וּבְכֹרָם וְלֹא נִשְׁתַּחֲוֵי מִי
 בְּאֵר דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ נִכְרָךְ לֹא נִטָּה יָמִין וְשִׁמְאַל
 עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבוּלְךָ: נַעֲפֹר כַּעַן בְּאַרְעְךָ.

(*) בקצת תיגאן תי' ויקהלו באולא: (ד) המן הסלע הזה. הה"א בשו"א פתח ואינה לשאלה ולהיטפה אבל היא לאמתת הדבר (מהרו"ב"ש): (ה) דרך המלך נלך. תיבת דרך שופר ופסיק כ"ה בכל התיגאן המדוקדקות היפך הדפוסים:

וְלֹא נִשְׁמָא לֹא עַד דְּנִעְבֵּר תְּחֻמָּה : נְרִיד אֵן
 נְנוּז פִּי בְּלֶדְךָ. וְלִיסְנָא נְמִיל אִי צִיעָה וְלֹא
 כֶּרֶם. וְלֹא נִשְׂרַב מֵא צִהְרִינִי. לְכַנָּא נְסִיר
 פִּי אֶטְרִיק אֲנֵאדָה. לֹא נְמִיל יִמְנָה וְלֹא
 יִסְרָה. אִי אֵן נְנוּז תְּכַמְךָ : וְיֹאמֶר אֲדִין
 אֲדוּם לֹא תֵּעֵבֵר בִּי פִּן־בְּחֵרֵב אֵצְא
 לְקִרְאָתְךָ : וְיֹאמֶר לִיה אֲדוּמָא. לֹא תֵּעֵבֵר
 בְּתֻחֻמִּי. דְּלִמָּא בְּדִקְטִילִין בְּחֵרֵבֵא אֲפֻק
 לְקִדְמוּתְךָ : קֵאל לָה אֲחֵמְרִי. (ט) לֹא תִּגְנוּז
 פִּי תְּכַמִּי. כִּלְא בַּאֲסִיף אֲכֻרָג תִּלְקֹאךָ :
 וְיֹאמְרוּ אֲדִין בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלָה נְעֵלָה
 וְאִם־מִימֶךָ נִשְׁתַּה אֲנִי וּמְקַנֵּי וְנִתְתִּי
 מְכָרִם רֶק אֵין־דְּבֵר בְּרַגְלֵי אֵעֲבֵרָה :
 וְיֹאמְרוּ לִיה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֹרַח כְּבִישָׁא
 נִסְק. וְאִם מִימֶךָ נִשְׁתֵּי אֲנָא וּבְעִירִי. וְאַתִּין
 דְּמִיְהוֹן. דְּחֹדֵר לִית פְּתָגִם בִּישׁ בְּרַגְלֵי
 אֵעֵבֵר : וְקֵאל לָה בְנֵי אִסְרָאִיל נְצַעַד פִּי
 אֲמַדְגָה. וְאֵן שְׂרַבְנָא לֶךְ מֵא נְחֹן
 וּמֵאֲשִׁיתְנָא. דְּפַעְנָא תִּמְנָה. וְלִים אֲמַר
 אֲלֵא נְנוּז פִּקְטִי : וְיֹאמֶר לֹא תֵּעֵבֵר וְיֵצֵא
 אֲדוּם לְקִרְאָתוֹ בְּעַם כְּבֵד וּבִיד חֹזְקָה :
 וְיֹאמֶר לֹא תֵּעֵבֵר. וְנִפְק אֲדוּמָא
 לְקִדְמוּתֵיה. בְּחִיל רַב וּבִיד תְּקִיפָא :
 קֵאל לֹא תִּגְנוּז כֻּרְאָךְ. פְּכֻרָג אֲדוּם תִּלְקֹאֵהֶם.
 בְּשַׁעֲב עֵצִים וִיד שְׂדִידָה : וְיִמְאֵן אֲדוּם
 נְתָן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֵבֵר בְּגִבְלוֹ וְיִט יִשְׂרָאֵל
 מְעֵלִיו : וְסָרִיב אֲדוּמָא. לֹא שִׁבְק יֵת
 יִשְׂרָאֵל. לְמַעַבְר בְּתֻחֻמוֹתֵיה. וְסָמָא יִשְׂרָאֵל
 מְלֻוֹתֵיה : פִּלְמָא אֲבֵא אֲדוּם. אֵן יִתְרַךְ
 אִסְרָאִיל. אֵן יִגְוֹז פִּי תְּכַמָּה. פִּמָּא
 טָנָה :

פ

וְיִסְעוּ מִקְרִישׁ וַיָּבֹאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּלִי
 הָעֵדָה הַר הָהָר : וְנִטְלוּ מִרְקָם. וְאַתּוּ בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל. כָּל בְּנֵי־שֵׁטָא דְּהוּר טוֹרָא : פִּרְחִלו
 מִן רִקִּים. וְנָאֵת גִּמְאֵעֵתְהֶם. אִי גִבְל הוּר :
 וְיֹאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה וְאֵל־אַהֲרֹן בְּהַר
 הָהָר עַל־גִּבְלוֹ אֶרֶץ־אֲדוּם לֵאמֹר : וְיֹאמֶר
 יי. לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן בְּהוּר טוֹרָא. עַל תְּחוּם
 טו (כְּחַר תּוֹרָה)

אֶרְעָא דְּאֲדוּם לְמִימֵר : פִּקֵּא אֵלָה. לְמוֹסִי
 וְהָרוּן פִּי גִבְל הוּר. עֵנַד תְּכֶם בְּלַד אֲדוּם
 קֵאלָא : יֹאסֶף אֲהָרֹן אֲלֵי־עַמּוּז בִּי לֹא
 יָבֵא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 עַל אֲשֶׁר־מְרִיתֶם אֶת־פִּי לְמִי מְרִיבָה :
 יִתְכַנֵּשׁ אֲהָרֹן לְעַפְיָה. אֲרִי לֹא יִיעוֹל
 לְאֶרְעָא. דִּיהִבּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל. עַל
 דְּסָרִיבְתוּן עַל מִימְרֵי לְמִי מְצוֹתָא : יִנְצֵם
 הָרוּן אִי קוּמָה. פֵּאנָה לֹא יִדְכַל אֲבֵלָה.
 אֲדִי אֵעֲטִיתָה לְבְנֵי אִסְרָאִיל. כִּמָּא קִלַּת
 חִין כִּאֲפִתְמָא אֲמַרִי יי פִּי מֵא אֲכַצוּמָה :
 קָח אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־אַלְעָזָר בְּנֵי וְהַעַל
 אֶתְּם הַר הָהָר : דְּבֵר יֵת אֲהָרֹן. וְיֵת
 אֲלְעָזָר בְּרִיה. וְתִסְיִקִי תְּהוֹן דְּהוּר טוֹרָא :
 כִּד הָרוּן. וְאַלְעָזָר אֲבִנָה. וְאַצְעֵדְהֵמָא
 אִי גִבְל הוּר : וְהַפְּשִׁט אֶת־אַהֲרֹן אֶת־
 בְּגָדָיו וְהִלְבַּשְׁתֶּם אֶת־אַלְעָזָר בְּנֵי וְאַהֲרֹן
 יֹאסֶף וּמַת שֵׁם : וְתִשְׁלַח יֵת אֲהָרֹן יֵת
 לְבוּשׁוֹהֵי. וְתִלְבַּישׁוּן יֵת אֲלְעָזָר בְּרִיה.
 וְאַהֲרֹן יִתְכַנֵּשׁ וַיְמוֹת תַּפְּן : וְאַסְלַךְ הָרוּן
 תִּיאֲבָה. וְאַבְסָהָא אֵעוֹר אֲבִנָה. וְהָרוּן
 יִנְצֵם וַיְמוֹת תֵּם : וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה וַיַּעֲלוּ אֶל־הָר הָהָר לְעֵינֵי כָּל־
 הָעֵדָה : וַעֲבַד מֹשֶׁה כַּמָּא דְּפִקִּיד יי.
 וְסָלְקוּ דְּהוּר טוֹרָא. לְעֵינֵי כָּל בְּנֵי־שֵׁטָא :
 פְּצַנְעַ מוֹסִי. כִּמָּא אֲמַרָה אֵלָה. וַצְעֵדָא
 אִי גִבְל הוּר. בְּחֻצְרָה אֲגִמְאֵעָה : וַיַּפְּשִׁט
 מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ אֹתָם
 אֶת־אַלְעָזָר בְּנֵי וַיְמַת אֲהָרֹן שֵׁם בְּרֵאשׁ
 הָהָר וַיִּרַד מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר מִן־הָהָר : וְאַשְׁלַח
 מֹשֶׁה יֵת אֲהָרֹן יֵת לְבוּשׁוֹהֵי. וְאַלְבִּישׁ
 יֵתְהוֹן יֵת אֲלְעָזָר בְּרִיה. וַמַּת אֲהָרֹן.
 תַּפְּן בְּרִישׁ טוֹרָא. וְנָתַת מֹשֶׁה. וְאַלְעָזָר
 מִן טוֹרָא : וְסָלַךְ מוֹסִי תִיאֲב הָרוּן. ד
 וְאַבְסָהָא אֵעוֹר אֲבִנָה. וּמֵאֵת הָרוּן. הִנָּאךְ
 פִּי רֵאִם אֲגִבְל. וְנוֹר מוֹסִי. וְאַלְעָזָר מִן
 אֲגִבְל : וַיִּרְאוּ כָּל־הָעֵדָה בִּי גוּעַ אֲהָרֹן
 וַיָּבֹאוּ אֶת־אַהֲרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת
 יִשְׂרָאֵל : וַחֲזוּ כָּל בְּנֵי־שֵׁטָא. אֲרִי מִית
 אֲהָרֹן. וּבְכוּ יֵת אֲהָרֹן תְּלִיתִין יוֹמִין. כָּל

בית

בית ישראל: פלמא ראת אנמאעה. אין
 חרון קדמאת. בכא עליה תלאתין יומא.
 גמיע אל אסראיל: ם וישמע
 הפנעני מקד-ערד ישב הנגב פי בא
 ישראל דרך האתרים וילחם בישראל
 וישב מפנו שבי: ושמע. פנענאה
 מלמא דערד יתיב דרומא. ארי אתא
 ישראל. אורח מאלדיא. ואניה קרבא
 בישראל. ושנא מניה (כלי מנהון) שביא:
 תם טמע אכנאעני מלך ערד למקים
 פי אדארום. באן בני אסראיל קד גאו.
 טריק אתרים. פחארנהם. וסנא מנהם
 סביא: וידר ישראל נדר ליהוה ויאמר
 אם ינתן לתן את-העם הזה בידי
 והחרסתי את עריהם: וקיים ישראל
 קים. קדם יי ואמר. אם ממסר תמסר.
 ית עפא הדין בידי. ואמר ית קרויהון:
 פנדר ם אסראיל נדרא. ללה קאילין.
 אין אסלמת הולא אקום פי ידי. געלת
 קראה צואף: וישמע יהוה בקול ישראל
 ונתן את-הכנעני ויהם אתהם ואת
 עריהם ויקרא שם המקום חרמה: וקביל
 יי צלותיה דישראל. ומסר ית פנענאה.
 ונפר יתהון וית קרויהון. וקרא שמה
 דאתרא חרמה: פסמע אלה דעא א
 אסראיל. ואסלם פי אידיהם אכנאעני.
 פנעלוה וקראה צואפי. וסמא דאלך
 אמוצע חרמה: פ

ה ויסעו סחר ההר דרך ים-סוף לסבב
 את-ארץ אדום ותקצר נפש העם בדרך:
 ונטלו מהור טורא אורח ימא דסוף.
 לאקפא ית ארעא דאדום. ועקת נפשא
 דעפא באורחא: תם רהלו מן גבל הור
 טריק בחר אקלום. ליסתדירו בלד אדום.
 פנצרת נפוס אקום פי אטריק: וידבר
 העם באלהים ובמשה למה העליתנו
 ממצרים למות במדבר פי אין לחם ואין
 מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל: ואתרעם
 עפא. קדם יי ועם משה נצו. למא

אסיקתונא ממצרים. לממת במדברא.
 ארי לית לחמא ודית מיא. ונפשנא עמת.
 במנא הדין דמיכליה קליד: פתבלמו
 פי אדה ופי מוסי. וקאו. לם אצערותמונא
 מן מצר. לנמות פי אבר. ממא לים כבו
 ורא מא. וקר צנרת נפוסנא. מן אטעאם
 אכפופי: וישלח יהוה בעם את הנחשים
 השרפים וינשכו את-העם וימת עס-רב
 מישראל: ונרי יי בעפא. ית חיוון קלן.
 ונביתו ית עפא. ומית עם סני מישראל:
 פבעת אלה פי אקום. חיאת מחרקה ם.
 לסעתהם. פמאת מנהם כתירין: ויבא
 העם אל-משה ויאמרו הטאנו פי-דברנו
 ביהוה ונך התפלל אל-יהוה ויסר מעלינו
 את-הנחש ויתפלל משה בעד העם:
 ואתא עפא לות משה ויאמרו חבנא. ארי
 אתרעמנא קדם יי. ועמד נצינא. צלי
 קדם יי. ויעדי מננא ית חווא. וצלי משה
 על עפא: פנאו אקום א מוסי וקאו קד
 אכטאנא. אד תכלמנא פי אלה ופיך.
 אדע א אלה. אין יזר ענא אחיאת. פדעא
 להם מוסי: ויאמר יהוה אל-משה עשה
 לך שרף ושים אתו על-גם והיה כלי-
 הנשף וראה אתו וחי: ואמר יי למשה.
 עביד לך קריא. ושו יתיה על את. ויהי
 כל דיתנכות (כלי דאתנכות). ויחוי יתיה
 ויתקיים: פקא אלה לה. אצנע לך מחרקא.
 וארפעה עלי עלם. פכל מלסוע. ילתפת
 איה תאיבא פינקא ם: ויעש משה נחש
 נחשת וישמהו עלי-הגם והיה אס-נשף
 הנחש את-איש והביט אל-נחש הנחשת
 וחי: ועבד משה חווא הנחשא. ושויה
 (כלי ושויה) על את. והוי. פד נכית חווא
 ית נזברא. ומסתפל. בחווא הנחשא
 ומתקיים: פצנע מוסי תעבאנא מן
 נחאם. (וציורה) ורפעה עלי עלם. פכאן
 א אנסאן לדגה תעבאנא. אתפת איה
 תאיבא בקא חייא: ויסעו בני ישראל
 ויחנו באבת: ונטלו בני ישראל. ושרו

חלק הרקרוק ז) וישב ממנו בדפוסים יש כאן פסוק וכו' בפסיקתא וברוב התנאים אינו ח) לסבב. במחזורא רבא רפה ולטבריא
 דגש. (מהריב"ש: ט) לשבת ער. הראוי הלמ"ד בקמץ ובאה בשוא להפסיק הענין. (ריב"ש)

באובות: פרחלו בני אסראל. ונזלו פי
 אובות: ויסעו מאבת ויחנו בעני העברים
 במדבר אשר עלי פני מואב ממזרח
 השמש: ונטלו מאובות. ושרו במנות
 עבראי. במדבר אדעל אפי מואב. ממדנה
 שמשא: ורחלו מן אובות. ונזלו פי
 בלאקע. אמנאזאת (כ). פי אברייה אתי
 עלי גהה מואב. מן מטלע לשמש:
 משם נסעו ויחנו בנחל זרד: מתמן נטלו.
 ושרו בנחלא דזרד: ורחלו מן תם. ונזלו
 פי ואז זרד: משם נסעו ויחנו מעבר
 ארנון אשר במדבר היצא מגבל האמרי:
 פי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי:
 מתמן נטלו. ושרו. מעברא דארנון
 דבמדברא. דנפיק מתחום אמוראה. ארי
 ארנון תחום מואב. בין מואב ובין אמוראה:
 ורחלו מן תם. ונזלו. פי גאנב ארנון אדי פי
 אברייה. לכארג ען תכם אמוריין. לאן
 ארנון הו אחד. בין מואב ובין אמוריין:
 עדיכן יאמר בספר מלחמת יהודה אתי
 והב בסופה ואתי הנהלים ארנון: על פן
 יתאמר. בספרא קרבין עבד יי על ימא
 דסוף. וגבורן על נחלי ארנון: לדאך
 יקא. פי כתאב פתוח (כ). אלה. מן אדראדר
 אקלזם. ומן אודיה פארנון (כ): ואשר
 הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול
 מואב: ושפוך לנחליא. דמדברין לקביל
 לחיית. ומסתמך לתחום מואב: ומעב
 אודיה. אדי מילה א' עמארה ער.
 ומסנדה א' תכם מואב: ומשם בארה
 הוא הפאר אשר אמר יהודה למשה אסף
 אתיהעם ואתנה להם מים: ומתמן
 אתיהיבת להון בירא. היא בירא. דאמר
 יי למשה. פנושית עמא. ואתין להון מייא:
 ורחלו מן תם א' אביר. והי אביר. אדי קל
 אלה למוסי ענהא. אנמע אקום. חתא
 אעטיהם מאא: ס א' א' שיר ישראל
 אתיהשירה הזאת עלי באר ענודת:
 בבין שבת ישראל. ית תושבתתא דרא.

סקי בירא שפחו לה: הנייד אנשא א'
 אסראל. דרא אנשאוקא. אצעדי יא
 ביר תנאובו להא (כ): באר חפרוה שרים
 פרוה נדיבי העם במחקק במשענתם
 וממדבר מתנה: בינא דחפרוהא רברביא.
 פרוהא רישי עמא. ספריא בחוטריהון.
 וממדברא אתיהיבת להון: ביר חפרוהא
 אדויסא. וכראה אנבל אקום. ראסמוהא
 בוכאיאתהם (כ). תם רחלו מן תרך
 אברייה א' דאת אעטא (כ): וממתנה נחליא
 ומנחליאל במות: ומדאתיהיבת להון
 נחתא עמחון לנחליא. ומנחליא סלקא
 עמחון דרמתא: ומן דאת אעטא א' אואר
 א' (כ). ומן דאך אואר א' דאת אכנאים (כ):
 ומבמות הניא אשר בשדה מואב ראש
 הפסגה ונשקפה עלי פני הישימן:
 ורמתא. לחליא דבחקלי מואב. ריש
 רמתא. ומסתביא על אפי בית ישימן:
 ומן תם. א' אואר אדי פי בלד מואב. ענד
 ראם אקלעה. אמטלעה עלא ונה
 אסמאוא (כ):

פ

וישלה ישראל מלאכים אל סיחון מלך
 האמרי לאמר: וישלח ישראל אנודין.
 לות סיחון מלכא אמוראה לטימר: תם
 בעת א אסראל ברסל. א' סיחון מלך
 אמוריין קאילא: אעברה בארעך לא
 נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר
 בדרך הפךך גלך עד אשר נעבר גבךך:
 אעבר בארעך. לא נסטי בחקך ובכרם.
 לא נשתי מי גוב. באורח מלכא ניזיל. עד
 הנעבר תחוסך: אריד אן אנוז פי בדרך.
 וליסנא נמיל א' ציעה ולאכרם. ולאנשרב
 מא צהריג. בל פי אטריק אנאדה נסיר.
 א' אן ננוז תכסך: ולא נתן סיחון אתי
 ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחון אתי כרי
 עמו ויצא לקראת ישראל המדברה ויבא
 יהצה וילחם בישראל: וקא שבק סיחון
 ית ישראל למעבר בתחומיה. וכנש סיחון
 ית כל עמיה. ונפק לקדמות ישראל

למדברא

חלק הרקדוקי (י) לחוד ומלעיל: (יא) ויבא יהצה. כל ה"א באמצע תיבה שתחתיה שוא היא בספיק ועיין בפ' בהעלתך על תיבת פרהצור (ריב"ש):

למדברא ואתא קיהן. ואניה קרבא
 בישראל: ולם ידע סיוחן בני אסראיל
 אן יגוזו פי תכמה. פגמע גמיע קומה.
 זכרג תלקאהם אי אבריה. חתא ואפא
 יהי. פהארבהם: ויפהו ישראל לפי הרב
 וירש את ארצו מארנן עד יבק עד בני
 עמון כי עז גבול בני עמון: ומחהו
 ישראל לפתגם הרב. וירית ית ארעיה
 מארננא. עד יבקא עד בני עמון. ארי
 תקוף. תחומא דבני עמון: פקתלוה בחד
 אסף. וחאזו בלדה מן ארנן. אי יבוק אי
 בני עמון. אד כאן תכמהם שרידא עליהם:
 ויקח ישראל את פרהערים האלה וישב
 ישראל בכל ערי האמרי בחשבון ובכל
 בנתיהי: ונסיב ישראל. ית פל קרויא
 האלון. ויתיב ישראל בכל קרוי אמוראה.
 בחשבון ובכל פפרנהא: פאכרו גמיעהדה
 אקרא. וסבן א אסראיל פי גמיע קרא
 אמוריין. פי חשבון וגמיערסאתיקהא:
 כי חשבון עיר סיוחן מלך האמרי הוא והוא
 נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כלי
 ארצו מידו עד ארנן: ארי חשבון. קרתא.
 דסיוחן. מלכא אמוראה היא. והוא אגיה
 קרבא. במלכא דמואב קרמאה. ונסיב
 ית פל ארעיה. מניה עד ארנן: ודאך אן
 חשבון. הי מנבר^(ב) סיוחן מלך אמוריין.
 והוכאן חארב מלך מואב אאול. ואכר
 גמיע בלדה. מן ידה אי ארנן: עליבן
 יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותבונן
 עיר סיוחן: עד פן. יימרון מתליא עולו
 לחשבון. תתבני ותשתכלל קרתא
 דסיוחן: ודאך יקולון אממתלון אדכלו
 אי חשבון. חתי תבנא ותהייא קריה סיוחן:
 בייאש יצאה מחשבון להבה מקרית
 סיוחן אכלה ער מואב בעלי במות ארנן:
 ארי קדום תקוף פאישא נפק מחשבון.
 עבדי קרבא בשדה ביתא מקרתא דסיוחן.
 כפילו עמא דשרו בלחית מואב. פומריא
 דפלחין בית דחלתרמתא דארנן: לאן נאר

כרנת מן חשבון. ולהיב מן קריה סיוחן.
 פאבלת ער מואב. ואצחאב ביאע ארנן:
 אויך מואב אכרת עם פמוש נתן פניו
 פליטם ובנתיו בשבית למלך אמרי סיוחן:
 וי לבון מואבאי. אכרתון עמא דפלחין
 לכמוש. מסר פנוהי צירין ובנתיה פשבאי.
 למלכא אמוראה סיוחן: וילך יא מואב.
 כיה בדת יא קום עכרת כמוש^(ג). לכו
 געל בניה אסארא ובנאתה סביא. למלך
 אמורי סיוחן: ונירם אכר חשבון עד
 דיבן ונשים עד נפח אשר עד מידבא:
 פסקת מלכו מחשבון עדא שולמן
 מדיבון. וצדיאו עד נופח. דסמך על
 אי דיבון. ותוחש אי נופח. אדי ענד
 מידבא: וישב ישראל בארץ האמרי:
 ויתיב ישראל. בארע אמוראה: ולמא
 אקאם אל אסראיל. פי בלד אמוריין:
 וישלח משה לרגל את יעור וילכדו
 בנתיה וירש את האמרי אשר שם:
 ושלח משה לאללא ית יעור. וכבשו
 בפפרנהא. ותרון ית אמוראה דתמן:
 פבעת מוסי בקום ירומון יעור. פפתחו
 רסאתיקהא. וקרצו אמורי אדי פיהא:
 ויפנו ויעלו דרך הבשן ויצא עוג מלך
 הבשן לקראתם הוא וכל עבדו למלחמה
 אדרעי: ואתפניאו^(ד) ואתפניו וסליקו.
 לאורח מתנן. ונפק עוג מלכא דמתנן
 לקדמותהון. הוא וכל עמיה. לאגחא קרבא
 לאדרעי: תם ולו וצעדו. טריקא בתנייה.
 פכרג עוג מלך אבתנייה תלקאהם.
 הו וגמיע קומה. לאחרב אי אדראעאת:
 ויאמר יהוה אל משה אל תירא אתו
 כי בידך נתתי אתו ואת כלי עמו ואת
 ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיוחן
 מלך האמרי אשר ישב בחשבון: ואמר
 משה לא תדחל מניה. ארי בידך.
 מסרית יתיה. וית פל עמיה וית ארעיה.
 ותעביד ליה. כמא דעברתא. לסיוחן

חלק הדקדוק. יב) ויקח ישראל. ת"א ונסיב. וכן הרגם ויקח את כל ארצו. והדפוסים שמהרגמין בקמיהא וכבש לא השוו מדותיהם בשניה. גם וכבש אינו כי אם הרגים וילכוד: ג) וירש את האמרי אשר שם. הטפחא בתיבת האמרי: מלכא (* וירש קרי

מלכא אמוראה. דיתוב פחשבון : פקא
 אלה למוסי לא תכאפה. פאני מסלמה
 פיידך. וגמיע קומה ובלדה. פאצנע בה.
 כמא צנעת. כסיהון מלך אמוריין.
 אמקים פי חשבון: ויפוא אתו ואת בניו ואת
 בדי עמו עד בלתי השאירו לו שריד
 ויירשו את ארצו : ומחו יתיה וית בנוהי
 וית כל עמיה. עד דלא אשתאר ליה
 משוייב. ויריתו ית ארעיה: פקתלוה
 ובניה וגמיע קומה. התא דם יבק לה
 שרידא. וחאזו בלדה : ויסעו בני ישראל
 ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן ירהו :
 ונטלו בני ישראל. ושרו במישריא דמואב.
 מעברא לירדנא דיריחו: תם רתלו בני
 אסראיל. ונזלו פי ביראת מואב. אתי
 עלי ארדן יריחא : ם ם ם

פ"ו פסוקים ס"ו עזי. ומפסירין ויפתח הנלערי בשופטים סימן י"א.
 גר"ד למנחת שבה וכו' וה' ם וירא

בלק בני צפור את בדי אשר עשה
 ישראל לאמרי : וחוא בלק בר צפור.
 ית כל דעבר ישראל לאמוראה: ולמא
 ראא בלק אבן צפור. גמיע מא צנע א
 אסראיל באמוריין : ויגר מואב מפני
 העם מאד פי רבי הוא ויקץ מואב מפני
 בני ישראל : ודחיל מואבאה. מן קדם
 עמא. לחדא ארי סגי הוא. ועקת למואבא.
 מן קדם בני ישראל : פחדר אמואביין.
 מן קבל אקום. גרא אד הם כתיירין. וצגרו
 מנהם : ויאמר מואב אל זקני מדין עתה
 ילחכו הקהל את כל סביבתינו פלחך
 השור את ירק השדה ובלק בני צפור
 מלך למואב בעת ההוא : ואמר מואב
 לסבי מדין. פען. ישיצון קהלא ית כל
 סחרננא. פמא דמלחך הורא. ית ירוקא
 דחקלא. ובלק בר צפור. מלכא למואב
 בעדנא ההוא : פקא לשיוך מדין. אין
 סידחם הולאי אנוק כל נאם * חואינא.
 כמא ידחם אתור כצר אצחרא. וכאן בלק
 אבן צפור. מרבהם פי דאך אוקת: וישלח

מלאכים אר בלעם בן בעור פתורה אשר
 על תנהר ארץ בני עמו לקראלו לאמר
 הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין
 הארץ והוא ישב ממלי : ושלח אנדין
 לות בלעם בר בעור. לפתור. ארם דעל
 פרת. ארע בני עמיה למקרי ליה. למימר.
 הא עמא נפק ממצרים הא חפא ית עין
 שמשא דארעא. והוא שרי מלקבלי :
 פבעת ברסל אי בלעם אבן בעור. אי
 פאתורא. אדי עלי אפראת *). בלד קומה
 לידעו בה קאילא. הודא קום כרג מן מצר
 קד גמא צאהר ארץ. והו גאם מקאבלי :
 ועתה ילכהנא ארה לי את העם הזה
 פי עצום הוא מפני אולי אוכל נכהנבו
 ואנרשנו מן הארץ פי ידעתי את אשר
 תברך מברך ואשר תאר יואר : וכען
 איתאכען לוט לי ית עמא הדין. ארי תקוה
 הוא מפני מאם אפוד לאנחא ביה קרב.
 ואתרכניה מן ארעא. ארי ידענא. ית
 דתברך (כ"ו דתברך) מברך. ודתלוט לוט:
 ואין פתעא לענה לי. אד הם אעצם
 מני. פלערי אסתטיע אן אחארבה *).
 ואטרדה מן אברד *). לאני אעלם. אן מן
 תבארכה מברך. ומן תלענה ילען :
 וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים
 בידם ויבאו אל בלעם וידברו אליו דברי
 בלק : ואזלו סבי מואב וסבי מדין.
 וקסמא בידיהון. ואתו לות בלעם.
 ומלירו עמיה פתגמי בלק : פמצו שיוך
 מואב ושיוך מדין. ופאאת מעהם. חתא
 ואפו בלעם. פאכברוה בכלאם בלק :
 ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשכתי
 אתכם דבר פאשר ידבר יהוה אלי
 וישבו שרי מואב עם בלעם : ואמר להון.
 ביתו הכא בליליא. ואתיב יתכון בתנמא.
 פמא דימליד יי עמי. ואוריכו רברבי
 מואב עם בלעם : פקא להם. ביתו
 ההנא אלילה. וארד עליכם גואבא. כמא
 יקור אדה לי. פאקאם רויסא מואב ענד

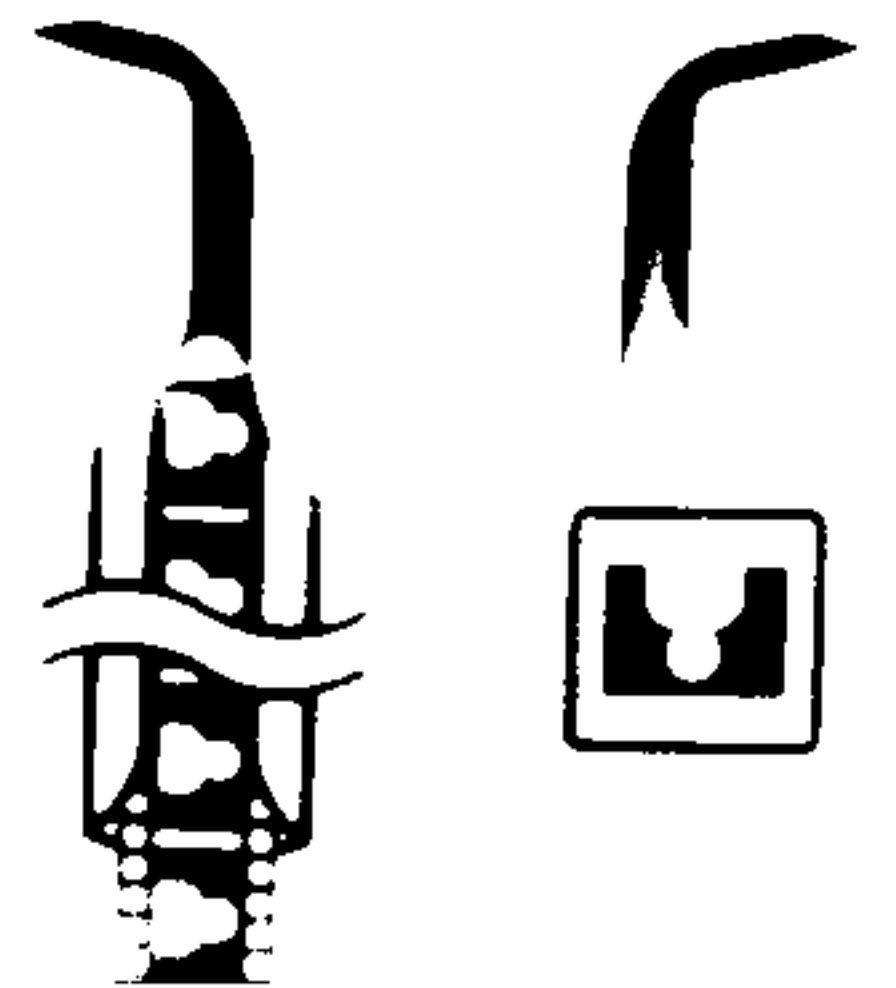
בלעם
 חלק הרקדוק : א) פתורה. הנגינה בתיו : ב) לכה נא ארה לי. כתב ר"י פי הוא מהדגוש ומשפטו ארה לי : ג) וקסמים בידם. ח"א
 וקסמא הקו"ף בפת"ח על משקל נחשיא דלקמן : יז (כתר תורה)

בלעם: ויבא אלהים אל בלעם ויאמר
מי האנשים האלה עמך: ואתא מימר
מן קדם יי' דות בלעם ויאמר. מן גובריא
האלין דעמך: פואפא אמר אלה בלעם.
וקא מפתתחא. מן הולאי אקום אדין
מעך: ויאמר בלעם אליה אלהים בלק
בן צפור מלך מואב שלח אלי: ויאמר
בלעם קדם יי'. בלק בר צפור. מלכא
דמואב שלח דותי: קא. אין בלק אבן
צפור. מלך מואב בעת בהם א"י: הנה
העם היצא ממצרים ויבס את עין הארץ
עתה לכה קבה לי אתו אויזי אוכל
להלחם בו וגרשתיו: הא עמא דנפק
ממצרים. והפא ית עין שמשא דארעא.
בען. איתא לוט לי יתיה. מאם אפול.
לאנתא ביה קרב ואתרכניה: יקול. אין
אקום אדי כרג מן מצר. קד גטא צאהר
ארץ. אין תעא סבה לי. לעלי אסתטיע
אן אחארנה ואטרדה: ויאמר אלהים
אל בלעם לא תקד עמהם לא תאר
אתי העם פי ברך הוא. ויאמר יי' לבלעם.
לא תזיד עמרון. לא תלוט ית עמא.
ארי ברך הוא: קאלה לא תמין מעהם.
ולא תרען אקום. פאנה מבארך: ויקם
בלעם בפקר ויאמר אד שרי בלק לכו
אל ארצכם פי מאן יהוה ילתת דהלך
עמכם: וקם בלעם בצפרא. ויאמר
דרברני בלק. איזילו לארעבון. ארי
רעוא מן קדם יי'. דלא למשבקי למיזל
עמכון: פקאם באגדאה. פקא לריוסא
בלק. אמצו אי ברדכס. לאן אלה נהאני.
אן אמצי מעכס: ויקומו שרי מואב
ויבאו אל בלק ויאמרו מאן בלעם הלך
עמנו: וקמו רברני מואב. ואתו דות
בלק. ויאמרו. סריב בלעם למית עמנא:
פקאם ריוסא מואב. וגאו אי בלק. וקאו.
קד אבא בלעם אין יגי מענא: ויסף עוד
בלק שלח שרים רבים ונכבדים מאלה:

ואוסף עוד בלק. שלח רבר בני. סניאין
ויקורין מאלין: פעאוד בלק איצא. בעת
ריוסא. אעצם ואגל מן אולאיד: ויבאו
אל בלעם ויאמרו לו פה אמר בלק בן
צפור אלינא תפגע מהלך אלי: ואתו
דות בלעם. ויאמרו ליה. פרנן אמר בלק
בר צפור. לא בענתתמנע מלמית דותי:
פנאו אי בלעם. וקאו לה. כדא קא בלק
אבן צפור. לא. תמתנע מן אמציר אי:
בייבבר אכבדך מאד וכל אשר תאמר
אלי אעשה ולכה נא קבה לי את העם
הזה: ארי יקרא אקרבך דחדא. וכל
דתימר לי אעביד. ואיתא בען לוט לי.
ית עמא דדין: פאני סאכרמך גדא. וכל
מא תקול לי אצנעה. ותעא לען לי
הולאי אקום: ויען בלעם ויאמר אל עבדי
בלק אם יתן לי בלק מלא ביתו פסף
וזהב לא אוכל לעבר את פי יהוה אלהי
לעשות קטנה או גדולה: ואתיב בלעם.
ויאמר לעבדי בלק. אם יתן לי בלק מלי
ביתיה פסף וזהב. לית לי רשו. למעבר
על גזירת מימרא דיי' אלהי. למעבר
ועירתא או רפתא: פאנאב בלעם
מואר בלק וקא להם. לו אעטאני בלק.
מל ביתה פצה ודהב. לא אסתטיע אן
אתנאזו אמר אלה רבי. פאעמר צגירה
או כבירה: ועתה שבו נא בזה גסיתם
הלידה ואדעה מה יספ יהוה דבר עמי:
ובען. אורכו בען הכא. אף אתון בלידיא.
ואדע. מא יוסף יי' למלא עמי: ואן
אקימו אתם איצא. ההנא אלילה. חתא
אנצר. מא יעאוד אלה אן יכאטבני בה:
ויבא אלהים אל בלעם לילה ויאמר לו
אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם
ואך אתי הדבר אשר אדבר אריך אתו
תעשה: ואתא מימר מן קדם יי' דות
בלעם בלידיא (כל) בבלעם ליליא. ולג לוח
בלעם בליליא). ויאמר ליה. אם למקרי לך אתו

נ

חלק הדקדוק. ד) כי סאן ה'. התרגום ארי רעיא קדם ה' דלא למשבקי. כי היבט לתתי בלס"ד סובלת לתרגם כן ויהיה הכוונה שרצונו ית' שלא להניחו לילך עמהם ויהיה הענין בקים עשה משא"כ לתרגם הדפוסים שמתורגם ארי לית רעוא קדם ה' למשבקי שהיה הכוונה אין רצונו ית' להניחו לילך עמהם:

גוֹבְרִיא. קוֹם אִיזִיל עֲמַהוּן. וּבְרַם. ית
 פִּתְגָמָא. דְּאִמְלִיךְ עִפְךָ יִתִּיה תְּעֵבִיר :
 פּוֹאֲפֵא אִמְר אֵלֶּה בִּלְעָם לִילָא. וְקָא. אֵן
 כִּאֵן הוֹרָאִי אִקוּם גֵּאוּ לִידְעוּךְ. פִּקוּם אִמְרֵן
 מַעֲהֵם. לִכְנֵן אִמְר. אֲדִי אִקוּלָּה דְךָ אֲצַנְעָה
 פִּקְטִי : וְיִקָּם בִּלְעָם בְּפִקְר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת־
 אֶתְנֹו וַיִּלְךְ עִם־שָׂרֵי מוֹאָב : וְקָם בִּלְעָם
 בְּצַפְרָא. וּזְרִיזִית אֶתְנִיה. וְאִזְלַע עִם רִבְרֵבִי
 מוֹאָב : פִּקָּאם בִּאֲגָרָא. וְאִסְרַג אֶתְאֲנָה.
 וּמִצָּא מַע רֹוִיסָא מוֹאָב : וַיַּחֲרֵאֵף אֱלֹהִים
 בִּי־הוֹלֵךְ הוּא וַיִּתְּצֵב מִלְּאֲךָ יְהוָה בְּדֶרֶךְ
 לְשֹׁטֵן דְּזוּ וְהוּא רִכְבּ עַל־אֶתְנֹו וּשְׁנֵי
 נְעָרָיו עִפּוֹ : וְתִקֵּף רוּגְזָא דִּי אֲרִי
 אִזִּיל הוּא. וְאֶתְעַתְד. מִלְּאֲכָא דִּי.
 בְּאִזְרָחָא לְשֹׁטְנִיה. וְהוּא רִכְבִּיב עַל אֶתְנִיה.
 וְתַרְיֵן עוֹלִימוֹהִי עֲמִיה : תָּם אֲשֶׁתֵּד נֹצֵב
 אֵלֶּה לְמִצִּיה טֹאעֲמָא * . פּוֹקֵף מֶלֶךְ
 אֵלֶּה פִי אֲטָרִיק לִיחִירָה עֵן דֹּאךְ. וְהוּ
 רֹאכְבִּי עֲלִי אֶתְאֲנָה. וּמַעֲה גִלְאֲמִיה :
 וְתִרָא הָאֲתוֹן אֶת־מִלְּאֲךָ יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ
 וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בִּירוֹו וְתַטְט הָאֲתוֹן מִן־הַדֶּרֶךְ
 וְתִלְךְ בְּשַׂרְהוּיֵךְ בִּלְעָם אֶת־הָאֲתוֹן דְּהַפְתָּה
 הַדֶּרֶךְ : וְחֹזֶת אֶתְנָא יִת מִלְּאֲכָא דִּי
 מַעַתְד בְּאִזְרָחָא. וְחַרְבִּיה שְׁלִיפָא בִּידִיה.
 וְסַטְט אֶתְנָא מִן אִזְרָחָא. וְאִזְלַת בְּתִקְלָא.
 וּמַחָא בִלְעָם יִת אֶתְנָא. לְאִסְטִיוֹתָה
 לְאִזְרָחָא : פִּלְמָא רֹאֵת אֶתְאֲנָן מֶלֶךְ אֵלֶּה
 קֹאִימָא פִי אֲטָרִיק. וְסִיפָה מַצְלַת פִּי־יָדָה.
 מֵאֵת עֵן אֲטָרִיק. וְסֹאֲרַת פִי אֲצִיאַע.
 פִּצְרִבְהָא בִלְעָם. לִירְדָּהָא אִי אֲטָרִיק :
 וַיַּעֲמֹד מִלְּאֲךָ יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרִמִּים
 גִּדְרָ מוֹזֵה וְגִדְרָ מוֹזֵה : וְקָם מִלְּאֲכָא דִּי.
 בְּשִׁבִיל כְּרִמְיָא. אֶתְרָא דְגִדְרָא מִכָּא
 וְגִדְרָא מִכָּא : תָּם וְקָף מֶלֶךְ אֵלֶּה. פִי
 זְקֹאֵק אֲכֹרוּם. וְהִנֵּאךְ גִּדְרָרִימְנָה וַיִּסְרָה * :
 וְתִרָא הָאֲתוֹן אֶת־מִלְּאֲךָ יְהוָה וְתִלְחֹץ
 אֶל־הַקִּיר וְתִלְחֹץ אֶת־דְּגֵל בִּלְעָם אֲרִי
 הַקִּיר וַיִּסָּף לְהַפְתָּה : וְחֹזֶת אֶתְנָא יִת
 מִלְּאֲכָא דִּי. וְאֶדְחִיקַת עִם פּוֹתְלָא
 (וַיִּגְדֵּי לְכּוֹתְלָא). וְדַחֲקַת. יִת רִגְזָא דְּבִלְעָם

לְכּוֹתְלָא. וְאִוְסִיף לְמַמְחָה : פִּלְמָא רֹאֵתָה
 אִזְרָחַת מַע אֲחֵאִיט. פִּצְנִטְרִגְלִי בִלְעָם
 אִי אֲחֵאִיט. פּוֹזָאד פִי צִרְבְּהָא : וַיִּוְסֵף
 מִלְּאֲךָ יְהוָה עֲבוֹר וַיַּעֲמֹד בְּמִקוֹם צֹר אֲשֶׁר
 אִין־דֶּרֶךְ לְנִטוֹת יָמִין וּשְׂמֹאל : וְאִוְסִיף
 מִלְּאֲכָא דִּי עֲבַר. וְקָם בְּאֶתְרֵךְ. דְּלִית
 אִזְרָחָא לְמַסְטִי לְיִפְנֵא וְלְשִׂמְאֵלָא : תָּם
 עֹאוֹר מֶלֶךְ אֵלֶּה פִנְאוּ. וּוְקָף פִי מוֹצַע
 מִצִּיק. מֵא לִיס טָרִיק. אֵן יִמִּיר עֲנָה יִמְנָה
 וְלֹא יִסְרָה : וְתִרָא הָאֲתוֹן אֶת־מִלְּאֲךָ יְהוָה
 וְתַרְבִּץ תַּחַת בִּלְעָם וַיַּחֲרֵאֵף בִּלְעָם וַיִּלְךְ
 אֶת־הָאֲתוֹן בְּמִקְל : וְחֹזֶת אֶתְנָא יִת
 מִלְּאֲכָא דִּי. וְרִבְעַת תַּחַת בִּלְעָם. וְתִקֵּף
 רוּגְזָא דְּבִלְעָם. וּמַחָא יִת אֶתְנָא בְּחוּטְרָא :
 וְלִמָּא רֹאֵתָה. רִבְצַת תַּחַת בִּלְעָם.
 פִּאֲשֶׁתֵּד נֹצֵב בִּלְעָם. פִּצְרִבְהָא בִּאֲעֵצָא :
 וַיַּפְתַּח יְהוָה אֶת־פִּי הָאֲתוֹן וְתֹאמַר
 לְבִלְעָם מַה־עֲשִׂיתִי לְךָ כִּי הִפְתַּנִּי זֶה
 שְׁלֹשׁ רִגְלִים : וּפְתַח יִי יִת פּוֹמָא דְּאֶתְנָא.
 וְאִמְרַת לְבִלְעָם מֵא עֲבַדִּית לְךָ. אֲרִי
 מַחִיתָנִי. דִּנְן תְּלַת זְמַנִּין : פִּפְתַּח אֵלֶּה
 פִּאֲהָא. פִּקָּאֵת לְבִלְעָם מֵא דֹא צִנְעַת
 בְּךָ. אִד צִרְבְּתָנִי. הִדָּה אִמְרָה אֶתְאֲתַה * :
 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לְאֶתְנֹו כִּי הִתְעַלְלַת בִּי לִזְנוּ
 יִשְׁחַרְבֵּב בִּידִי כִּי עָתָה חֲרַגְתִּיךָ : וְאִמְר
 בִּלְעָם לְאֶתְנָא. אֲרִי חִיִּיכַת בִּי. אִלוּ פּוֹן
 אִית חֲרַבָּא בִידִי. אֲרִי כַעַן קִטְלַתִּיךָ :
 קָא. לֹאנְךָ תִּמְרַדְתִּי * בִּי. וְלוּ כִּאֵן פִּי
 יְדִי סִיף לְקַתְלַתְךָ : וְתֹאמַר הָאֲתוֹן אֲרִי
 בִּלְעָם הִלּוּא אֲנִכִי אֶתְנָךְ אֲשֶׁר־רִכַּבְתָּ
 עֲלִי מְעוֹדָךְ עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הִתְסַפֵּן הַסִּבְנָתִי
 לַעֲשׂוֹת לְךָ כִּי כֹה וַיֹּאמֶר לָא : וְאִמְרַת
 אֶתְנָא לְבִלְעָם. הִלּוּא אֲנָא אֶתְנָךְ דִּרְכִּיבְתָּ
 עֲלִי. מִדְּאִיתְךָ עַד יוֹמָא הַדִּין. הַסִּיף
 אֶל־יִפְנֵא. (כִּי אֶל־יִפְנֵא) לְמַעַבְד לְךָ פְּדִין.
 וְאִמְר לָא : קִשַׁת. אֲלִיס אֲנָא אֶתְאֲנָךְ אֲדִי
 רִכַּבְתָּ עֲלִי * (כִּי רִכַּבְתָּנִי). מִנְד כִּנְת אִי
 הִלּוּא לִיוִם. הִלּוּ עוֹזְדַתְךָ * אֵן אֲצַנַע בְּךָ
 כּוּדָא. קָא לָא : וַיִּגְדֵּי יְהוָה אֶת־עֵינֵי בִלְעָם
 וַיִּרָא אֶת־מִלְּאֲךָ יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וְחַרְבּוֹ

שלשה

אמין מע אקום. ועדא אקור. אדי אקולה
 לך קולה פקט. פמצא מעהם: וישמע
 בלק פי בא בלעם ויצא לקראתו אשר
 עיר מואב אשר ערנבול ארנן אשר
 בקצה הנבול: ושמע בלק ארי אתא
 בלעם. ונפק לקדמותיה לקרתא דמואב.
 העל תחום ארנן. דבסטור תחומא:
 פלמא סמע בלק במני בלעם. כרו.
 תלקאה אי קריה מואב. אדי עדי תכס
 ארנן. אדי פי טרפה: ויאמר בלק ארי
 בלעם הלא שלה שדחתי אליך לקרא
 לך למה לא הלכת אלי האמנם לא
 אוכל פברך: ואמר בלק לבלעם. הלא
 משלח שלחית לותך למקרי לך. למה
 לא אתיתא לותי. הבקושטא הויתא
 אמר. לית אנא יכיל ליקרותך: קא בלק
 לבלעם. איס ארסלת איך מרה קבל
 הרה לאדעוך (א). לם לם תצא
 אי (ב). אתרא. לים אטיק אן אכרמך:
 ויאמר בלעם אל בלק הנה באתי אליך
 עתה היכל אוכל דבר מאומה הדבר
 אשר ישום אלהים פסי אתו אדבר:
 ואמר בלעם לבלק. הא אתוית לותך.
 בען. היכול יכילנא למלא מדעם.
 פתנמא. דישיני יי. בפומי יתיה אמליל:
 קא. ואאן קד צרת איך. אתראני אסתטיע
 אן אקול שיא. אלא מא ילקנניה אדה
 פקט (ג): ויקד בלעם עם בלק ויבאו
 קרית הצות: ואז בלעם עם בלק.
 ואעליה לקרית מחוזהי: ומציא גמיעא.
 אי אן גאא אי קריה חוצות: ויזבח בלק
 בקר וצאן וישלח לבלעם ולשרים אשר
 אתו: ונכס בלק תורין ועאן. ושלח לבלעם.
 ולדברביא העמיה: פדבח בלק בקרא
 ונמא. ובעת בדאך אי בלעם. ואי ארויסא
 אדין מעה: ויהי בפקר ויקח בלק את
 בלעם ויעדהו במות בעל וירא משם
 קצה העם: והוה בעפרא. ודבר בלק
 ית בלעם. ואפקיה לרמת דחדתיה.
 והוא מתמן קצת מן עמא: פלמא כאן

ישלחה בירו ויקד וישתחו לאפיו: ונלא
 יי ית עיני בלעם. וחוא ית מלאכא
 דיי מעתד באורחא. והרפיה שליפא
 בידיה. וכרע וסגיד לאפוהי: תם כשף
 אלה ען בצר בלעם. פראא מך אלה
 ואקפא פי אטרויק. וסיפה מצלת פי
 ידה. פכר בין ידיה סאגרא: ויאמר אליו
 מלאך יהוה עלימה הפית אתיאתנך
 זה שלוש רגלים הנה אנכי יצאתי לשטן
 פי ירט תדרך לנגדי: ואמר ליה מלאכא
 דיי. על מא מחיתא ית אתנך. דנן תלת
 זמנין. הא אנא נפקית לשטן. ארי גלי
 קדמי דאת בעי למיזר באורחא לקבלי:
 פקא לה מך אלה. לם צרבת אתאך.
 הרה אמרה אתאתה. ואנא כרנת אן
 אחידך. אד תורטת אטרויק חדאי:
 ותראני האתון ותט לפני זה שלש רגלים
 אזלי נטתה מפני פי עתה גם יאתבה
 הרגתי ואותה החייתי: וחזתני אתנא.
 וספת מן קדמי. דנן תלת זמנין. אליופון
 לא ספת מן קדמי. ארי בען. אי ידך
 קטילית ויתה קימית: התא ראתני
 פמאת עני. הרה אמרה אתאתה. ולו לם
 תמיל עני. לקתלתך אין ואסתבקיתתהא
 (ד): ויאמר בלעם אל מלאך יהוה
 חטאתי פי לא ידעתי פי אתה נצב
 לקראתי בדרך ועתה אסרע בעיניך
 אשובה לך: ואמר בלעם. למלאכא דיי
 חבית. ארי לא ידעית (ה). ידענא. ארי
 את (ו). דאת. מעתד לקדמותי באורחא.
 ובען. אם ביש בעיניך אתוב לך: קא לה
 קד אכטית. אד לם אעלם. אנך ואקפא
 תלקאי פי אטרויק. ואן אן סאך מציי
 רגעת (ז): ויאמר מלאך יהוה אל בלעם
 לך עם האנשים ואפס את הדבר אשר
 אדבר אליך אתו תדבר ויקד בלעם
 עם שרי בלק: ואמר מלאכא דיי לבלעם.
 איזיל עם גובריא. ולחוד (ח). וברם. ית
 פתנמא. דאמליל עמך יתיה תמליל.
 ואז בלעם עם רברבי בלק: קא לה.

ד

חלק הרקדוק. ה) ותראניה אתון. בא בפתח גרול תחת צירי כראוי (פחריק"ש).

באגראתה. אכר בלק בלעם. פאצעדה אי
בעין ביאע מעבודה (כ). פנער מן תם
בעין אקום: ויאמר בלעם אל בלק בנהי
לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה
שבעה פרים ושבעא אילים: ואמר בלעם
לבלק. בנה לי הבא שבעא מדבחין.
ואתקין לי הבא שבעא תורין ושבעא
דכרין: פקא לה. אבן לי ההנא סבעה
מדאבחה. ואעד לי ההנא. סבעה רתות
וסבעה כבאש: ויעש בלק כאשר דבר
בלעם ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבחה:
ועבר בלק. פמא דמליל בלעם. ואסיק
בלק ובלעם. תור ודבר על כל מדבח:
פצנע דאך. וקרבא. תורא וכבשא עלי
כל מדבח: ויאמר בלעם לבלק התיצב
עלי עלתך ואלכה אולי יקרה יהיה
לקראתי ודבר מה יראני והגדתי לך
ויקך שפי: ואמר בלעם לבלק. אתעתד
על עלתך. ואהך. מאם. יערע מימר מן
קדם יי קדמותי. ופתגמא דיחויגני
ואחוי קך. ואזי יחיד: תם קץ לה. קה
ענד קראבניך. ואמצי אנא. לעל יואפיני
אמר אלה. ואי קול לקנניה אכברתך
בה. פמצא פי הדוב: ויקר אלהים אלי
בלעם ויאמר אליו את שבעת המזבחת
ערכתי ואעל פר ואיל במזבחה: וערע
מימר מן קדם יי בבלעם. ואמר קדמוהי.
ית שבעא מדבחין סדרית. ואסיקית. תור
ודבר על כל מדבח: פואפא אמר אלה (כ)
בלעם. וקאי ארב. אני קר נצדת סבעה
מדאבחה. וקרבת תורא וכבשא עלי
כל מדבח: וישם יהוה דבר בפני בלעם
ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: ושוי
יי. פתגמא בפומא דבלעם. ואמר. תוב
קות בלק וכרין תמליל: פלקנה אלה
בלאמא. וקא. ארנע אי בלק וקל ברא:
וישב אליו והנה נצב עלי עלתו הוא וכר
שרי מואב: ותב לו תיה. והא מעתד על

עלתיה. הוא וכר רברבי מואב: פרנע
איה. פאדא בה ואקה ענד קרבאנה. הו
וגמיע רויסא מואב: וישא משלו ויאמר
מן ארם ינהני בלק מלך מואב מהררי
קדם לכה ארהי לי יעקב ולכה זעמה
ישראל: ונטל מתליה ואמר. מן ארם.
דברני (ויי דברני) בלק מלכא דמואב
מטורי מדנחא. איתא לוט לי יעקב.
ואיתא תריך לי ישראל: פצרב מתלה
וקא. מן ארם. סירני בלק מלך מואב מן
גבא אמשרקא אילא. תעא לעני לי אי יעקב.
ודם א אסראי: מה אקב לא קבה אל
ומה אזעם לא זעם יהוה: מא אלוטיה.
דלא לטיה אל. ומא אתרכיה. דלא תרכיה
יי: מא אסב. מן לם יסבה אטאי. ומא
אדם. מן לם ידמה אלה: פיימראש צרים
אראנו ומנבעות אשורנו הן זעם לבד
ישכן ובגוים לא יתחשב: ארי מריש
טוריא חזיתיה. ומרמתא סכיתיה. הא
עמא פלחודיהון עתידין דיחסנון עלמא
ובעממא לא יתדנון גמירא: ואנא אראה
מן רוס אנבא. ולמחה מן איפאע. אנה
שעב סיסבן פירא. ולא יחסב מע סאיר
לאמם (כ): מי מנה עפרי יעקב ומספר
את דבע ישראל תמת נפשי מות ישראלים
ותהי אחריתי במחו: מן יפול לממני
דעדקיא דבית יעקב. דאמיר עליהון
יסנון פעפרא דארעא. או חדא מארבע
משרותא דאדי ישראל. תמות נפשי מותא
דקשיטוהי. ויהי סופי בותהון: יא מן יעד
נסלי יעקב. ויהצידרייה א אסראיל. אסאך
אן אמות (כ): מות אמסתקימין. ותכון
אכרתי מתלהם: ויאמר בלק אל בלעם
מה עשית לי לקב איבי לקחתך והנה
ברכת ברך: ואמר בלק לבלעם. מא
עברת לי למקט שנאי דברתך. והא ברכא
מבריתך דהון: קא בלק לבלעם. מא דא
צנעת בי. דעותך לתסב אעדא.

פאדא
חלק הרקדוק (1) מן ארם. הריש כפתח אעפ"י שהוא סוכרת ע"ר חזרות: (2) מהררי קדם. בכל התיגאן והדפוסים הקדמונים אין
מאריך בהא והשואנח וכ"ה בירושלמיים הגעיא כמ"ם לכר וכן כל הררי שבתג"ך דוק ותשבח וו"ל מהריב"ש הרי"ש חמף עכ"ל. (ח) ולכה
עמה. המפחא כתיבת זעמה בכל התיגאן המדוקרקים ונכון עפ"י דרו"ל שרשו כתיבת ארה לי וה"ה כאן ובקצת תיגאן בדפוסים:
יח (בחד תורה)

פאדא בך תבארך פיהם: וישן ויאמר הלא
את אשר ישם יהוה בפי אתו אשמר
לדבר: ואתיב ואמר. הלא ית דישוי יי
בפומי. יתיה אשר למלא: פאנאבה
קאילא. אלא אנמא ילקנניה אלה אחפצה
ואקולה: ויאמר אליו בלק לדינא אתי
אלי מקום אחר אשר תראנו משם אפס
קצהו תראה וכלו לא תראה וקבנודי
משם: ואמר ליה בלק. איתא בען עפי.
לאתר אחרן דתחזיניה מתמן. לחוד
קצתיה תחזי. וכוליה לא תחזי. ותלוטיה
לי מתמן: קא לה בלק. תעז מעי. אי
מוצע אכר תנצרה מן תם. לכנך תנצר
בעצה ולא כלה. פתסכה לי מן תם (ט):
ויקחהו שדה צפים אלראש הפסגה
ויבן שבעה מזבחת ויעל פר ואיל
במזבחה: ודבריה לחקל סבותא. לריש
רמתא. ובנא שבעא מדבחין. ואסיק.
תור ודבר על כל מדבח: פאנדה אי
לציעה. אמשרפה (ט) ערי ראם אקרעה.
פבנא הנאך סבעה מדאבה. וקרב
תורא וכבשא עלי כל מדבח:
ויאמר אל בלק התיצב פה עד עלתך
ואנכי אקרה פה: ואמר לבלק. אתעתר
הבא עד עלתך. ואנא אתמטי עד פא:
קא לבלק. קף ההנא ענד קראבינך.
ואנא אתלקא אי ההנא: ויקר יהוה אל
בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל
בלק וכה תדבר: וערע מימר מן קדם
יי בבלעם. ושוי פתגמא בפומיה. ואמר.
תוב לות בלק ובדון תמליד: פואפא
אמר אלה בלעם. פלקנה בלאמא. ומא.
ארגע אי בלק וקל כדא: ויבא אליו
והנו נצב עד עלתו ושרי מואב אתו
ויאמר לו בלק מה דבר יהוה: ואתא
לותיה. והא מעתד על עלתיה. ורכרבי
מואב עמיה. ואמר ליה בלק. מא מליד
יי: פנא איה. ואדאה ואקף ענד קרבאנה.
ורויסא מואב מעה. קא לה מא דא קא

אלה: וישא משלו ויאמר קום בלק
ושמע האזנה עדי בנו צפור: ונטל
מתתיה ואמר. קום בלק ושמע. אצית
למימרי בר צפור: פצרב מתלה וקא.
קום יא בלק ואסמע. ואנצת לקודי יא
אבן צפור: לא איש אל ויכזב ובן אדם
ותנחם ההוא אמר ולא יעשה ודבר
ולא יקימה: לא כמלי בני אנשא
מימר אדהא בני אנשא אמרין ומכדבין.
ואף לא כעובדי בני בשרא דאנון גזרי.
למעבר תובין ומתמלכין. הוא אמר
ועבדי. וכל מימריה מתקיים: לים
אטאיך כאנאם פכרב. ולא כבני אדם
פינדס. אתראה יקוד ולא יפעל. או
יתכלס ולא יקום כה: הנה ברך לקחתי וברך
ולא אשיבנה: הא ברכאן קבילית
אברכניה לישראל. ולא אתיב ברכתי
מנהון (כ"ג מניה): אאן ברכאת קבלתהא
פאבארך פיהם. ולא ארדהא (כ"ד): לא
הביש און בעקב ולא ארדה עמל בישראל
יהוה אלהי עפו ותרועת מלך בו:
אסתפלית ורית פרחי גלולין בדבית
יעקב. ואף לא עבדי ליאות שקר
בישראל. מימרא דיי אלהון בסעדהון.
ושכינת מלכהון ביניהון: ממא לא יבצר
גלא פי א יעקוב. ולא דגלא פי א
אסראיל. פאלה רבהם מעהם. וצהאבה
אמלך להם (כ"ה): אל מוציאם ממצרים
פתועפת ראם לו: אל דאפיקנון ממצרים
תוקפא ורומא דיליה: אטאיך אמכרנהם
מן מצר. כארק (כ"ו) ארים מאנע ענהם:
פי לא נחש בעקב ולא קסם בישראל
פיעת יאמר ליעקב ודישראל מה פעל
אל: ארי לא נחשיא צבן דייטב לדבית
יעקב. ואף לא קסמיא רען ברבות בית
ישראל. בעקן. יתאמר ליעקב ודישראל.
מא עבר אלהא: ולא טיירה תהוך
פי א יעקוב. ולא קאסומה תוותר פי
א אסראיל. ואנמא יקא להם. מא צנע

אלטאיך חלק הדקדוק. ט) אקרה כה ויקר. הקו"ף דגושה בשתייהן וכן כ"ף דכה. י) ושמע. הוי"ו מועטרת בנעיא והש"ן בשוא פתח לתפארת.

אֲמַיִק פִּקְטָא^(א): הֵן עִם פִּלְכִיָּא יְקוּב
 וּבְאֲרִי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד־יֵאכַל טְרַף
 וְדַם־חַלְדִּים יִשְׁתֶּה: הֵא עָמָא פִלְיָתָא
 שְׂרִי וּבְאֲרִיא יִתְנַטֵּל. לֹא יִשְׂרִי בְּאַרְעִיהָ
 עַד דִּיקְטוּל קְטוּל. וְנִכְסֵי עַמְמִיא יִירֵת:
 זֶהוּ שְׁעֵב כְּלָבוּ יְקוּם. ^(ב) וּכְאִסְדַּר יִרְתַּפֵּעַ.
 אֲדִי לֹא יִנְצַנֵּעַ אִי אֵן יֵאכַר פְּרִיסָה.
 וְיִשְׂרַב דַּם אֲצֻרְעָא: וְיֵאמֵר בְּלִק אֲרִי
 בְּלָעַם גַּם־קָב לֹא תִקְבְּנוּ גַם־פִּרְךָ לֹא
 תִבְרַכְנוּ: וְאֵמֵר בְּלִק לְבִלְעָם אִי מִלֵּט
 לֹא תִלְוִטְנוּן. אִי פִרְכָּא לֹא תִבְרִיכְנוּן:
 קֹל לֹה בְּלִק. אֲדִי לֹא תִסְכַּה סְכָא. וְלֹא
 תִבְאַרְכַּה בִּרְכָה: וְיַעֲנֵן בְּלָעַם וְיֵאמֵר אֲרִי
 בְּלִק הֲלֹא דִפְרַתִּי אֲלִיךָ לֵאמֹר בְּלִ
 אֲשֶׁר־יִדְבַר יְהוָה אֲתוּ אֵעֲשֶׂה: וְאַתְיִב
 בְּלָעַם. וְאֵמֵר לְבִלְק. הֲלֹא מִלִּילִית עֲלִיךָ
 לְמִימֵר. כֹּל דִּימְלִיל יִי יִתִּיה אֲעֲבִיד:
 פִּאנְאֵבָה קֵאִירָא. אִם אִקוּר לְךָ. אֵן כֹּל
 מָא יְקוּלָה אֵלֵה אֲנַנְעָה: וְיֵאמֵר בְּלִק
 אֲרִי בְּלָעַם לְכַהֲנָא אִקְרַךְ אֲדִי מְקוּם אֲחֵר
 אֲוִרִי יִיִשֵׁר בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים וּקְבַתּוּ לִי
 מִשָּׁם: וְאֵמֵר בְּלִק לְבִלְעָם. אֵיתָא כְּעַן
 אֲדִבְרַנְךָ. לְאַתֵּר אֲחֵרָן. מָאִם יְהִירְעוּן
 מִן קָדָם יִי. וְהִלְוִטִיה לִי מִתְּמִין: קֹא
 תַעֲזֵא אֲכַרְךָ. אִי מוּצַע אֲכַר. לַעֲלֵ יִסְחַר
 עֵנַד אֵלֵה. פִּתְסַכָּה לִי מִן הַנֶּאֱךָ: וְיִקַּח
 בְּלִק אֶת־בְּלָעַם רֹאשׁ הַפְּעוּז הַנִּשְׁקָף
 עַל־פְּנֵי הַיְשִׁימִין: וְדַבֵּר בְּלִק יֵת בְּלָעַם.
 רִישׁ רִמְתָּא. דְּמִסְתַּכֵּיא עַל אִפֵּי בֵית
 יְשִׁימִין: פִּאכֻרָה. אִי רֹאִם אֲרֵאבִיה ^(ג).
 אֲמַטְלַעָה עַדִּי וְגַה אֲסַמְאֹא: וְיֵאמֵר
 בְּלָעַם אֲרִי־בְּלִק בְּנַהֲלִי בְּזַה שְׁבַעָה
 מִזְבַּחַת וְהִבֵּן לִי בְּזַה שְׁבַעָה פְּרִים וְשְׁבַעָה
 אִילָם: וְאֵמֵר בְּלָעַם לְבִלְק. בְּנַה לִי הֲכֵא
 שְׁבַעָה מִדְּבַחִין. וְאַתְקִין לִי הֲכֵא. שְׁבַעָה
 תּוֹרִין וְשְׁבַעָה דְכַרִּין: קֹא. אֲבִן לִי הֵנְא
 סְבַעָה מִדְּאֵבַת. וְאֵעֵד לִי הֵנְא. סְבַעָה
 רִתוֹת וְסְבַעָה כְּבֹאֵשׁ: וְיַעֲשֵׂ בְּלִק פִּאֲשֵׁר
 אֵמֵר בְּלָעַם וְיַעֲלֵ פֶר וְאִיל בְּמִזְבַּח:

וְעַבְדֵּי בְּלִק. כִּמָּא דֵאֵמֵר בְּלָעַם. וְאִפִּיק.
 תּוֹר וְדַבֵּר עַל פֶּל מִדְּבַח: פִּנְצַנֵּעַ כִּמָּא
 קֹל לֹה בְּלָעַם. וְקֹרֵב תּוֹרֵא וּכְבִישָׁא עַלִי
 כֹּל מִדְּבַחָא: וְיִרָא בְּלָעַם פִּי־טוֹב בְּעֵינֵי
 יְהוָה לְבִרְךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְלֹא־יִהְיֶה
 כְּפַעַם־כְּפַעַם לְקִרְאָת נְחִשִׁים וְיִישֵׁת
 אֲרִי־הַמְדַבֵּר פְּנִין: וְחֹזֵא בְּלָעַם. אֲרִי־תִקִּין.
 קָדָם יִי לְבִרְכָּא יֵת יִשְׂרָאֵל. וְלֹא הֲלִיךְ
 כְּזִמְן כְּזִמְן אֱלֹהִין לְקִדְמוֹת נְחִשִׁיא. וְשׁוּי
 לְמִדְּבַרָא^(א) אִפּוּהִי: פִּלְמָא רֹאִא בְּלָעַם.
 אֵן אֲאֲצִלַּח עֵנַד אֵלֵה תִבְרִיךְ אִי אֲסִרְאִיר.
 דַּם יְמִין כְּאֲמֵרְתִּין אֲאוּלְתִּין פִּי טִלְב
 אֲפִשָׁאֵת. פִּאקְבֵל בְּקַצְדָה אִי בְרַחֵם ^(ב):
 וְיִשָּׂא בְּלָעַם אֶת־עֵינָיו וְיִרָא אֶת־יִשְׂרָאֵל
 שְׂכֵן לְשַׁבְּטָיו וְתִהִי עֵלָיו רוּחַ אֱלֹהִים:
 וְיִקַּח בְּלָעַם יֵת עֵינָוְהִי. וְחֹזֵא יֵת יִשְׂרָאֵל.
 שְׂרִין לְשַׁבְּטֵיהוֹן. וְיִשְׂרָאֵת עֲלוּהִי רוּחַ
 מִן קָדָם יִי: פִּלְמָא מִדְּ בַצְרָה וְרֹאִהֵם.
 נִאזְרִין עַלִי נִצָּאִם אֲסַכְּאִטְהֵם. הֲלֵת ^(ג)
 עֲלִיה נְבוּזָה אֵלֵה: וְיִשָּׂא מִשְׁלוֹ וְיֵאמֵר
 נִאֲסִי־בְּלָעַם בְּנִוּ בְּעַר וְנִאֲסִי הַגְּבֵר שְׁתֵּם
 הָעֵינִין: וְנִטֵּל מִתְּלִיה וְאֵמֵר. אֵימֵר בְּלָעַם
 בְּרַ בְּעוֹז. וְאֵימֵר גּוֹבְרָא דְשַׁפִּיר חֲזִי:
 פִּצְרַב מִתְּלָה וְקֹא. קֹל יֵא בְּלָעַם אֲבִן
 בְּעוֹז. וְקֹל יֵא אִיִּיה אֲרַגֵּל אֲחֵרִיד
 אֲבַצֵר ^(ד): נִאֲסִי שְׁמַע אֲמִרְיָאֵךְ אֲשֶׁר
 מְחַוָּה שְׂדֵי יְהוָה נִפְל וְנִגְלוּ עֵינַיִם: אֵימֵר.
 דְּשַׁמַּע מִימֵר מִן קָדָם אֵל. דְּחִיזוּ מִן
 קָדָם שְׂדֵי חֲזִי. שְׂכִיב וּמִתְגַּלִּי לִיה: קֹל
 יֵא סִאמַע אִקוּא אֲמַיִק. וְנִאֲצֵר מִנִּאֲצֵר
 אֲכַאפִי. וְהוּ נִאִים וְהוּ מִפְתוּחַ אֵעִין ^(ה):
 מִה־טְבוּ אֲהִלִּיךָ יַעֲקֹב מִשְׁפַּנְתִּיךָ יִשְׂרָאֵל:
 מִאֲטְבָא אֲרַעְךָ יַעֲקֹב. בֵּית מִשְׁרַךְ־יִשְׂרָאֵל:
 מִאֲ אֲגוּד אֲכַבִּיתְךָ יֵא יַעֲקוֹב. וּמִנִּאזְרִךְ
 יֵאֵא אֲסִרְאִיר: כְּנַחֲלוֹם נִטִּין כְּנַגַּת עַלִי
 נְהַר כְּאֲהִלִּים נִטַע יְהוָה כְּאֲרִזִים עַלִי־מִים:
 כְּנַחֲלִין דְּמִדְּבַרִּין. כְּנַגַּת שְׁקִיא דְּעַל
 פִּרְתֵי. כְּבוּסְמִיא דְּנִצְבֵי יִי. כְּאֲרִזִין דְּנִצְבִין
 עַל מִיא: פְּהִי כְּאוּרִיה מִמְדוּרָה. וְכִנְנָאן

חלק הדקדוק (א) לא תקבנו הקוף בקמין חטף (מהר"ב"ש): * כ"ה בני ול"ג לקביל מדברא.

על

עלי נהר. וכמצארכ צרבהא אלה (ל).
 ובארזו עלי מא: יז'מים מדליו וזרעו
 במים רבים וירם מאנג מדכו ותנשא
 מלכתו: יס'י מלכא דיתרבא מבנוהי.
 וישלוט בעממין סג'אין. ויתקף (ל"ו) ויתקף
 מאנג מלכיה. ותנפל מלכותיה: יהטר
 אלא מן דוליה. ונרסה פי מא כתיב.
 וירתפע מן אנג (ל"ז) מלכה. ותתסאנא
 ממלכתה: אל מוציא ממצרים פתועפת
 דאם לו יאכל גוים צריו ועצמתיהם יגרום
 וחציו ימחין: אל דאפיקנון ממצרים.
 תוקפא ורומא דיליה. ייכלון בני ישראל
 נכסי עממא שנאיהון. וככות מלכיהון
 יתפנקו וארעתהון יחסנון: אמאיך
 אמכרנהם מן מצר. כארק ארים מאנע
 ענהם (ל"ח). והו יאכל אעדאיה מן לאמם (ל"ט).
 ועצאמהם ינהש (מ) וסהאמת דרנפתהם (מ"א):
 פרע שבב פארי וכלביא מי יקימנו
 מברכיך ברוך וארריך ארוך: ינוח ישרי
 בתקוף פאריא. וכליתא ולית דיקימניה.
 בריך יהון בריכו. וליטך יהון ליטין:
 ואדי נתא ורביץ. פהו כאסר ולכו (מ"ב) מן
 דא יתידה. מבארךך מבארךך. ולאענדך
 ז מלעון: ויחראף בלק אל בלעם ויספק
 את בפי ויאמר בלק אל בלעם לקב
 איבי קראתיך והנה ברכתך זה שלש
 פעמים: ותקוף רוגזא דבלק בבלעם.
 ושקפנון לידוהי. ואמר בלק בלעם.
 למלש שנאי קריתך. והא ברבא מברית
 דהון. הני תלת זמנין: פאשתד נצב בלק
 עלי בלעם. וספק כפיה חרדא (מ"ד). וקא
 לה. אנמא דעותך לתסב אעדאי. פארא
 בך תבארך פיהם. הדה אמרה אתאתה (מ"ה):
 ועתה פרתיך אל מקומך אמרתי כפר
 אכפרך והנה מנעה יהוה מכבוד: וכען
 איזיל קך לאתרך. אמרית יקרא איקרנדך.
 והא מנעך יי מן יקר: ואין פאנצרוף
 אי מוצעד. לקך עומת אין אכרמך.
 ממנעך אלה מן אבראמה: ויאמר בלעם

אל בלק הלא גם אל מלאכך אשר שלחת
 אל דברתי לאמר: ואמר בלעם לבלק הלא.
 אף עם אונדך. השלחתא לותי מליילית
 למימר: קא לה בלעם. אם אקול לרסלך.
 אדי בעתת בהם אי קאילא: אם יתן
 לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל
 לעבר את פי יהוה לעשות טובה או רעה
 מלבי אשר ידבר יהוה אתו אדבר: אם
 יתן לי בלק. מלי ביתה כסף וזהב. לית
 לי רשו. למעבר על גזירת מימרא דיי.
 למעבר מבתא. או בשתא מרעותי.
 דימלייל ייתיה אמליד: לו אעטאני בלם.
 מל ביתה פצה ודהב. לם אסתטיע. אין
 אתגאוז אמר אלה. פאעמל גיידה או
 רדייה מן ראיי. אלא מא יקולה אלה
 אקולה פקט: ועתה הנני הולך לעמי
 לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך
 באחרית הימים: וכען. האנא איזיל לעמי.
 איתא אמלכנדך מא דתעביד. ואחוי קך.
 מא דיעביד. עמא הדין. לעמך בסוף
 יומיא: ואין. האנא מנצרך אי קומי.
 תעא חתא אערפך. (מ"ו) מא יצנע הולאי
 אקום. בקומך פי אכר אייאם: וישא
 משלו ויאמר נאם בלעם בנו בער ונאם
 הנבר שתם העין: ונטל מתלדיה ואמר.
 אימר בלעם בר בעור. ואימר גוברא
 דשפיר חוי: פצרב מתלה וקא. קל יא
 בלעם אבן בעור. וקל יא אייהא ארגל
 אחדיד אבצר: נאם שמע יאמר יא
 וידע בעת עליון מחוה שדי יהוה נפל
 וגדוי עינים: אימר. דשמע מימר מן
 קדם אל. וידע מדע מן קדם. עלאה.
 חיוז מן קדם שדי חוי. שביב ומתגלי
 ליה: וקל יא סאמע אקוי אטאיך. ועארף
 מערפה לעאי. ונאצר מנאצר אכאפי.
 והו נאים והו מפתוח אעין: אראנו ולא
 עתה אשורנו ולא קרוב דרך פוכב
 מיעקב וקם שבט מישראל ומחין פאתי
 מואב וקרקר בדי בניי שת: חזיתיה ולא

כען

בלק הדקדוק. יב) שמע. בפשט אחד ומלרע. יג) דרך כוכב מיעקב. ככל ההיגיון המאריך במ"ב.

וישעבדון לעבר פרת. ואף אנון לעלמא
 ייבדון: ואחדמיין (ט) מן פרצה קברס (ט).
 ותעדב אמוצליין ואעברייין. והם איצא
 אי אבאדה: ויקם בלעם ויך וישב
 למקמו וגם בלק הלך דרבו: וקם בלעם.
 ואזל ותב לאתריה. ואף בלק אזל
 לאורחיה: תם קאם בלעם. ומצא ורגע
 אי מוצעה. ובלק איצא מצא אי
 סבילה:

וישב ישראל בשמים ויחל העם קזנות
 אל בנות מואב: ויטיב ישראל בשטין.
 ושרי עמא למטעי פתר בנת מואב:
 תם אקאם א אסראיל פי שטין. פברא
 לקום. אן יזאנו בנאת מואב: ותקראן
 לעם לזכחי אלהיהן ויאכל העם וישתחוו
 לאלהיהן וקראה לעמא. לדבחי טעותהון.
 ואכל עמא. וסגידו למעותהון: פדעין
 באקום. לדבאיח מעבודאתהון. פאכלו
 מנהא. וסגדו להא: ויצמד ישראל לבעד
 פעור ויחר אף יהוה בישראל: ואתחבר
 ישראל לבעלא פעור. ותקף רגזא דיי
 בישראל: פלאום (ט) א אסראיל פעור אצנם.
 פאשתד נצב אלה עליהם: ויאמר יהוה
 אל משה קח את פני ראשי העם והקע
 אותם ליהוה נגד השמש וישב חרון אפי
 יהוה בישראל: ואמר יי למשה דבר ית
 כל רישי עמא. ודון וקטול דחייב קטול.
 קדם יי לקביד שמשא. ויתוב. תקופ רוגזא
 דיי בישראל: פקא אלה למוסי. כדגמיע
 רוסיא אמום. ואצלבהם לדה חרא אשמש.
 ורגע שדה נצב אלה מן אל אסראיל:
 ויאמר משה אל שפטי ישראל הרגו איש
 אנשיו הנצמדים לבעד פעור: ואמר
 משה. לדייני ישראל. קטולו גבר גוברוהי.
 דאתחברו לבעלא פעור: פקא מוסי
 לחכאמהם. יקתל כל רגל מן פי נאחיתה (ט)
 מן מלאומי פעור אצנם: והנה איש מבני
 ישראל בא ויקרב אל אחיו אתיהפדינית
 לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל
 והמה בכים פתח אהל מועד: והא גוברא

בען סביתה ורא איתוהי (כ) וקיתוהי
 קריב. פד יקום מלכא מיעקב. ויתרפא
 משיחא מישראל. ויקטיל רבבי מואב.
 וישלזט בכל בני אנשא: אמר אראה (ט)
 וליס הואאן. ואמחה והו גיר קריב. אן
 יטרע (ט) כוכב מן א יעקוב. ויקום קציב
 מן א אסראיל. פיוהן (ט) גהאת מואב.
 ויזלז סאיר בני שת: והיה אדום ירשה
 והיה ירשה שעיר איביו וישרא עשה חיל:
 ויהי אדום ירותא. ויהי ירותא שעיר לבעלי
 דבבוהי. וישראל יצח בנכסין: וסיכון
 אדום מנקרצא. וכדאך שעיר וסאיר
 אעדאיה. ואסראיל יתאר תאיידא:
 וירד מיעקב והאביד שריד מעיר: וייהות
 חר מדבית יעקב. ויזביד משייוב מקרית
 עממיא: ואדי יסתולי מן א יעקוב. יביד
 אשריד מן אקרא (ט): וירא את עמלק
 וישא משלו ויאמר ראשית גוים עמלק
 ואחריתו ערי אבר: וחזא ית עמלקאה.
 ונטל מתליה ואמר. ריש קרביא דישראל
 הוה עמלק. וסופיה לעלמא ייבד: תם
 ראא עמלק. פערב מתלה וקא. אוול
 אאמם עמלק. ואכרתהא אבאדה (ט):
 וירא אתה קיני וישא משלו ויאמר איתן
 מושבך ושים בפלע קנה: והוא ית
 שלמאה. ונטל מתליה ואמר. תקיף בית
 מותבך. ושו בפרך תקיף מדורך: תם
 ראא אקיניין. פערב מתלה וקא. סיכון
 מגרסך (ט) צלבא. ותצייר פי אצבר וכרך:
 פי אסייהוה ילבער קון ערמה אשור
 תשבך: ארי אם יהי לשיצאה שלמאה.
 עד מא אתוראה ישבינד: ואדא יכון
 וקת דגפי אקיניין. פכם יסבי מנהם
 אמוצליין (ט): וישא משלו ויאמר אזי מי
 יחיה משמו אל: ונטל מתליה ואמר. וי
 לחיביא דייחון. פד יעביד אהא ית ארין:
 פערב מתלה וקא. אזיל למן יהוא. אדא
 ציירה אטאיק (ט): וצים מיר פתים וענו
 אשור וענו עבר וגם הוא עדי אבר:
 וסיען יצטרחן מרומאי ויענון לאתור

חלק הרקוק. יד) לבער קין. תיבת לבער מלעיל: (ט) וישתחוו. המאריך ביו"ד.
 יט (כתר תורה)

מבני

מבני ישראל אתא. וקריב לות אחוהי ית
 מדינתא לעיני משה. ולעיני כל פנשתא
 דבני ישראל. ואנון בכון. בתרע משכן זמנא:
 ואדא ברנל מן בני אסראיל קד אקבר.
 וקדם אי מא בינהם אמראה מדיאנייה.
 בחצרה מוסי וגמאעתהם. והם יבכון.
 ענד באב כבא אמתר: וירא פינחס
 בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך
 העדה ויקח רמה בידו: וחזא פינחס בר
 אלעזר. בר אהרן כהנא. וקם מנו פנשתא.
 וגסיב רומתא בידיה: פלמא ראא פינחס
 אבן אלעזר. אבן הרון אמאם. קאם מן
 וסט אנמאעה. ואכר רמהא פי ידה: ^ט
 ויבא אחר איש ישראל אל הקפה וידקר
 את שניהם את איש ישראל ואת האשה
 אל קבתה ותעצר הפגפה מעל בני ישראל:
 ועאר. בתר גברא בר ישראל לקופתא.
 ובזעית תרויהון. ית גוברא בר ישראל.
 וית אתתא במעהא. ואתפרי מותנא.
 מעל בני ישראל: פדכל וראה אי
 אקבה. וטענהמא גמיעא. אדנל וזאמראה
 פי בטנהא ^{טז}. ואנתכס אובא. ען בני
 אסראיל: ויהיו הפתים בפגפה ארבעה
 ועשרים אלק: והיו דמותו במותנא.
 עשרין וארבעא אלפין: וכאן ערד מן
 מאת בדאך אובא. ארבעה ועשרין
 אפא: פ פ פ

ק"ד פיס' ט"ז מנח. ומפטרין והיה שארית יעקב במיכה ט"ז ד'
 גנ"ו למנחת שבת וב' וה'

וידבר יהוה אלי משה לאמר: ומליל יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: פינחס בן אלעזר בן אהרן
 הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל
 בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי
 את בני ישראל בקנאתי: פינחס בר
 אלעזר בר אהרן כהנא. אתיב ית חמתי
 מעל בני ישראל. בדקני ית קנאתי
 ביניהון. ולא שיעיתי ית בני ישראל
 בקנאתי: אן פינחס אבן אלעזר אבן הרון

חלק הדקדוק. (טז) ויבא אחר איש ישראל. תיבת ניכא בתלשא ימניה בכל התיגאן היפך הדפוסים וכ"הב דיושלמים
 וכ"ב רמ"ל ו"ל:

אמאם. רד חמייתי ען בני אסראיל.
 בטא גאר די פי מא בינהם. חתא לם
 אפניהם בעקאבי: ^ז לכן אמר הנני נתון
 לו את פרייתי שלום: בכין אימר. האנא
 גור ליה. ית קומי שלום: לדאך קל
 לה: ^ח האנא מעטיה עהדי סלאמא:
 והיתה לו וזרעו אחריו ברית כהנת
 עולם תחת אשר קנא לאלהיו וכפר
 על בני ישראל: ויהי ליה ולבנוהי
 בתרוהי. קים כהונת עלם. חקף. דקני
 קדם אלהיה. וכפר על בני ישראל:
 ותכון לה ולנסלה בעדה. עהר אמאמה
 אדהר. בדל מא גאר לרבה. וכפר ען
 בני אסראיל: ושם איש ישראל הפגפה
 אשר הפה את המדינות זמרי בן סדוא
 נשיא בית אב לשמעוני: ושום גוברא
 בר ישראל קטילא. דאתקטיל עם
 מדינתא. זמרי בר סדוא. רב בית בא
 לבית שמעון: וכאן אסם אדנל אסראילי
 אמקתול. אדי קתל מע אמדיאנייה. זמרי
 אבן סדוא. שריף בית אביה ^ט אשמעוני:
 ושם האשה הפגפה המדינית כזבי בת
 צור ראש אמות בית אב במדן הוא:
 ושום אתתא דאתקטילת. מדינתא כזבי
 בת צור. ריש אומי. בית אפא. במדן
 הוא: ואסם אמראה אמקתולה.
 אמדיאנייה כזבי אבנה צור. והו רייס
 אהל בית אמתה במדן: ^פ

וידבר יהוה אלי משה לאמר: ומליל יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: צור את המדינים והפיתם
 אותם: אעיק למדינאי. ותקטיל יתהון:
 האצר אמדיאניין. חתא תקתלהם: פי
 צורים הם לכם בנכליהם אשר נכלו
 לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת
 נשיא מדן אחתם המכה ביום המגפה
 על דבר פעור: ארי מעיקון אנון לכו.
 בנכליהון. דנכידו לכו על עיסק פעור.
 ועל עיסק כזבי בת רבא דמדן אחתהון.

דאתקטילת
 חלק הדקדוק. (טז) ויבא אחר איש ישראל. תיבת ניכא בתלשא ימניה בכל התיגאן היפך הדפוסים וכ"הב דיושלמים
 וכ"ב רמ"ל ו"ל:

דאתקטילת ביזמא דמותנא על עיסק
 פעור: לאנהם אעדא לכסי. באנתיאם.
 אדי אנתאוכם בסנב פעור. ובסנב כזבי
 אבנה שריף מדין אכתהם. אמקתולה
 פי יום אובא בסנב פעור: ויהי אחרי
 המנפה *

פ
 ויאמר יהוה אל־משה ואל אלעזר בן
 אהרן הפהן לאמר: והוה פתר מותנא.
 ואמר יי למשה. ולאלעזר. בראהרן פהנא
 למימר: ולמא כאן בעד אובא. קא אלה
 למוסי. ולאלעזר. אבן הרון לאמאם קאידא:
 שאו את־ראשו פרי־עדת בני־ישראל
 מבן עשרים שנה ומעלה לבית אבתם
 פדיצא צבא בישראל: קבילו ית
 חושפן פד פנשתא דבני ישראל. מפר
 עשרין שנין. ולעילא לבית אבהתהון. פד
 נסיק היקא בישראל: ארפעא גמלה
 גמאעה בני אסראיל. מן אבן עשרין סנה.
 פצאעדא לביות אבאיהם. כל מן יכרג
 פי גיושהם: וידבר משה ואלעזר הפהן
 אתם בערכת מואב על־ירדן ירהו לאמר:
 ומליך משה. ואלעזר פהנא. אמרו לממני
 יתהון במישריא דמואב. על ירדנא דיריהו
 למימר: פאמר מוסי. ואלעזר אמאם.
 באחצאיהם פי ביראת מואב. עלי ארדן
 יריחא: מבן עשרים שנה ומעלה באשר
 צנה יהוה את־משה ובני ישראל היצאים
 מארץ מצרים: מפר עשרין שנין ולעילא.
 פמא דפקיד יי ית משה ובני ישראל.
 דנפקו מארעא דמצרים: מן אבן עשרין
 סנה פצאעדא. כמא אמר אלה מוסי ובני
 אסראיל. אבארגין מן בלד מצר: ראובן
 בכור ישראל בני ראובן חנוך משפחת
 החנכי לפלוא משפחת הפלאי: ראובן
 בוכרא דישראל. בני ראובן. חנוך זרעית
 חנוך. לפלוא. זרעית פלוא: וכאן בני
 ראובן בכר אסראיל. עשירה אחנוכיין.
 ועשירה אפלואיין: לחצרון משפחת
 החצרוני לכרמי משפחת הכרמי: לחצרון.
 זרעית חצרון. לכרמי. זרעית כרמי:

(* פסקא באמצע פסק)

ועשירה אחצרוניין. ועשירה אכרמיין:
 אלה משפחת הראובני ויהיו פקדיהם
 שלשה וארבעים אלף ושבע מאות
 ושלשים: אלף זרעית ראובן. והו
 מניניהון. ארבעין ותלתא אלפין. ושבע
 מאה ותלתין: פכאן עדר עשאר ראובן.
 תלאתה וארבעין צפא. וסבע מאיה
 ותלאתין: ובני פלוא אליאב: ובני פלוא
 אליאב: ובני פלוא איאב: ובני אליאב
 נמואל ורתן ואבירם דואדתן ואבירם
 קרואי העדה אשר הוצו על־משה ועל
 אהרן בעדת־קרח בהצתם עליהוה:
 ובני אליאב. נמואל ורתן ואבירם. הוא דתן
 ואבירם מערעי פנשתא. דאתפנישו. על
 משה ועל אהרן בכנשתא דקרח.
 באתפנושיהון על יי: ובני איאב. נמוא
 ורתן ואבירם. הו דתן ואבירם דעאה
 אנמאעה. אדי תלפפו. עלי מוסי והרון
 פי גמאעה קרח. וכאנדאך בין ידי אלה:
 ותפתח הארץ את־פיה ותבלע אתם ואת־
 קרח במות העדה באכל האש את
 חמשים ומאתים איש ויהיו לגם: ופתחת
 ארעא ית פומיה. ובלעת יתהון. וית קרח
 במותא דכנשתא. פד אכלת אישתא. ית
 מאתן וחמשין גוברא. והו לאת: פפתחת
 ארץ פאהא. פאבתלעתהם מע קרח
 מע מות תלך אנמאעה. ואבל אנאר
 אמאיתין ואכמסין ארגל. וצארו עלמא:
 ובני־קרח לא־מתו: ובני קרח לא מתו:
 ובני קרח כסף בהם * וגם ימותו:
 ס בני שמעון למשפחתם דנמואל
 משפחת הנמואלי לימין משפחת הימיני
 לוכין משפחת הוכיני: בני שמעון
 דזרעיתיהון. לנמואל. זרעית נמואל. לימין.
 זרעית ימין. לוכין. זרעית יכין: בני שמעון
 לעשירהם. עשירה אנמואיין. ועשירה
 אימיניין. ועשירה איכיניין: לזרח משפחת
 הזרחי לשאול משפחת השאולי: לזרח.
 זרעית זרח. לשאול. זרעית שאול:
 ועשירה אזרחיין. ועשירה אשאוליין:

(* קריאי קרי

אלה משפחת השמעני שנים ועשרים
 ארף ומאתים: אלן זרעית שמעון עשרין
 ותרין אלפין ומאתן: פכאן ערד עשיר
 שמעון הרה. אתנין ועשרין אפאומאיתין:
 ס בני גד למשפחתם לצפון
 משפחת הצפוני לחגי משפחת החגי
 לשוני משפחת השוני: בני גד לזרעית הון.
 לצפון. זרעית צפון. לחגי. זרעית חגי.
 לשוני. זרעית שוני: בני גד לעשירהם.
 עשירה אצפונין. ועשירה אחגיין.
 ועשירה אשונין: לאוני משפחת האוני
 לערי משפחת הערי: לאוני. זרעית אוני.
 לערי. זרעית ערי: ועשירה אאוניין.
 ועשירה אעיריין: לארוד משפחת הארודי
 לאראלי משפחת האראלי: לארוד. זרעית
 ארוד. לאראלי. זרעית אראלי: ועשירה
 אארודיין. ועשירה אאראיין: אלה משפחת
 בני גד לפקדיהם ארבעים אלף וחמש
 מאות: אלן. זרעית בני גד למניניהון.
 ארבעין אלפין וחמיש מאה: וכאן ערד
 עשיר גד הרה. ארבעין אפא וכמס
 מאה: ס בני יהודה ער ואונן
 וימת ער ואונן בארץ כנען: בני יהודה
 ער ואונן. ומית ער. ואונן בארעא דכנען:
 בני יהודה אולא (י) ער ואונן. ומאתא פי
 בלד כנעאן: ויהיו בני יהודה למשפחתם
 לשלה משפחת השלני לפרץ משפחת
 הפרצי לזרח משפחת הזרחי: והיו בני
 יהודה לזרעית הון. לשלה. זרעית שלה.
 לפרץ. זרעית פרץ. לזרח. זרעית זרח:
 פצאר בני יהודה (י) לעשירהם. עשירה
 אשילנין. ועשירה אפרציין. ועשירה
 אזרחיין: ויהיו בני פרץ לחצרן משפחת
 החצרני לחמול משפחת החמולי: והיו
 בני פרץ. להצרון. זרעית חצרון. לחמול.
 זרעית חמול: ובני פרץ. עשירה אחצרונין.
 ועשירה אחמוליין: אלה משפחת יהודה
 לפקדיהם ששה ושבעים אלף וחמש
 מאות: אלן. זרעית יהודה למניניהון.
 שבעין ושתא אלפין וחמיש מאה: פכאן

ערד עשיר יהודה הרה. סתה וסבעין
 אפא וכמס מאה: ס בני יששכר
 למשפחתם תולע משפחת התולעי לפנה
 משפחת הפוני: בני יששכר לזרעית הון.
 תולע. זרעית תולע. לפנה. זרעית פנה:
 בני יששכר לעשירהם. עשירה
 אתולעיין. ועשירה אפוניין: לישוב
 משפחת הישבי לשמרן משפחת
 השמרני: לישוב. זרעית ישוב. לשמרן.
 זרעית שמרון: ועשירה אישוביין.
 ועשירה אשמרוניין: אלה משפחת
 יששכר לפקדיהם ארבעה ושישים אלף
 ושלש מאות: אלן. זרעית יששכר
 למניניהון. שתין וארבעא אלפין ותלת
 מאה: וכאן ערד עשיר יששכר הרה.
 ארבעה וסתין אפא ותלתא מאה:
 ס בני זבולן למשפחתם לסרד
 משפחת הפרדי לאלון משפחת האלני
 ליהאל משפחת היחלאלי: בני זבולן
 לזרעית הון. לסרד. זרעית סרד. לאלון.
 זרעית אלון. ליהאל. זרעית יהאל:
 בני זבולן לעשירהם. עשירה אסרדיין.
 ועשירה אאלוניין. ועשירה איחלאליין:
 אלה משפחת הזבולני לפקדיהם ששים
 ארף וחמש מאות: אלן. זרעית זבולן
 למניניהון. שתין אלפין וחמיש מאה:
 פכאן ערד עשיר זבולן הרה. סתין אפא
 וכמס מאה: בני יוסף למשפחתם מנשה
 ואפרים: בני יוסף לזרעית הון. מנשה
 ואפרים: בני יוסף לעשירהם. מנשה
 ואפרים: בני מנשה למכיר משפחת
 המכירי ומכיר הזלד את גלעד לגלעד
 משפחת הגלעדי: בני מנשה. למכיר
 זרעית מכיר. ומכיר אזלד ית גלעד.
 לגלעד. זרעית גלעד: בני מנשה. עשירה
 אמכיריין. ועשירה אנגלעדיין. מנגלעד אבן
 מכיר (י): אלה בני גלעד איעזר משפחת
 האיעזרי לחלק משפחת החלקי: אלן
 בני גלעד. איעזר. זרעית איעזר. לחלק.
 זרעית חלק: הולא בני גלעד. עשירה

לאֲשֵׁבֶל מִשְׁפַּחַת הָאֲשֵׁבֶלִי לְאַחֲרָם
 מִשְׁפַּחַת הָאֲחִירָמִי: בְּנֵי בְנֵימִן לְזֹרְעֵי תְּהוֹן.
 לְבִלְעֵ זֹרְעֵי בִלְעֵ לְאֲשֵׁבֶל זֹרְעֵי
 אֲשֵׁבֶל לְאַחֲרָם זֹרְעֵי אֲחִירָם: בְּנֵי בְנֵימִן
 לְעֹשְׂאֵי רָחֵם עֹשֵׂי רָחֵם אֲבִלְעִיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם
 אֲשֵׁבֶלִיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲחִירָמִיָּן: לְשׁוֹפְם
 מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹפְמִי לְהוֹפְם מִשְׁפַּחַת
 הַחוֹפְמִי: לְשׁוֹפְם זֹרְעֵי שׁוֹפְם לְהוֹפְם.
 זֹרְעֵי הוֹפְם: וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲשׁוֹפְמִיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם
 אֲהוֹפְמִיָּן: וַיְהִיו בְּנֵי בִלְעֵ אֶרֶץ וְנַעֲמָן
 מִשְׁפַּחַת הָאֶרֶזִי לְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הַנַּעֲמָנִי:
 וְהוּוּ בְנֵי בִלְעֵ אֶרֶץ וְנַעֲמָן זֹרְעֵי אֶרֶץ
 לְנַעֲמָן זֹרְעֵי נַעֲמָן: וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲחִירָמִיָּן
 וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲנַעֲמִיָּן מִן בִּלְעֵ: אֱלֹהֵי בְנֵי
 בְנֵימִן לְמִשְׁפַּחַתָּם וּפְקֻדֵיהֶם הַמִּשְׁהָה
 וְאַרְבַּעִים אֶלֶף וּשְׁשֵׁמֵאוֹת: אֶלֶין בְּנֵי בְנֵימִן
 לְזֹרְעֵי תְּהוֹן וּמְנִינֵיהוֹן אַרְבַּעִין וְהַמִּשְׁהָה
 אֶלְפִין וְשִׁית מֵאָה: פְּכָאן עֶדֶד עֹשְׂאֵי
 בְנֵימִן הִדָּה כַּמֶּסֶה וְאַרְבַּעִין אֶפָּא וְסֵת
 מֵאָה: ם אֱלֹהֵי בְנֵי דָן לְמִשְׁפַּחַתָּם
 לְשׁוֹחֵם מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹחֲמִי אֱלֹהֵי מִשְׁפַּחַת
 דָּן לְמִשְׁפַּחַתָּם: אֶלֶין בְּנֵי דָן לְזֹרְעֵי תְּהוֹן
 לְשׁוֹחֵם זֹרְעֵי שׁוֹחֵם אֶלֶין זֹרְעֵי דָן
 לְזֹרְעֵי תְּהוֹן: וּבְנֵי דָן לְעֹשְׂאֵי רָחֵם עֹשֵׂי רָחֵם
 אֲשׁוֹחֲמִיָּן וּמֵא תַעֲשֵׂר מִנְהָא^א: כָּרִי
 מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹחֲמִי לְפְקֻדֵיהֶם אַרְבַּעַה
 וּשְׁשִׁים אֶלֶף וְאַרְבַּעֵמֵאוֹת: כָּרִי זֹרְעֵי שׁוֹחֵם
 לְמְנִינֵיהוֹן שְׁתֵּין וְאַרְבַּעַה אֶלְפִין וְאַרְבַּע
 מֵאָה: פְּכָאן עֶדְדָהֶם אַרְבַּעַה וְסֵתִין אֶפָּא
 וְאַרְבַּעֵמֵאִיה: ם בְּנֵי אֲשֵׁר לְמִשְׁפַּחַתָּם
 לְיִמְנָה מִשְׁפַּחַת הַיִּמְנָה לְיִשׁוּי מִשְׁפַּחַת
 הַיִּשׁוּי לְבְרִיעָה מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי: בְּנֵי אֲשֵׁר
 לְזֹרְעֵי תְּהוֹן לְיִמְנָה זֹרְעֵי יִמְנָה לְיִשׁוּי
 זֹרְעֵי יִשׁוּי לְבְרִיעָה זֹרְעֵי בְרִיעָה: בְּנֵי
 אֲשֵׁר לְעֹשְׂאֵי רָחֵם עֹשֵׂי רָחֵם אִימְנִיָּן
 וְעֹשֵׂי רָחֵם אִישׁוּיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲבִרְעִיָּן:
 לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֵבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֵבֶרִי
 לְמִלְכֵי אֶרֶץ מִשְׁפַּחַת הַמִּלְכֵי אֶרֶץ: לְבְנֵי
 בְרִיעָה לְחֵבֶר זֹרְעֵי חֵבֶר לְמִלְכֵי אֶרֶץ
 זֹרְעֵי מִלְכֵי אֶרֶץ: וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲחִירָמִיָּן

(* בקצת ספרים לשופם זרעית שופם עשירה)

אֲבִירְעִיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲחִירָמִיָּן: וְאֲשֵׁרֵי אֶרֶץ
 מִשְׁפַּחַת הָאֲשֵׁרֵי אֶרֶץ וְשָׁכֶם מִשְׁפַּחַת
 הַשָּׁכֶמִי: וְאֲשֵׁרֵי אֶרֶץ זֹרְעֵי אֲשֵׁרֵי אֶרֶץ
 וְשָׁכֶם זֹרְעֵי שָׁכֶם: וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲבִירְעִיָּן
 וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲשִׁירְעִיָּן: וְשָׁמִידַע מִשְׁפַּחַת
 הַשָּׁמִידַעִי וְחֵפֶר מִשְׁפַּחַת הַחֵפֶרִי: וְשָׁמִידַע
 זֹרְעֵי שָׁמִידַע וְחֵפֶר זֹרְעֵי חֵפֶר:
 וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲשִׁירְעִיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲחִירָמִיָּן:
 וְצִלְפַּחַד בִּן חֵפֶר לֹאִהְיוּ לוֹ בָּנִים כִּי אִם־
 בָּנוֹת וְשֵׁם בָּנוֹת צִלְפַּחַד מַחֲלָה וְנוֹעָה
 חֲגִלָּה מִלְכָּה וְתִרְצָה: וְצִלְפַּחַד בֶּרֶךְ הַפֶּה
 לֹא הוּוּ לִיהֵ בְנֵין אֱלֹהִין בְּנֵין וְשׁוֹם בְּנֵי
 צִלְפַּחַד מַחֲלָה וְנוֹעָה חֲגִלָּה מִלְכָּה
 וְתִרְצָה: וְצִלְפַּחַד אֶבֶן חֵפֶר לֹא יִכּוֹן לִה
 בְּנֵין אֶלֶּא בְּנֵי אֱלֹהִים מַחֲלָה וְנוֹעָה.
 חֲגִלָּה מִלְכָּה וְתִרְצָה: אֱלֹהֵי מִשְׁפַּחַת
 מְנַשֶּׁה וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְחַמְשִׁים אֶלֶף וְשִׁבְעַת
 מֵאוֹת: אֶלֶין זֹרְעֵי מְנַשֶּׁה וּמְנִינֵיהוֹן
 חֲמִשִּׁין וְתִרְיִן אֶלְפִין וְשִׁבְעַת מֵאָה: פְּכָאן
 עֶדְדַע עֹשְׂאֵי מְנַשֶּׁה הִדָּה אֶתְנִין וְכַמֶּסֶה
 אֶלְפָּא וְסֵבַע מֵאִיה: ם אֱלֹהֵי בְנֵי
 אֶפְרַיִם לְמִשְׁפַּחַתָּם לְשׁוֹתְלָה מִשְׁפַּחַת
 הַשׁוֹתְלָה לְכֹהֵן מִשְׁפַּחַת הַכֹּהֲנִי לְתַחַן
 מִשְׁפַּחַת הַתַּחֲנִי: אֶלֶין בְּנֵי אֶפְרַיִם
 לְזֹרְעֵי תְּהוֹן לְשׁוֹתְלָה זֹרְעֵי שׁוֹתְלָה
 לְכֹהֵן זֹרְעֵי כֹהֵן לְתַחַן זֹרְעֵי תַחַן:
 הוֹרָאִי בְנֵי אֶפְרַיִם לְעֹשְׂאֵי רָחֵם עֹשֵׂי רָחֵם
 אֲשׁוֹתְלָחִיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם אֲבִירְעִיָּן וְעֹשֵׂי רָחֵם
 אֲתַחֲנִיָּן: וְאֶלֶּה בְּנֵי שׁוֹתְלָה לְעֶרְן מִשְׁפַּחַת
 הָעֶרְנִי: וְאֶלֶין בְּנֵי שׁוֹתְלָה לְעֶרְן זֹרְעֵי
 עֶרְן: וְעֹשֵׂי רָחֵם אֶעֶרְנִיָּן מִן עֶרְן אֶבֶן
 שׁוֹתְלָה^ב: אֱלֹהֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי אֶפְרַיִם
 לְפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וְחַמְשִׁין
 מֵאוֹת אֶלֶּה בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפַּחַתָּם: אֶלֶין
 זֹרְעֵי בְנֵי אֶפְרַיִם לְמְנִינֵיהוֹן תְּלָתִין וְתִרְיִן
 אֶלְפִין וְחַמִּישׁ מֵאָה אֶלֶין בְּנֵי יוֹסֵף
 לְזֹרְעֵי תְּהוֹן: פְּכָאן עֶדְדַע עֹשְׂאֵי בְנֵי אֶפְרַיִם
 הִדָּה אֶתְנִין וְתִלְאֵתִין אֶפָּא וְכַמֶּסֶה מֵאִיה
 הוֹרָאִי בְּנֵי יוֹסֵף לְעֹשְׂאֵי רָחֵם: ם בְּנֵי
 בְנֵימִן לְמִשְׁפַּחַתָּם לְבִלְעֵ מִשְׁפַּחַת הַבִּלְעִי

ב (בטר תורה)

ועשירה אמלכיאין מן כריעה יי: ושם
 בת אשר שרה: ושום פת אשר שרה:
 וכאן אסם אבנה אשר סרה: אלה
 משפחת בני אשר לפקדיהם שלשה
 וחמשים ארף וארבע מאות: אלן זרעית
 בני אשר למנייהון המשין ותלת אלפין
 וארבע מאה: פכאן ערד עשאר אשר
 הדה תלאתה וכמסין לפא וארבע מאיה:
 ס בני נפתלי למשפחתם ליהצאל
 משפחת הוצאל לזרעית הגוני:
 בני נפתלי לזרעית הון ליהצאל זרעית
 יהצאל לזוני זרעית גוני בני נפתלי
 לעשירהם עשירה ליהצאל וועשירה
 לזוניין ליער משפחת הוצרי לשלם
 משפחת השלמי ליער זרעית יצר
 לשלם זרעית שלם: ועשירה ליעריין
 ועשירה לשלמיין: אלה משפחת נפתלי
 למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים
 ארף וארבע מאות: אלן זרעית נפתלי
 לזרעית הון ומנייהון ארבעין וחמשה
 אלפין וארבע מאה: פכאן ערד עשאר
 נפתלי הדה כמסה וארבעין לפא וארבע
 מאיה: אלה פקודי בני ישראל שש מאות
 ארף וארף שבע מאות ושלושים: אלן
 מניני בני ישראל שית מאה וחד אלפין
 שבע מאה ותלתין: פדאך ערד בני
 אסראיל סת מאיה אף ולפא ואחדא
 וסבע מאיה ותלתין: פ
 וידבר יהוה אלי משה לאמר: ומליך יי
 עם משה למימר: הם כלם אלה מוסי
 תכלימא: לאלה תחלק הארץ בנחלה
 במספר שמות: לאלן תתפליג ארעא
 פאחסנא במנין שמות: ולהולא יגב אן
 יקסם אבד נחלה באחצא אסמאיהם:
 לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו
 איש לפי פקדיו יתן נחלתו: לסניאי
 תסגון אחסנתהון ולזעירי תוערון
 אחסנתהון גבר לפום מניניהו תתיהוב
 אחסנתיה: פלאכתיר תכתיר נחלתה
 ולאקליל תקללהא כל סבט עלי קדר

חלק הרקדוקי א) החלק הארץ בנחלה במספר שמות. הויכח הארץ טפחא ותיכח בנחלה באתנח במספר טפחא :

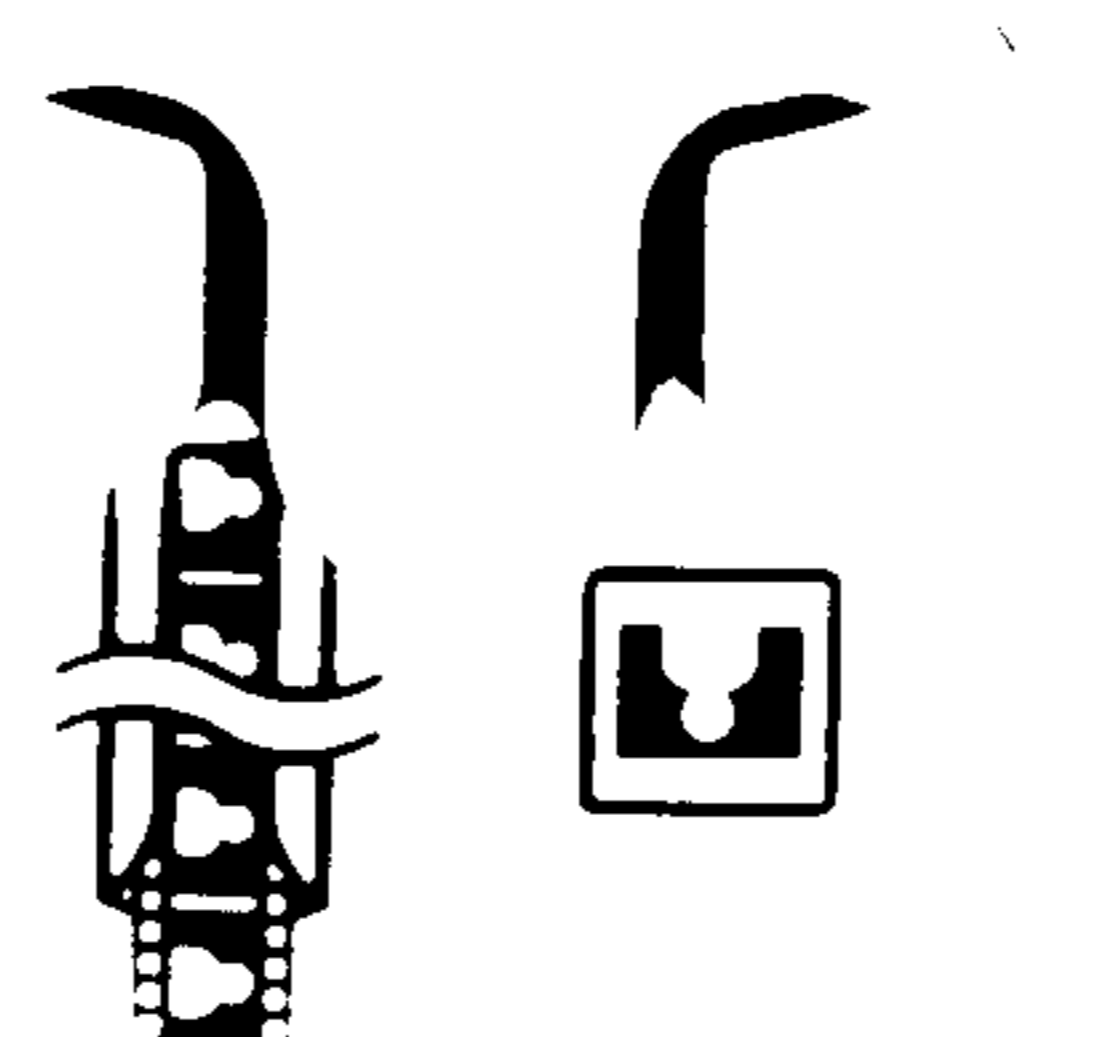
ערדה יי: יעטא נחלתה: אד-בגורל
 יחלק את הארץ לשמות מפות אבתם
 נחלו: פום בערפא תתפליג ארעא
 לשמות שבטי אבתהון יחסנון: לכן
 באסמא יקסם אבד באסמא אסמאט
 אבאיהם: עליפי הגורל תחלק נחלתו
 בין רב למעט: על פום ערפא תתפליג
 אחסנתהון בין סניאי לזעירי: ועלי קדר
 אסמא תקסם נחלתהם בין כתיר וקליל:
 ס ואלה פקודי הלוי למשפחתם
 לגרשון משפחת הגרשני לקחת משפחת
 הקהתי למררי משפחת המררי: ואלן
 מניני לויא יי לוי לזרעית הון לגרשון
 זרעית גרשון לקחת זרעית קהתי למררי
 זרעית מררי: והדה אעדאד יי סבט לוי
 לעשירהם עשירה לזרעית
 ועשירה לקהתיין ועשירה למרריין:
 אלה משפחת לוי משפחת הלכני
 משפחת החברני משפחת המחלי
 משפחת המושי משפחת הפרחי וקהת
 הולד את עמרם: אלן זרעית לוי זרעית
 לבני זרעית חברון זרעית מחלי זרעית
 מושי זרעית קנה וקהת אוליד ית
 עמרם: וסאר עשירהם עשירה
 לזרעית ועשירה לחברוניין ועשירה
 למחליין ועשירה למושיין ועשירה
 לקהתיין ואולד קהת עמרם: ושם אשת
 עמרם יוכבד בת לוי אשר ילדה אתה
 ללוי במצרים ותלד לעמרם את אהרן
 ואת משה ואת מרים אחתם: ושום
 אתת עמרם יוכבד בת לוי די לידת
 יתה ללוי במצרים וילידת לעמרם
 ית אהרן וית משה וית מרים אחתהון:
 וכאן אסם זונה עמרם יוכבד אבנה
 לוי לדי ולדתהא ללוי במצר פולדת
 לעמרם הרון ומוסי ומרים אבתהם:
 וילד לאהרן את נדב ואת אביהוא את
 אלעזר ואת איתמר: ואת ליד לאהרן
 ית נדב וית אביהוא ית אלעזר וית
 איתמר: פולד להרון נדב ואביהוא

אלעזר

אָעזר וְאִיתֵמַר: וַיִּמַּת נָדָב וְאָבִיהוּא
 בְּהַקְרִיבֵם אֲשֶׁר־זָרָה לְפָנַי יְהוָה: וּמִיַּת
 נָדָב וְאָבִיהוּא. בְּקְרוּבֵיהוֹן אִישְׁתָּא
 נֹכְרִיתָא קָדָם יי: פִּמְאֵת נָדָב וְאָבִיהוּא.
 חִין קָרְבָּא נֹאֲרָא גְרִיבָא בִין יְדֵי אֱלֹהִים:
 וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף כְּדִי
 זָכַר מִבְּנֵי־חֹרֶשׁ וּמַעֲלָה כִּי לֹא הִתְפַּקְרוּ
 בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נָתַן לָהֶם נַחֲלָה
 בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְהוּוּ מְנִינֵיהוֹן. עֶשְׂרִין
 וַתִּלְתָּא אֶלְפִין. כָּל דְּכֹרָא מִכָּר יִרְחָא
 וְלַעֲיָא. אֲרִי לֹא אֶתְמַנְיָאוּ. בְּנֹו בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל. אֲרִי. לֹא אֶתְיַיְבִית לְהוֹן אַחְסָנָא.
 בְּנֹו בְנֵי יִשְׂרָאֵל: פִּכְאָן עֲרֻדְהֶם. תְּלֹאתָה
 וְעֶשְׂרִין אַפָּא. כָּל דְּכַר מִן אַבְנֵי שְׁהַר
 פְּצֹאעֻדָּא. אֵד לִם יַעֲדוּ. פִּי גַמְלָה בְנֵי
 אִסְרָאֵל. אֵד לִם יַעֲטוּ נַחֲלָה פִּי
 וּסְטָהֶם: אֱלֹהִים פְּקֻדֵי מִשֶּׁה וְאַלְעֹזֵר הַכְּהֵן
 אִישֵׁר פְּקֻדוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת
 מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יִרְחֹו: אֶלְיִן מְנִינֵי מִשֶּׁה.
 וְאַלְעֹזֵר כְּהֵנָּא. דְּמִנּוּ. יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּמִישְׁרֵיָא דְּמוֹאָב. עַל יַרְדֵּנָא דִּירְיַחוֹ.
 הוּלָאֵי מַעֲדוּדֵי מוֹסִי. וְאַעֲזֹר אַמְמָאִם.
 אֲדִי עֻדָּא בְנֵי אִסְרָאֵל פִּי בִידָאֵת מוֹאָב.
 עֲדִי אַרְדֵּן יִרְחָא: וּבְאַלְהָ לֹא־יְהִי אִישׁ
 מִפְּקֻדֵי מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן הַכְּהֵן אִישֵׁר פְּקֻדוֹ
 אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבַּר סִינִי: וּבְאַלְיִן
 לֹא הוּוּ גִבֹר (כִּי) גִבֹרָא. מִמְנֵינֵי מִשֶּׁה.
 וְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא. דְּמִנּוּ. יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּמַדְבַּר דְּסִינִי: וּפִי הוּלָאֵי לִם יִכּוֹן רַגְלֵי.
 מִן מַעֲדוּדֵי מוֹסִי. וְהִרֹון אַמְמָאִם. אֲדִי
 עֻדָּא בְנֵי אִסְרָאֵל פִּי בְרִיָּה סִינִי: פִּי
 אָמַר יְהוָה לְדָם מוֹת יִמְתּוּ בְּמַדְבַּר וְלֹא־
 נֹוֹתֵר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם־כָּלֵב בְּנֵי־יִפְנָה
 וַיְהוֹשֻׁעַ בְּיָנוּן: אֲרִי אָמַר יי לְהוֹן. מִמַּת
 יִמּוּתוֹן בְּמַדְבַּרָא. וְלֹא אִשְׁתָּאֵר מִנְהוֹן
 אִנְשׁ. אֶלְהוֹן כָּלֵב כִּי יִפּוּנָה. וַיְהוֹשֻׁעַ כִּי
 נֹוֹן: לֹאֵן אֱלֹהֵי־חַכְמָם עֲלֵיהֶם. אֵן־יִתְמַאֲוֹתוֹן
 פִּי אִבְרִיָּיָה. וְלִם יִבְקֵ מִנְהֶם רַגְלֵ.
 אֵלָא כָלֵב אַבְנֵי יִפְנָה. וַיְהוֹשֻׁעַ אַבְנֵי נֹוֹן:
 וַתִּקְרַבְנָה בְּנוֹת צְלָפְחָד

בְּנֵי־חֹפְרֵי בְּנֵי־גֹלְעָד בְּנֵי־מְכִיר בְּנֵי־מְנַשֶּׁה
 לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בְּנֵי־יוֹסֵף וְאַלְהָ שְׁמוֹת
 בְּנֵיתוֹי מַחֲלָה נְעֻה וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצָה:
 וְקָרִיבָא בְּנוֹת צְלָפְחָד. כִּי חֹפְרֵי בְּנֵי גֹלְעָד
 כִּי מְכִיר כִּי מְנַשֶּׁה. לְזֹרְעֵית מְנַשֶּׁה כִּי
 יוֹסֵף. וְאַלְיִן שְׁמֵהֶת בְּנֵיתוֹהִי. מַחֲלָה נְעֻה.
 וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצָה: פִּתְקֻדְמֵן בְּנוֹת
 צְלָפְחָד. אַבְנֵי חֹפְרֵי גֹלְעָד וְכִי מְכִיר וְכִי מְנַשֶּׁה.
 מִן עֶשְׂאִיר מְנַשֶּׁה וְכִי יוֹסֵף. אֶתִּי אַסְמַאֲיָהוֹן.
 מַחֲלָה נְעֻה. וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצָה:
 וַתַּעֲמֻדְנָה לְפָנַי מִשֶּׁה וְלְפָנַי אֲלַעֲזֹר הַכְּהֵן
 וְלְפָנַי הַנְּשִׂאִים וְכִלְיָה־עֲדָה פִּתַח אֶהְרֹן
 מוֹעֵד לֵאמֹר: וְקָמָא קָדָם מִשֶּׁה. וְקָדָם
 אֲלַעֲזֹר כְּהֵנָּא. וְקָדָם רַב־רַבִּיָּא וְכִי
 כְּנִשְׁתָּא. בְּתַרְעֵ מִשְׁכַּן זְמַנָּא לְמִימְרֵ:
 פּוֹקֵפֵן בִּין יְדֵי מוֹסִי. וְאַעֲזֹר אַמְמָאִם.
 וְאַשְׂרָאֵף וּסְאִיר אַגְמָאעָה. עֲנַד כַּאֵב
 כַּבָּא אַמְחַצֵר קַאִילָאֵת: אַבְיָנוּ מֵת
 בְּמַדְבַּר וְהוּוּ לֹא־יְהִי בְּתוֹךְ הָעֲדָה
 הַנּוֹעֲדִים עֲלֵי־יְהוָה בְּעֲדַת־קָרְחָא כִּי־כַחְטָאוּ
 מֵת וּבְנִים לֹא־יְהִי לּוֹ: אַבְנָא מֵיַת
 בְּמַדְבַּרָא. וְהוּוּ לֹא הוּוּ בְּנֹו כְּנִשְׁתָּא.
 דְּאַזְדַּמְנוּ. עַד יי בְּכְנִשְׁתָּא דְּקָרְחָת. אֲרִי
 בְּחֹוּבֵיָה מֵיַת. וּבְנִין לֹא הוּוּ לִיָּה: אֵן
 אַבְיָנָא מֵאֵת פִּי אִבְרִיָּיָה. וְהוּוּ לִם יִכּוֹן
 פִּי גַמְלָה אַגְמָאעָה. אֲדִי תַגְמְעוּ עֲלִי
 אֱלֹהִים מֵעַ קָרְחָת. לֹאֵנָה מֵאֵת בְּכַטִּיָּתָה.
 וְלִם יִכְלַף בְּנִין: לְמָה יִנְרַע שְׁמֵי־אֲבִינוּ
 מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵן לּוֹ בֶּן תְּנַהֲלָנוּ
 אַחְזָה בְּתוֹךְ אַחֵי אֲבִינוּ: לְמָה יִתְמַנַּע
 שְׁמָא דְּאַבְנָא מִנּוּ זֹרְעֵיתוֹהִי. אֲרִי לִיַת
 לִיָּה כִּי. הֵב לָנָא אַחְסָנָא. בְּנֹו אַחֵי אַבְנָא:
 פִּלְסֵם יִנְקֵן אַסְם אַבְיָנָא מִן בִּין עֶשְׂרִיתָה.
 אֵד לִים לָה אַבְנֵי בַל אַעֲטָנָא נַחֲלָה.
 פִּי מֵא בִין אַעֲמַמְנָא: וַיִּקְרַב מִשֶּׁה אֶת־
 מִשְׁפָּטָן לְפָנַי יְהוָה: וְקָרִיב מִשֶּׁה. יֵת
 דִּינְהוֹן לְקָדָם יי: פִּרְפַּע מוֹסִי חֲכַמְהוֹן
 אִי אֱלֹהִים:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשֶּׁה לֵּאמֹר: וְאָמַר יי
 לְמִשֶּׁה לְמִימְרֵ: תִם קָא אֱלֹהִים לְמוֹסִי

חלק הרקוקי (ב) בהקריבם אש זרה. בית ראשונה בנעיא בכל התיגיא: (* נ"ן רבתי קאילא

קָרָא לָאֵלֶּיךָ בֵּן בְּנוֹת צִלְפָּחָד וְדַבַּרְתָּ נִתָּן
 לָהֶם אֶת־נַחֲלַת בְּתוּךְ אֲחֵי אֲבוֹתָם
 וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת אֲבוֹתָן לָהֶן יְאוּת.
 בָּנֹת צִלְפָּחָד מִמִּלֶּדֶן (כ"ג) מִמִּלֶּדֶן. מִתֵּן
 תִּתֵּן לָהֶן אֲחֻזַּת אֲחֻזַּת בְּנֵי אֲחֵי
 אֲבוֹתָן. וְהַעֲבַר יֵת אֲחֻזַּת אֲבוֹתָן לָהֶן:
 נֵעֲמָא קָאֵלֶן בְּנֹת צִלְפָּחָד. אֵעֲטִהֶן הוּוּ
 נַחֲלָה. פִּי מָא בֵּין אֵעֲמָמֶהֶן. וְאִנְקֵל
 נַחֲלָה אֲבוֹתָן לָהֶן: וְאֵלֶּיךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר
 לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבֵן אֵין לוֹ וְהַעֲבַרְתֶּם
 אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ: וְעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 תְּמַלִּיל לְמִימְרֵי גִבּוֹר אֲרֵי יָמוּת. וְגַר לִית
 לִיה. וְהַעֲבִירוּן יֵת אֲחֻזַּתִּיהָ לְבָרְתִּיהָ:
 וּמִרְבֵּי בְנֵי אִסְרָאֵל וְקָל לָהֶם. אִי רַגֵּל
 מֵאֵת. וְלִים לֵה אֲבִין. פִּאֲנִקְרוּ נַחֲלָתָה
 לְאֲבֹנָתָה: וְאִם אֵין לוֹ בֵּת וְנָתַתְּ אֶת־
 נַחֲלָתוֹ לְאֲחָיו: וְאִם לִית לִיה בְּרָתָא.
 וְתִתְּנוּן יֵת אֲחֻזַּתִּיהָ לְאֲחֻזָּהּ: וְאִן לִם
 תְּכֹון לֵה אֲבִנָה. פִּאֲעֲטוּן נַחֲלָתָה לְאֲבוֹתָה:
 וְאִם אֵין לוֹ אֲחִים וְנָתַתְּ אֶת־נַחֲלָתוֹ
 לְאֵחֵי אֲבִיו: וְאִם לִית לִיה אֲחִין. וְתִתְּנוּן
 יֵת אֲחֻזַּתִּיהָ לְאֲחֵי אֲבוֹתָי: וְאִן לִם יְכוֹן
 לֵה אֲבוֹה. פִּאֲעֲטוּהָ לְאֵעֲמָמָה: וְאִם
 אֵין אֲחִים לְאֲבִיו וְנָתַתְּ אֶת־נַחֲלָתוֹ
 לְשִׂאֲרוֹ הַקָּרִיב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וּגְרֵשׁ
 אֶת־הָיָתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקֵּת מִשְׁפַּט
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאִם לִית
 אֲחִין לְאֲבוֹה. וְתִתְּנוּן יֵת אֲחֻזַּתִּיהָ.
 לְקָרִיבִיהָ. דְּקָרִיב לִיה מִזְרַעִיתִיהָ וְיִירַת
 יֵתָה. וְתִהִי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְגִזְרַת דִּין.
 כַּמָּא דְּפִקֵּד יי יֵת מֹשֶׁה: וְאִן לִם יְכוֹן
 לֵה אֵעֲמָם. פִּאֲעֲטוּהָ לְנִסְיַבָּה אֲקָרִיב
 אִיה. מִן עֲשִׂירְתָהּ וּיְחֻזָּהָ. וְיְכוֹן דֹּאךְ
 לְבְנֵי אִסְרָאֵל רַסִּם אֲחֵכֶם. כַּמָּא אִמְר
 אֵלֵה מוֹסִי:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲלֵה אֶל־הַר
 הָעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר יי לְמֹשֶׁה.
 סָק. לְטוֹרָא דְּעֲבָרָא דְּרִין. וְהוֹי יֵת אֶרְעָא.
 דִּי־נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְלֵמָּא קָא אֵלֵה

לְמוֹסִי. אֵעֲדָר אִי גִבּוֹר אֲעֲבָרִין הוּוָא.
 וְאֵנְעָר אֲבִלְד. (כ"ב) אִדִּי אֲנָא מְעַטִּיהָ לְבְנֵי
 אִסְרָאֵל: וְרָאִיתָה אֶת־הָ וְנִאֲסַפְתָּ אֶל־
 עַמִּיךָ גַם־אֶתָּה כַּאֲשֶׁר נִאֲסַף אֶתְּרֵן אֲחִיךָ:
 וְתִחְזִי יֵתָה. וְתִתְּכַנִּישׁ לְעַמְּךָ אִף אֶתָּה.
 כַּמָּא דְּאֲתְּכַנִּישׁ אֶתְּרֵן אֲחִיךָ: פִּאֲדָא
 אֲבַצְרַתָּאָה. אֲנַעֲם אִי קוֹמֵךְ אֲנָת אֵי־צֵא.
 כַּמָּא אֲנַעֲם הָרוּן אֲכִיךָ: כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם
 פִּי כַּמְדַּבְּרֵי־צִין בְּמִרְיַבַּת הָעֵדָה לְהַקְדִּישְׁנִי
 בְּפִים לְעֵינֵיהֶם הֵם מִי־מְרִיבַת־קֹדֶשׁ
 מְדַבְּרֵי־צִין: כַּמָּא דְּסִרְיַבְתוּן עַל מִימְרֵי
 בְּמִדְּבָרָא דְּצִין. בְּמַצוֹת כְּנִשְׁתָּא. לְקֹדֶשׁוֹתֵי
 בְּמִיָּא לְעֵינֵיהוֹן. אֵינוּן. מִי מַצוֹת רַקִּם
 מְדַבְּרָא דְּצִין: כַּמָּא כַּאֲפַתְמָא אִמְרֵי
 פִּי בְּרִיִּיה צִין. עֵנַד כְּצוּמָה אֲנַמְאָעָה.
 וְלִם תְּקַדְּסָנִי בְּדֹאךְ אֲמָא בַחֲצֻרְתֶּהֶם.
 וְלִדֹּאךְ סְמִי מָא כְּצוּמָה רַקִּים (כ"ג) פִּי בְּרִיִּיה
 צִין: ס וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה
 לֵאמֹר: וּמַלְּיֵל מֹשֶׁה. קָדִם יי לְמִימְרֵי:
 פִּקָּא מוֹסִי. בֵּין יָדֵי אֵלֵה קֵאִילָא: יִפְקֵד
 יְהוָה אֵלֵהי הָרוּחַת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־
 הָעֵדָה: יִמְנִי יי. אֵלֵה רֹחֵא לְכָל בָּשָׂרָא.
 גִּבּוֹרָא עַל כְּנִשְׁתָּא: אִן שִׁית יֵאֲרֵב. יֵא
 אֵה אֲרוּאחַ כָּל בָּשָׂרִי. פִּאֲסַתְכֶּךָ רַגְלָא
 עֲלֵי אֲנַמְאָעָה (כ"ד): אֲשֶׁר־יֵצֵא לְפָנֵיהֶם
 וְאֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יֵצֵאִם וְאֲשֶׁר
 יָבִיאִם וְלֹא תִהְיֶה עֲדַת יְהוָה כַּעֲזָאן אֲשֶׁר
 אֵין־לָהֶם רַעָה: דִּי־פֹזֵק קְדָמִיהוֹן. וְדִי־יַעֲזוּל
 קְדָמִיהוֹן. וְדִי־פִיקְנוּן וְדִי־עִידְנוּן. וְלֹא תִהִי
 כְּנִשְׁתָּא דִּיִּי. כַּעֲנָא. דְּלִית לָהֶן רַעִי:
 וְיִכְרַגְבִּין אִידִיָּהֶם. וְיִדְכֵל בֵּין אִידִיָּהֶם.
 וְיִכְרַגְהֶם וְיִדְכֵלֶהֶם. וְלֹא יִבְקוּ גַמְאָעָה
 אֵלֵה. כַּנְּגִם לִים לֵהָ רֵאֵעִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן אִישׁ
 אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסָמַכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו:
 וְאָמַר יי לְמֹשֶׁה. דְּבַר (כ"ג) סב) לְךָ יֵת
 יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן. גִּבּוֹר הָרוּחַ גִּבּוֹרָה בִּיהָ.
 וְתִסְמֹךְ־יֵת יָדְךָ עָלָיו: פִּקָּא אֵלֵה לְמוֹסִי.
 כַּד לָךְ יְהוֹשֻׁעַ אֲבִין נוּן. פִּאֲנָה רַגֵּל פִּיה
 פִּצֵּל (כ"ה). וְאִסְנַד יָדְךָ עָלָיו: וְהַעֲמַדְתָּ אֶת־

לפני

לפני אֵלֶּזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כְּלִי־הַעֲדָה
 וְצוֹיִתָּה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: וְתִקִּים יְתִיהֶם קֶדֶם
 אֵלֶּזֶר כֹּהֵנָא. וְקֶדֶם כָּל פְּנִשְׁתָּא. וְתִפְקֹד
 יְתִיה לְעֵינֵיהוֹן: וְאוֹקְפָה בֵּין יְדֵי אֵזֶר
 אַמְמָם. וּסְאִיר אֲנִמְאֵה. וְאִמְרָה
 בַּחֲצֵרְתָּהֶם: וְנִתְתָּה מִהוֹדֶךָ עֲלֵיו לְמַעַן
 יִשְׁמְעוּ כְּלֵי־עֲדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְתִתִּין
 מִזִּוְךָ עֲלוֹהֵי. כְּדִיל דִּיקְבִּלּוֹן מְנִיה. כָּל
 פְּנִשְׁתָּא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאִנְעֵל מִן בְּהֵאֲדָךְ
 עֲלֵיה. לְכִי תִקְבֵּל מִנָּה (כ). גְּמֵאֵה בְּנֵי
 אִסְרָאִיל: וּלְפָנַי אֵלֶּזֶר הַכֹּהֵן יַעֲמֵד וְשֹׁאֵל
 לֹו בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנַי יְהוֹה עֲלֵי־פָּיו
 יֵצְאוּ וְעַל־פִּיו יִבְאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 אֲתוּ וְכָל־הָעֵדָה: וְקֶדֶם אֵלֶּזֶר כֹּהֵנָא
 יִקּוּם. וְיִשְׁאֵל לִיה. כְּדִין אוּרִיא קֶדֶם יי.
 עַל מוֹמְרֵיהֶוּן נִפְקִין וְעַל מוֹמְרֵיהֶוּן יְהוֹן
 עֲאֲלִין. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמּוּה וְכָל
 פְּנִשְׁתָּא: וְלִיכּוֹן וְקוֹפָה בֵּין יְדֵי אֵזֶר
 אַמְמָם. חֲתָא יִסָּא פִי חוּאִינָה. בַּהִיִּיה
 אֲאִמְאֵר בֵּין יְדֵי אֵדָה. וְעֵן אִמְרָה יִכְרְנוּ
 וְדַכְלוּ (כ). הוּוּ וּבְנֵי אִסְרָאִיל מַעַה וּסְאִיר
 אֲנִמְאֵה: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנַי
 אֵלֶּזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כְּלִי־הַעֲדָה: וְעַבֵּד
 מֹשֶׁה. כְּמָא דְּפִקֵּד יי יְתִיה. וְדַבֵּר יֵת
 יְהוֹשֻׁעַ. וְאִקְיִמִּיה קֶדֶם אֵלֶּזֶר כֹּהֵנָא.
 וְקֶדֶם כָּל פְּנִשְׁתָּא: פְּצַנַּע מוֹסִי. כְּמָא
 אִמְרָה אֵדָה. אֵן אֲבֵד יְהוֹשֻׁעַ. וְאוֹקְפָה בֵּין
 יְדֵי אֵזֶר אַמְמָם. וּסְאִיר אֲנִמְאֵה:
 וַיִּסְמַךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיְצוּהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: וַיִּסְמַךְ יֵת יְדוּהֵי. עֲלוּהֵי
 וּפְקִדְיָה. כְּמָא דְּמַלְיִל יי בִּידָא דְּמֹשֶׁה:
 וְאִסְנַד יְדֵיה עֲלֵיה וְאִמְרָה. כְּמָא קֵא
 אֵלָה לָה: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלְיִל יי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: תִּם כֹּלֵם אֵלָה מוֹסִי
 תְּכַרִּימָא: צו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ
 אֲלֵהֶם אֶת־קֶרְבְּנֵי לְחָמִי לְאִשֵּׁי רִיחַ
 נִיחָחֵי. תִּשְׁמְרוּ לְתִקְרִיב לִי כְּמוֹעֲדוֹ: פִּקֵּד
 יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְתִימַר דְּהוֹן יֵת קוֹרְבְּנֵי

כא (כתר תורה)

לְחִים סְדוּר לְקוֹרְבְּנֵי. לְאֶתְקַבְּלָא פְּרַעוּא.
 תִּשְׁרוּן. לְקֶרְבָּא קֶדְמֵי בּוֹמְנִיה: מִר בְּנֵי
 אִסְרָאִיל. וְקֵל לָהֶם. קֶרְבָּאֵי דְּאוּמֵי (כ)
 מְרַצִּי מִקְבּוּלֵי. אֲהַפְצוּה. אֵן תִּקְרְבוּה
 לִי פִי וְקִתָּה: וְאִמְרַתְּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה
 אֲשֶׁר תִּקְרְבוּ לִיהוּה פְּבָשִׁים בְּנֵי־שְׁנָה
 תְּמִימִם שְׁנַיִם לְיוֹם עֲלָה תְּמִיד: וְתִימַר
 דְּהוֹן. דִּין קוֹרְבְּנָא. דְּתִקְרְבוּן קֶדֶם יי.
 אִמְרִין בְּנֵי שְׁנָא שְׁלִמִין. תְּרִין לְיוֹמָא
 עֲלֵתָא תְּדִירָא: וְבִיִּין לָהֶם. (כ) אֵן אִמְרַצִּי. אֲדִי
 תִּקְרְבוּנָה לָלָה. הַמְלִין אֲבִנֵי סְנָה צַחֲאֵהָ.
 פִּי כָּל יוֹם צַעֲדָה דְּאוּמָא: אֶת־הַפֶּבֶשׁ
 אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר וְאֶת הַפֶּבֶשׁ הַשֵּׁנִי
 תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים: יֵת אִמְרָא חַד
 תַּעֲבִיד בְּצַפְרָא. וְיֵת אִמְרָא תְּנִינָא. תַּעֲבִיד
 בֵּין שְׁמֵשִׁיא: אֲחַדְהֵמָא בְּאֲגֵדָה.
 וְאֲכַר בֵּין אֲגֵרּוּבִין: וְעֵשִׂירִית הָאִיפָה
 סִלַּת לְמִנְחָה פְּלוּגָה פְּשִׁמֹן פְּתִית רְבִיעֵת
 הַחֵין: וְחַד מִן עֲשָׂרָא בְּתַלְתַּסָּאִין. סוּלְתָא
 לְמִנְחָתָא. דְּכִירָא. בְּמִשְׁה כְּתִישָׁא רְבִיעוֹת
 הִינָא: וְעֵשֶׂר וִיכָה. סַמֵּד מִן אֲבֵר. מִלְתוֹת.
 כְּרַבַּע קֶסֶט מִן דְּהוֹן מִטְחוּן: עֲלַת תְּמִיד
 הַעֲשִׂיה בְּחַר סִינֵי לְרִיחַ נִיחָח אִשָּׁה
 לִיהוּה: עֲלַת תְּדִירָא. דְּאֶתְעַבִּידַת בְּטוֹרָא
 דְּסִינֵי. לְאֶתְקַבְּלָא פְּרַעוּא. קוֹרְבְּנָא קֶדֶם
 יי: צַעֲדָה דְּאוּמָא. כְּמָא צַנְעַת פִּי
 כְּרִיִּיה סִינֵי (כ). מִקְבּוּלָה מְרַצִּיִּיה לָלָה:
 וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הַחֵין לְפֶבֶשׁ הָאֶחָד בְּקֶדֶשׁ
 הַסֶּךָ נֶסֶךְ שֹׁכֵר לִיהוּה: וְנִסְכֵּיה רְבִיעוֹת
 הִינָא. לְאִמְרָא חַד. בְּקוֹדֶשָׁא. יֵתִנְסֶךְ.
 נֶסֶךְ דְּחַמֵּר עֲתִיק קֶדֶם יי: וּמַעַה מִן
 אֲמוּזָא. רְבַע קֶסֶט לְכָל חִמְל. יִרֵשׁ פִּי
 אֶקְדֵם רֵשָׁא. מִן עֲתִיקָה (כ) לָלָה: וְאֶת
 הַפֶּבֶשׁ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים כְּמִנְחַת
 הַבֹּקֶר וְכִנְסָבוּ תַּעֲשֶׂה אִשָּׁה רִיחַ נִיחָח
 לִיהוּה: וְיֵת אִמְרָא תְּנִינָא. תַּעֲבִיד בֵּין
 שְׁמֵשִׁיא. כְּמִנְחַת צַפְרָא וְכִנְסָפִיה תַּעֲבִיד.
 קוֹרְבָן דְּמִתְקַבֵּל פְּרַעוּא קֶדֶם יי: וְאֵדָא
 צַנְעַת אֲחַמֵּל אֲתָאֵנִי בֵּין אֲגֵרּוּבִין. פְּכַהֲרִיִּיה
 אֲגֵדָה וּמוּזָאֵהָ אִיצָא אֲצַנְעָה (כ).

קרבנא

ורבעות הינא. לאמרא המרא. דא עלת
 ריש ירחא (כל ירח בירח) באתחדותיה.
 פן לכל רישי ירחי שתא: ומזאנהם. יבון
 נצף קסט לכל תור ותלת קסט לאכבש.
 ורבע קסט. לאחמל מן אשראב. הדא
 קרבאן שהר בשהר. לשהור אסנה: ושעיר
 עזים אהר לחטאת ליהוה על-עלת
 התמיד יעשה ונסכו: וצפיר בר עזין חד.
 לחטאת קדם יי. על עלת תדירא.
 יתעבד ונסכיה: ועתוד מן אמאעוד לכוה
 לדה. מע קרבאן אדאים. יקרב דאך
 ומזאנה: ם וכהדש הראשון
 בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה:
 ובירחא קדמאה. בארבעת עשרא. יזמא
 לירחא. פסחא קדם יי: ופי אשר
 אאול. פי איום אראבע עשר מנה. פסחא
 לדה: ובחמשה עשר יום לחדש הזה
 חג שבעת ימים מצות יאכל: ובחמישת
 עשרא יזמא. לירחא הדין חגא. שבעא
 יזמין. פטירא יתאביל: ופי איום אבאמם
 עשר מנה חג. סבעה אייאם יוכל פטירא:
 ביום הראשון מקרא קדש פדמלאכת
 עבדה לא תעשו: ביזמא קדמאה מערע
 קדיש. כל עבדת פולחן לא תעבדון:
 פי איום אאול מנהא אסם מקדם. כל
 זנעה מכסב לא תעמרו: והקרבתם
 אשה עלה ליהוה פרים בני-בקר שנים
 ואיל אחד ושבעה כבשים בני שנה
 המימם יהיו לכם: ותקרבון קורבנא
 עלתא קדם יי. תורי בני תורי. תרין
 ודבר חד. ושבעא אמרין בני שנה. שלמין
 יהון לבון: וקרבו קרבאנא צעידה לדה.
 רתין מן אבקר וכבשא. וסבעה חמלאן
 בני סנה. צחאחא יכונאן לכם: ומנחתם
 סלת בלוגה בשמן שלשה עשרנים לפר
 ושני עשרנים לאיל תעשו: ומנחתהון.
 סולתא הפילא במשה. תלתא עשרונין
 לתורה. ותרין עשרונין. לדכרא תעבדון:
 ומעהם מן אבר. סמד מלתות בדהן.
 תלאתה עשור לכל רת. ועשרין לאכבש:

עשרין

קרבאנא ממבולא מרצייא לדה: פ
 וביום השבת שני-כבשים בני-שנה
 המימם ושני עשרנים סלת מנחה בלוגה
 בשמן ונסכו: וביזמא דשבתא. תרין
 אמרין בני שנה שלמין. ותרין עשרונין.
 סולתא מנחתא. הפילא במשה ונסכיה:
 ופי יום אסבת. חמלין אבני סנה צחאחא.
 ומעהמא מן אבר עשרין. סמד מלתות
 בדהן ומזאנהם: עלת שבת בשבתו
 על-עלת התמיד ונסכיה: עלת שפא
 תתעבד בשפא. על עלת תדירא ונסכיה:
 דאך קרבאן סבת בסבת. מע קרבאן
 אדאים ומזאנה: פ

ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה
 פרים בני-בקר שנים ואיל אחד כבשים
 בני-שנה שבעה המימם: וברישי
 ירחיבון. תקרבון עלתא קדם יי. תורי
 בני תורי תרין ודבר חד. אמרין בני
 שנה. שבעא שלמין: ופי רוס שהורכם.
 קרבו קרבאן צעידה לדה. רתין מן
 אבקר וכבשא. וסבעה חמלאן בני סנה
 צחאחא: ושלשה עשרנים סלת מנחה
 בלוגה בשמן לפר האחד ושני עשרנים
 סלת מנחה בלוגה בשמן לאיל האחד:
 ותלתא עשרונין. סולתא מנחתא הפילא
 במשה. לתורה חד. ותרין עשרונין.
 סולתא מנחתא הפילא במשה. לדכרא
 חד: ותלאתה עשור מן אבר. סמד
 מלתות בדהן לכל רת. ועשרין לאכבש:
 ועשרין עשרון סלת מנחה בלוגה בשמן
 לכבש האחד עלה ריח ניחח אשה
 ליהוה: ועשרונא עשרונא. סולתא מנחתא
 הפילא במשה. לאמרא חד. עלתא
 לאתקבלא ברעוא. קורבנא קדם יי:
 ועשר לכל חמל כדאך. אצעידה
 אממבולה אמרצייה לדה: ונסכיהם חצי
 ההין יהיה לפר ושלישת ההין לאיל
 ורביעת ההין לכבש יין זאת עלת חדש
 בחדשו לחדשי השנה: ונסכיהון. פלוגת
 הינא יהי לתורה ותלתות הינא לדכרא.

וכבשא. וסבעה חמלאן בני סנה :
 ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
 עשרנים לפר האחד שני עשרנים לאיל
 האחד: ומנחתהון סולתא דפילא במשא.
 תלתא עשרונין לתורא חד. תרין
 עשרונין. לדכרא חד: ומעהם מן אבר.
 סמד מלתות בדהן. תלאתה עשור לכל
 רת. ועשרין לאכבש: עשרון עשרון
 לכבש האחד לשבעת הכבשים: עשרונא
 עשרונא. לאמרא חד. בן לשבעא אמרין:
 ועשר לכל חמל מן אסבעה: שעיר עזים
 אחד לכפר עליכם: צפיר בר עזין חד.
 לכפרא עליכון: ועתוד מן אמצו.
 ליסתגפר ענכם: מלכד עלת התמיד
 ומנחתו תעשו תמימם יהוידכם ונספיהם:
 בר מעלת תדירא. ומנחתיה תעבדון.
 שלמין יהון לבון ונספיהון: מא כלא
 קרבאן אדאים. וברה תקרבו דאך.
 וצחאתא תכון לכם ומזאנהא: פ
 ובחדש השביעי באחד לחודש מקראי
 קדש יהיה לכם בלמלאכת עבודה לא
 תעשו יום תרועה יהיה לכם: ובירחא
 שביעאה בחד לירחא. מערע קדיש יהי
 לבון. כל עבירת פולחן לא תעבדון.
 יום יפבא יהי לבון: ופי איום אאול מן
 אשהר אסאבע. אסם מקדם יכון לכם.
 כל צנעה מכסב לא תעמלו. ויום גרבה
 יכון לכם: ועשיתם עלה לריח ניחח
 ליהנה פר בן בקר אחד איל אחד כבשים
 בני שנה שבעה תמימם: ותעבדון
 עלתא. לאתקבלא ברעוא קדם יי. תור
 בר תורי. חד דבר חד. אמרין בני שנה.
 שבעא שלמין: וקרבו צעידה. מקבולה
 מרצייה לדה. רתא ואחדא וכבשא.
 וסבעה חמלאן בני סנה צחאחא:
 ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
 עשרנים לפר שני עשרנים לאיל:
 ומנחתהון סולתא דפילא במשא. תלתא
 עשרונין לתורא. תרין עשרונין לדכרא:
 ומעהם מן אבר. סמד מלתות בדהן.

תלאתה

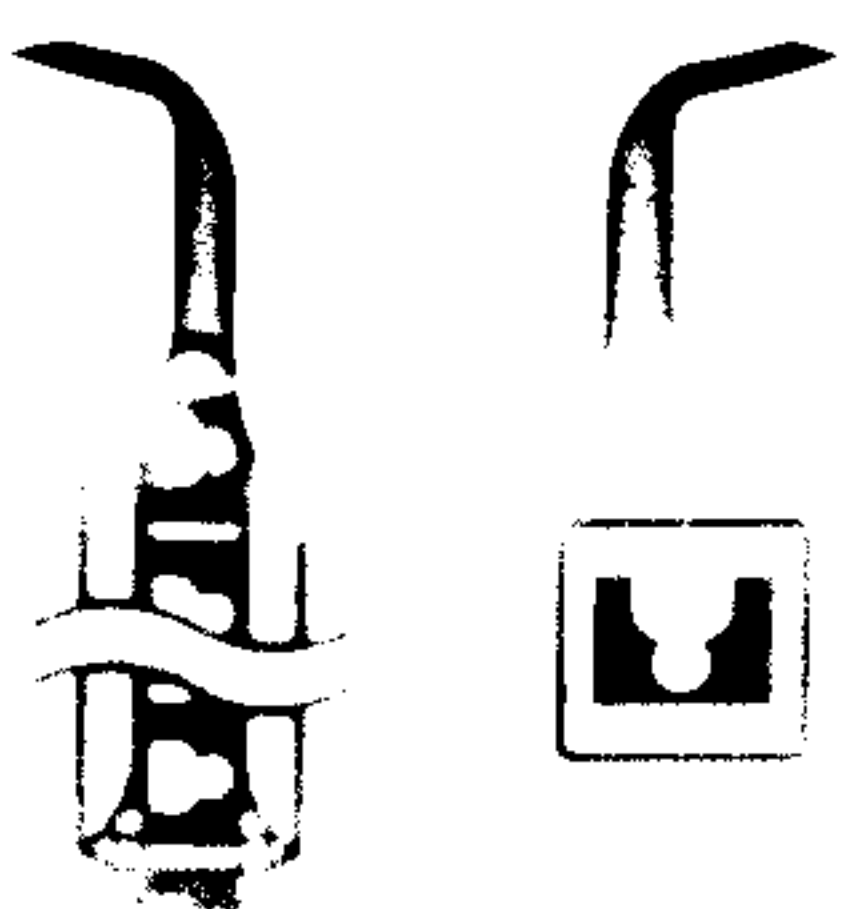
עשרון עשרון תעשה לכבש האחד
 לשבעת הכבשים: עשרונא עשרונא
 תעבד. לאמרא חד. בן לשבעא אמרין:
 ועשר לכל חמל מן אסבעה: ושעיר
 חטאת אחד לכפר עליכם: וצפירא
 דחטאת חד. לכפרא עליכון: ועתוד
 לאדכוה. ליסתגפר ענכם: מלכד עלת
 הפקר אשר לעלת התמיד תעשו אתי
 אלה: בר מעלת צפרא. דהיא עלת תדירא
 תעבדון ית אלין: מא כלא קרבאן אדאה.
 ומרבאן אדאים אתאני (ג). תקרבו הדה:
 כאלה תעשו יום שבעת ימים לחם אשה
 ריח ניחח ליהנה על עולת התמיד יעשה
 ונספו: פאלין. תעבדון ליומא שבעא
 יומין. לחים. קורבן דמתקבל ברעוא קדם
 יי. על עלת תדירא. יתעבד ונספיה:
 ומתלהא קרבו פי כל יום מן אסבעה
 אאייאם. קרבאנא מקבולא מרצייה לדה.
 מע אקרבאן אדאים. יקרבו דאך ומזאנה:
 וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם
 בלמלאכת עבודה לא תעשו: וביומא
 שביעאה. מערע קדיש יהי לבון. כל
 עבירת פולחן לא תעבדון: ופי איום
 אסאבע. אסם מקדם יכון לכם. כל צנעה
 מכסב לא תעמלו: ס וביום הבפורים
 בהקריבכם מנחה חדשה ליהנה
 בשבעתיכם מקרא קדש יהיה לכם בל
 מלאכת עבודה לא תעשו: וביומא
 דכפוריא. בקרוביכון. מנחתא חדתא
 קדם יי. בעצרתכון. מערע קדיש יהי
 לבון. כל עבירת פולחן לא תעבדון: ופי
 יום אבבור. פי תקריבכם. ברא גדידא
 לדה. בעד אסאביעכם (ד). אסם מקדם
 יכון לכם. כל צנעה מכסב לא תעמלו:
 והקרבתם עולה לריח ניחח ליהנה פרים
 בני בקר שנים איל אחד שבעה כבשים
 בני שנה: ותקרבו עלתא. לאתקבלא
 ברעוא קדם יי. תורי בני תורי. תרין דבר
 חד. שבעא אמרין בני שנה: וקרבו צעידה.
 מקבולה מרצייה לדה. רתין מן אבקר

תלאתה עשור לארת. ועשרין לאכבש:
 ועשרון אחד לכבש האחד לשבעת
 הכבשים: ועשרונא חד. לאמרא חד.
 פן לשבעא אמרין: ועשר לכל חמל מן
 אסבעה: ושעיר-עזים אחד חטאת לכפר
 עליכם: וצפיר בר עזין חד חטתא.
 לכפרא עליכון: ועתוד מן אמאעז
 לאדכוה. ליסתגפר ענכם: מלכד עלת
 החדש ומנחתה ועלת התמיד ומנחתה
 ונספיהם כמשפטם לריח ניחח אשה
 ליהוה: בר מעלת ירחא ומנחתה. ועלת
 תדירא ומנחתה. ונספיהון כדחוי להון.
 לאתקבלא ברעוא. קורבנא קדם יי:
 מא כלא קרבאן אשר וברה. וקרבאן
 אדאים וברה. ומזאגהם כלאסביד. מקבול
 מרצי קרבאן לדה: ס ובעשור
 לחדש השביעי הזה מקרא-קדש יהיה
 לכם ועניתם את-נפשותיכם בלמלאכה
 לא תעשו: ובעשרא לירחא שביעאה
 הדין. מערע קדיש יהי לכון. ותענון ית
 נפש-תכון. כל עבדא לא תעבדון: ופי
 אעאשר מנה. אסם מקדם יכון לכם.
 ואגיעו אנפסכם. וכל עמל לא תעמלו:
 והקרבתם עלה ליהוה ריח ניחח פר בין
 בקר אחד איל אחד כבשים בני-שנה
 שבעה תמימם יהיו לכם: ותקרבון
 עלתא קדם יי לאתקבלא ברעוא. תור
 בר תורי. חד דבר חד. אמרין בני שנה
 שבעא. שלמין יהון לכון: וקרבו צעידה
 לדה מקבול מרצי. רתא ואחדא וכבשא.
 וסבעה חמלאן בני סנה. צחאחא תכון
 לכם: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
 עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד:
 ומנחתהון. סולתא דפילא במשת. תלתא
 עשרונין לתורא. תרין עשרונין. לדכרא
 חד: ומעהם מן אבר. סמר מלתות
 בדהן. תלאתה עשור לארת. ועשרין
 לאכבש: עשרון עשרון לכבש האחד לארבעה
 לשבעת הכבשים: עשרונא עשרונא.
 לאמרא חד. פן לארבעת עשר אמרין:
 ועשר לכל חמל מן ארבעה עשר:

לכל חמל מן אסבעה: ושעיר-עזים אחד
 חטאת מלכד חטאת הכפרים ועלת
 התמיד ומנחתה ונספיהם: צפיר בר
 עזין חד חטתא. פר. מחטאת כפוריא
 ועלת תדירא. ומנחתה ונספיהון: ועתוד
 מן אמאעז לאדכוה. מא כלא דכוה
 אנפראן וכרבאן אדאים. וברהאומזאגהא:
 ס ובחמשה עשר יום לחדש
 השביעי מקרא-קדש יהיה לכם כל-
 מלאכת עבודה לא תעשו וחגתם חג
 ליהוה שבעת ימים: ובחמישת עשרא
 יומא לירחא שביעאה. מערע קדיש
 יהי לכון. כל עבדית פולחן לא תעבדון.
 ותיחגון חגא קדם יי שבעא יומין: ופי
 איום אכאמס עשר מן אשר אסאבע.
 אסם מקדם יכון לכם. כל צנעה מכסב
 לא תעמדו. וחגו חגללה סבעה אייאים:
 והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה
 פרים בני-בקר שלשה עשר אילים שנים
 כבשים בני-שנה ארבעה עשר תמימם
 יהיו: ותקרבון עלתא. קורבן דמתקבל
 ברעוא קדם יי. תורי בני תורי. תלת
 עשר דכרין תרין. אמרין בני שנה.
 ארבעת עשר שלמין יהון: וקרבו צעידה.
 קרבאנא מקבולא מרציא לדה. תלאתה
 עשר רת מן אבקר וכבשין. וארבעה
 עשר חמל. בני סנה צחאחא: ומנחתם
 סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר
 האחד לשלשה עשר פרים שני עשרנים
 לאיל האחד לשני האילים: ומנחתהון.
 סולתא דפילא במשת. תלתא עשרונין
 לתורא חד. לתלת עשר תורין. תרין
 עשרונין לדכרא חד. לתרין דכרין:
 ומעהם מן אבר. סמר מלתות בדהן.
 תלאתה עשור לכל רת מן אתלאתה
 עשר. ועשרין לכל כבש מן אכבשין:
 ועשרון עשרון לכבש האחד לארבעה
 עשר כבשים: ועשרונא עשרונא.
 לאמרא חד. פן לארבעת עשר אמרין:
 ועשר לכל חמל מן ארבעה עשר:

ושעיר

(* נקוד על ו)

לתורי. לדברי ולאמרי. במניניהון פרחוי:
 ובריהם ומזאניהם. לארתות ולאכבשין
 ולאחמלאן. באחצאיהם עדי אסביר:
 ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד
 מנחתה ונסכיה: וצפירא דחטאת חד.
 פר מעלת תדירא. מנחתה ונסכיה:
 ועתוד לאדכוה. סוא קרבאן אדאם וברה
 ומזאניה: ס וביום השביעי פרים שבעה
 אילים שנים פבשים בניי שנה ארבעה
 עשר תמימם: וביומא שביעאה. תורי
 שבעא דכרין תרין. אפרין בני שנה
 ארבעת עשר שלמין: ופי איום אסאבע.
 סבעה רתות וכבשין. וארבעה עשר
 תמר. בני סנה צחאחא: ומנחתם
 ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים
 במספרם כמשפטם: ומנחתהון ונסכיהון.
 לתורי. לדברי ולאמרי. במניניהון פרחוי
 דהון: ובריהם ומזאניהם. לארתות ולאכבשין
 ואחמלאן. באחצאיהם עדי אסביר:
 ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד
 מנחתה ונסכיה: וצפירא דחטאת חד.
 פר מעלת תדירא. מנחתה ונסכיה:
 ועתוד לאדכוה. סוא קרבאן אדאם וברה
 ומזאניה: ס ביום השמיני עצרת תהיה
 לכם פרימלאכת עבודה לא תעשו:
 ביומא תמינאה. בנישין תהון לבון. כל
 עבדת פולחן לא תעבדון: ופי איום
 אתאמן. מכת פי אקדם (ה) יכון לכם. כל
 צנעה מכסב לא תעמלו: והקרבתם
 עלה אשה ריה ניהח ליהוה פר אחד איל
 אחד פבשים בניי שנה שבעה תמימם:
 ותקרבון עלתא. קורבן דמתקבל פרעוא
 קדם יי. תור חד דכר חד. אפרין בני
 שנה שבעא שלמין: וקרבו צעידה.
 קרבאנא מקבולא מרצייא לדה. רתא
 ואחדא וכבשא. וסבעה חמלאן. בני סנה
 צחאחא: מנחתם ונסכיהם לפר לאיל
 ולכבשים במספרם כמשפט: מנחתהון
 ונסכיהון. לתורי לדברי ולאמרי.
 במניניהון פרחוי: ובריה ומזאניה.

לארת ולאכבש ואחמלאן. באחצאיהם עדי
 אסביר: ושעיר חטאת אחד מלכד עלת
 התמיד ומנחתה ונסכיה: וצפירא דחטאת
 חד. פר מעלת תדירא. ומנחתה ונסכיה:
 ועתוד לאדכוה. סוא קרבאן אדאם וברה
 ומזאניה: אלה תעשו ליהוה במועדיכם
 לבד מנדריכם ונדבתיכם לעלתיכם
 ולמנחתיכם ולנסכיהם ולשלמיכם: ארין.
 תעבדון קדם יי במועדיכון. פר מנדריכון
 ונדבתיכון לעלותכון ולמנחותכון ולנסכיהון
 ולנכסת קודשיכון: הדא כא תקרבון
 לדה פי אעיאדכם. מא כלא נרודכם
 ותברעכם. מן צואעד ודראיא. ומזאנורבח
 סלאמה (ו): ויאמר משה אלי בני ישראל
 ככל אשר צוה יהוה את משה: ואמר
 משה לבני ישראל. ככל דפקיד יי ית
 משה: תם קא מוסי לבני אסראיל. כגמיע
 מא אמרה אלה בה: פ פ פ

קס"ח פסיקים ס' כסלחים: וספטרין ויד ה' היתה אל אליהו:
 כסלחים ב' סימן י"ט: הגר למנחת שבת וב' וד':

וידבר משה אל ראשי המפוזות לבני
 ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה:
 ומליל משה עם רישי שבטיא. לבני
 ישראל למימר. דין פתגמא. דפקיד יי:
 תסכלם מוסי רויסא אסבאט. אדי לבני
 אסראיל (א) קאילא. הדא אמר. אדי אמר
 אלה בה: איש בייחור נדר ליהוה או
 השבע שבעה לאסר אסר על נפשו לא
 יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה: גבר
 אדי ידר נדר קדם יי. או יקיים קים למיסר
 אסר על נפשיה. לא יבטיל פתגמיה.
 בכל דיפוק מפומיה יעביר: אי רגל נדר
 נדרא לדה. או חקה ימינא ליעקד עקרא
 עדי נפסה. פלא יכרל קודה. פכל מא
 כרג מן פאה יעמל: ואשה פייתדר נדר
 ליהוה ואסרה אסר בבית אביה בנעריה:
 ואתא. ארי תדר נדר קדם יי. ותוסר
 אסר. בבית אבותא פרביזתה: ואיה
 אמראה נדרת נדרא לדה. או עקדת
 עקרא (ב). פי בית אביהא פי הא צבאהא:

ושמע אביו את־נדרה ואסרה אשר
 אסרה על־נפשה והחריש לה אביו וקמו
 כל־נדריה וכל־אפר אשר־אסרה על־
 נפשה יקום: וישמע אביו את־נדרה.
 ואסרה דאסרת על נפשה. וישתוק לה
 אביו. ויקומו כל נדרה. וכל אסרי.
 דאסרת על נפשה יקומו: פסמע אביו
 נדרה. ועקרה אדי עקרתה עלי
 נפסה. ואמסך ענה. פקד תבת
 גמיע נדורה. וכל עקד עקרתה עלי
 נפסה: ואסיהניא אביו אתה ביום
 שמעו כל־נדריה ואסריה אשר־אסרה
 על־נפשה לא יקום ויהיה יסלח־לה כי
 הניא אביו אתה: ואם אעדי אביו
 יתהון ביזמא דשמע. כל נדרה.
 ואסרה. דאסרת על נפשה לא יקומו.
 ומן קדם ייִשתביק לה ארי אעדי אביו
 יתהון: ואן אנתהרהא אביו פי יום
 סמע דאך. פכל נדורה ועקודה. אדי
 עקרתה עלי נפסה גיר תאבת. ואלה
 ינפר להא. אד אנתהרהא אביו: ואסי
 הו תהיה לאיש ונדריה עליה או מבטא
 שפתיה אשר אסרה על־נפשה: ואם
 מהוה תהוי קגבר. ונדרהא עליה. או
 פירוש שפותהא. דאסרת על נפשה:
 ואן צארת לרגל. ונדורה עליה. או
 לפין שפתיה. אדי עקרתה עלי נפסה:
 ושמע אישה ביום שמעו והחריש לה
 וקמו נדריה ואסרה אשר־אסרה על־
 נפשה יקמו: וישמע בעלה. ביזמא
 דשמע וישתוק לה. ויקומו נדרה.
 ואסרה. דאסרת על נפשה יקומו:
 פסמע בעלה. פי איום סמע ואמסך
 ענה. פקד תבת נדורה ועקודה.
 אדי עקרת עלי נפסה: ואם ביום שמע
 אישה יניא אתה והפר את־נדרה אשר
 עליה ואת מבטא שפתיה אשר אסרה
 על־נפשה ויהיה יסלח־לה: ואם ביזמא
 דשמע בעלה אעדי יתהון. ובטיל. ית
 נדרה בעלה. וית פירוש שפותהא.

דאסרת על נפשה. ומן קדם ייִשתביק
 לה: ואן אנתהרהא בעלה פי יום
 סמע בדאך. ופסך נדורה אדי עליה.
 ולפין שפתיה. אדי עקרתה עלי
 נפסה. ואלה ינפר לה: ונדר אלמנה
 ונדושה כל אשר־אסרה על־נפשה יקום
 עליה: ונדר ארמלא ומתרכא. (ומתרכא)
 כל. דאסרת על נפשה קיים עליה:
 ונדר ארמלה ואמטלקה. פגמיע מא
 עקרתה עלי נפסה פתאבת עליה:
 ואסי־בית אישה נדרה או־אסרה אפר
 על־נפשה בשבעה: ואם בית בעלה
 נדרת. או אסרת אפר. על נפשה בקיום:
 ואן כאן פי בית זונה נדרת. או עקרת
 עקרא. עלי נפסה בימין: ושמע
 אישה והחריש לה לא הניא אתה וקמו
 כל־נדריה וכל־אפר אשר־אסרה על־
 נפשה יקום: וישמע בעלה וישתוק לה.
 לא אעדי יתהון. ויקומו כל נדרה.
 וכל אסרי. דאסרת על נפשה יקומו.
 פסמע בעלה ואמסך ענה. ולם
 ינתהרהא. פקד תבת גמיע נדורה.
 וכל עמד עקרתה עלי נפסה: ואסי
 הפר יפר אתם ואישה ביום שמעו כל־
 מוצא שפתיה נדריה ולאפר נפשה
 לא יקום אישה הפרם ויהיה יסלח־לה:
 ואם בפלא יבטיל יתהון בעלה ביזמא
 דשמע. כל אפקות שפותהא נדרהא.
 ולאפר נפשה לא יקומו. בעלה בפילגון.
 ומן קדם ייִשתביק לה: ואן פסך
 דאך בעלה פי יום סמע בה. פכל מא
 כרג מן שפתיה. מן נדור ועקוד גיר
 תאבת. ולמא פסכהם בעלה. פאלה
 ינפר לה: כל־נדר וכל־שבעת אפר
 קענת נפש אישה יקומו ואישה יפרנו:
 כל נדר. וכל קיומת אפר לסגפא נפש.
 בעלה יקוימו ובעלה יבטילגון: כדאך
 כל נדר. וכל ימין בעקד לעדאב אנפס:
 בעלה יתבת דאך ובעלה יבטלה:
 ואסי־חריש יחריש לה אישה מיום אדי

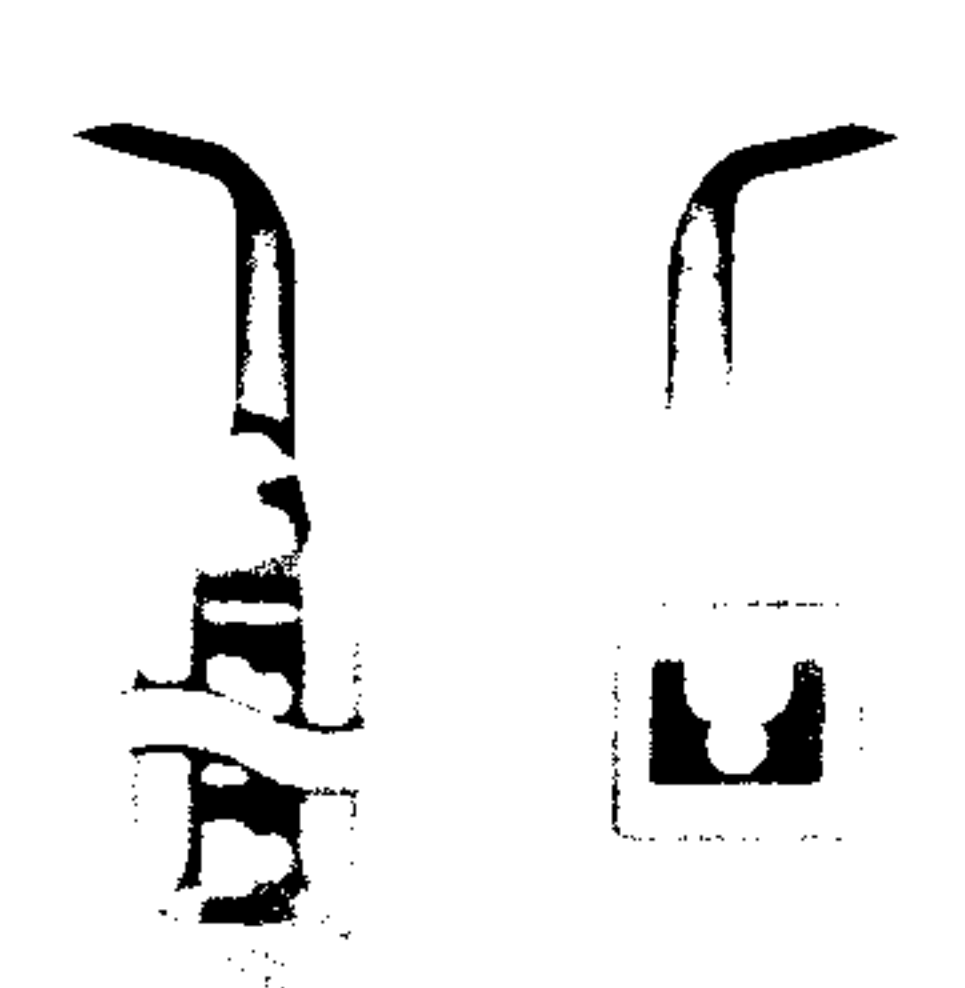
יום והקים את כל נדריה או את כל
 אסריה אשר עליה הקים אתם ביהחורש
 לה ביום שמעו: ואם משתק ישתוק לה
 בעלה מיום ליום. ויקיים ית כל נדרהא.
 או ית כל אסרהא בעלה. קיים יתהון.
 ארי שתיק לה ביוםא דשמע: ואן אמסך
 ענהא מן יום א' יום. פקד תבת גמיע
 נדורהא. ועקורהא אדי עליהא תבתהם.
 למא אמסך ענהא. פי יום סמע בדאך:
 ואם הפר יפר אתם אחרי שמעו ונשא
 את עונה: ואם בפלא יבטיל יתהון
 בתר דשמע. ויקפיל ית חובה: ואן פסך
 דאך בעד מא סמע בה. פקד חמל וזרהא:
 אלה החקים אשר צוה יהוה את משה
 בין איש לאשתו בין אב לבתו בנעוריה
 בית אביה: אלן קומיא. דפקיד י' ית
 משה. בין גוברא לאתתיה. בין אבא
 לבתתיה. ברכותה בית אבוהא: הדה
 ארסום. אדי אמר אלה בהא מוסי. פי
 מא בין ארגל וזונתה דאימא. ופי מא בין
 אב ואבנתה. פי הא צבאיהא והו פי
 מנולה:

פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליך יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: נקם נקמת בני ישראל מאת
 המדינים אחר תאסף אל עמיה את פרע.
 פורענות בני ישראל. מן מדינא. בתר
 בן תתבניש לעמך: אנתקם נקמה בני
 אסראיל. מן אמדיאניין. בעד דאך תנצם
 אדי קומך: וידבר משה אל העם לאמר
 החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו עלי
 מדין לתת נקמת יהוה במדין: ומליך
 משה עם עמא למימר. זריו מנכון. גוברין
 לחילא. ויהון על מדין. למתן פורענות דין
 עמיה דיי במדין: פכלם מוסי קומה
 קאילא. גרדו מנכם. רגלא לאניש. יגזו
 אי מדין. ליחל נקמה אלה בהם: אלף
 למטה אלף למטה לכל מטות ישראל
 תשלחו לצבא: אלפא לשבטא. אלפא
 לשבטא. לכל שבטיא דישראל. תשלחון

נ

לחילא: אף מן כל סבט. מן אסבאט בני
 אסראיל. תבעתו בהם לאגזו: וימסרו
 מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר
 אלף חלוצי צבא: ואתבחרו מאלפיא
 דישראל. אלפא לשבטא. תרי עשר אלפין
 מזרין חילא: פאנמאו. מן אף בני
 אסראיל. אף מן כל סבט. פצארו אתני
 עשר אף מגרדין לאגזו: וישלח אתם משה
 אלף למטה לצבא אתם ואת פינחס בן
 אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש והצלחות
 התרועה בידו: ושלח יתהון משה. אפא
 לשבטא לחילא. יתהון. וית פינחס. בר
 אלעזר כהנא לחילא. ומאני קודשא.
 וחצוצרת יבכתא בידיה: פבעת בהם
 מוסי. ובפינחס אבן אעזר אאמאם
 לאגזו. ואניה אקדם. ואבואק אתגריב פי
 ידה: ויצבאו על מדין כאשר צוה יהוה
 את משה ויהרגו כל זכר: ואתחילו על
 מדין. כמא דפקיד י' ית משה. וקטלו כל
 דכורא: פגזו אי מדין. כמא אמר אלה
 מוסי. וקתלו כל דכר: ואת מלכי מדין
 הרגו על חלליהם את יאוי ואת רקם
 ואת צור ואת חור ואת רבע חמשת
 מלכי מדין ואת בלעם בן בעור הרגו
 בחרב: וית מלכי מדין קטלו על קטליהון.
 ית אוי וית רקם וית צור וית חור וית
 רבע. חמשא מלכי מדין. וית בלעם בר
 בעור. קטלו בחרבא: וקתלו כמסה מדוך
 מדין מע קתלאהם. אוי ורקם וצור וחור
 ורבע. ואיצא בלעם אבן בעור. קתלוה
 באסף: וישבו בני ישראל את נשי
 מדין ואת טפם ואת כל בהמתם ואת
 כל מקניהם ואת כל חילם בוזו: וישבו
 בני ישראל. ית נשי מדין וית טפלהון.
 וית כל בעירהון וית כל גיתיהון. וית כל
 נכסיהון בוזו: וסבא בני אסראיל. נסא
 מדין ואטפאהם. וגמיע בהאימהם
 ומואשיהם. ואת אתהם. גנמו: ואת כל
 עריהם במושבתם ואת כל טירתם שרפו
 באש: וית כל קרויהון במותבניהון. וית

כל בית סגרתהון. אוקירו בנורא: וגמיע קראהם. מן מסאכנהם וקצורהם. אחרקוהא באנאר: ויקהו את כל השלד ואת כל המלקוח באדם ובבהמה: ושבו ית כל עדאה. וית כל דברתא. באנשא ובבעירא: ואכרו גמיע אסלב ואפי. מן אנאס ואבהאים: ויבאו אל משה ואלי אל עזר הכהן ואלי עדת בני ישראל את השבי ואת המלקוח ואת השלד אל המחנה אל ערבית מואב אשר על ירדן ירחו: ואיתאו. לות משה ולות אל עזר כהנא ולות פנישתא דבני ישראל. ית שביא וית דברתא. וית עדאה למשריתא. למישריא דמואב. דעל ירדנא דיריחו: וגאו אי מוסי. ואלי לעזר אמאם וגמאעה בני אסראיל. באסבי ואפי ולנהב אי אעסבר. אי בידאת מואב. אתי עלי ארדן יריחא: ס ויצאו משה ואל עזר הכהן וכל נשיאי העדה לקראתם אל מחוץ למחנה: וגפקו. משה ואל עזר כהנא. וכל רב רבי פנישתא לקדמותהון. למברא למשריתא: פכרג מוסי ואעזר אמאם. וסאיר אשראף אגמאעה תקאהם. אי כארג אעסבר: ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי הפאות הפאים מצבא המלחמה: ורגיו משה. על דממן על חילא. רבני אלפי ורבני מאותא. דאתו מחיל קרבא: פסכט מוסי. עלי אמוכלין באניש. רויסא אאף ורויסא אמין. אנאין מן אחרב: ויאמר אליהם משה החייתם פלנקבה: ויאמר להון משה. הקיימתון כל נוקבא: פקאלהם מוסי. הר אסתבקיתם כל אנתו: הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל ביהוה על דבר פעור ותהי המנפה בערת יהוה: הא אנן. הווא לבני ישראל בעיצת בלעם. לשקרא שקר קדם יי על עיסק פעור. והות מחתא בכנשתא דיי: אלים הן (כ) כאנן לבני אסראיל במול בלעם. התא אוקעו

ג (כתר תורה)

נכתא באדה (כ) בסכב פעור. פחל אובא בגמאעה אלה: ועתה הרגו כל זכר בטף וכל אשה ידעת איש למשכב זכר הרגו: וכען. קטולו כל דכורא בטפלא. וכל אתתא. דידעת גבר. למשכבי דכורא קטולו: ואן. אקתלו כל דכר מן אטפא. וכל אמראתא. קד ערפת מצאגעה ארגא אקתלוהא: וכל הטף פנשים אשר לא ידעו משכב זכר החיו לכם: וכל טפלא בנשיא. דלא ידעא משכבי דכורא. כיימו לכון: וסאיר אטפא אנסא. אדי לם יערפן מצאגעה ארגא. אסתבקוהן לכם: ואתם חנו מחוץ למחנה שבעת ימים כל הרג נפש וכל אנגע פחלל תתחטאו ביום השלישי וביום השביעי אתם ושביכם: ואתון שרו מברא למשריתא שבעא יומין. כל דקטל נפשא. וכל דקרב פקטילא. תדון עלוהי. ביזמא תליתאה וביזמא שביעאה. אתון ושביכון: ואנתם. פאנולו כארג אעסבר סבעה אייאם. כל מן קתר נפסא. וכל מן דנא בקתיל. תתרכו פי איום אתאת ופי איום אסאבע. אנתם וסביכם: וכל פגד וכל פללי עזר וכל מעשה עזים וכל פללי עין תתחטאו: וכל לבוש וכל מאנד משך. וכל עובד דמעזי וכל מאן דאע. תדון עלוהי: וכל טוב ואניה מן גרוד. מעמול מן מרעזא ואניה כשב. תדכוה: ס ויאמר אל עזר הכהן אלי אנשי הצבא הפאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה יהוה את משה: ויאמר אל עזר כהנא לגוברי חילא דאתו לקרבא. דא גזרת אוריתא. דפקיד יי ית משה: תם קא אעזר אמאם לארגא אנזאה. אנאין מן אחרב (י). הווא רסם אשריעה. אתי אמר אלה בהא מוסי: אך אתה הוהב ואתה הכסף אתה הנהשת אתה ברזל אתה הפדיל ואתה העפרת: ברם ית דהפא וית פספא. ית נחשאי ית ברזלא. ית עבצא (יי) אבצא) וית אברא: אמא ארהב ואפצה. ואנחאם ואחריד.

ואלקלעי

ואקדעו ואסור ב: כל דבר אשר יבא באש
 תעבירו באש וטהר אך במי נדה יתחמא
 וכל אשר לא יבא באש תעבירו במים:
 כל מדעם המתעל בנורא. תעברוניה
 בנורא וידפי ברם. במי אדיותא יתדי.
 וכל דלא מתעל. בנורא. תעברוניה
 במיא: פכל שי ימכין אן ידכל פי אנאר (ט).
 אמרוה באנאר ויטהר. ואיצא ידכא במא
 אנצה (ט). וכל מא לם ידכל. פי אנאר
 אמרוה באמא: וכפסתם בגדיכם ביום
 השביעי וטהרתם ואחר תבאו אל המחנה:
 ותחורון לבושיכון. ביזמא שביעאה
 ותרכון. ובתר בן תיעלון למשריתא:
 ואנסלו תיאבכם. פי איום אסאבע ואטהרו.
 ובעד דאך תדלוואי אעסכר: ס
 נ"ד ויאמר יהוה אל משה לאמר: ואמר יי
 למשה למימר: פקא אלה למוסי קאילא:
 שא את ראש מלקוח השבי באדם
 ובבהמה אתה ואלעזר הכהן וראשי אבות
 העדה: קביל ית הושפן דברת שביא.
 באנשא ובבעירא. את ואלעזר כהנא.
 ורישי אבהת פנשתא: ארפע נמדה (ט) מא
 פי אסבי. מן אנאם ואבהאים. אנת ואעזר
 אמאם. ורויסא אבא אנמאעה: ותצית
 את המלקוח בין תפשי המלחמה היצאים
 לצבא ובין פלי העדה: ותפליג ית דברתא
 בין גוברי מניחי קרבא. הנפקו לחילא.
 ובין כל פנשתא: ואקסם דאך. בין אהל
 אחרב. אדן כרגו לאגוז. ובין סאר
 אנמאעה: והרמת מכס ליהוה מאת אנשי
 המלחמה היצאים לצבא אחר נפש מחמש
 המאות מן האדם ומן הבקר ומן החמרים
 ומן הצאן: ותפריש נסיבא קדם יי. מן
 גוברי מניחי קרבא. הנפקו לחילא. חדא
 נפשא. מחמש מאה. מן אנשא ומן תורי.
 ומן חמרי ומן ענא: וארפע מכסא לדה.
 מן אהל אחרב אבארגין לאגוז. ראסא
 ואחדא. מן כל כמס מאיה. מן אנאם
 ואבקר. ואחמיר ואגנם: ממחציתם תקחו
 ונתתה לאלעזר הכהן תרומת יהוה:

מפלגותהון תסבון. ותתיין (נ"י) ותתנון).
 לאלעזר כהנא אפרשותא קדם יי: כרו
 דאך מן קסמהם רפיעה ללה. וארפעו
 דאך לאעזר אמאם (ט): וממחצת בני
 ישראל תקחו אחד ואחז מן החמשים מן
 האדם מן הבקר מן החמרים ומן הצאן
 מכלי הבהמה ונתתה אתם ללוים שמרי
 משמרת משפן יהוה: ומפלגות בני
 ישראל. תסב חר דאתחד (נ"י) דיתחד)
 מן חמשין. מן אנשא מן תורי. מן חמרי
 ומן ענא מכל בעירא. ותתיין יתהון ללוואי.
 נטרי. משמרת משפנא דיי: וכד מן קסם
 בני אסראיל. ואחדא מן כמסין (ט). מן
 אנאם ואבקר. ואחמיר ואגנם וסאר
 אבהאים. וארפעו דאך אי אליואניין. חאפצי
 מחפין מסכן אלה: ויעש משה ואלעזר
 הכהן באשר צוה יהוה את משה: ועבד
 משה. ואלעזר כהנא. כמא דפקוד יי ית
 משה: פצנע מוסי. ואעזר אמאם. כמא
 אמר אלה מוסי: ויהי המלקוח יתר הכי
 אשר בווז עסי הצבא צאן שש מאות
 אדף ושבעים אדף וחמשת אדפים:
 והות דברתא. שאר בוא. דבוז עמא
 הנפקו לחילא. ענא. שות מאה ושבעין
 וחמשה אדפין: וכאן אפי. גמדה אננימה.
 אתי גנמוה אקום אגואה. ערד אנגם. סת
 מאיה אף. וכמסה וסבעין אפא: ובקר
 שנים ושבעים אדף: ותורי. שבעין ותריין
 אדפין: וערד אבקר. אתנין וסבעין אפא:
 וחמרים אחד וששים אדף: וחמרי. שתין
 וחד אדפין: וערד אחמיר. ואחד וסתין
 אפא: ונפש אדם מן הנשים אשר לא
 ידעו משפב זכר כל נפש שנים ושלושים
 אדף: ונפשא דאנשא. מן נשיא. דלא
 ידעא משפב דכורא. כל נפשתא. תלתין
 ותריין אדפין: ומן אנאם. מן אנסא. אתי
 לם יערפן מצאנעה ארגא. אתנין ותלאתין
 אפא: ותהי המחצה חלק היצאים בצבא
 מספר הצאן שלש מאות אדף ושלושים
 אדף ושבעת אדפים וחמש מאות:

והות פלגותא. חוקק גובריא דנפקו
 לחילא. מנין ענא. תלת מאה
 ותלתין. ושבעא אלפין וחמיש מאה:
 פכאן נצף דאך. והו נציב אדי
 כרגו לאנוז. עדר אנם. תלאת מאה אף.
 וסבעה ותלאתין אפא וכמס מאיה:
 ויהי הפכם ליהוה מן הצאן שש מאות
 חמש ושבעים: והוה נסיבא קדם יי מן
 ענא. שית מאה ושבעין וחמיש: פכאן
 עדר אמכם ללה מן אנם. סת מאיה
 וכמסה וסבעין ראסא: והבקר ששה
 ושלשים ארף ומכסם ליהוה שנים
 ושבעים: ותורי. תלתין ושתיא אלפין.
 ונסיבהון קדם יי שבעין ותריין: ואד
 אבקר סתה ותלאתין אפא ^(א). פמכסהם
 ללה אתנין וסבעין: וחמרים שלשים ארף
 וחמש מאות ומכסם ליהוה אחד וששים:
 וחמרי. תלתין אלפין וחמיש מאה.
 ונסיבהון קדם יי שתיין והד: ואד אחמיר.
 תלאתין אפא וכמס מאיה. פמכסהם
 ללה ואחד וסתין: ונפש אדם ששה
 עשר ארף ומכסם ליהוה שנים ושלשים
 נפש: ונפשא דאנשא. שתי עשר
 אלפין. ונסיבהון קדם יי. תלתין ותריין
 נפשין: ואד נפוס אנאם. סתה עשר
 אפא. פמכסהם ללה. אתנין ותלאתין
 נפסא: ויתן משה את מכסם תרומת יהוה
 לאלעזר הבן פאשר צוה יהוה את
 משה: ויהב משה. ית נסיב אפרשותא
 קדם יי. לאלעזר פהנא. כמא דפקיד יי
 ית משה: פרפע מוס. אמכם אמרפוע
 ללה. אדי אעזר אמאם. כמא אמרה
 אלה: ומפחצית בני ישראל אשר הצה
 משה מן האנשים הצבאים: ומפלגות
 בני ישראל. דפלג משה. מן גובריא
 דנפקו לחילא: ועדר קסם בני אסראל.
 אדי קסם מוס. מן אקום אנזאה: ויהי
 מחצת העדה מן הצאן שלש מאות ארף
 ושלשים ארף שבעת אלפים וחמש
 מאות: והות. פלגות פנשתא מן ענא.

תלת מאה ותלתין. ושבעא אלפין וחמיש
 מאה: פכאן דאך מן אנם. תלאת מאיה
 אף. וסבעה ותלאתין אפא וכמס מאיה:
 ובקר ששה ושלשים ארף: ותורי. תלתין
 ושתיא אלפין: ומן אבקר. סתה ותלאתין
 אפא: וחמרים שלשים ארף וחמיש
 מאות: וחמרי. תלתין אלפין וחמיש מאה:
 ומן אחמיר. תלאתין אפא וכמס מאיה:
 ונפש אדם ששה עשר ארף: ונפשא
 דאנשא. שתי עשר אלפין: ומן נפוס
 אנאם. סתה עשר אפא: ויקח משה
 מפחצת בני ישראל את יהאחו אחד מן
 החמשים מן האדם ומן הבהמה ויתן
 אתם לדוים שמרי משמרת משכן יהוה
 פאשר צוה יהוה את משה: ונסיב משה
 מפלגות בני ישראל. ית דאתחד חד
 מן חמשיין. מן אנשא ומן בעירא. ויהב
 יתהון לדוואי. נטרי מפרת משכנא דיי.
 כמא דפקיד יי ית משה: פאכד מוס
 מן דאך. ואחדא מן כל כמסין. מן אנאם
 ולבהאים. ורפעהא א' אדוואניין. האפצי
 מחפין מסכן אלה. כמא אמרה: ויקרבו
 אלי משה הפקדים אשר לאלפי הצבא
 שרי האלפים ושרי המאות: וקרבו
 לות משה. דממונן על אלפי חילא. רבני
 אלפי ורבני מאותא: פתקדם א' מוס.
 אמזכרין באוף אגיש. רויסא אאוף ורויסא
 אמייין: ויאמרו אלי משה עבדיך נשאו
 את ראש אנשי המלחמה אשר בידנו
 ולא נפקד ממונא איש: ואמרו למשה.
 עבדיך קבילו. ית חושבן. גובריא מניחי
 קרבא דעפנא. ודא שגא מננא אנש:
 פקאלומוס. אן עבדיך רפעו. נמדה אהל
 אחרב אדין מענא. ^(ב) ולם יפתקד מנא
 רגל: ונקרב את קרבן יהוה איש אשר
 מצא כלי זהב אצעדה וצמיד טבעת
 עגיל וכומז לכפר על נפשתינו לפני
 יהוה: וקרובנא ית קורבנא דיי. גבר
 דאשכח מאן דדהב שירין ושביין. עזקן
 קדשין ומחוד. לכפרא על נפשתינא קדם

וְקָרַב קָרְבָּנָא קָרְבָּאן אֱלֹהִים אִי רַגְלֵי
 מִנָּא וְגַד אֲנִיה דְהַב מִן דְמַלְגָּ וּסְוֹאֵר.
 וְחִלְקָהּ וְתֵרַכִּי וְחִקָּא בִּי. לְנִסְתַּגְפֵּר עֵין
 נְפֻסָּנָא בִין יְדֵי אֱלֹהִים: וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר
 הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּהָב מֵאֵתֶם כָּל כְּלֵי מַעֲשֵׂה:
 וְנָסִיב מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר כֹּהֵנָא יֵת דְהֶבֶא
 מִגְּהֹזָן. כָּל מֵאֵן דְעֻבְדָּא: פִּקְבִּין מוֹסִי
 וְאֶעֱזֹר אֲמָאם. דִּאֲךְ אֲדַהֵב מִנְהֵם. כָּל
 אֲנִיה מְצֻזְנָה: וַיְהִי וְכִלְיֵהֶב הַתְרוּמָה
 אֲשֶׁר הָרִימוּ לַיהוָה שֵׁשֶׁה עֶשֶׂר אֶלְפֵי
 שֶׁבַע־מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל מֵאֵת שְׂרֵי
 הָאֱלֹפִים וּמֵאֵת שְׂרֵי הַמֵּאוֹת: וְהָיָה כָּל
 דְהַב אֲפֵרֶשׁוּתָא. דְאֲפֵרִישׁוּקְדָם יִי. שֶׁתֵּת
 עֶשֶׂר אֲלֵפִין. שֶׁבַע מֵאָה וְחֲמִשִּׁין סֻלְעִין.
 מִן רַבְּנֵי אֲלֵפִי. וּמִן רַבְּנֵי מֵאוֹתָא: פִּכָּאן
 גְּמִיעַ דְהַב אֲרַפִּיעָה. אֲדִי רַפְעֻ לֵלָה.
 סֵתֵה עֶשֶׂר אַפָּא. וּסְבַע מֵאָה וּכְמִסִּין
 מִתְקָא. מִן רוּיסָא אַאָף. וּמִן רוּיסָא אֲמִיין:
 אֲנִישִׁי הַצְּבָא בְּזֹזוּ אִישׁ לֹ: גִבְרִין דְחִילָא.
 בְּזֹז גִּבְרִי לְנַפְשֵׁיהּ: אֲמָא סֵאִיר אֲדֵהֵר אֲנִינוּ.
 פִּמָּא גִנְמוּה פִּכָּל וְאַחַד כָּאן לֵה כֵה: וַיִּקַּח
 מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּהָב מֵאֵת
 שְׂרֵי הָאֱלֹפִים וְהַמֵּאוֹת וַיָּבֵאוּ אֹתוֹ אֶל־
 אֱהֹל מוֹעֵד וּבְרוּן לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי־הַיְהוָה:
 וְנָסִיב מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר כֹּהֵנָא יֵת דְהֶבֶא
 מִן רַבְּנֵי אֲלֵפִי וּמֵאוֹתָא. וְאִיתִיאוּ יֵתֵהּ
 לְמִשְׁכַּן וּמִנָּא. דְוִכְרָנָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם
 יִי: וְלִמָּא אֲבָד מוֹסִי. וְאֶעֱזֹר אֲמָאם
 אֲדַהֵב. מִן רוּיסָא אַאָף וְאֲמִיין. פִּאֲתוּ בַה
 אִי כְּבֵא אֲמַחְצֵר. דְכֵרָא לְבְנֵי אִסְרָאֵל
 בִּין יְדֵי אֱלֹהִים:

וְהָיָה וְכִלְיֵהֶב הַתְרוּמָה אֲשֶׁר הָרִימוּ לַיהוָה שֵׁשֶׁה עֶשֶׂר אֶלֵפִי שֶׁבַע־מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל מֵאֵת שְׂרֵי הָאֱלֹפִים וּמֵאֵת שְׂרֵי הַמֵּאוֹת: וְהָיָה כָּל דְהַב אֲפֵרֶשׁוּתָא. דְאֲפֵרִישׁוּקְדָם יִי. שֶׁתֵּת עֶשֶׂר אֲלֵפִין. שֶׁבַע מֵאָה וְחֲמִשִּׁין סֻלְעִין. מִן רַבְּנֵי אֲלֵפִי. וּמִן רַבְּנֵי מֵאוֹתָא: פִּכָּאן גְּמִיעַ דְהַב אֲרַפִּיעָה. אֲדִי רַפְעֻ לֵלָה. סֵתֵה עֶשֶׂר אַפָּא. וּסְבַע מֵאָה וּכְמִסִּין מִתְקָא. מִן רוּיסָא אַאָף. וּמִן רוּיסָא אֲמִיין: אֲנִישִׁי הַצְּבָא בְּזֹזוּ אִישׁ לֹ: גִבְרִין דְחִילָא. בְּזֹז גִּבְרִי לְנַפְשֵׁיהּ: אֲמָא סֵאִיר אֲדֵהֵר אֲנִינוּ. פִּמָּא גִנְמוּה פִּכָּל וְאַחַד כָּאן לֵה כֵה: וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּהָב מֵאֵת שְׂרֵי הָאֱלֹפִים וְהַמֵּאוֹת וַיָּבֵאוּ אֹתוֹ אֶל־אֱהֹל מוֹעֵד וּבְרוּן לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי־הַיְהוָה: וְנָסִיב מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר כֹּהֵנָא יֵת דְהֶבֶא מִן רַבְּנֵי אֲלֵפִי וּמֵאוֹתָא. וְאִיתִיאוּ יֵתֵהּ לְמִשְׁכַּן וּמִנָּא. דְוִכְרָנָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם יִי: וְלִמָּא אֲבָד מוֹסִי. וְאֶעֱזֹר אֲמָאם אֲדַהֵב. מִן רוּיסָא אַאָף וְאֲמִיין. פִּאֲתוּ בַה אִי כְּבֵא אֲמַחְצֵר. דְכֵרָא לְבְנֵי אִסְרָאֵל בִּין יְדֵי אֱלֹהִים:

וַיָּבֵאוּ בְנֵי־גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן וַיֹּאמְרוּ אֶל־
 מֹשֶׁה וְאֶל־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֶל־נְשֵׂי־אֵי הָעֵדָה
 לֵאמֹר: וְאֹתוֹ בְנֵי גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן. וַיֹּאמְרוּ
 לְמֹשֶׁה וְלְאֶלְעָזָר כֹּהֵנָא. וְלִרְבֵּרְבֵי כְּנִשְׁתָּא
 לְמִימֵר: פִּנָּאוּ בְנֵי גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן. וְקָאוּ
 לְמוֹסִי וְאֶעֱזֹר אֲמָאם. וְאִשְׂרָאֵל אֲגִמָּאֵה
 קֵאלִין: עֲמֻרוֹת וְדִיבֵן וַיַּעֲזֹר וְנִמְרָה
 וְחִשְׁבוֹן וְאֶלְעָלָה וְשֶׁבֶם וְנָבו וְכַעֲזָן: עֲמֻרוֹת
 וְדִיבֵן וַיַּעֲזֹר וְנִמְרָה. וְחִשְׁבוֹן וְאֶלְעָלָה.
 וְשֶׁבֶם וְנָבו וְכַעֲזָן: אֵן עֲמֻרוֹת וְדִיבֵן
 וַיַּעֲזֹר וְנִמְרָה. וְחִשְׁבוֹן וְאֶעֱלָה. וְסִכְסֵם וְנָבו
 וְכַעֲזָן: הָאָרֶץ אֲשֶׁר הִכָּה יְהוָה לְפָנַי עֲדַת
 יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ סֻקָּנָה הִיא וְלַעֲבָדֶיךָ מִקְּנָה:
 אֶרְעָא. דְמִחֵאִי יֵת יִתְבַּהֵא קָדָם כְּנִשְׁתָּא
 דְיִשְׂרָאֵל. אֶרֶץ כְּשָׂא לְבֵית בַּעִיר הִיא.
 וְלַעֲבָדֶיךָ אֵית בַּעִיר: אֲבֵלָה. אֲדִי פִתְתָה
 אֱלֹהִים בִּין יְדֵי גִמָּאֵה בְנֵי אִסְרָאֵל. בְּלֹד
 יִצְחָק לְאֲמָאֵשִׁי. וְלַעֲבִידֶךָ מוֹאֲשִׁי:
 וַיֹּאמְרוּ אִם־מִצְאֵנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ
 יִבֵּן אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְעַבְדֶּיךָ לְאֶהֱוֶה
 אֵלֶיהָ עֲבָרְנוּ אֶת־הֵרֶקֶן: וַיֹּאמְרוּ אִם
 אֲשַׁכְּחֵנָא רְחִמֵן בְּעֵינֶיךָ. תִּתִּיחֵיב. אֶרְעָא
 הַדָּא. לְעַבְדֶּיךָ דְאֲחֻסָּנָא. לֹא תַעֲבָרְנָנָא
 יֵת יִדְדָנָא: פִּקָּאוּ. אֵן וְגִרְנָא חֲצֵאָא עֲנִידֶךָ.
 יִרְפַּע אֲיָנָא הַדָּא אֲבֵלָה נַחֲרָה. לֹא תִגְזִנָא
 אֲאֹרְדֵן: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְבְנֵי־גֵד וּלְבְנֵי
 רְאוּבֵן הָאֲחִיכֶם יָבֹאוּ לְמִלְחָמָה וְאַתֶּם
 תִּשְׁבְּרוּ־פָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה. לְבְנֵי גֵד וּלְבְנֵי
 רְאוּבֵן. הָאֲחִיכֶם. יִתְּוֹן לְאֶנְחָא קָרְבָּא.
 וְאִתְּוֹן תִּתְּבוֹן הָבָא: פִּקָּא לְהֵם מוֹסִי. הֲלֵ
 אֲכֹתְכֶם יִמְצֹן לְאֲחֵרֵב. וְאַנְתֶּם תִּגְלַסֹן
 הַהִנָּא: וְלִמָּה תִגְזִנָּאוּן אֶת־לֵב בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מִעֲבֹר אֶרֶץ־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַן לְהֵם יְהוָה:
 וְלִמָּה תִזְנוּן. יֵת לְבָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.
 מִלְּמַעַבְר לְאֶרְעָא. דִּיהֵב לְהוֹן יִי: וְלֵם
 תִּגְבְּנוּן: קְלוּבְבֵי אִסְרָאֵל. מִן אֲמַצִּיר
 אִי אֲבֵלָה. אֲדִי אֲעִמָּאֵהֶם אֱלֹהִים: כֹּהֵ
 עֲשׂוּ אֲבִתֵיכֶם בְּשִׁלְחֵי אֲתֶם מִקְּדָשׁ בְּרַנְעַ
 לְרָאוּת אֶת־הָאָרֶץ: כִּדְרִין עֲבָדוּ אֲבֵהֶתְבוֹן.
 כִּדְ שִׁלְחֵי יִתְהוֹן. מִרְקָם נִיֵּאֵה לְמַחֲזֵי יֵת

(*) תניאון ק' ארעא

ארעא : כדא צנעו אבאיכם. הין בעתת בהם. מן רקים ברנע לירומו אבלד כה) : ויעלו עד נחל אשכול ויראו את הארץ ויניאו את לב בני ישראל לבתיבא ארץ אשר נתן להם יהוה וסליקו עד נחלא דאתפלא. וחזו ית ארעא ואניאו. ית לבא דבני ישראל. פריל דלא למיעל לארעא. דיתב להון יי : פבלנו א' ואד אענקוד. וראוה. וגבנו קרוב בני אסראי. מן אן ידכלו אבלד. אד אעפאהם אלה : ויחראף יהוה ביזם ההוא וישבע לאמר : ותקיף רוגזא דיי ביומא ההוא. וקיים למימר : פאשתד נצב אלה פי דאך אוקת. ואקסם קאילא : אם יראו האנשים העלים ממצרים מן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב כי לא מלאו אחרי : אם יחזון גובריא דסליקו ממצרים. מבר עשרין שנין ולעילא. ית ארעא. דקיימית. לאברהם ליצחק וליעקב אריא אשלימו בתר דחלתו : אן ראו ארנא אד צעדו מן מצר. מן עשרין שנה פצאעדא. אבלד אד אקסמת. לאברהם ויצחק ויעקוב. אד לס יתבעו טאעתי : בלתי פלב בן יפנה הקנזי ויהושע בן נון כי מלאו אחרי יהוה : אלהין. פלב בר יפנה קנזאה. ויהושע בר נון. ארי אשלימו בתר דחלתא דיי : אלא כרב אבן יפנה אקנזי. ויהושע אבן נון. פאנהמא אתבעא טאעה אלה : ויחראף יהוה בישראל וינעם במדבר ארבעים שנה עדתם פל דודור העשה הרע בעיני יהוה : ותקיף רוגזא דיי בישראל. ואחרנן במדברא. ארבעין שנין. עד דספ כל דרא. דעבר דביש קדם יי : פלמא אשתד נצב אלה עליהם. תוזההם פי אבר. ארבעין שנה. א' אן פני גמיע אניל. אד פער אשר בין ידי אלה : והנה קמתם תחת אבתיכם תרבות אנשים הטאים לספות עוד על תרון אפי יהוה אל ישראל : והא קמתון בתר

כד (כתר תורה)

אבהתכון. תלמידי גובריא הייבא. לאוספא עוד. על תקופ רוגזא דיי על ישראל (כ"א) לישראל) : והודאכם קד קמתם פי מכאן אבאיכם. עלי תעלים אנאם אכאטיין כ). לתזירו איצא פי שדה נצב אלה עלי אד אסראי : פי תשובן מאחרי ויספ עוד להניחו במדבר ושתתם לבד העם הזה : ארי תתובון מפתר פולחניה. ויספ עוד. לאחרותהון במדברא. ותחבלון לכל עמא דרין : לאנכם אן רגעתם ען טאעתה. ואד פי תרכהם פי אברייה. פתהלכון הולאי אקום אדא אמסכו ענכם) : ס ויגשו אדיו ויאמרו גדרת צאן נבנה למקננו פה וערים לטפנו וקריבו לותיה ואמרו. חטרין דעאן. נבני לבעירנא הכא. וקריון לטפלנא : תם תקדמו איהוקאן. אנא נבני הצאירא דמואשינא ההנא. וקרא לאטפאנא : ואנהנו נחלין חשים לפני בני ישראל עד אשר אם הביאנם אל מקומם וישב טפנו בערי המבצר מפני ישיב הארץ : ואנהנא נודרו מפעין קדם בני ישראל. עד דנעילבון לאתרהון. ויתב טפלנא בקריון פריכון. מן קדם יתבי ארעא : ונחן נתגרד מסרעין. כ) בין ידי בני אסראיל. א' אנוצדהם א' מכאנהם. פיקים אטפאנא פי קרא חצינה. מן קבל אהל אבלד : לא נשוב אד פתינו עד התנחל בני ישראל איש נחלתו : לא נתוב לבתנא. עד דיחסנון בני ישראל. גבר אחסנתיה : לא נרנע א' ביותנא. א' אן יחזו בני אסראיל. כל סבט מנהם נחלתה : פי לא נחל אתם מעבר לירדן ולהלאה פי באה נחלתנו אלינו מעבר הירדן מזרחה : ארי לא נחסין עמחון. מעברא לירדנא ולהלאה (כ"ג) ולהלאה. ארי קבידנא אחסנתנא ננא. מעברא לירדנא מדנחא : לאנא לא נחזו מעהם. מן עבר אארדן א' הנאך כ). אד קד קבצנא נחלתנא כ). מן עבר אארדן שרקי'א :

ויאמר

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה אִם־תַּעֲשׂוּן אֶת־
 הַדְּבָר הַזֶּה אִם־תַּחֲלֹצוּ לִפְנֵי יְהוָה
 לַמִּלְחָמָה: וְאָמַר לְהוֹן מֹשֶׁה אִם תַּעֲבֹדוּן
 יְת פִּתְגָמָא הָרִין. אִם תִּזְדַּרְזוּן. קָדָם עָפֹא
 דִּי? קָרְבָּא: פִּקָּא לְהֵם מוֹסִי. אִן צִנְעַתֶּם
 הִדָּא אֲמַר. וְתִגְרַדְתֶּם בֵּין יְדֵי אֱלֹהִים
 לְאַחֲרָב: וְעִבְרִי לְכֶם פְּלִיחֻזִין אֶת־יְהוָה
 לִפְנֵי יְהוָה עַד הוֹרִישׁוּ אֶת־אֲבוֹנוֹ מִפְּנֵינוּ:
 וְיַעֲבֹר לְכוּן פֶּל דְּמִזְרוֹ. יְת יִרְדְּנָא קָדָם
 עָפֹא דִי. עַד דִּיתְרִיק. יְת פִּעְלֵי דְבִבְוֵהוּ
 מִן קְדַמְוֵהוּ: וְעִבְרִי לְכֶם כֹּל מִגְרַד מִנְכֶם.
 אֲאָרְדִן בֵּין יְדֵיה. אִי אִן יִקְרִץ אַעֲדֵאִיה מִן
 בֵּין יְדֵיה: וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה
 וְאַחַר תִּשְׁבוּ וְהִיתֶם נָקִים מִיְהוָה וּמִיִּשְׂרָאֵל
 וְהִיתָה הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכֶם לְאַחֲזָה לִפְנֵי
 יְהוָה: וְתִתְכַבֵּישׁ אֶרֶעָא. קָדָם עָפֹא דִי
 וְבִתְר בֵּין תְּתוּבִין. וְתִהוֹן זְכָאִין. קָדָם יי
 וּמִיִּשְׂרָאֵל. וְתִהִי אֶרֶעָא הִדָּא לְכוּן. לְאַחֲסָנָא
 קָדָם יי: וְאִדָּא פִתְחָא בְלִד. בֵּין יְדֵיה פִּנְעֵד
 דִּאךְ תִּרְגַּעוּן. פִּתְכוּנוֹן אֲבֵרִיא. עַנְד אֱלֹהִים
 זַעֲנַד זֵ אִסְרָאֵל. וְיִכּוֹן הִדָּא אֲבִלְד לְכֶם.
 חוּזָא בֵּין יְדֵיה: וְאִם־לֹא תַעֲשׂוּן בֵּין הַנְּהַ
 חֲטָאתֶם לִיְהוָה וְדַעוּ חֲטָאתְכֶם אֲשֶׁר
 תַּמְצָא אֶתְכֶם: וְאִם לֹא תַעֲבֹדוּן בֵּין הַא
 חֲבֵתוֹן קָדָם יי. וְדַעוּ חוּבְתְכוּן. דִּתְשַׁפַּח
 יִתְכוּן: וְאִן לֵם תַּצְנַעוּן כְּדֹאךְ. פִּקְד
 אֲכַטְאתֶם לֵלֵה. וְאַעֲתַרְפוּ בְכַמְאֵי אַכְסִים.
 אִדָּא נִאתְכֶם עֻקְוֵתָה (י): בְּנוֹיִלְכֶם
 עָרִים לְטַפְכֶם וְגִבְרֵת לְצִנְאֲכֶם וְהִיצָא
 מִסִּיכֶם תַעֲשׂוּן: בְּנוֹ לְכוּן קְרוּיִן לְטַפְלְכוּן.
 וְחֲטָרִין לְעֵנְכוּן. וְדִיפּוֹק מִפּוֹמְכוּן תַעֲבֹדוּן:
 אֲבִנוֹ לְכֶם קְרָא לְאַטְפָּאכֶם. וְחֲצֵאִירָא
 לְגַמְמֶכֶם. וְמָא כְרַג מִן פִּמְכֶם אֲצַנְעוּה:
 וַיֹּאמֶר בְּנֵי־גֵר וּבְנֵי דְאֻבְנֵי אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר
 עֲבַדְיָךְ יַעֲשׂוּ פֶאֶשֶׁר אֲרִנִי מַעֲזָה: וְאָמַר
 שְׂבַטֵא דְבְנֵי גֵר וְדְבְנֵי דְאֻבְנֵי. לְמֹשֶׁה
 לְמִימְר. עֲבַדְיָךְ יַעֲבֹדוּן כְּמָא דְרַבְּנוֹ מִפְּקִיד:
 קָאֵל לֵה. עֲבִידךְ יַצְנַעוּן. כְּמָא יֵאמְרֵהֶם
 סִידְנָא: טַפְנוֹ גִשְׁיֵנוּ מִקְנֵנוּ וְכִלְיֵי־מִתְנוּ
 יְהִי־שֵׁם בְּעָרֵי הַגִּלְעָד: טַפְלָנָא גִשְׁנָא.

וַיִּתְנָא וְכֹל פְּעִירְנָא. יְהוֹן תְּפוֹן בְּקִרְוֵי גִלְעָד:
 אֲטַפְּאנָא וְנִסְאָנָא. מוֹאֲשִׁינָא וְסֵאִיר
 בְּהַאִימְנָא. יִקְיִמוּן פִּי קְרָא אֲגֵרֶשׁ: וְעֲבַדְיָךְ
 יַעֲבֹדוּן כְּלִיחֻזִין צְבָא לִפְנֵי יְהוָה לַמִּלְחָמָה
 פֶּאֶשֶׁר אֲרִנִי דְבָר: וְעֲבַדְיָךְ יַעֲבֹדוּן. כֹּל
 מִזְרוֹ חִילָא. קָדָם עָפֹא דִי? לְקָרְבָּא. כְּמָא
 דְרַבְּנוֹ מִמְלִיר: וְעֲבִידךְ יַעֲבֹדוּן. כֹּל
 מִגְרַד מִנְהֶם לְאִגִּישׁ. בֵּין יְדֵי אֱלֹהִים לְאַחֲרָב.
 כְּמָא קָא סִידְנָא: וַיַּצְוּ לְהֵם מֹשֶׁה אֶת
 אֲלַעְזָר הַכֹּהֵן וְאֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן וְאֶת־
 רָאשֵׁי אֲבוֹת הַמִּשְׁפּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וּפְקִיד
 לְהוֹן מֹשֶׁה. יְת אֲלַעְזָר פְּהֵנָא. וְיְת יְהוֹשֻׁעַ
 בֶּן נוּן. וְיְת רִישֵׁי. אֲבָהַת שְׁבַטֵיא לְבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל: פֶּאֶמַר לְהֵם מוֹסִי. אַעֲזֹר אֲמָאִם
 וְיְהוֹשֻׁעַ אֲבָן נוּן. וְרוּסָא אֲבָא אֲסַבְּאִשׁ
 בְּנֵי אִסְרָאֵל: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִם־
 יַעֲבֹדוּ בְנֵי־גֵר וּבְנֵי־דְאֻבְנֵי וְאַתְכֶם אֶת־
 הָרִין פְּלִיחֻזִין לַמִּלְחָמָה לִפְנֵי יְהוָה
 וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵיכֶם וְנִתְתֶם לְהֵם אֶת־
 אֶרֶץ הַגִּלְעָד לְאַחֲזָה: וְאָמַר מֹשֶׁה לְהוֹן.
 אִם יַעֲבֹדוּן בְּנֵי גֵר וּבְנֵי דְאֻבְנֵי עִמְכוּן. יְת
 יִרְדְּנָא. כֹּל דְּמִזְרוֹ לְקָרְבָּא קָדָם עָפֹא דִי.
 וְתִתְכַבֵּישׁ אֶרֶעָא קְדַמִּיכוּן. וְתִתְנוּן לְהוֹן.
 יְת אֶרֶע גִּלְעָד לְאַחֲסָנָא: פִּקָּא. אִן עִבְרוּ
 מִעַכְסֵי אֲאָרְדִן. כִּלְרַגִּל מִגְרַד לְאַחֲרָב בֵּין
 יְדֵי אֱלֹהִים. חֲתָא יִפְתַּח אֲבִלְד בֵּין אִידִיכֶם.
 פֶּאֶעֲטוּהֶם בְּלִד גֵּרֶשׁ חוּזָא: וְאִם־לֹא יַעֲבֹדוּ
 חֲלוּצִים אֶתְכֶם וְנִאֲחֹזוּ בְּהוּכְכֶם בְּאֶרֶץ
 פְּנַעַן: וְאִם לֹא יַעֲבֹדוּן. מִזְרוֹיִן עִמְכוּן.
 וְיַחֲסִנוּן בִּינֵיכֶן בְּאֶרֶעָא דְכַנְעָן: וְאִן
 לֵם יַעֲבֹדוּן מִגְרַדִּין מִעַכְסֵי. פְּלִיחֻזוֹ
 פִּי מָא בִינְכֶם פִּי בְלִד כְּנַעַן:
 וַיַּעֲנוּ בְנֵי־גֵר וּבְנֵי דְאֻבְנֵי לֵאמֹר אֶת־אֲשֶׁר
 דְּבָר יְהוָה אֶל־עֲבַדְיָךְ בֵּן נַעֲשֵׂה: וְאֶתִּיבּוּ
 בְנֵי גֵר. וּבְנֵי דְאֻבְנֵי לְמִימְר. יְת דְּמִלִּיר
 יי. לְעֲבַדְיָךְ בֵּן נַעֲבִיד: פֶּאֲנֵאֲבוּה וְקָא
 לֵה. נְמִיעַ מָא אֲמַר אֱלֹהִים עֲבִידךְ אֲנִי
 צִאֲנַעִין: נְחֵנוּ נַעֲבֵר חֲלוּצִים לִפְנֵי יְהוָה
 אֶרֶץ פְּנַעַן וְאַתְנוּ אֲחֹת נְחֵלְתְנוּ מִעֲבֵר
 לִירְדֵן: גִּהָנָא נַעֲבֵר (יי) נַעֲבֵר) מִזְרוֹיִן.

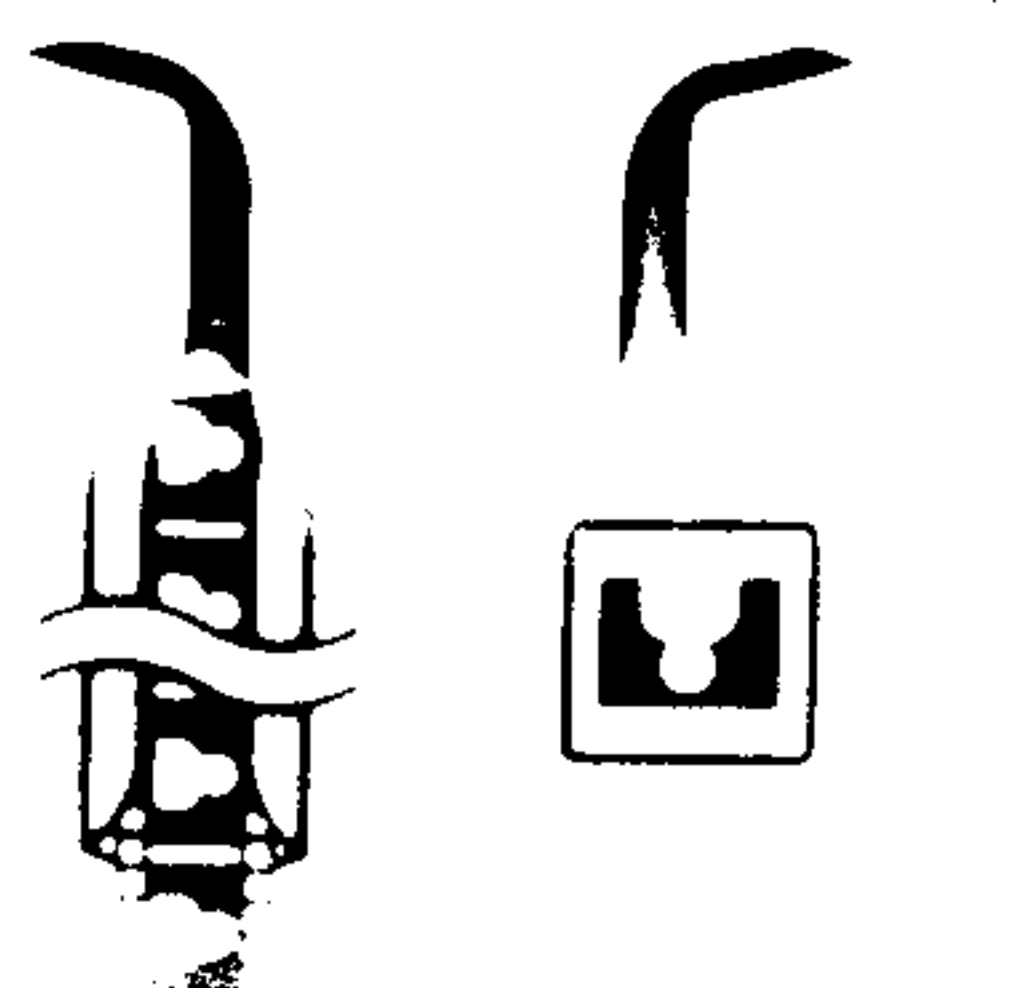
קדם עמא דיי לארעא דכנען. ועמנא אחודת אחסנתנא. מעברא לירדנא : נחן נעבר מגרדין. בין ידי אלה אי בלד כנעאן. התא יחצל לנא חוז נחלתנא לה. מן עבר אארדן : ויתן להם משה לבניי גד ורבני ראובן ולחצי שבט מנשה בן יוסף את ממלכת סיחן מלך האמרי ואת ממלכת עוג מלך הבשן הארץ לעריה בגבלת ערי הארץ סביב : ויהב להון משה. לבני גד ורבני ראובן. ולפלגות שבטא דמנשה בר יוסף. ית מלכותיה דסיחון מלכא אמוראה. וית מלכותיה (כ"י מלכותא). דעוג מלכא דמתנן. ארעא. לקרוהא בתחומין (כ"י בתחומיה). קרוי ארעא סחור סחור : פאעטא מוסי בני גד ובני ראובן. ונצף סבט מנשה אבן יוסף. בלד ממלכה סיחון מלך אמוריין. ובלד ממלכה עוג מלך אבתנייה. כל ארץ מע קראהא. אדי עלי תכמהא פסתדירא (כ"י) : ויבנו בניי גד את ייבן ואת עטרת ואת ערער : ובנו בניי גד ית דיבון וית עטרות. וית ערוער : פבנו בני גד. דיבון ועטרות וערוער : ואת עטרת שופן ואת יעזר ויגבהה : וית עטרות שופן. וית יעזר ורמתא : ועטרות שופן ויעזר ויגבהה : ואת בית נמרה ואת בית הרן ערי מבצר וגדרת צאן : וית בית נמרה וית בית הרן. קרוין פריבן וחטרין דעאן : ובית נמרה ובית הרן. קרא חצינה וחצאיר גנם : ובני ראובן בנו את חשבון ואת אלעלא ואת קריתים : ובני ראובן בנו. ית השבון וית אלעלא. וית קריתים : ובנו בני ראובן השבון ואעלא וקריתים : ואת יבנו ואת בעל מעון מוספת שם ואת שבמה ויקראו בשמת את שמות הערים אשר בנו : וית נבו. וית בעל מעון. מקפן שמהן וית שבמה. וקרו בשמהן. ית שמהת קרויא דבנו : ובנו ובעל מעון. מנקודה אסמאיהן וסבמה. ודאך אנהם

סמו אקרא אתי בנוהא כמא שאו (כ"י) : וילכו בני מכיר בן מנשה גלעד ויגבריה ויורש את האמרי אשר בה : ואזלו בני מכיר בר מנשה. לגלעד וכבשוהא. ותריך ית אמוראה דבה : ומצו בני מכיר אבן מנשה. אי גרש פפתחוא. וקרצו אמורי אדי פיהא : ויתן משה את הגלעד למכיר בן מנשה וישב בה : ויהב משה ית גלעד. למכיר בר מנשה. ויתיב בה : פרפע מוסי גרש. לאמכיר אבן מנשה. פאקאמו פיהא : ויאיר בן מנשה הלך וילכד את חותיהם ויקרא אתהן חות יאיר : ויאיר בר מנשה אזל. וכבש ית פפרניהון. וקרא יתהון פפרני יאיר : פמצא יאיר אבן מנשה. ופתח סוארהן. וסמאהא סואר יאיר : ונבח הלה וילכד את קנת ואת פנתיה ויקרא לה נבח בשמו : ונבח אזל. וכבש ית קנת וית פפרנהא. וקרא לה נבח בשמיה : ומצא נבח. פפתח קנת ורסאתיקהא. וסמאהא נבח עלא אסמה : פ פ פ

ק"ב פסוקים סימן עיבל. ומפסירין דברי בירמיה סי' י"א. וקצת קהלות מפסירין שמעו דבר ה' בירמיה סימן כ'. נג"ה לסנחת שבת וכו' וה' :

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן : אלן מטלני בני ישראל. הנפקו. מארעא דמצרים לחיליהון. בידא דמשה ואהרן : והדה מראחל בני אסראיל. אד כרגו מן בלד מצר עלי גיושהם. ביד מוסי והרון : ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם עליפי יהוה ואלה מסעיהם למוצאיהם : וכתב משה ית מפקניהון. למטלניהון על מימרא דיי. ואלן מטלניהון למפקניהון : פכתב מוסי כרוגהם. עלי מראחלהם עלי קול אלה. והדה מראחלהם לכוונהם : ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממהרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני פל מצרים : ונטלו מרעמסס בידהא קרמאה. בחמישת עשרא.

(* א"ה בענין הלח דפורענותא יש מנהגים שונים קצת קהלות מפסירין דח"א וק"ק מפסירין דש"ת וכן בענין חיבור יוסא

עשר עין מא. וסבעין נכדה ונזלו תם :
 ויסעו מאילם ויחננו עדי-סוף : ונטלו
 מאילים. ושרו על יפא דסוף : ורחלו
 מנהא. ונזלו עלי בחר אקלום : ויסעו
 מיס-סוף ויחננו במדבר-סין : ונטלו מיפא
 דסוף. ושרו במדבר-דסין : ורחלו מנהא.
 ונזלו פי ברייה סין : ויסעו ממדבר-סין
 ויחננו בדפקה : ונטלו ממדבר-דסין.
 ושרו בדפקה : ורחלו מנהא. ונזלו פי
 דפקה : ויסעו מדפקה ויחננו באדוש :
 ונטלו מדפקה. ושרו באדוש : ורחלו
 מנהא. ונזלו פי איש : ויסעו מאדוש ויחננו
 ברפידם ולא היה שם מים לעם לשותות :
 ונטלו מאדוש. ושרו ברפידים. ולא הוה
 תמן מים. לעמא למשתתי : ורחלו מנהא. ונזלו
 פי רפידים. ולם יכון תם מאא. לאקום
 ישרבונה : ויסעו מרפידם ויחננו במדבר
 סיני : ונטלו מרפידים. ושרו במדבר
 דסיני : ורחלו מנהא. ונזלו פי ברייה סיני :
 ויסעו ממדבר סיני ויחננו בקברת התאוה :
 ונטלו ממדבר דסיני. ושרו בקברי
 דמשאלי : ורחלו מנהא. ונזלו פי קבור
 אמת שהיין : ויסעו מקברת התאוה ויחננו
 בחצרות : ונטלו מקברי דמשאלי. ושרו
 בחצרות : ורחלו מנהא. ונזלו פי חצרות :
 ויסעו מחצרת ויחננו ברתמה : ונטלו
 מחצרות. ושרו ברתמה : ורחלו מנהא.
 ונזלו פי רתמה : ויסעו מרתמה ויחננו
 ברפון פריץ : ונטלו מרתמה. ושרו ברפון
 פריץ : ורחלו מנהא. ונזלו פי רפון פריץ :
 ויסעו מרפון פריץ ויחננו בלבנה : ונטלו
 מרפון פריץ. ושרו בלבנה : ורחלו מנהא.
 ונזלו פי לבנה : ויסעו מלבנה ויחננו
 ברסה : ונטלו מלבנה. ושרו ברסה :
 ורחלו מנהא. ונזלו פי רסה : ויסעו מרסה
 ויחננו בקהלתה : ונטלו מרסה. ושרו
 בקהלתה : ורחלו מנהא. ונזלו פי קהלת :
 ויסעו מקהלתה ויחננו בהר-שפר : ונטלו
 מקהלת. ושרו במורא דשפר : ורחלו
 מנהא. ונזלו פי גבל שפר : ויסעו מהר-

יזמא לירחא קדמאה. מבתר פסחא.
 נפקו בני ישראל בריש גדי. לעיני כל
 מצראי : פרחלו מן עין שמש פי אשר
 אזור. פי איום אכאמס עשר מנה.
 ודאך מן גר אפסת. כרגו בני אסראיל
 ביד רפיעה. בחצרה גמיע אמצרון :
 ומצרים מקברים את אשר הבה יהוה
 בהם כדבכור ובאלהיהם עשה יהוה
 שפטים : ומצראי מקברין ית דקטל יי.
 בהון כל בוכרא. ובטעותהון עבר יי
 דינין : והם ידפנון. אדי קתל אלה פיהם
 כל בכר. וצנע אחכאמא במעבודתהם :
 ויסעו בני ישראל מרעמסס ויחננו בסכת :
 ונטלו בני ישראל מרעמסס. ושרו בסכות :
 ורחלו בני אסראיל מן עין שמש. ונזלו
 פי סכות : ויסעו מסכת ויחננו באתם
 אשר בקצה המדבר : ונטלו מסכות.
 ושרו באיתם. דבסטור מדברא : ורחלו
 מן תם. ונזלו פי איתם. פי טרף אברייה :
 ויסעו מאתם וישב עלי פי החירות אשר
 עלי פני בעל צפון ויחננו לפני מגדל :
 ונטלו מאיתם. ותב על פום חירתא.
 דקדם בעיל צפון. ושרו קדם מגדול :
 ורחלו מנהא. ורגעו אי פואה אהירות.
 אתי בחצרה בעל צפון. ונזלו בין ידי
 מגדול : ויסעו מפני החירות ויעברו בתוך
 הים המדברה וילכו דרך שלשת ימים
 במדבר אתם ויחננו במרה : ונטלו מן
 קדם חירתא. ועברו בנו יפא במדברא
 (כל למדברא). ואזלו. מהקד תלתא יומין
 במדברא דאיתם (כל במדבר איתם).
 ושרו במרה : ורחלו מן תם. ועברו פי
 וסטאבחר פי אברייה. תם סארו. מסאפה
 תלאתה אייאם פי ברייה איתם. ונזלו
 פי אמורה : ויסעו ממרה ויבאו איקמה
 ובאילם שתים עשרה עינת מים ושבעים
 תמרים ויחננו שם : ונטלו ממרה. ואתו
 לאילים. ובאילים. תרי עשר. מבויעין
 דמיין. ושבעין דקלן ושרו תמן : ורחלו
 מנהא. וגאו אי אילים. וכאן פיהא. אתני

פהנא. להור טורא. על מימרא דיי ומית
 תמן. בשנת ארבעין. למפק בני ישראל
 מארעא דמצרים. בירחא חמישאה בחד
 דירחא: פצעד הרון אמאם. אי גבל הור.
 ומאת תם באמר אדה. פי סנה ארבעין.
 לכרוג בני אסראיל מן בדר מצר. פי איום
 לאול מן אשהר אכאמס: ואהרן בן שלש
 ועשרים ומאת שנה במתו בהר ההר:
 ואהרן. פר מאה ועשרין ותלת שנין. פר
 מית בהור טורא: וכאן להרון. מאיה
 ותלאתה ועשרין סנה. למא מאת הנאך:
 ם וישמע הפנעני מלך ערד והוא
 ישב בנגב בארץ פנען בבא בני ישראל:
 ושמע. פנענאה מלכא דערד. והוא יתיב
 בדרומא בארעא דכנען. במית בני ישראל:
 תם סמע אכנאעני * מלך ערד. והו
 סאכן פי אדארום פי בדר כנעאן. במגי
 בני אסראיל: ויסעו מהר ההר ויחנו
 בצלמנה: ונטלו מהר טורא. ושרו בצלמנה:
 תם רחלו מן גבל הור. ונטלו פי צלמנה:
 ויסעו מצלמנה ויחנו בפונן: ונטלו
 מצלמנה. ושרו בפונן: ורחלו מנהא.
 ונטלו פי פונן: ויסעו מפונן ויחנו באבת:
 ונטלו מפונן. ושרו באובות: ורחלו מנהא.
 ונטלו פי אובות: ויסעו מאבת ויחנו בעיי
 העברים בגבול מואב: ונטלו מאובות.
 ושרו. במנות עבראי בתחום מואב:
 ורחלו מנהא. ונטלו פי עיי למנאז * פי
 תכם מואב: ויסעו מעיים ויחנו בדיבן
 גר: ונטלו ממנותא. ושרו בדיבון גר:
 ורחלו מנהא. ונטלו פי דיבון גר: ויסעו
 מדיבן גר ויחנו בעלמן דבלתימה: ונטלו
 מדיבן גר. ושרו בעלמן דבלתיים: ורחלו
 מנהא. ונטלו פי עלמון דבלתיים: ויסעו
 מעלמן דבלתימה ויחנו בהרי העברים
 לפני נבו: ונטלו מעלמן דבלתיים. ושרו
 בטורי העבראי דקדם נבו: ורחלו
 מנהא. ונטלו פי נבא אעבריינ * בין ידי
 נבו: ויסעו מהרי העברים ויחנו בערבת
 מואב על ירדן ירחו: ונטלו מטורי * (כ"א)

עפר ויחנו בחרדה: ונטלו מפורא דשפר.
 ושרו בחרדה: ורחלו מנהא. ונטלו פי
 חרדה: ויסעו מחרדה ויחנו במקהלת:
 ונטלו מחרדה. ושרו בקהלות: ורחלו
 מנהא. ונטלו פי מקהלות: ויסעו ממקהלת
 ויחנו בתחת: ונטלו ממקהלות. ושרו
 בתחת: ורחלו מנהא. ונטלו פי תחת:
 ויסעו מתחת ויחנו בתרח: ונטלו מתחת.
 ושרו בתרח: ורחלו מנהא. ונטלו פי תרח:
 ויסעו מתרח ויחנו במתקה: ונטלו מתרח.
 ושרו במתקה: ורחלו מנהא. ונטלו פי
 מתקה: ויסעו ממתקה ויחנו בחשמנה:
 ונטלו ממתקה. ושרו בחשמנה: ורחלו
 מנהא. ונטלו פי חשמנה: ויסעו מחשמנה
 ויחנו במסרות: ונטלו מחשמנה. ושרו
 במסרות: ורחלו מנהא. ונטלו פי מסרות:
 ויסעו ממסרות ויחנו בבני יעקן: ונטלו
 ממסרות. ושרו בבני יעקן: ורחלו מנהא.
 ונטלו פי בני יעקן: ויסעו מבני יעקן ויחנו
 בחר הגדגד: ונטלו מבני יעקן. ושרו
 בחר גדגד: ורחלו מנהא. ונטלו פי חור
 גדגד: ויסעו מחר הגדגד ויחנו ביטבתה:
 ונטלו מחר גדגד. ושרו ביטבתה: ורחלו
 מנהא. ונטלו פי יטבתה: ויסעו מיטבתה
 ויחנו בעברנה: ונטלו מיטבתה. ושרו
 בעברנה: ורחלו מנהא. ונטלו פי עברונה:
 ויסעו מעברנה ויחנו בעצין גבר: ונטלו
 מעברנה. ושרו בעצין גבר: ורחלו
 מנהא. ונטלו פי עצין גבר: ויסעו מעצין
 גבר ויחנו במדבר צן הוא קדש: ונטלו
 מעצין גבר. ושרו במדברא דצין היא
 רקם: ורחלו מנהא. ונטלו פי ברייה צין
 הי רקים: ויסעו מקדש ויחנו בהר ההר
 בקצה ארץ אדום: ונטלו מרקם. ושרו
 בהור טורא. בספי ארעא דאדום: ורחלו
 מנהא. ונטלו פי גבל הור. פי טרף בדר
 אדום: ויעל אהרן הכהן אל ההר ההר
 ערפי יהוה וימת שם בשנת הארבעים
 לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש
 החמישי באחד לחדש: וסדיק אהרן
 כה (פתר תורה)

מטורא

מטורא) דעברא. ושרו במישריא דמואב. על ירדנא דיריחו: ורחלו מנהא. ונולדו פי בידאת מואב. עלי ארדן יריחא: ויחנו על-הירדן מבית הישמת עד אבד השטים בערבת מואב: ושרו על ירדנא מבית ישימות. עד מישר שטין. במישריא דמואב: פנולו עלי ארדן מבית ישימות. אי מרג שטין. ודאך פי בידאת מואב: *ג
 וידבר יהוה אל-משה בערבת מואב על-ירדן יריחו לאמר: ומליד יי. עם משה במישריא דמואב. על ירדנא דיריחו למימר: תם כלם אלה מוסי פי בידאת מואב. עלי ארדן יריחא תכלימא: דבר אל-בני ישראל ואמרת אלהם פי אתם עברים את-הירדן אל-ארץ כנען: מליד עם בני ישראל. ותימר להון. ארי אתון. עברין ית ירדנא לארעא דכנען: מר בני אסראיל וקל להם. אנכם גאיזין ארדן אי בלד כנעאן: והורשתם את כלי-שבי הארץ מפניכם ואפרתם את כלי-משפיתם ואת כלי-צלמי מסכתם תאפרו ואת כל-במותם תשמידו: ותתרכון ית כל יתבי ארעא מן קדמיכון. ותברון. ית כל בית סגדתהון. וית כל צלמי מתבתהון תברון. וית כל במתהון תשיצון: פאקרצו גמיע אהל אבלד מן בין ידיכם. ואבידו גמיע מזכרפאתהם. ואצנאם מסבוכאתהם וביאעהם תנפרון: והורשתם את-הארץ וישבתם בה פי לכם נתתי את-הארץ לרשת אתה: ותתרכון ית יתבי ארעא ותתכון בה. ארי לכון. יהבית ית ארעא למירת יתה: פאדא קרצתמוהם אסכנו אבלד. פקד אעטיתכם אייאה: *ג
 והתנחלתם את-הארץ בגורל למשפחתים לרב תרבו את-נחלתו ולמעט תמעט את-נחלתו אל אשר-יצא לו שמה הגורל לו יהיה למשוח אבתיכם תתנחלו: ותחסנון ית ארעא בערבא לזרעיתכון. לסניאי. תסנון ית אחסנתהון ולזעירי תזערון ית אחסנתהון. דדופוק

ליה תמן. ערבא דיריה יהי. לשבטי אבהתכון תחסנון: ותוזעוהו באסרהם לעשאיורכם. לאכתיר כתרונ נחלתה ולאקליל קלדוהא. מן כרג לה אסרהם פי אי מוצע כאן לה. ועלי אסכאט אבאיכם תתוזעוהו: ואם-לא תורישו את-ישיבי הארץ מפניכם והיה אשר תותרו מהם לשפים בעיניכם ולצנינם בעדיכם וצרו אתכם על-הארץ אשר אתם יושבים בה: ואם לא תתרכון. ית-יבני ארעא מן קדמיכון. ויהי דתשארון מנהון. לסיען נטליון זיון לקבלכון. ולמשרין מקפניכון. ויעיקון לכון. על ארעא. דאתון יתבין בה: ואן לס תקרצו אהל אבלד מן בין ידיכם. פיציר מא תבקונה מנהם. כאבר פי עיונכם. וכמסל פי גנובכם. ויצאיקונכם פי אבלד. ארי אתם מקימין פיה: והיה פאשר דמיתו לעשות להם אעשה לכם: ויהי. כמא דחשיבית. למעבד להון אעביר לכון: פאכון כמא קצדת. אי אצנע בהם אצנע בכם: *ג
 וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליד יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא: צו את-בני-ישראל ואמרת אלהם פי-אתם באים אל-הארץ כנען ואת הארץ אשר תפל לכם בנחלה ארץ כנען לנבלתיה: פקיד. ית בני ישראל ותימר להון. ארי אתון עאלין לארעא דכנען. דא ארעא. דתתפלג לכון באחסנא. ארעא דכנען לתחומהא: מר בני אסראיל וקל להם. אנכם דאכלין אי בלד כנעאן. פהדה חרוד אבלד. אדי יתצל לכם נהדה: *ג
 והיה לכם פאת-נגב ממדבר-צן עלידי אדום והיה לכם גבול נגב מקצה ים-המלח קדמה: ויהי לכון רוח דרומא. ממדברא דצין עד תחומי אדום. ויהי לכון תחום דרומא. מסיפי ימא דמלחא קדומא: פיבתדי לכם אהל אנובי. מן ברייה צין אי גאנב אדום. פיכון מן טרף אבחרה צמיתה

שרקייא *): ונסב לכם הגבול מנגב למעלה עקרבים ועבר צנה והיה תוצאתו מנגב לקדש ברנע ויצא חצר אדר ועבר עצמנה: ויסחר לכו תחומא מדרומא למסקנא דעקרבין ויעבר לצין. ויהון (נ"ו ויהי) מפקננהי. מדרומא דרקס גיאה. ופוק לחצר אדר ויעבר לעצמון: תם יסתדיר לכם מן אננב. א' עקבה עקרבים *): ויעבר א' צין. ויכון כרונה א' גאנברקים ברנע. ויכרנ א' רפח ויעבר א' מנאזל: ונסב הגבול מעצמון נחלה מצרים והיו תוצאתו היפה: ויסחר תחומא מעצמון לנחלא דמצרים. ויהון מפקננהי ליפא: תם יסתדיר מן מנאזל א' ואד אעריש. ויכון כרונה א' אבחר: וגבול ים והיה לכם הים הגדול וגבול זה יהיה לכם גבול ים: ותחום מערבא. ויהי לכו. יפא רבא ותחומיה. דין יהי לכו תחום מערבא: ואחד אגרבי. יכון לכם אבחר אכביר ותכמה *): וזה יהיה לכם גבול צפון מן הים הגדול תתאו לכם הר החר: ודין יהי לכו תחום צפונא. מן יפא רבא. תכונון לכו להור טורא: והוא יכון לכם אחד אשמא. מן אבחר אכביר. תחרו לכם א' גבל הור: מהר החר תתאו לבא המת והיו תוצאת הגבול צדדה: מהור טורא. תכונון למטי המת. ויהון מפקננהי דתחומא לצדד: ומנה א' חמאה. ויכון כרונה א' צדד: ויצא הגבל זפרנה והיו תוצאתו חצר עינן זה יהיה לכם גבול צפון: ויפוק תחומא דזפרון. ויהון מפקננהי לחצר עינן. דין יהי לכו תחום צפונא: ויכרנ א' זפרון. וינתהי א' חצר עינן. הוא יכון לכם אחד אשמאלי: והתאוויתם לכם לגבול קדמה מחצר עינן שפמה: ותכונון לכו תחום קדומא. מחצר עינן לשפם: וחרו לכם אחד אשקיי. מן חצר עינן א' פאמיה *): וירד הגבל משפם הרבדה מקדם לעין וירד הגבל ומחה על פתח ים פנתת קדמה: וייחות תחומא משפם. לרבדה

(* והיו ק')

מפדנח לעין. וייחות תחומא. וימטי על פיך ים גניסר קדומא: וינחר מן פאמיה. א' דפני מן שרקי אעין. פינחר ויצרב. א' גאנב בחר גניסר *): שרקי'א: וירד הגבל דזרנה והיו תוצאתו ים הפלה זאת תהיה לכם הארץ לגבלתיה סביב: וייחות תחומא לירדנא. ויהון מפקננהי ליפא דמלחא. דא תהי לכו ארעא. לתחומהא סחור סחור: וינול אארדן. ויכון כרונה אבחרה אמיתה. הדה תכוון לכם חרוד אבלד מסתדירא: ויצו משה את בני ישראל לאמר זאת הארץ אשר תתנחלו אתה פגורל אשר צוה יהוה לתת לתשעת המטות וחצי המטה: ופקיד משה. ית בני ישראל למימר. דא ארעא. דתחסנן יתה בערבא. דפקיד *). דמתן. לתשעא שבטין ופלגות שבטא: פאמר מוסי בני אסראיל. ען קול אלה *): וקא. הוא אגדד אחרוד תוועוה *): באסהם. כמא אמר אלה. אן יעטא לתסעה אסבאט ונצף: פי דקחו מטה בני הראובני לבית אבתם ומטה בני הגדי לבית אבתם וחצי מטה מנשה לקחו נחלתם: ארי קבילו שבטא דבני ראובן לבית אבתהון ושבטא דבני גד לבית אבתהון. ופלגות שבטא דמנשה. קבילו אחסנתהון: אד קד אכר סבט ראובן. וסבט גד ונצף סבט מנשה. נחלתהם לביות אבאיהם *): שני המטות וחצי המטה לקחו נחלתם מעבר לירדן ירחו קדמה מזרחה: תרין שבטין ופלגות שבטא. קבילו אחסנתהון. מעברא. לירדנא דיריחו קדומא מדרנחא: האדאן אסבטאן ואנצף. אכרו נחלתהם. מן עבר ארדן יריחא אשקיי: פ וירבר יהוה ארי משה לאמר: ומליל יי ד' עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא: אלה שמות האנשים אשר ינחלו לכם את הארץ אלעזר הפהן ויהושע בן נון: אלן שמחת גובריא.

דיחסנן

אבן עמיהוד : אלה אשר צוה יהוה לנחל את בני ישראל בארץ כנען : ארץ הפקיד יי לאחסנאית בני ישראל בארעא דכנען : הולאי אדי אמר אלה. אן יקסמו לבני אסראיל בלד כנעאן : פ

וידבר יהוה אל משה בערבת מואב על ידין ירחו לאמר : ומליל יי עם משה במישריא דמואב . על ידנא דירחו דמימר : תם כלם אלה. מוסי פי ביראת מואב. עלי ארדן יריחא תכלימא : צו את בני ישראל ונתנו לדוים מנחלת אחותם ערים לשבת ומגרש לערים סביבתיהם תתנו לדוים : פקיד ית בני ישראל. ויתנו לדוואי מאחסנת. אחדתהון קרוין למתב. ורות. לקרויא סחרניחון. תתנו לדוואי : מר בני אסראיל. באן יעטו אדיואניין. מן נחלת חוזהם קרא יסכנוהא. ואפניה להם חויהא : והיו הערים להם לשבת ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולרכשם ולכל חיתם : ויהיו קרויא. להון למתב. ורוחיהון. יהון לבעיריהון ודקננתהון. ולכל חינוהון. ותכון אקרא סכנא להם. ואפניתהא. לבהאימהם וסרתהם. וסאיר חוואנהם : ומגרשי הערים אשר תתנו לדוים מקיר העיר וחוצה אלה אמה סביב : ורוחי קרויא. דתתנו לדוואי. מבותר קרתא ולברא . אלה אפין סחור סחור : ואפניה אקרא אתי תעטוהא לאדיואניין. מן כארג האיט אקריה . אף דראע מסתדירא : ומדתם סחון לעיר את פאת קדמה אלפים באמה ואת פאת נגב אלפים באמה ואת פאת ים אלפים באמה ואת פאת צפון אלפים באמה והעיר בתוך זה יהיה להם מגרשי הערים : ותמשחון מברא לקרתא. וית רוח קדומא תרין אלפין אפין. וית רוח דרומא תרין אלפין אפין. וית רוח מערבא תרין אלפין אפין. וית רוח צפונא. תרין אלפין אפין וקרתא במציע. דין יהי להון. רוחי קרויא : תם אמסחו מן כארג אקריה. אי גהה

דיתתנו לכוון ית ארעא. אדעור פהנא. ויהושע בר נון : הדה אסמא ארגא. אדי יקסמו לכם אכלד. אעור אאמאם. ויהושע אבן נון : ונשיא אחר נשיא אחר מפתה תקחו לנחל את הארץ : ורבא חד. רבא חד משבטא. תדברון לאחסנא ית ארעא : ושריף מן כל שבט. כדוה ליקסם אכלד : ואלה שמות האנשים למטה יהודה בלב בן יפנה : וארין שמהת גובריא. לשבטא דיהודה. בלב בר יפנה : והדה אסמאיהם. מן שבט יהודה. כלב אבן יפנה : ולמטה בני שמעון שמואל בן עמיהוד : ולשבטא דבני שמעון. שמואל בר עמיהוד : ומן שבט שמעון. שמואל אבן עמיהוד : למטה בנימן אלידר בן פסלון : ולשבטא דבנימין. אלידר בר פסלון : ומן שבט בנימין. אידר אבן כסלון : ולמטה בני דן נשיא בקי בן יגלי : ולשבטא דבני דן רבא . בקי בר יגלי : ומן שבט דן שריפא. בקי אבן יגלי : לבני יוסף למטה בני מנשה נשיא תניאל בן יוסף : לבני יוסף. לשבטא דבני מנשה רבא. חניא בר אפוד : לבני יוסף. מן שבט בני מנשה שריף. חניא אבן אפוד : ולמטה בני אפרים נשיא קמואל בן שפטן : ולשבטא דבני אפרים רבא. קמואל בר שפטן : ומן שבט בני אפרים שריף. קמואל אבן שפטן : ולמטה בני זבולון נשיא אליצפן בן פרנך : ולשבטא דבני זבולון רבא. אליצפן בר פרנך : ולשבטא דבני זבולון שריפא. איצפן אבן פרנך : ולמטה בני יששכר נשיא פלטיאל בן עזון : ולשבטא דבני יששכר רבא. פלטיאל בר עזון : ומן שבט יששכר שריפא. פלטיאל אבן עזון : ולמטה בני אשר נשיא אחיהוד בן שלמי : ולשבטא דבני אשר רבא. אחיהוד בר שלומי : ומן שבט אשר שריפא. אחיהוד אבן שלומי : ולמטה בני נפתלי נשיא פדהאל בן עמיהוד : ולשבטא דבני נפתלי רבא. פדהאל בר עמיהוד : ומן שבט נפתלי שריפא. פדהא

ד

אמשרק אפין דראע. ואי גהה אננוב אפין דראע. ואי גהה אנרב אפין דראע. ואי גהה אשמא. אפין דראע ואקריה פי וסטהא. פדאך יכון לכם. מקדאר אפניה אקרא: ואת הערים אשר תתנו לדוים את ששערי המקלט אשר תתנו לנם שמה הרצה ועליהם תתנו ארבעים ושתיים עיר: וית קרויא. דתתנון לדווא. ית שית קרוי שיזבותא. דתתנון. למערב דתפן קטולא. ועליהון תתנון. ארבעין ותרתין קרוין: ואקרא. אדי תעטוהא לאלוואנין. מנהא סת קרא אחמא. אדי תעזוהא (כ). ליהרב איהא אקאתל. ואציפו איה. אתנין וארבעין קריה: פדהערים אשר תתנו לדוים ארבעים ושמה עיר אתהן ואתי מגרשיהן: פל קרויא. דתתנון לדווא. ארבעין ותמני קרוין. יתהון וית רוחיהון: פתציר גמיע אקרא. אדי תעטוהם. תמאניה וארבעין קריה ואפניתהא: והערים אשר תתנו מאהות בני ישראל מאת הרב תרבו ומאת המעט תמעטו איש פפי נחלתו אשר ינחלו יתן מערו לדוים: וקרויא. דתתנון מאחסנת (כא) מאחונות) בני ישראל. מן סגיא תסגון. ומן זעירי תזערון. גבר. כפום אחסנתיה דיחסנון. יתין מקרווהי לדוואי: ואקרא. אדי תעטוהם מן חוז בני אסראיל. ממן אכד כתירא כתרן. ומן מן אכד קלילא מללו. פאיעט כל סבט עדי קדר נחלתה: פ וידבר יהוה ארמשה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא: דבר אדי בני ישראל ואמרת אלהם פי אתם עברים את הירדן ארצה כנען: מליל עם בני ישראל. ותימר דהון. ארי אתון. עברין ית ירדנא לארעה דכנען: מר בני אסראיל. וקל דהם. אדא אנתם. גותם אארדן אי בלד כנעאן: והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהיינה לכם ונם שמה רצח מכה נפש בשגנה: ותזמנון (כב) ותקרוין לבון קרוין. קרוי שיזבותא

כו (כתר תורה)

יהוין לבון. ויערוק לתפן קטולא. דיקטול נפשא בשלו: פאסמו (כ) לכם קרא חמא. יהרב איה אי קאתל. קתל נפסא סהוא: והיו לכם הערים למקלט מגאל ודאימות הרצה עד עמדו לפני הערה לפושט: ויהוין לבון קרויא. לשיזבא מגאל דמא. ודא ימות קטולא. עד דיקום. קדם פנשתא דדינא: פתכון תלך אקרא. תחמיה מן אורי. ודא יקתל. חתא יקה. בין ידי אנמאעה פיהכמון עדיה בדאך (כג): והערים אשר תתנו ששערי מקלט תהיינה לכם: וקרויא דתתנון. שית קרוי שיזבותא. יהוין לבון: ואקרא אתי תעזוונהא. סת קרא חמא תכון לכם: את שלש הערים תתנו מעבר לירדן ואת שלש הערים תתנו בארץ כנען ערי מקלט תהיינה: ית תלת קרויא. תתנון מעברא לירדנא. וית תלת קרויא. תתנון בארעה דכנען. קרוי שיזבותא יהוין: תלאת מנהא פי עבר אארדן. ותלאת מנהא פי בלד כנעאן. תכון קרא חמא: לבני ישראל ולגר ולתושב בתוכם תהיינה שש הערים האלה למקלט לנום שמה פל מכה נפש בשגנה: לבני ישראל. ולגויוריא ולתותביא דביניהון. יהוין. שית קרויא הארץ לשיזבא. למערב דתפן. פל דיקטול נפשא בשלו: לבני אסראיל. ולאגריב אדכיל פי מא בינהם. יהרב איהא. כל מן קתל נפסא סהוא (כד): ואם פכלי ברזל והבהו וימת רצח הוא מות יומת וי הרצח: ואם פמאן דברזל מחהי. וקטליה קטולא הוא. אתקטלא יתקטיד קטולא: ואמא אן כאן צרבה. באנא חדיד פקתלה. פהו קאתל יסתחק אקתל (כה): ואם פאבן יד אשר ימות פה הבהו וימת רצח הוא מות יומת הרצח: ואם. באבנא דמתנסבא פיד דהיא פמסת דימות פה מחהי. וקטליה קטולא הוא. אתקטלא יתקטיד קטולא: או צרבה בחגר. מקבוץ (כז) מקדאר מא ימות בהא פקתלה. פהו קאתל יסתחם

אלקתל

בהרה אאחכאם: והצילו העדה את הרצח
 מיד גאל הדם והשיבו את העדה אל עיר
 מקלטו אשר נס שמה וישב בה עד ימות
 הפהון גדל אשר משח אתו בשמן הקדש:
 וישזבון פנשתא ית קטולא. מיד גאל
 דמא. ויתזבון יתיה פנשתא לקרית
 שזבונתיה דערק לתמן. ויתיב בה. עד
 דימות פהנא רבא. דרפי יתיה במשח
 קודשא: ותכלין אנמאעה הרבא אקאתל. מן
 יד אולי. ותרדה אי קריה חמאה אתי הרב
 איה. ויקים בהא. אימות אמאם אנביר.
 אזי מסח ברהן אקדם: ואסיצא יצא
 הרצח את גבול עיר מקלטו אשר ינוס
 שמה: ואם מפק יפוק קטולא. יתחום
 קרית שזבונתיה. דיערוק לתמן: פאן הו
 כרג ען חר קריה חמאה. אתי הרב איה:
 ומצא אתו גאל הדם מחוץ לגבול עיר
 מקלטו ורצח גאל הדם את הרצח אין לו
 דם: וישבח יתיה גאל דמא. מברא.
 לתחום קרית שזבונתיה. וקטול. גאל
 דמא ית קטולא. לית ליה דם: פוגרה
 אולי. כארג ען חר קריה חמאה. פקתלה.
 פלא תיאר לה (כ): כי בעיר מקלטו ישב
 עדימות הפהון הגדל ואחרי מות הפהון
 הגדל ישוב הרצח אל ארץ אחותו: ארי
 בקרית שזבונתיה יתיב. עד דימות פהנא
 רבא. ובתר דימות פהנא רבא יתוב קטולא
 לארע אחסנתיה: כל יגלספי קריה חמאה.
 אימות אמאם אנביר. ובעד מותה. ירגע
 אי ארץ חוזה: והיו אלה לכם לחקת משפט
 לדתיכם בכל מושבתיכם: ויהו אלין
 לבון. לגזירת דין לדריכון. בכל מושבתיכון:
 פתכון הדה לכם. רסם חכם עלי מר
 אניאכם. פי גמיע מסאכנכם: פלמפה
 נפש לפי עדים ירצח את הרצח ועד אחד
 לא יענה בנפש למות: כל דיקטול נפשא.
 לפום סהדין. יקטול ית קטולא. וסהיד חר.
 לא יסהיד באנש למקטל: כל מוקת לנפסא
 עאמרא. פבקול שאהדין אקתלוה. ואמא
 שאהד ואחד. פלא ישחר עליה פיקתל:

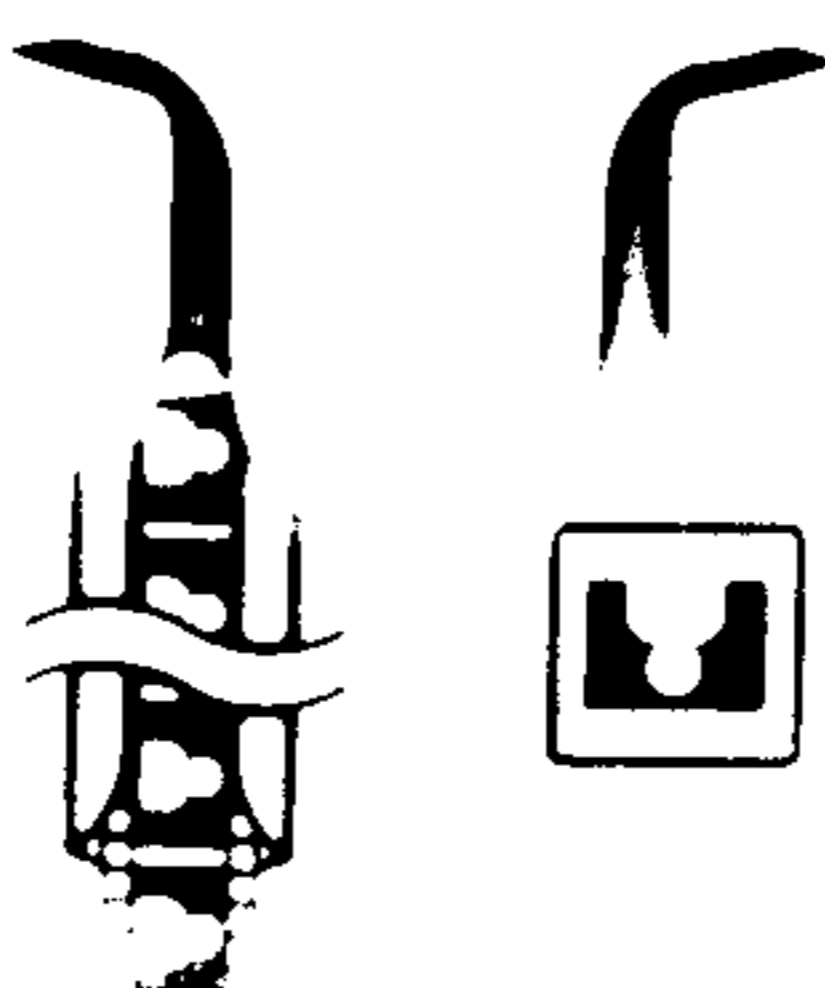
אקתל: או בכרי עיניו אשר ימות בו
 הפהון וימת רצח הוא מות יומת הרצח:
 או במאן דאע דמתנסיב ביד דהוא כמסת
 דימות ביה מחהי. וקטליה קטולא הוא.
 אתקטולא. יתקטיל קטולא: או צרבה
 באנא כשב. מקבוץ מקדאר מאימות בה
 פקתלה. פהו קאתל יסתחק אקתל:
 גאל הדם הוא ימית את הרצח בפגעו בו
 הוא ימתנו: גאל דמא. הוא יקטול ית
 קטולא. פד אתחייב ליה מן דינא הוא
 יקטלניה: ולי אדם הו יקתלה. אדא
 פאגאה בחק (כ): ואם בשנאה יהדפנו או
 השליך עליו בעדיה וימת: ואם בשנאה
 דחהי. או רמא עלוהי. פכטנא וקטליה:
 ואן דפעה בשנאה. או טרח עליה שיא.
 בתעמד (כ): פקתלה: או באיבה הפהון
 בידו וימת מות יומת הפכה רצח הוא
 גאל הדם ימית את הרצח בפגעו בו:
 או פדכבו. מחהי בידיה וקטליה. אתקטולא
 יתקטיל מחהי קטולא הוא. גאל דמא.
 יקטול. ית קטולא פד אתחייב ליה:
 או צרבה בידה בעד אוהפקתלה. פליקתל
 אעארב קתלא לאנה קאתל. פולי אדם
 יקתלה. אדא פאגאה בחק: ואם בפתע
 פלא איבה הדפו או השליך עליו פלכרי
 פלא עדיה: ואם בתפיף פלא דכבו דחהי.
 או רמא עלוהי. פל מאן בלא כמן ליה:
 ואן דפעה בנתה בלא בנעה. או טרח
 עליה. אייה אניה בלא תעמד: או בכרי
 אבן אשר ימות בה בלא ראות ויפל עליו
 וימת והוא לא אייב לו ולא מבקש רעתו:
 או בכר אנא. דהיא כמסת דימות בה
 פלא חזי. ורמא עלוהי ומית. והוא לא שני
 ליה. ולא תבע בשתיה: או אוקע עליה.
 אי חגר כאן בלא תעמד פמאת. והו פי
 דאך לים בעדו לה. ודא טאב שרה (כ):
 ושפטו העדה בין הפכה ובין גאל הדם
 עלי המשפטים האלה: וידינו פנשתא.
 בין מחהי. ובין גאל דמא. על דינא האלין:
 פלתחכם אנמאעה. בין אקאתל ובין אולי.

ולא יתקחו כפר לנפש רצח אשר הוא
 רשע למית כי מות יומת: ולא תקבלון
 ממון על אנש קטול. והוא תייב לממת.
 ארי אתקטלא יתקטיל: ולא תאכרו דיה
 עונפסקאתל. וגבעדיה אקתללי. אא יקתל
 קתלא: ולא תקחו כפר לנפס אל-עיר
 מקלטו לשוב לשבת בארץ עדי-מות
 הפהן: ולא תקבלון ממון. למערק לקרית
 שיובותיה. למתב למתב בארעא. עד
 דימות פהנא: ולא תאכרו מנה איצא
 דיה. לתהרבוה אל-בעין קרא אחמא. ליעוד
 ליסכן אבלד. בעד מות אמאם (ל): ולא-
 תחניפו את-הארץ אשר אתספה פי הדם
 הוא יחניף את-הארץ ולא יכפר
 לדם אשר שפך-בה פייאם בדם שפכו:
 ולא תחייבון ית ארעא. דאתון בה. ארי
 דמא. הוא מחייב ית ארעא. ולא רעא לא
 מתכפר. על דסזכאי דאתאשד בה. אלהין
 בדם אשריה: ולא תדנסו אבלד. אדי
 אנתם פיה. לאן אדם ידנסת. ולא ינפר
 לכם. ען אדם אדי ספך פיה. אלא בדם
 סאפכה: ולא תטמא את-הארץ אשר
 אתם ישבים בה אשר אני שכן בתוכה
 כי אני יהוה שכן בתוך בני ישראל: ולא
 תסאבון ית ארעא. דאתון יתבין בה.
 דשבינתי שריא בגוה. ארי אנא יי. שבינתי
 שריא. בגו בני ישראל: ולא תנגסו אבלד.
 אדי אנתם מקימין פיה. אדי נורי סאבן
 פיה. פאני אלה. נורי סאבן. פי מא בין
 בני אסראיל: פ

ויקרבו ראשי האבות למשפחת בני-
 גלעד בן-מכיר בן-מנשה ממשפחת בני
 יוסף וידברו לפני משה ולפני הנשאים
 ראשי אבות לבני ישראל: וקריבו ראשי
 אבהתא. לזרעית בני גלעד בר מכיר בר
 מנשה. מזרעית בני יוסף. ומלילו. קדם
 משה וקדם רברביא. ראשי אבהתא לבני
 ישראל: תם תקדם דויסא אבא. עשירה
 בני גלעד אבן מכיר אבן מנשה. מן
 עשאר בני יוסף. וקאו בין ידי מוסי

ואשראף. רויסא אבא בני אסראיל:
 ויאמרו את-אדני צוה יהוה לתת את-
 הארץ בנחלה בגורל לבני ישראל ואדני
 צוה ביהוה לתת את-נחלת צלפחד אחינו
 לבנתיו: ואמרו. ית רבוני פקיד יי.
 למתן ית ארעא באחסנא. בעדבא לבני
 ישראל. ורבוני אתפקד במימרא דיי.
 למתן ית אחסנת. צלפחד אחונא לבנתיה:
 וקאלו. אין אלה אמר סידנא. באן יעשא
 אבלד נחלה. באסהם לבני אסראיל.
 ואמרה איצא. באן ידפע (ל). נחלה צלפחד
 אכינא אי בנאתה: והיו לאחד מבני
 שבטי בני ישראל לנשים ונגרעה נחלתן
 מנחלת אבותינו ונוסף על נחלת הפטוה
 אשר תהיינה להם ומגרל-נחלתנו יגרע:
 ויהוין. לחד. מבני שבטי בני ישראל לנשין.
 ותתמנע אחסנתהון מאחסנת אבהתנא.
 ותתוסף. על אחסנת שבטא. דיהוין להון.
 ומערב אחסנתנא יתמנע: פנכאף אן
 יעירן נסאא. לואחד מן אכבאט בני
 אסראיל (ל). פתנקין חצתהון מן נחלה
 אבאינא. ותואד עלי חצה אסבט. אדי
 יתזווגן מנה. ויכון סהם נחלתנא מנקוצא:
 ואסייהוה היבל לבני ישראל ונוספה
 נחלתן על נחלת הפטוה אשר תהיינה להם
 ומנחלת מטה אבותינו יגרע נחלתן: ואם
 יהי יזבידא לבני ישראל. ותתוסף
 אחסנתהון. על אחסנת שבטא. דיהוין
 להון. ומאחסנת שבטא דאבהתנא יתמנע
 אחסנתהון: ולו חתי וואפי סנה א אמלאק
 לבני אסראיל (ל). לבקות חצתהון מזארה.
 עלי חצה אסבט. אדי יתזווגן מנה.
 ונאקצה מן חצתנא: ויצו משה את-בני
 ישראל על-פי יהוה לאמר בן-מנשה בני-
 יוסף דברים: ופקיד משה ית בני ישראל.
 על מימרא דיי למימר. יאות. שבטא דבני
 יוסף ממלדין: פאמר מוסי בני אסראיל.
 ען קול אלה קאילא. נעמא קא סבט ודר
 יוסף: זה הדבר אשר צוה יהוה לבנות
 צלפחד לאמר לפיכך בעיניהם תחיינה

לנשים

לנשים: הן נמאד פקיד יי לבנת צלפחד
 למימר: דתקין בעיניהן יהוין לנשין.
 פרם. לזרעית. שבטא דאבוהון יהוין לנשין:
 הדא אמר אדי אמר אלה. פי חכם בנאת
 צלפחד (ט). אן יתוונן למן חסן ענדהן. לכן
 יכון מן עשירה סבט אביהן (ט): ולא תסב
 נחלה לבני ישראל מטה אלה מטה פי
 איש בנחלת מטה אבתיו ידבקו בני
 ישראל: ולא תסחר אחסנא לבני ישראל.
 משבטא לשבטא. ארי גבר. באחסנת
 שבטא דאבהתוהי. ידבקו בני ישראל:
 חתא לא תדור נחלה לבני אסראיל. מן
 סבט אי סבט. אלא ילזם כל סבט מנהם
 נחלה אבאיה: וכל בית ירשת נחלה
 ממשות בני ישראל לאחד ממשפחת
 מטה אביה תהיה לאשה למען ירשו
 בני ישראל איש נחלת אבתיו: וכל פרטא
 ירתת אחסנא. משבטיא לבני ישראל.
 קחד. מזרעית. שבטא דאבוהא תהי
 לאתו. בריל. דיירתון בני ישראל. גבר
 אחסנת אבהתוהי: וכד אחכם כל בנת (יח)
 תרת נחלה. מן בעין אסכאט בני אסראיל.
 פרו אחד מן עשירה סבט אביהא תכון
 זונה. לכו ירת כל סבט מנהם נחלה
 אבאיה (ט): ולא תסב נחלה מטה למטה
 אחר פי איש בנחלתו ידבקו משות בני
 ישראל: ולא תסחר אחסנא. משבטא
 לשבטא אחרנא. ארי גבר באחסנתיה.

ידבקו. שבטיא לבני ישראל: ולא תדור
 אייה נחלה כאנת. מן סבט אי סבט אבר.
 כל ילזם כל סבט. מן בני אסראיל נחלה:
 פאשר צנה יהוה את משה בן עשו בנות
 צלפחד: כמא דפקיד יי ית משה. בן
 עבדא בנת צלפחד: פצנען בנאת צלפחד.
 כמא אמר אלה מוסי: ותתינה מחלה
 תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד
 לבני דדיהן לנשים: והואה מחלה תרצה.
 וחגלה ומלכה. ונעה בנת צלפחד. לבני
 אחי אבוהון לנשין: פצארתא מחלה תרצה
 וחגלה ומלכה. ונעה בנאת צלפחד. נסאא
 לבני אעמאמהן: ממשפחת בני מנשה
 בני יוסף היו לנשים ותהי נחלתן עדי מטה
 משפחת אביהן: מזרעית. בני מנשה בר
 יוסף הואה לנשין. והות אחסנתהון. על
 שיבט זרעית אבוהון: מן עשירה סבט
 מנשה אבן יוסף צארן נסאא. פכאנת
 נחלתהן. לעשירה סבט אביהן: אלה
 הפצות והמשפטים אשר צוה יהוה ביד
 משה ארי בני ישראל בערבת מואב על
 ירדן ירחו: אלן פקוריא ודיניא. דפקוד
 יי. בידא דמשה לות בני ישראל. במישריא
 דמואב. על ירדנא דיריחו: הדה אנצאיא
 וצאחכאם. אתי אמר אלה מוסי אי בני
 אסראיל. פי בידאת מואב. עלי ארדן
 יריחא: קל"ב. מחל"ה חול"ה סימן: ומפמירין שמעו דבר ה'
 בירמיה בסימן ב': (וקצתקהלות חוון ישעיהו כישעיה סי' א')

חוק

סכום פסוקי דספר במדבר אלף ומאתים ושמונים ושמונה. סימן להם ארפ"ח. וחציו והיה האי ש אשר אבחר בו סטהו יפרח. ופרשוהו
 עשרה. יי בדר יחצו סימן. וסדריו ל"ב. לב מהור כרא לי אלהים סימן. ופרקיו ל"ז. לו חכמו ישכילו ואת סימן. מניין הפתוחות שתיים
 וחשעים. והסתומות ששים ושש. הכל מאה וחמשים ושמונה פרשיות. אני חלקך ונחלתך סימן:

נשלם ספר במדבר. בעזר המכלכלנו במדבר:

והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימדה ולא יספר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני ארצתי ויהי מנין בני ישראל סניאין כחלא דימא דלא מתכל ולא מתמני ויהי באתרא דאתגליאו לבני עממיא בד עברו על אריתא ואתאמר להון לא עמי אתון יתובון ויתרבוון ויתאמר להון עמיה דאלהא קיימא ונקצו בני יהודה ובני ישראל יחדו ושמו להם ראש אחד ועלו מן הארץ כי גדול יום יורעאל ויתפנשוון בני יהודה ובני ישראל כחדא וימנון להון רישא חד מדבית דוד ויסקון מארע גלותהון ארי רב יום בנושהון אמרו לאחיכם עמי ולא אחותיכם רחמה נבייא אימרו לאחיכון עמי תיבו לאריתתי ועל בני שתכון ארעים ריבו באמכם ריבו ביהיא לא אשתי ואנכי לא אישה ותסר זנוניה ספניה ונאפוניה מבין שדיה אוכחו לכנשתא דישראל ואימרו לה ארי היא לא מתעניא בפולחני ומימרי לא מקביל צלותה עד דתעדי עוברתא בישא מקביל אפהא ופולחן טעותהא מבין קרנהא פן אפשיטנה ערפה והצנתיה ביום הולדה ושמתיה כמדבר ושתייה בארץ ציה והמתיה בצמא דלמא אסליה שכינתיה מנה ואעדי יתרה ואשוינה רפישא ביומא קדמאי על דלא אתקרבת לפולחני ויהול ונגוי ערה במא דחל על עם דרא דעברו על אריתתי במדברא ואשוי ארעה צדיא ואקמנה פבוצרתא ואתרבינה לא ארחם פי בני זנונים המה ועל בנהא לא ארחים ארי בנין דטעו אנון פי זנתה אפם הובישה הורתם פי אמרה אלכה אחרי מאהבי נתני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני ושקווי ארי טעת בנישתהון פתר נביי שקרא בהיהו מלפיהון דהות אמרא אהך פתר טעות עממיא רחמי מספקי מיכלי ומשתי פסות מיא ובויך משח וכל פרנוסי לכן הנני שך אתי דרפך פסירים ונדרתי אתי דגרה ונתיבותיה לא תמצא בכין האנא סקלקי ית אורחתיך פמא דסינין בכוביא ואפסיק פמא דמפסקון בכותליא ושביהא לא תשפח ורדפה אתי מאהביה ולא תשיג אתם ובקשתם ולא תמצא ואמרה אלכה ואשובה אר אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה ותרוף שכם עם עממיא רחמהא ולא תדביק

יתהון ותבעי סעיד ולא תשפח ותימר אהך ואתוב לפולחן רבוני קדמאה ארי טוב לי דהות פלחא קדמוהי מבין לא אפלח עוד לטעותא והיא לא ידעה פי אנכי נתתי לה הדגן והתירוש והיצהר וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל ואנון לא ידעין ארי אנא בריכית להון עבדא וחמרא ומשהא וכספא אסנית להון ודהפא מניה עברו לטעותא לכן אשוב ולקחתי דגני בעתו ותירושיו במועדו והצלתי צמרי ופשתי לכפסות את ערותה בכין יתוב מימרי למלמט עבדא בעדן אדריה וחמרא בזמן מעצרתיה ואציל פסות מיא ובויך דיהבית לה לכפאה ית קלנה ועתה אנלה אתי נבלתה לעיני מאהביה ואיש לא יצילנה מידי וכעין אנלי ית קלנה לעיני עממיא רחמהא ואנש לא ישזבנה מן ידי והשפתי פלמשושה חנה חדשה ושפתה וכל מועדה ואבטיל כל חרותה חנהא ירחא ושפחא וכל מועדהא אוהשפתי נפנה ותאנתה אשר אמרה אתנה המה לי אשר נתנודי מאהבי ושמתים לער ואכלתם חית השדה ואצדי פירי גופנה ותינה דהות אמרא יקר אנון לי דיהבו לי עממיא רחמי ואשוינון דחורשא ותוכיכוני חית ברא ופקדתי עליה אתי ימי הפערים אשר תקמיר להם ותעד נומה וחליתיה ותלד אחרי מאהביה ואתי שכחה נאסיההו ואסער ערה ית יומיא דהות פלחא לטעותא ומסקא להון בוסמין הות דמיא לאתתא דשכבת ית בערה ואתקנת בקדשהא ובחליטת מרגליתיהא ומעת בתר רחמהא פן פנשתא דישראל רחמת למפלח לטעותא ופולחני שבקת אמר יי לכן הנה אנכי מפתיה והלכתיה המדבר ודברתי על לבה בכין האנא משעביד לה לאריתא ואעביד לה נסין וגבורן פמא דעבדית לה במדברא וביד עבדי נבייא אמקיל תנחומין על לבה ונתתי לה את פרמיה משם ואת עמק עכור לפתח תקוה וענתה שמה פימי נעוריה וכיום עלותה מארץ מצרים ואמני לה ית פרנסהא מתמן וית מישר עכור לתחמודי נפש ויתנהון תמן למימרי פימי קדם ואף אנא אעביד להון נסין וגבורן ביום מסקהון מארעא דמצרים והיה ביום ההוא נאם יהוה תקראי אישי ולא תקראי ליעודה בעלי ויהי בעדנא ההוא אמר יי תתנהון לפולחני ולא תפלחון עוד לטעותא והסירתי את שמות

הבעלים

חלק הרקוק (א) והשמי רביע: נפנה הנמל דגש: ב) וחליתיה החית בסגול זכוסח הפטרות לראשונים בקמץ וצ"ע: ג) וענתה שמה השין דגש: ד) לי עוד תיבת לי במארכה לא כתביר: ה) בעלי העין בשוא פשים נח וכן בירושלמים וכן במסרה כל לשון בעלי בעליהן בעלה נח: כז (כתר תורה)

הבעלים מפיה ולא יזכרו עוד בשמים: ואעדי.
 ית שום מעות עממיא מפומהון. ולא יהי דוכרן
 משומהון עוד: וכרתי להם ברית ביום ההוא עם
 חית השדה ועם עוף השמים ורמש האדמה וקשת
 וחרב ומלחמה אשור מן הארץ והשפכתיים
 לבטח: ואגור להון קים בעדנא החוא. דיהון
 שלם עם חית פרא ועם עופא דשמיא. ורחשא
 דארעא. וקשתא וחרבא ועבדי קרבא אבטיל מן
 ארעא. ואשרינין לרוחצן: וארשתיך לי לעולם
 וארשתיך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים:
 ואקימנכון קדמי לעולם. ואקימנכון קדמי בקושטא
 ובדינא. ובחסדא וברחמי: וארשתיך לי באמונה
 וידעת אתיהוה: ואקימנכון קדמי בהימנותא.
 ותדעון למרחל מן קדם יי: ער

הפטרות נשא שפטים סי' י"ג

ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת הדני ושמו
 מנוח ואשתו עקרה ולא ילדה: והיה גוברא חר
 מצרעה. מזרעית דן ושמה מנוח. ואתתיה עקרא
 ולית לה ולד: וירא מלאך יהוה אל-האשה ויאמר
 אליה הנהנא את-עקרה ולא ילדת והרית וילדת
 בן: ואתחזי מלאכא דיי לאתתא. ואמר לה. הא
 כען את עקרא ולית לך ולד. ותעדן ותלידין בר:
 ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל-תאכלי
 כל ממא: וכען אסתמרי כען. ולא תשתן חמר
 חדת ועתיק. ולא תיכלין כל מסאב: כי הנך
 הרה וילדת בן ומורה לא-יעדה ערדאשו ביי
 נזיר אלהים יהיה הנער מן-הבטן והוא יחל
 להושיע את-ישראל מיד פלשתים: ארי הא את
 מעדיא ותלידין בר. ומספר לא יעבר על רישיה.
 ארי נזירא דיי. יהי רביא מן פטנא. והוא ישרי.
 למפרק ית-ישראל מידא דפלשתאי: ותבא היישה
 ותאמר לאישה לאמר איש האלהים בא אלי
 ומראהו כמראה מלאך האלהים נורא מאד ולא
 שאלתיהו אי-מוה הוא ואת-שמו לא-הגיד לי:
 ואתת אתתא. ואמרת לבעלה למימר. גביא דיי
 אתא לותי. וחזויה. פחיוז מלאכא דיי חסין לחדא.
 ולא שאלתיה אי מדין הוא. וית שמיה לא הוי לי:
 ויאמר לי הנך הרה וילדת בן ועתה אל-תשתי
 יין ושכר ואל-תאכלי כל-טמאה פי-נזיר אלהים
 יהיה הנער מן-הבטן עד-יום מותו: ואמר לי. הא
 את מעדיא ותלידין בר. וכען. לא תשתן חמר
 חדת ועתיק. ולא תיכלין כל מסאב. ארי נזירא
 דיי יהי רביא. מן פטנא עד יום מותיה: ויעתר
 מנוח אל-יהוה ויאמר בי אדוני איש האלהים

אשר שלחת יבואנא עוד אלינו ויהנו מהדנעשה
 כנער היולד: וצלי מנוח. קדם יי ואמר. כבעו יי.
 גביא דיי דשלחתא. ייתי כען עוד לותנא.
 וילפננא. מא נעביר לרביא דיתיליד: וישמע
 האלהים בקול מנוח ויבא מלאך האלהים עוד
 אל-האשה והיא יושבת בשדה ומנוח אישה אין
 עמה: וקביל יי צלותיה דמנוח. ואתא מלאכא
 דיי עוד לות אתתא. והיא יתבא בתקלא. ומנוח
 בעלה לית עמה: ותמהר האשה ותרץ ותגד
 לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר-
 בא ביום אל: ואחיא את אתתא. ורהסת והויאת
 לבעלה. ואמרת ליה. הא אתחזי לי-גוברא. דאתא
 ביומא דיכי לותי: ויקם וילך מנוח אחרי אשתו
 ויבא אל-האיש ויאמר לו האתה האיש אשר-
 דברת אל-האשה ויאמר אני: וקם. ואזל מנוח
 פתר אתתיה. ואתא לות גוברא. ואמר ליה. האת
 גוברא. דמליכתא עם אתתא ואמר אנא: ויאמר
 מנוח עתה יבא דברוך מהיהיה משפט הנער
 ומעשהו: ואמר מנוח. כען יתקיימון פתגמך. מא
 יהי. דחזי לרביא ומא נעביר ליה: ויאמר מלאך
 יהוה אל-מנוח מכל אשר-אמרתי אל-האשה
 תשמר: ואמר מלאכא דיי למנוח. מכל. דאמרית
 לאתתא תסתמר: מכל אשר-יצא מפין היין לא-
 תאכל ויין ושכר אל-תשת וכל-טמאה אל-תאכל
 כל אשר-צויתיה תשמר: מכל דיפוק מנופנא
 דחמרא לא תיכול. וחמר חדת ועתיק לא תשתי.
 וכל מסאב לא תיכול. כל דפקידתה פטר: ויאמר
 מנוח אל-מלאך יהוה נעצרהנא אותך ונעשה
 לפניך גרי עזים: ואמר מנוח למלאכא דיי.
 ניחור כען יחד. ונעביר קדמך גדיא בר עזי:
 ויאמר מלאך יהוה אל-מנוח אסתעצרני לא-
 אכל בלחמך ואסתעשה עלה ליהוה תעלנה
 פי לא-ידע מנוח פי-מלאך יהוה הוא: ואמר
 מלאכא דיי למנוח. אם תיחדנני לא איכול
 בלחמך. ואם תעביר עתא. קדם יי תסקינה.
 ארי לא ידע מנוח. ארי מלאכא דיי הוא: ויאמר
 מנוח אל-מלאך יהוה מי שמך פי-יבא דברוך*
 וכפדנך: ואמר מנוח. למלאכא דיי מן שמך.
 ארי יתקיימון פתגמך וניקרנך: ויאמר לו מלאך
 יהוה למה זה תשאק לשמי והוא פלאי: ואמר
 ליה מלאכא דיי. למה דנן את שאיק לשמי והוא
 מפרש: ויקח מנוח את-גרי העזים ואת-המנחה
 ויעל ערדאשו ליהוה ומפלא לעשות ומנוח
 ואשתו ראים: ונסיב מנוח. ית גדיא בר עזי וית
 תקרבתא. ואסיק על מנרא קדם יי. ומפריש

(*) (יחז י"ד) * (יחז א) למעבר

יגער יהוה בך השטן ויגער יהוה בך הפהר
 בירושלם הלוא זה אוד מצל מאש : ואמר יי
 לחטא. יגער יי בך חטא. ויגער יי בך. דאתרעי
 לאשרא שכינתיה בירושלם. הלוא דין אוד
 משויב מיקודא : ויהושע היה לבוש בגדים צואים
 ועמד לפני המלאך : ויהושע. הוה ליה בנין
 דנסיבן להון נשין דלא כשרן לכהונתא. וקאים
 קדם מלאכא : ויען ויאמר אליהעמדים לפניו
 לאמר הסירו הפגרים הצואים מעליו ויאמר אליו ראה
 העברתי מעליך עונף והלבש אחך מחלצות :
 ואתיב ואמר. לדמשמשין קדמוהי למימר. אימרו
 ליה ויפיק נשין דלא כשרן לכהונתא מביתיה.
 ואמר ליה. חזי דאעדיתי מנך חובך. ואליבשית
 יתך זכוון : ואמר ישימו צניף טהור עלראשו
 וישימו הצניף הטהור עלראשו וילבשוהו בגדים
 ומלאך יהוה עמד : ואמרית. שווי. מצנפא דכיא
 על רישיה. ושויאו מצנפא דכיא על רישיה.
 ואסבוהי אתתא דכשרא לכהונתא. ומלאכא
 דיי קאים : ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר :
 ואסהיד מלאכא דיי. ביהושע למימר : כהאמר
 יהוה צבאות אספדרכי תלך ואם אתימשמרת
 תשמר וגמאתה תרין אתדבית ונס תשמר את
 הצני ונחתי לך כהרמים בין העמרים האלה :
 כדנן אמר יי צבאות. אם באורחן דתקנן קדמי
 תהך ואם ית ספרת מימרי תמר. ואף את תרין
 לדמשמשין בבית מקדשי. ואף תמר ית עזרת.
 וכאחיות מיתיא אחינך. ואתין לך רגלין מהלכין.
 בין סרפיא האלין : נשמענא יהושע הכהן הגדול
 אתה ורעידו הישבים לפניך כיראנשי מופת המה
 כיראנשי מביא אתדעבדי צמח : שמע כען. יהושע
 כהנא רבא. את וחברך דיתבין קדמך. ארי
 גוברין כשרין למעבד להון נפא אנון. ארי
 האנא מיתני ית עבדי משיחא ויתנלי : כיוהנה
 האבן אשר נחתי לפני יהושע עלראבן אחת
 שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה
 צבאות ומשתי אתדעון הארץ ההוא ביום אחד :
 ארי הא אבנא. דיהבית קדם יהושע. על אבנא
 חדא שבעא חזיון לה. האנא גלי חזייתה. אמר
 יי צבאות. ואעדי ית חוב ארעא ההיא ביומא
 חד : ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו איש
 לרעהוה אליתחת גמן ואליתחת תאנה : בעדנא
 ההוא. אמר יי צבאות. תערעון גבר לחבריה.
 לתחות פירי גופנהו ולתחות פירי הינהו :
 וישב המלאך הדבר כי ויעירני פאיש אשר יעור

למעבד. ומנוח ואתתיה חון : ויהי בעלות הלהב
 מעל המזבח השמימה ויעל מלאך יהוה בקרב
 המזבח ומנוח ואשתו ראים ויפרו עלפניהם
 ארצה : והוה במפק שלהביתא. מעלוי מדבחא
 לצית שמיא. וסליק מלאכא דיי בשלהובית
 מדבחא. ומנוח ואתתיה חון. ונפרו על אפיהון
 על ארעא : ולא יסף עוד מלאך יהוה להראה
 אלמנוח וארשתו אז ידע מנוח כי מלאך יהוה
 הוא : ולא אוסף עוד מלאכא דיי. לאתחזאה
 למנוח ואתתיה. בכן ידע מנוח. ארי מלאכא
 דיי הוא : ויאמר מנוח ארשתו מות נמות כי
 אלהים ראינו : ואמר מנוח. לאתתיה ממת נמות.
 ארי מלאכא דיי חזינא : ותאמר לו אשתו לו
 חפץ יהוה להמיתנו לא לקח מידנו עלה ומנחה
 ולא הראנו אתיכראלה זכעת לא השמיענו
 בואת : ואמרת ליה אתתיה. אלו רעא קדם יי
 דנמות לא קפיר מננא עתא ומנחתא. ולא
 אחזינא ית כל אלין. וכעדן פון. לא אשמענא
 כהדא : ותלך האשה בן ותקרא אתשמו שמשון
 ויגדל הנער ויברכהו יהוה : וילדת אתתא בר.
 וקרת ית שמיא שמשון. ורבא רביא. וברכיה
 יי : ותחל רוח יהוה לפעמו כמתנההון בין צרעה
 ובין אשתאול : ושריאת רוח גבורא בן קדם יי.
 לתקפותיה במשרית דן. בין צרעה ובין אשתאול :

הפטרת בהעלתך זכריה ס"ב

רני ושמחי בתציון כי הנניבא ושכנתי
 בחוכך נאם יהוה : בועי וחדא כנשתא דציון.
 ארי האנא מתגלי. ואשרי שכנתי בגויך אמר
 יי : ונלוו גוים רבים אליתחת ביום ההוא והיו
 לי לעם ושכנתי בחוכך וידעת כיריהוה צבאות
 שכתני אליך : ויתוספון עממין סגיאין על עמיה
 דיי בעדנא ההוא. ויהון קדמי לעם. ואשרי
 שכנתי בגויך. ותדעין. ארי יי צבאות שכתני
 לאתנבאה לך : ונחל יהוה אתיחדה חלקו
 על אדמת הקדש ובחר עוד בירושלם : ויחסין
 יי לדבית יהודה חולקהון. על ארעא דקודשא.
 ויתרעי עוד בירושלם : הם כל בשר טפני יהוה
 כי נעור ממעון קדשו : ספו כל רשיעיא מן קדם
 יי. ארי אתגלי ממדור קודשיה : ויראני נאת
 יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך יהוה והשטן
 עמד עלימינו לשטנו : ואתחזיני. ית יהושע כהנא
 רבא. קאים. קדם מלאכא דיי. וחטא. קאים על
 ימיניה לאשטנא ליה : ויאמר יהוה אלההשטן

כח (כתר תורה)

חלק הדקדוק. או לי לעם. שופר וזקף : ושכנתי. מפחא : בחוכך. אתנח : ב) את יהושע. כפשמ אחר גם בירושלמים : ג) שמע. שין געו :
 יהושע. כפשמ אחר : ד) אתה ורעידו. חיבה אהה כמעט פשטא לא מהופך : ה) לרעהו ויג כלל סח"ו ולג אל גם בירושלמים כן :

הפטרות בהעלותך

בַּלִּילִיָּא. מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַלְלָא יֵת אֶרְעָא; וַיִּשְׁלַח
מֶלֶךְ יִרְיָחוֹ אֶל־רַחֲבֵי לְאָמֵר הוֹצִיָּאִי הָאָנָשִׁים
הַבָּאִים אֵלֶיךָ אֲשֶׁר־בָּאוּ לְבֵיתְךָ כִּי לְחַפְרֵי אֶת־
כְּרִי הָאָרֶץ בָּאוּ; וְשָׁלַח מֶלֶךְא דִּירְיָחוֹ. לֹתֵר רַחֲבֵי
לְמִימְרֵי. אִפְיָקִי. גִּבְרִיָּא דְאִתּוֹ לֹתֵיךְ דְעָאלוּ
לְבֵיתְךָ. אֲרִי לְאַלְלָא יֵת כֵּל אֶרְעָא אִתּוֹ; וְתַקַּח
הָאִשָּׁה אֶת־שְׁנֵי הָאָנָשִׁים כֹּתְצַפְנֹו וְתֵאמֵר כֵּן בָּאוּ
אֵלַי הָאָנָשִׁים וְלֹא יָדַעְתִּי מֵאֵין הֵמָּה; וְדִבַּרְתָּ
אִתְתָּא. יֵת תְּרִין גִּבְרִיָּא וְאַטְמַרְתְּנוּן. וְאָמַרְתָּ
בְּקִישְׁטָא. אִתּוֹ לֹתֵי גִבְרִיָּא. וְלֹא יָדַעְתִּי אִי מִנּוּן
אָנוּן; וַיְהִי הַשֹּׁעַר לְסְנוּר כַּחשָׁךְ וְהָאָנָשִׁים יָצְאוּ
לֹא יָדַעְתִּי אֲנִי הֲלֹכוּ הָאָנָשִׁים רְדַפּוּ מְהֵרָא אַחֲרֵיהֶם
כִּי תִשְׁגֹּנוּם; וַהוּהוּ. עֵדֵן לְמִיחַד תִּרְעָא. בְּקִבְרָא
וְגִבְרִיָּא נִפְקֹו. לֹא יָדַעְתִּי. לֹאן אֲזֹלוּ גִבְרִיָּא.
רְדַפּוּ בְּפְרִיעַ. בְּתִרְיָחוֹן אֲרִי תְרַבְּקֹנוּנוּן; וְהִיא
הַעֲתָתִּי הַגְּנֵהוּ וְתַטְמַנֵּם בְּפִשְׁתֵּי הָעֵץ הָעֲרֻכּוֹת
זֶה עֲלֵהֲגֵג; וְהִיא אִפְיָקִתְנוּן לְאַנְרָא. וְאַטְמַרְתְּנוּן
בְּמַעֲוִי כְתֻנָּא. דְסַדִּירִין לֵה עַל אַנְרָא; וְהָאָנָשִׁים
רְדַפּוּ אַחֲרֵיהֶם דִּרְךָ הִירְדָן עַל הַמַּעְבְּרוֹת וְהַשֹּׁעַר
סָגַר אַחֲרָי כַּאֲשֶׁר יָצְאוּ הִרְדַּפְּיִם אַחֲרֵיהֶם;
וְגִבְרִיָּא. רְדַפּוּ בְּתִרְיָחוֹן אֲזֹרְתֵי יִרְדְנָא. עַל מְגֻזְתָּא.
וְתִרְעָא אַחֲרֵהוּ. בְּתֵר. דְנִפְקֹו רְדַפְיָא בְּתִרְיָחוֹן;
וְהַמָּה טֵרִים יִשְׁכַּבּוּ וְהִיא עֲלָתָה עֲלֵיהֶם עֲלֵהֲגֵג;
וְאָנוּן עַד לֹא שְׁכִיבוּ. וְהִיא. סְלִיקַת לֹתֵיחוֹן
לְאַנְרָא; וְתֵאמֵר אֶל־הָאָנָשִׁים יָדַעְתִּי כִּי־נִתְּנוּ יְהוָה
לְכֶם אֶת־הָאָרֶץ וְכִי־נִפְלְאָה אִימַתְכֶם עֲלֵינוּ וְכִי
נָמְנוּ כְּרִישְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנִיכֶם; וְאָמַרְתָּ לְגִבְרִיָּא.
יָדַעְנָא. אֲרִי יְהִי יִי. לְכוּן יֵת אֶרְעָא. וְאֲרִי נִפְלְטָה
אִימַתְכוּן עֲלֵנָא. וְאֲרִי אַתְּכוּ. כֵּל יְתִבִי אֶרְעָא
מִן קְדַמִּיכוּן; כִּי שְׁמַעְנֹו הָאֵת אֲשֶׁר־הוֹבִישׁ יְהוָה
אֶת־מַי־יַם־סוּף מִפְּנִיכֶם בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר
עָשִׂיתֶם לְשְׁנֵי מַלְכֵי הָאָמְרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הִירְדָן
לְסִיחֹן וְלַעֲזַג אֲשֶׁר יְחַרְמַתֶּם אֹתָם; אֲרִי שְׁמַעְנָא.
יֵת דִּיבִישׁ יִי. יֵת מִי יִמָּא דְסוּף מִן קְדַמִּיכוּן.
בְּמַפְקֹוֹן מִמִּצְרַיִם. וְדַעֲבַדְתֵּנוּן. לְתִרִין מַלְכֵי
אַמּוּרָאָה. דְבַעֲבַרְדָּא דִירְדְנָא לְסִיחֹן וְלַעֲזַג. דְגַמְרַתְנוּן
יְתָהוֹן; וְנִשְׁמַע וַיִּמַּס לְבַבְנוּ וְלֹא־קָמָה עוֹד רוּחַ
בְּאִישׁ מִפְּנִיכֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהִים
בְּשָׁמַיִם מַפְעֵל וְעַל־הָאָרֶץ מִתְחַת; וְשְׁמַעְנָא
וְאַתְמַסִּי לְבָנָא. וְלֹא אֶשְׁתַּאֲרַת עוֹד רוּחַ. בְּאִישׁ
מִן קְדַמִּיכוּן. אֲרִי יִי אֱלֹהֵכוּן. הוּא אֱלֹהִים
דְשִׁכְּנִיתִיה בְּשָׁמַיָּא מַלְעִיָּא. וְשָׁלִישׁ עַל אֶרְעָא
מְלַרְעַ; וְעֵתָהּ הַשְּׁבַע־יָנָא לִי בִיהוּהוּ כִּי־עָשִׂיתִי
עִמָּכֶם חֶסֶד וְעָשִׂיתֶם נִסֵּי־אֵתָם עִם־בֵּית אָבִי חֶסֶד

מִשְׁנֵתוֹ; וְתָב. מִלְּאָכָא דִי מַמְלִיךְ עָמִי. וְאַעֲרֵנִי.
כְּגִבְרִיָּא דְמַתְעַר מְשִׁנִּיתִיה; וַיֹּאמֶר אֵלַי מַה
אַתָּה רָאָה וַיֹּאמֶר רָאִיתִי וְהִנְהִימְנוּרַת זֶהָב כְּלָה
וְנָלָה עַל־רָאֵשָׁה וְשִׁבְעָה נְרָתִיהָ עֲלֶיהָ שִׁבְעָה
וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לְנִרְוֹת אֲשֶׁר עַל־רָאֵשָׁה; וַיֹּאמֶר
לִי מַה אַתָּה חוֹי. וְאָמַרְתִּי. חוֹיִתִּי וְהִיא מִנְרָתָא
דְדִהָבָא כוֹלָה וְנִלְתָה עַל רִישָׁה. וְשִׁבְעָא בּוֹצִינְהָא
דְעֵלָה. שִׁבְעָא וְשִׁבְעָא דְמִרְיָקִין מִנְהוֹן מִשְׁחָא.
לְבוֹצִינָא דְעַל רִישָׁה; וְשְׁנַיִם זֵיתִים עֲלֶיהָ אַחַד
מִימִין הַגֵּלָה וְאַחַד עַל־שְׂמֹאלָהָ; וְתִרִין זֵיתִין
דְעֵלָה. חַד מִימִין גִּלְתָּא. וְחַד עַל שְׂמֹאלָהָ; וְאָעֵן
וְאָמַר אֶל־הַמֶּלֶךְ הַדְּבָר בִּי לְאָמֵר מַה אֱלֹהֵי אֲדָנִי;
וְאֵתִיבִית וְאָמַרְתִּי. לְמַלְּאָכָא. דִּימְמַלִּיךְ עָמִי לְמִימְרֵי.
מַה אֵלַי רְבוּנִי; וַיִּעַן הַמֶּלֶךְ הַדְּבָר בִּי וַיֹּאמֶר
אֵלַי הֲלוֹא יָדַעְתָּ כִּי־הִימָה אֱלֹהֵי וְאָמַר לֹא אֲדָנִי;
וְאֵתִיב. מִלְּאָכָא. דִּימְמַלִּיךְ עָמִי וְאָמַר לִי. הֲלֹא
יָדַעְתָּ מַה אָנוּן אֵלַי. וְאָמַרְתִּי לֹא רְבוּנִי; וַיִּעַן
וַיֹּאמֶר אֵלַי לְאָמֵר זֶה דְבַר־יְהוָה אֶל־זֶרְבַבְדִּל לְאָמֵר
לֹא כַחֵל וְלֹא בַכַּח כִּי אִסְבְּרוּהוּ אֲמֵר יְהוָה
צְבָאוֹת; וְאֵתִיב. וַיֹּאמֶר לִי לְמִימְרֵי. דִין פְּתָנְכָא
דִּי. עַם זֶרְבַבְדִּל לְמִימְרֵי. לֹא כַחֵל וְלֹא בְּגִבְרִיָּא.
אֱלֹהִין בְּמִימְרֵי. אָמֵר יִי צְבָאוֹת; מִי־אַתָּה חֶרֶד
הַגְּדוֹל לְפָנַי זֶרְבַבְדִּל לְמִישׁוֹר וְהוֹצִיא אֶת־הָאֵבֶן
הָרָאֵשָׁה תְּשַׁאוֹת חֵן חֵן לֵה; מַה אַתָּה חָשִׁיבָא
מְלֻכּוֹתָא שְׂפִשְׁתָּא. קִדְם זֶרְבַבְדִּל הֲלֹא כְּמִישְׁרָא.
וַיְגַלִּי יֵת מְשִׁיחִיהָ דְאַמִּיר שְׁמִיָּה מֶלֶךְ־מִיָּן. וַיִּשְׁלוּט
בְּכָל מְלָכוֹתָא; וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לְאָמֵר; וַהוּהוּ
פְּתַנְס נְבוּאָה מִן קִדְם יִי עָמִי לְמִימְרֵי; יָדִי זֶרְבַבְדִּל
יִסְרוּ הַבַּיִת הַזֶּה וַיְדִירוּ תְכַצֵּנְהָ וַיָּדַעְתָּ כִּי־יְהוָה
צְבָאוֹת שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם; יָדִי זֶרְבַבְדִּל. שְׂרִיאָה.
לְמַבְּנֵי בֵיתָה הַדִּין וַיְדוּהִי תְשַׁכְּלָנְהָ. וְתַדְעוּן.
אֲרִי יִי צְבָאוֹת שְׁלַחְנִי לְאַחַנְבָּאָה לְכוּן;

הפטרות שלח לך יהושע סי' ב'

וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בְּנֵי־נֹוֹן מִן־הַשֹּׁמֵרִים שְׁנַיִם
אָנָשִׁים מְרֻגְלִים. חָרַשׁ לְאָמֵר לְכוּ רְאוּ אֶת־הָאָרֶץ
וְאֶת־יְרִיחוֹ אִוְיָלְכוּ וַיָּבֹאוּ בֵּית־רָאֵשָׁה זֹנְהָ וְשִׁמְהָ
רַחֲבֵי וַיִּשְׁכְּבוּ־שָׁמָּה; וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בְּרִי נֹוֹן. מִן
שָׁמִיִן. תְּרִין גִּבְרִיָּין מְאַלְלִין בְּרוּ לְמִימְרֵי. אִוְיָלְכוּ.
חוּז יֵת אֶרְעָא וַיֵּת יְרִיחוֹ. וְאֲזֹלוּ. וְעָאוּ. לְבֵית
אַתְתָּא פּוֹנְדְּקִיתָא. וְשִׁמְהָ רַחֲבֵי וְשְׁכִיבוּ תַמָּן;
וַיֹּאמֶר לְמֶלֶךְ יִרְיָחוֹ לְאָמֵר הִנֵּה אָנָשִׁים בָּאוּ הִנֵּה
הָלִיכָה מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְחַפְרֵי אֶת־הָאָרֶץ; וְאַתְתָּאמֵר.
לְמַלְּכָא דִירְיָחוֹ לְמִימְרֵי. הֵא גִבְרִיָּא. אִתּוֹ הֲלֵכָא

חלק הרקודק : א) וילכו. במעם אויל ואתי לא בפור בכל התינאן : ב) וחצפנו. הויו בנעיא : ג) העלחם. הוא בנעיא : ד) והמסנס. הויו בנעיא : ה) את. תלשא ימין : ו) החרמתם. הוא בנעיא : ז) השבעו. השין געין. * ואמר קרי.

ונחתם לי אות אמת: וכען. קיימו כען לי במימרא
 דיני. ארי עבדית עמכון טיבו. ותעבדון אף אתון.
 עם בית אבא טיבו. ותתנון לי את דקשומ:
 והחיתם את דאבי ואת דאפי ואת דאחי ואת דאחתי
 ואת כד אשר להם והצלחתם את נפשתינו ממות:
 ותחון ית אבא וית אפא. וית אחי וית אחתי.
 וית כל דיקהון. ותשיזבון ית נפשתינו ממותא:
 ויאמרו לה האנשים נפשנו תחיתכם למות אם
 לא תגידו את דברנו זה והיה בדת יהוה לנו
 את דארץ ועשינו עסק חסד ואמת: ואמרו לה
 גובריא. נפשתינו מסירן חקף נפשתינו לממת.
 אם לא תחון. ית פתגמנא דין. ויהי. פד יתין יי
 ננא ית ארעא. ונעביד עמיד טיבו וקשומ:
 ותורדסם חבל בעד החלון פי ביתה בקיר החומה
 ובחומה היא יושבת: ושלשיתנון פאטינא מן
 חרבא. ארי ביתה בכחל שורא. ובשורא היא
 יתבא: ותאמר להם הרה לכו פן יפגעו בכם
 הרופים ונחפתם שמה שלשת ימים עדי שוב
 הרופים ואחר תלכו לדרבכם: ואמרת להון
 לטורא איזונו. דלמא יערעון בכון רדפיא. ותטמרון
 תמן תלתא יומין. עד דיתובון רדפיא. ובתר פן
 תהכון לאורחכון: ויאמרו אליה האנשים נקים
 אנתו משבעתך הוה אשר השבעתנו: ואמרו
 לה גובריא. זכאין אנחנא. ממומתיך דרא דקיימת
 ענא: הנה אנחנו באים בארץ את תקות חומ
 השני הוה תקשרי בחלון אשר הורדתנו בו ואת
 אביך ואת דאמך ואת דאחך ואת כד בית אביך
 תאספי יי אליך הביתה: הא אנחנא עאלין בארעא.
 ית תורא. דחומ דהוריתא הרין תקטרין. בחרבא
 דשלשיתנא ביה. וית אבוק וית אמיד וית אחך.
 וית כל בית אבוק. תכנשין לותיך לביתא: והיה
 כל אשר יצא מדלתי יי ביתך יכחוצה דמו בראשו
 ואנחנו נקים וכל אשר יהיה אתך בבית דמו
 בראשו אסיד תהיה בו: ויהי. כל דיפוק בר
 מדשי ביתך לברא. חובת קטוליה פרישיה
 ואנחנא זכאין. וכל. דיהי עמיד בביתא. חובת
 קטוליה פרישנא. אם יד אנש תהי ביה: ואס
 תגדי את דברנו זה והינו נקים משבעתך
 אשר השבעתנו: ואם תחון ית פתגמנא דין.
 ונהי זכאין. ממומתיך דקיימת ענא: ותאמר
 כד בריכם פן הוה ותשלחם וילכו ותקשר את
 תקות השני בחלון: ואמרת פפתגמכון פן הוה.
 ושלחתנון ואזלו. וקמרת. ית תורא דהוריתא

הפטרות קרח שמואל א' ס' י"א

ויאמר שמואל אלהים לכו ונגלה הגלגל
 ונחדש שם המלכה: ואמר שמואל לעמא. איתו
 וניזיל לגלגלא. ונחדיית תמן מלכותא: וילכו כל
 העם הגלגל וימלכו שם את שאול לפני יהוה
 בגלגל ויזבחישם זבחים שלמים לפני יהוה
 וישמח שם שאול וכל אנשי ישראל עד מאד:
 ואזלו כל עמא לגלגלא. ואמליכו תמן ית שאול.
 קדם יי בגלגלא. ונכיסו תמן. נכסת קודשין קדם
 יי. וחדי תמן שאול. וכל אנשי ישראל עד להדא:
 ויאמר שמואל ארץ ישראל הנה שמעתי
 בקלכם לכל אשר אמרתם לי ואמליך עליכם
 מקד: ואמר שמואל לכל ישראל. הא קבילית
 למימרכון. לכד דאמרתון לי. ואמליכית עליכון
 מלכא: ועתה הנה המלך מתהלך לפניכם ואני
 זקנתי ושכתי ובני הנם אתכם ואני החלהכתי
 לפניכם מנערי עדיהום הוה: וכען. הא מלכא
 מרבר פרישכון. ואנא קשית וסיבית. ובני האנן
 עמכון. ואנא הליכית קרמכון. מועורי עד ומא
 הרין: הנני ענו בי נגר יהוה ונגד משיחו את שור
 מי לקחתי וחמור מי לקחתי ואת מי עשקתי את
 מי רציתי ומיד מי לקחתי כפר. ואעלים עיני בו
 ואשיב לכם: הא עד דאנא קיים אסהידו בי
 קדם יי וקדם משיחיה. ית תורא דמן דברית
 וחמרא דמן שחרית. וית מן עשקית ית מן אנסית.
 ומיד מאן קבילית ממון דשקר. וכבשית עיני
 מניה פדינא. ואתיב לכון: ויאמרו לא עשקתנו
 ולא רצותנו ולא לקחת מיד איש מאומה: ואמרו.
 לא עשקתנא ולא אנסתנא. ולא קבילתא מיד

אנש

חלק הרקוק: (ח) והחיתם. הוא נעיא: (ט) ותורדסם. התיו נעי: (י) שוב הרופים. תיבת שוב מלא ויזהויו שורק: (יא) האספי. התיו
 נעי והפא רפא: (יב) מדלתי. תקיו רפי וכן כולוהו כתיבי דרכי עכדי: (יג) ביהך. כמעם דרנא ופסיק וכ"ה במסרה רבתא: (יד) שבו. מלעיל
 כי היא לשין השבה: (טו) ויעברו הו"ד בנעיא: (*) אחותי קרי
 מ (בחר תורה)

הפטרות קרה

אנש מדעם: ויאמר אלהם עד יהיה בכם ועד משיחו היום הזה כי לא מצאתם בידי מאומה ויאמר (*): עד: ואמר להון סהיד מימרא דיי בכון. וסהיד משיחיה יומא דדין. ארי לא אשבחתון. בידי מדעם. ואמרו סהיד: ויאמר שמואל אל העם יהיה אשר עשה את־משה ואת־אהרן ואשר העלה את־אבותיכם מארץ מצרים: ואמר שמואל לעמא. יי. דעבד גבורן על ידי משה ואהרן. ודאפיק ית אבהתכון מארעא דמצרים: ועתה התיצבו ואשפטה אתכם לפני יהוה את כל צדקות יהוה אשר עשה אתכם ואת־אבותיכם: וכען. אתעתדו. ואתוכח עמכון קדם יי. ית כל זכוותא דיי. דעבד עמכון ועם אבהתכון: באשר בא יעקב מצרים ויועקו אבותיכם אל־יהוה וישלח יהוה את־משה ואת־אהרן ויוציאו את־אבותיכם ממצרים וישבו במקום הזה: בד עאל יעקב למצרים. וזעיקו אבהתכון קדם יי. ושלח יי ית משה וית אהרן. ואפיקו ית אבהתכון ממצרים. ואותיבונן באתרא דדין: וישבחו את־יהוה אלהיהם ויספר אתם ביד סיסרא שר־צבא הצור וביר־פלשתים וביר מלך מואב וילחמו בם: ואתנשיאו ית פולחנא דיי אלההון. ומסר יתהון. ביד סיסרא רב חילא דהצור וביר פלשתאי וביר מלכא דמואב. ואניחו קרבא בהון: ויועקו אל יהוה ויאמר חטאנו כי עזבנו את־יהוה ונעבד את־הבעלים ואת־העשתרות ועתה הצילנו מיד איבנו ונעבדך: וזעיקו קדם יי ואמרו חבנא. ארי שבקנא ית פולחנא דיי. ופולחנא ית בעליא ודעשתרתא. וכען. שויובנא. מיד בעלי דבבנא ונפלה קדמך: וישלח יהוה את־ירבעל ואת־בדן ואת־יפתח ואת־שמואל ויצל אתכם מיד איביכם מסכיב ותשבנו בטח: ושלח יי ית גדעון וית שמשון. וית יפתח וית שמואל. ושויוב יתכון. מיד בעלי דבבכון מסחור סחור. ויתיבתון דרוחצן: ותראו כי נחש מלך בני־עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כי־מלך ימלך עלינו ויהוה אלהיכם מלככם: וחזיתון. ארי נחש. מלכא דבני עמון אתא עליכון. ואמרתון לי. לא. ארי מלכא ימלך עלינא. ויי אלהכון מלככון: ועתה הנה המלך אשר בחרתם אשר שאלתם והנה נתן יהוה עליכם מלך: וכען. הא מלכא. דאתרעיתון דשאיכתון. והא מני יי. עליכון מלכא: אמר תיראו את־יהוה ועבדתם אתו ושמעתם בקולו ולא תמרו את־פי יהוה וחייתם גס־אתם וגס־המלך אשר־מלך עליכם אחר יהוה אלהיכם: אם תרחקון

מן קדם יי. ותפלחון קדמוהי ותקבלון למימריה. ולא תסרבון על מימרא דיי. ותתנהון אף אתון. ואף מלכא דמלך עליכון. בתר פולחנא דיי אלהכון: ואם־לא תשמעו בקול יהוה ומריתם את־פי יהוה והיתח ידיהוה בכם ובאבותיכם: ואם לא תקבלון למימרא דיי. ותסרבון על מימרא דיי. ותחי מחתא דיי. בכון כמא דהות באבהתכון: גס־עתה התיצבו וראו את־הדבר הגדול הזה אשר יהוה עשה לעיניכם: אף בען אתעתדו וחזו. ית פתגמא רבא דדין. דיי. עביד לעיניכון: הלוא קציר־חטים היום אקרא אל יהוה ויתן קלות ומטר ודעו וראו בירדעתכם רבה אשר עשיתם בעיני יהוה לשאל לכם מלך: הלא חצד חטין יומא דדין. אצלי קדם יי. ויתין קלין ומטר. ודעו וחזו. ארי בישתכון סגיא דעבדתון קדם יי. למשאך לכון מלכא: ויקרא שמואל אל־יהוה ויתן יהוה קלת ומטר ביום ההוא ויירא כל־העם מאד את־יהוה ואת־שמואל: וצלי שמואל קדם יי. ויהב יי. קלין ומטר ביום ההוא. ורחיק כל עמא לחדא. מן קדם יי ומפתגמי שמואל: ויאמרו כל־העם אל־שמואל התפלל בעד־עבדיך אל־יהוה אלהיך ואל־נמות כייספנו עד־כל־חמאתינו רעה לשאל לנו מלך: ואמרו כל עמא לשמואל. צלי על עבדך. קדם יי אלהך ולא נמות. ארי אוסיפנא על כל הובנא בישא. למשאך לנא מלכא: ויאמר שמואל אל־העם אל־תיראו אתם עשיתם את כל־הרעה הזאת אך אל־תסורו מאחרי יהוה ועבדתם את־יהוה בכל־לבבכם: ואמר שמואל לעמא לא תרחקון. אתון גרמתון. ית כל בשתא דדא. ברם. לא תסטון מפתר פולחנא דיי. ותפלחון קדם יי בכל לבכון: ולא תסורו פיו אחרי התהו אשר לא־יועיקו ולא יצילו פיתחו המה: ולא תסטון מפתר פולחניה. ולא תפלחון למעותא. דאנון למא וקית בהון הנאה. ולא משויבן ארי למא אנן: כי לא־ימש יהוה את־עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם: ארי לא ירחיק יי ית עפיה. בדיק שמה רבא. ארי רעוא קדם יי. למעבד יתכון. קדמוהי לעם:

הפטרות חקת בשופטים סימן י"א

ויפתח הגלעדי היה גבור חיל והוא בן־אשה זונה וילדה גלעד את־יפתח: ויפתח גלעדאה. הוה גבר גבור חילא. והוא בר אתתא פונדקיתא. ואוליד גלעד ית יפתח: ותלד אשת־גלעד לו בנים ויגדלו

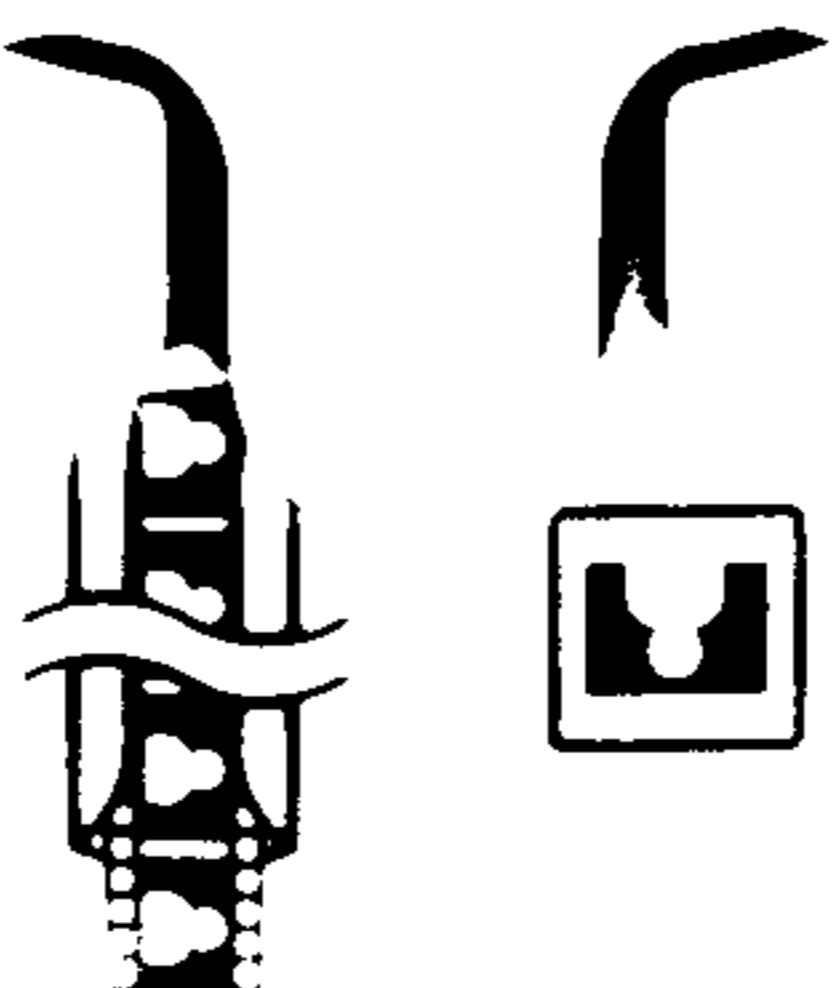
(* ויאמרו סביר) ויאמרו קרי

ויגדלו בני האשה ויגרשו את יפתח ואמרו לו לא יחנחל בבית אבינו כי בן אשה אחרת אתה: וילידת אתת גלעד. ליה בנין. ורביא בני אתתא ותריכו ית יפתח. ואמרו ליה לא תחסין בבית אבונא. ארי בר אתתא אוחרי את: ויכרת יפתח ספני אחיו וישב בארץ טוב ויתלקמו אל יפתח אנשים ריקים ויצאו עמו: וערק יפתח מן קדם אחוהי. ויחיב בארע טוב. ואתפנישו לות יפתח גוברין סריקין. ונפקו עמיה: ויהי מימים וילחמו בני עמון עמי ישראל: והיה לזמן יומין. ואגיהו קרבא בני עמון עמי ישראל: ויהי פאשד נלחמו בני עמון עמי ישראל וילכו זקני גלעד לקחת את יפתח מארץ טוב: והיה כד אגיהו קרבא בני עמון עם ישראל. ואולו סבי גלעד. למדבר ית יפתח מארע טוב: ויאמרו ליפתח לכה והייתה לנו לקצין ונלחמה בכני עמון: ויאמרו ליפתח. איחא. ותהי לנא לרבא. ונגיח קרבא בכני עמון: ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא אתם שנאתם אתי ותגרשוני מבית אבי ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר לכם: ואמר יפתח לסבי גלעד. הלא אתון שנאתון יתי. ותריכתוני מבית אבא. ומדין. אתיחון לותי בען. כד עקת לבון: ויאמרו זקני גלעד אל יפתח לכן עתה שבנו אליך והלכת עמנו ונלחמת בכני עמון והיית לנו לראש לכל ישיבי גלעד: ואמרו סבי גלעד ליפתח. בכין בען תבנא לותך. ותהי עפנא. ותגיה קרבא בכני עמון. ותהי לנא לריש. לכל יתבי גלעד: ויאמר יפתח אל זקני גלעד אסי משיבים אתם אותי להלחם בכני עמון ונתן יהוה אותם לפני אנכי אהיה לכם לראש: ואמר יפתח לסבי גלעד. אם מתיבין אתון יתי לאגחא קרבא בכני עמון. וימסר יי. יתהון קדמי. אנא. אהי לכוין לריש: ויאמרו זקני גלעד אל יפתח יהוה יהוה יהיה שמע בנינו חינו אסילא כדברך כן נעשה: ואמרו סבי גלעד ליפתח. מימרא דיי. יהי סהיד בינתנא. אם לא פפתגמד כן נעביר: וילך יפתח עם זקני גלעד וישמו העם אותו עליהם לראש וקצין וידבר יפתח את כל דבריו לפני יהוה במצפה: ואז יפתח עם סבי גלעד. ומניאו עפא יתיה. עליוהן לריש וגרבא. וסדר יפתח ית כל שתגמוהי. קדם יי במצפא: וישלח יפתח מלאכים אל מלך בני עמון לאמר מה לי וקך כי תבאת אלי להלחם בארצי: ושלח יפתח אונגדין. לות מלכא דבני עמון למימר. מא לי

וקך. ארי אתיתא לותי לאגחא קרבא בארעי: ויאמר מלך בני עמון אל מלאכי יפתח פיר לקח ישראל את ארצי בעלותו סמצרים מארנון ועד היבק ועד הירדן ועתה השיבה אתהן בשלום: ואמר מלכא דבני עמון לאונגדי יפתח. ארי נסיב ישראל ית ארעי במפקיה סמצרים. מארנונא ועד יבקא ועד ירדנא. וכען. אתיב יתהון בשלום: ויוסף עוד יפתח וישלח מלאכים אל מלך בני עמון: ואוסף עוד יפתח. ושלח אונגדין. לות מלכא דבני עמון: ויאמר לו כה אמר יפתח לאלקח ישראל את ארץ מאב ואת ארץ בני עמון: ואמר ליה. כדן אמר יפתח. לא נסיב ישראל ית ארע מאב. וית ארע בני עמון: כי בעלותם סמצרים ויקך ישראל במדבר עדיים סוף ויבא קדשה: ארי במסקהון סמצרים. ואז ישראל במדברא עד ימא דסוף. ואתא לרקס: וישלח ישראל מלאכים אל מלך נאדום לאמר אעברהנא בארצה ולא שמע מלך אדום וגם אל מלך מאב שלח ולא אבה וישב ישראל בקדש: ושלח ישראל אונגדין. לות מלכא דאדום לפימר אעבר בען בארעך. ולא קביל מלכא דאדום. ואף לות מלכא דמאב. שלח ולא אבא. ויתיב ישראל ברקס: ויקך במדבר ויסב את ארץ אדום ואת ארץ מאב ויבא ממזרח שמש לארץ מאב ויחנן בעבר ארנון ולא באו בגבול מאב כי ארנון גבול מאב: ואז במדברא. ואקיף. ית ארעא דאדום וית ארעא דמאב. ואתא ממדנח שמשא לארעא דמאב. ושרו בעברא דארנון. ולא עאלו בתחום מאב. ארי ארנון תחום מאב: וישלח ישראל מלאכים אל סיחון מלך האמרי מלך חשבון ויאמר לו ישראל נעברהנא בארצה עד מקומי: ושלח ישראל אונגדין. לות סיחון מלכא אמוראה מלכא דחשבון. ואמר ליה ישראל. אעבר בען בארעך עד אתרי: ולא האמין סיחון את ישראל עבר בגבולו ויאסף סיחון את כל עמו ויחננו ביהצה וילחם עם ישראל: ולא הימין סיחון ית ישראל למעבר בתחומיה. וכנש סיחון ית כל עמיה. ושרו ביהץ. ואגיה קרבא עם ישראל: ויתן יהוה אל ה' ישראל את סיחון ואת כל עמו ביד ישראל ויפוס ויירש ישראל את כל ארץ האמרי וישב הארץ הקיא: ומסר יי אקנא דישראל ית סיחון וית כל עמיה. בידא דישראל ומחנן. וירית ישראל ית כל ארע

אמורא

חלק הדקדוק: א) בני האשה. הבית נעי: ב) שמע. בפשט אחר והיא לרע: ג) אל מלך אדום לאמר. פסיק כן היכת אדום לתובת לאמר בכל סה"י: 5 (בתר תורה)

הפטרת חקת

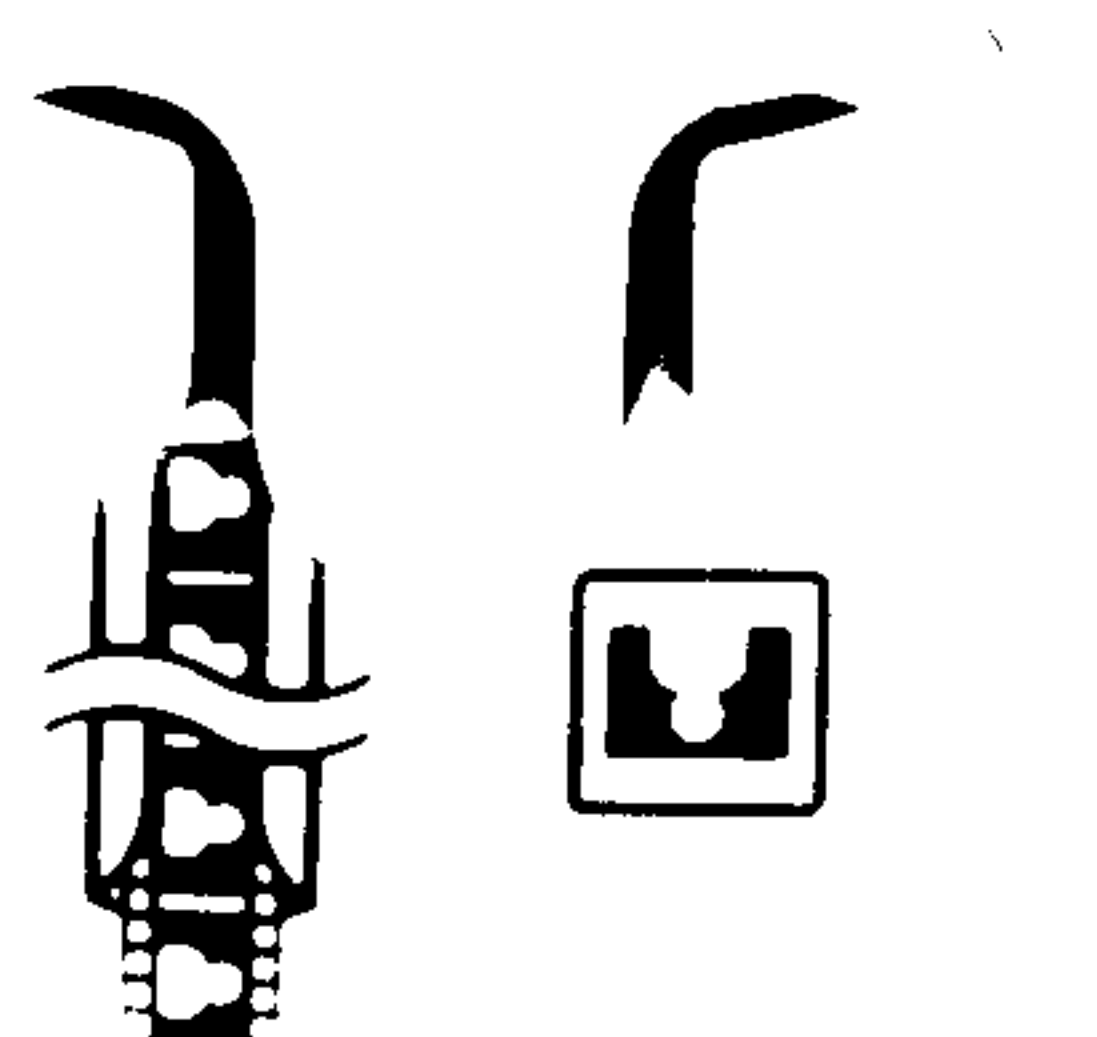
מניח עשרים עיר ועד אבל פרטים מכה גדולה
מאד וכנעו בני עמון מפני בני ישראל: ומחנני.
מערוער ועד מעקנא ומניח עשרין קרוין. ועד
מישר פרמיא. מתתא רבתא לחדא. ואתברו בני
עמון. מן קדם בני ישראל: ויבא יפתח המצפה
אל ביתו והנה בתו יצאת לקראתו בתפים
ובמחלות ורק היא יחידה איך לכו ממנו בן ארבת:
ואתא יפתח למצפיא לביתיה. והא ברתייה נפקא
לקדמותיה. בתופין ובחננין. ולחוד היא יחידא.
לית ליה מציה. בר או בת: ויהי כראותו אותה
ויקרע את בגדיו ויאמר אלה בתי הכרע הכרעתני
ואת היית בעברי ואנכי פציתי פי ארתייה ולא
איכר לשוב: והוה כד חזא יתה ובווע ית לבושוחי.
ואמר ווי ברתי אכרעא אכרעתני. ואת הוית
בעברי. ואנא פתחית פומי בגדר קדם יי. ולא
אכול למתב: ותאמר אליו אבי פציתה את דפיק
ארתייה עשה לי באשר יצא מפיה אחרי אשר
עשה לך יהוה נקמות מאיביך מפני עמון: ואמרת
ליה. אנא פתחתאית פומך בגדר קדם יי. עביד
לי. כמא דנפק מפומך. בתר. דעבר לך יי.
פורענחתא. מפעלי דבבך מפני עמון: ותאמר
אל אביה יעשה לי הדבר הזה חרפה מפני שנים
חדשים ואלכה וירדתי על ההרים ואבכה על
בתולי אנכי ורעיתי: ואמרת לאבוהא. יהעביד
לי פתגמא דרין. שבוק מני תרין ירחין. ואהך
ואתנגיד על טוריא. ואבכי על בתולי. אנא
וחברתי: ויאמר לני וישלח אותה שני חדשים
ותקף היא ורעותיה ותבך על בתליה על ההרים:
ואמר איולי. ושלח יתה תרין ירחין. ואזלת היא
וחברתהא. ובכת על בתולהא על טוריא: ויהי
מקץ שנים חדשים ותשב אל אביה ויעש לה
את גדרו אשר נדר והיא לא ידעה איש ותהי חק
בישראל: והוה. מסוף תרין ירחין. ותבת לות
אבוהא. ועבר לה. ית גרריה דגדר. והוה לגורא
בישראל. (בדיק דלא לאסקא גבר ית פריה וית
ברתייה לעלתא. כמא דעבר יפתח גלעדא. ולא
שאל לפינחם כהנא. ואלו שאל לפינחם כהנא.
הוה פריק יתה ברמין): מימים וימימה תלכנה
בנות ישראל לתנות לבת יפתח הגלעדי ארבעת
ימים בשנה: מזמן לזמן. אזלן בנת ישראל.
לא לאה. לבת יפתח גלעדא. ארבעא יומין בשתא:

אמראה. יתיב ארעא היא: וירשו את כל
גבול האמרי מארנון ועד היבק ומן המדבר
ועד הירדן: ויריתו. ית כל תחום אמראה.
מארנונא ועד יבקא. ומן מדברא ועד ירדנא:
ועתה יהוה אלהי ישראל הוריש את האמרי
מפני עמו ישראל ואתה תירשנו: וכען. יי אלהא
דישראל. תריך ית אמראה. מן קדם עמיה
ישראל. ואת מדפי למירתיה: הלא את אשר
יורישך פמוש אלהיך אותו תירש ואת כל אשר
הוריש יהוה אלהינו מפנינו אותו גירש: הלא.
ית דיחסנך. פמוש טעותך יתיה תחסין. וית
כל דיתריך. יי אלהנא. מן קדמנא יתיה גירת:
ועתה הטוב טוב אתה מבלק בן צפור מן מואב
הרב רב עסישראל אסנלחם נחסדבם: וכען.
הטב טב את. מבלק בר צפור מלכא דמואב.
המידן הן עם ישראל. אם קרבא אניח בהון:
בשבת ישראל בחשבון ובכנותיה ובערעור
ובכנותיה ובכרועים אשר ערירי ארנון שלש
מאות שנה ומדוע לא הצלתם בעת ההיא: וכרית
ישראל שבון ובכפרנהא בערעור ובכפרנהא ובכל
קרויא. דעל תחומי ארנון. תלת מאה שנין. ומדין לא
שיובתון בעדנא ההוא: ואנכי לא אחטאתי לך
ואתה עשה אתי רעה להלחם בי ישפט יהוה
השפט היום בין בני ישראל ובין בני עמון:
ואנא לא חטית לך. ואת עביד עמי. בישא לאנחא
קרבא בני ידן יי דעביד דינא יומא דין. בין
בני ישראל. ובין בני עמון: ולא שמע מלך בני
עמון אר דברי יפתח אשר שלח אליו: ולא קביל.
מלכא דבני עמון. לפתגמי יפתח. דשלח לותיה:
ותתי עליפתח רוח יהוה ויעבר את הגלעד ואת
מנשה ויעבר את מצפה גלעד ומצפה גלעד עבר
בני עמון: ושרת על יפתח רוח גבורא מן קדם
יי? ועבר ית מצפיא דגלעד. ומצפיא דגלעד.
עבר בני עמון: וידר יפתח גדר ליהוה ויאמר
אסנתון תתן את בני עמון בידי: וקיים יפתח
קיב. קדם יי ואמר. אם ממסר תמסר. ית בני
עמון בידי: והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי
לקראתי בשובי בשלום מפני עמון והיה ליהוה
והעליתיה עולה: ויהי כד יפוק מפך. בר מדשי
ביתי לקדמותי. פד אחוב בשלם מפני עמון.
ויחי קדם יי. ואפקניה עלתא: ויעבר יפתח אל
בני עמון להלחם בם ויתגם יהוה בידו: ועבר
יפתח. לות בני עמון לאנחא קרבא בהון.
ומסרינן יי ביריה: ויפס מערוער ועד בואך

הפטרת בלק כח"ע סיכה סימן ה'

והיה שארית יעקב בקרב עמים רפים עמל מאת

אלק הדקדוק, ד) בשבת. ה"ג כניה: ה) ומדוע לא הצלתם. היבת ומדוע כתביר: * ורעותי קרי יהוה

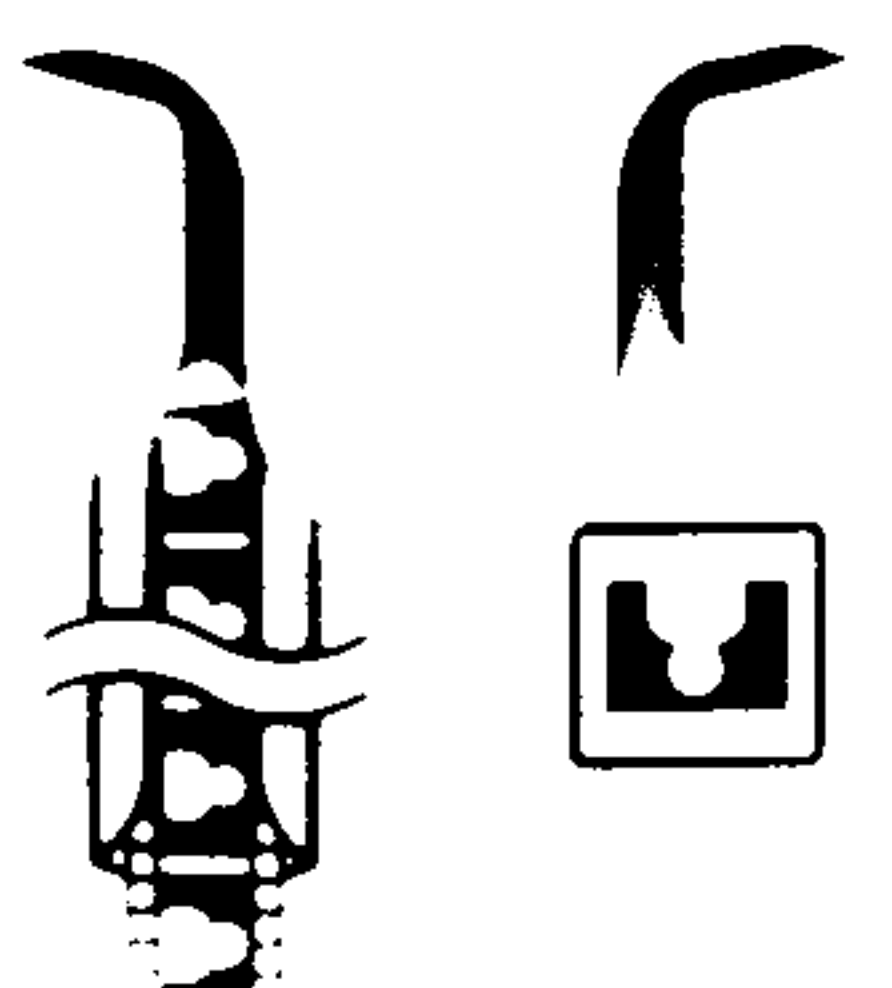
יהוה פרביבים עלי-עשב אשר לא-יקוה לאיש
 ולא ייחל לבני אדם: ויהי שארא דבית יעקב.
 בנו עמטין סגיאין. כמלא מן קדם יי. פרסימי
 מקושא דער עשבא. דלא מוריק לאנש. ולא
 מכתר לבר אנש: והיה שארית יעקב בגוים
 בקרב עמים רבים כאריה בבהמות יער ככפיר
 בעדרוי-צאן אשר אס-עבר ורמס ומרף ואין מצוי:
 ויהי שארא דבית יעקב בעממיא. בנו עמטין
 סגיאין. כאריא בבעירא בחורשא. כליתא בעדרי
 ענא. דאם יעדי. וירמס ויקטול ולית דמשיזיב:
 תרם ידך על-צריך וכל-איביך יפרחו: סגי מבכין
 תתקף ירך ישראל על שנאך. וכל בעלי דבבך
 ישתיצון: והיה ביוס-דהווא נאס-יהוה והכרתיו
 סוסיק מקרבך והאבדתי מרבכתיך: ויהי בעדנא
 ההוא אמר יי. ואשיצי סוסות עממיא מבינה.
 ואוביר רתביהון: והכרתיו ערי ארצה והרסתי
 כד-מבצריך: ואשיצי קרוי עממיא מארעה. ואפגור
 כל פרכיהון תקיפיא: והכרתיו כשפים מידך
 ומעוננים לא יהוה לך: והכרתיו פסיליק ומצבותיך
 מקרבך ולא-תשתחוה עוד למעשה ידיך: ואשיצי
 צלמי עממיא. וקמתהון מבינה. ולא תשתעבד
 עוד לעובדי ירך: ונתשתי אשיריק מקרבך
 והשמדתי עריך: ואעקר שתילי עממיא מבינה.
 ואשיצי בעלי דבבך: ועשיתי באף ובחמה נקם
 את-הגוים אשר לא שמעו: ואעביד. פרגו
 ובחמא. פורענות דין מן עממיא. דלא קבילו
 אנלפן אוריתא: שמעו-נא את אשר-יהוה אמר
 קום ריב את-ההרים ותשמענה הנבעות קורק:
 שמעו כען. ית דייל אמר. קום דין עם טוריא.
 וישמען רמתא קרק: שמעו הרים את-ריב יהוה
 והאתנים מוסדי ארץ כי ריב ליחזה עם-עמו-ועם-
 ישראל יתופח: שמעו טוריא ית דינא דייל.
 ועיקריא יסודי ארעא. ארי דינא קדם יי עם
 עמיה. ועם בית ישראל עביד תוכיחא: עמי מא
 מה-עשיתי לך ומה הלאתיך ענה בי: עמי מא
 טבא אמרית למעבד לך ולא עבדית. או מא
 מרועא קשיא אסגיתי עליך. אסהיד קדמי: כי
 העלתיה מארץ מצרים ומבית עבדים פדיתיה
 ואשלת לפניך את-משה אהרן ומרים: ארי
 אסיקתך מארעא דמצרים. ומבית עבדותא פרקתך.
 ושלחית קדמך לתתא נביי. משה לאלפא מסרת
 ודינין. אהרן לכפרא על עמא. ומרים לאוראה
 לנשיא: עמי זכר-נא מה-יעץ בלק מלך מואב
 ומה-ענה אתו בלעם בן-בעור מן-השמים עד-

הגלגל למען דעת צדקות יהוה: עמי. אדכר בען
 מא מקד. בלק מלפא דמואב. ומא אתיב יתיה
 בלעם בר בעור. הקא גבורן אתעבידא לכון
 ממישר שטין עד בית גלגלא. בדיק למדע
 זכוותא דייל: כמה אקדם יהוה אכף לאלהי מרום
 האקדמנו בעולות בעגלים בני שנה: במא אפלה
 קדם יי. אשתעבד לאלהא דשכינתיה בשמי
 מרומא. האפלה קדמיה בעלוון. בעגלין בני
 שנא: הירצה יהוה באלפי אילים ברבבות נחלי-
 שמן האתן בכורי פשעי פרי בטני חטאת נפשי:
 היתרעי יי באלפי דכרון. ברפנות נחלין דמשח.
 האתין פרי בוכרי חקף חוכי. חפוב מעי חקף
 חטאי נפשי: הגיד לך אדם מה-שוב ומה-יהוה
 דורש מפה כי אס-עשות משפט ואהבת-חסד
 והצנע לבת עם-אלהיך: אתחוא לך. אנשא מא
 טב. ומא יי תבע מנה. אלהין למעבד דין דקשומ
 ומרחם גמילות חסדא. והוי צניע להלכא
 ברחלתא דאלהך:

הפטרות פינחכ מלכים א' סימן י"מ.

ויר יהוה היתה אל-אליהו וישנם מתניו
 וירץ לפני אחאב עד-באכה יורעאלה: ורוח
 גבורא מן קדם יי. הות עם אליה. ונריו הרציה.
 ורהט קדם אחאב. עד דאתא לחרעאל: ויגד
 אחאב לאיזבל את כד-אשר עשה אליהו ואת
 כד-אשר הרג את-כד-הנביאים בחרב: והוי אחאב
 לאיזבל. ית כל דעבד אליה. וית כל דקטל. ית
 כל גביי שקרא בחרבא: ותשלת איזבל מלאך
 אל-אליהו לאמר כה-יעשון אלהים וכה יוספון
 כיי-כעת מחר אשים את-נפשה כנפש אחד מהם:
 ושלחת איזבל אונגדא. לות אליה למימר. כדין
 יעפרן דחלתא וכדין ייספן. אלהין בעדנא הדין
 מחר אשוי ית נפשה. כנפשא דחד מנהון: וירא
 ויקם וירק אל-נפשו ויבא באר שבע אשר ליהודה
 וינח את-נעריו שם: וחוא. נקם ואול לשזבא
 נפשיה. ואתא. לבאר שבע דלשבת יהודה. ושבק
 ית עולימיה תפן: והוא-הקך במדבר דרך יום
 ויבא וישב תחת רתם אחת (* וישאל את-נפשו
 למות ויאמר. רב עתה יהוה קח נפשי כי לא-
 טוב אנכי מאבתי: זהו חליך במדברא מהקך
 יומא. ואתא ויתיב. תחול רתמא חד. ושאיך ית
 נפשיה לממת. ואמר סגי לי אדכא. עד אסתיל
 אנא מטרף כדין. כען יי סב נפשי. ארי. לא
 טב אנא מאבתי: וישבב וישלן תחת רתם אחד
 והנהיזה מלאך גנע בו ויאמר לו קום אכול:

(*) אחר קרי ושכיב

בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה:
 ואמר קנאה קניתי קדם יי' אלהי צבאות ארי
 שבקו קימך בני ישראל ית מדבחק פגרו וית
 נבייך קטילו בחרבא ואשתארות אנא בלחודי
 ובעו ית נפשי למקמלי: ויאמר יהוה אליו כך
 שוב לדרכך מדברה דמשק ובאת ומשחת את
 חזאל למך עד-ארם: ואמר יי' ליה איזיל תוב
 לאורחך למדבר דמשק ותהך ותמשח ית חזאל
 למהוי מלכא על אום: ואת יהוה בן-נפשי
 תמשח למך עדישראל ואת-אלישע בן-שפט
 מאבל מחוזה תמשח לנביא תחתיה: וית יהוה
 בר נפשי תמשח למהוי מלכא על ישראל וית
 אלישע פר שפט ממישר מחוזה תמשח למהוי
 נביא תחותך: והיה הנמלט מחרב חזאל ימות
 יהוה והנמלט מחרב יהוה ימות אלישע: ויהי
 דישתויב מחרבא חזאל יקטול יהוה ודישתויב
 מחרבא יהוה יקטול אלישע: והשארתי בישראל
 שבעת אלפים פרי-הברקים אשר לא-כרעו לבעל
 וכריתפה אשר לא-נשק לו: ואשאר בישראל
 שבעא אלפין פר רכוביא דלא פרעא לבעלא
 וכר פוטא דלא נשיק ליה: ויך משם וימצא
 את-אלישע בן-שפט והוא חוש שנים-עשר
 צמדים לפניו והוא בשנים העשר ויעבר אליהו
 אליו וישקך אדרתו אליו: ואזל מתמן ואשבת
 ית אלישע בר שפט והוא רדי תרי עשר פדנין
 דתוריא צמידין קדמוהי והוא בחר מתרי עשר
 ועבר אליה לותיה ורמא שושפיה עלוהי:
 ויעזב את-הבקר וירץ אחרי אליהו ויאמר-אשקה
 נא לאבי ולאמי ואלכה אחריך ויאמר לו כך
 שוב כי מה-עשיתי לך: ושבק ית תוריא ורהט
 בתר אליה ואמר אשק בען לאכא ולאמא ואהך
 בתרך ואמר ליה איזיל תוב ארי מא עבדית לך:
 וישב מאחריו ויקח את-צמד הבקר ויזבחהו
 ובכלי הבקר בשלם הבשר ויתן לעם ויאכרו
 ויקם ויך אחרי אליהו וישרתהו: ותב מפתרוהי
 ונסיב ית פדן תוריא והדמיה ובמני תוריא בשיל
 להון בשרא ויהב לעמא ואכרו וקם ואזל בתר
 אליה ושפשיה:

הפטרות ממות ברימיהו ס"א

דברי ירמיהו בן-חלקיהו מן-הכהנים אשר
 בענתות בארץ בנימין: פתגמי נבואת ירמיהו בר
 חלקיהו מן רישי מטרת פהניא מן אמר-פריא
 דהו בירושלם גוברא דקביל אחסנתיה בענתות

בערע

לבר ורגשה ור"ק חולק ס"ל בשוא קס"ז: חלק הרקוק (א) ענת הגימל רפי: (ב) אשקה נא השן שוא

ושכיב ודמוך תחזת רחמא חר והא דין מלאכא
 קריב ביה ואמר ליה קום אכול: ויפט והנה
 מראשתיו ענת ארצפים וצפחת מים ויאכל וישת
 וישב וישכב: ואסתכו והא איסרוהי חררא
 מעפפא וצלוחיתא דמיא ואכל ושתי ותב
 וישכיב: וישב מלאך יהוה | שנית ויגע-בו ויאמר
 קום אכל כי רב ממך הדוד: ותב מלאכא דיי
 תנינות וקריב ביה ואמר קום אכול ארי סני
 מנך אורחא: ויקם ויאכל וישתה ויך בכהו
 האכילה ההיא ארבעים יום וארבעים לילה עד
 הר האלהים חרב: וקם ואכל ושתי ואזל בחילה
 דאכילתא ההיא ארבעין ימין וארבעין לילין
 עד דאתא לטורא דאתנלי עלוהי יקרא דיי
 לחורב: ויבא-שם אלה-מערה וילן שם והנה
 דברייהוה אליו ויאמר לו מה-לך פה אליהו:
 ועאל תמן למערתא ובת תמן והא פתגמא דיי
 עמיה ואמר ליה מא כך פא אליה: ויאמר קנא
 קנאתי ליהוה | אלהי צבאות כיעזבו ברייתך בני
 ישראל את-מוצחתיך הרסו ואת-נביאיך הרגו
 בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את-נפשי לקחתה:
 ואמר קנאה קניתי קדם יי' אלהי צבאות ארי
 שבקו קימך בני ישראל ית מדבחק פגרו וית
 נבייך קטילו בחרבא ואשתארות אנא בלחודי
 ובעו ית נפשי למקמלי: ויאמר צא ועמדת בהר
 לפני יהוה והנה יהוה עבר ורוח גדולה וחזק
 מפרק הרים ומשבר סלעים לפני יהוה לא ברוח
 יהוה ואחר הרוח רעש לא ברעש יהוה: ואמר
 פוק ותקום בטורא קדם יי' והא יי' מתנלי
 וקדמוהי משרית מלאכי רוחא מפרקין טוריא
 ומתברין כיפיא קדם יי' לא במשרית מלאכי
 רוחא שכינתא דיי ובתר משרית מלאכי רוחא
 משרית מלאכי זיעא לא במשרית מלאכי זיעא
 שכינתא דיי: ואחר הרעש אש לא באש יהוה
 ואחר האש קול דממה דקה: ובתר משרית
 מלאכי זיעא משרית מלאכי אישתא לא
 במשרית מלאכי אישתא שכינתא דיי ובתר
 מלאכי אישתא קל דמשבחין בחשאי: ויהו
 בשמע אליהו וילט פניו באדרתו ויצא ויעמד
 פתח המערה והנה אליו קול ויאמר מה-לך פה
 אליהו: והוה פד שמע אליה ופךך אפוהי
 בשושפיה ונפק וקם בתרע מערתא והא עמיה
 קנא ואמר מא כך פא אליה: ויאמר קנא
 קנאתי ליהוה | אלהי צבאות כיעזבו ברייתך בני
 ישראל את-מוצחתיך הרסו ואת-נביאיך הרגו

בארע שיבט בנימין: אשר היה דבריהוה אליו
 בימי יאשיהו בן אמון מלך יהודה בשלש עשרה
 שנה למלכו: והוה פתגם נבואה מן קדם יי'
 עמיה. בימי יאשיה בר אמון מלך שבטא דבית
 יהודה. בתלת עשרי שנין למלכיה: ויהי בימי
 יהויקים בן יאשיהו מלך יהודה עשרת
 עשרה שנה לצדקיהו בן יאשיהו מלך יהודה
 ערנגלות ירושלם בחדש החמישי: והוה. ביומי
 יהויקים בר יאשיה מלך שבטא דבית יהודה.
 עד דשלימא חדא עשרי שנין. לצדקיה אחיהו
 בר יאשיהו מלך שבטא דבית יהודה. עד דאתא
 נבוכדנצר מלכא דבבל וצר על ירושלם תלת
 שנין. ואנכי עמא דבבל בירחא חמישאה: ויהי
 דבריהוה אלי לאמר: והוה פתגם נבואה מן
 קדם יי' עמי למימר: במרס נאצרוך* בבטן ידעתיה:
 ובמרס תצא מרחם הקד שתיה נביא לגוים נתתיה:
 עד לא בריתך ממעיין אתקינתך. ועד לא אתיתא
 לעלמא זמינתך. נבי משקי פס דקוט לעממא
 מניהך: ואמר אהה אדני יהוה הנה לא ידעתיה
 דפר פינער אנכי: ואמרית. קפיד בעותי יי' אלהים.
 הא לית אנא ידע לאתנבאה. ארי רבי אנא.
 ומשיריותי עקא וגרו אנא מתנבי על עמא הרין:
 ויאמר יהוה אלי אריתאמר נער אנכי כי ערבר
 אשר אשלחה תלך ואת פלא אשר אצוה תדבר:
 ואמר יי' לי. לא תימר רבי אנא. ארי לך אתר
 דאשלחנך תהך. וית פל דאפקדנך תתנבי: אל
 תירא מפניהם פיא אתה אני להצקה נאסיהוה:
 לא תדחל מן קדמיהון. ארי בסערך מימרי.
 לשויבותך אמרי יי': וישלח יהוה אתידו ויגע
 ערפי ויאמר יהוה אלי הנה נתתי דברי בפיה:
 ושלח יי' ית פתגמי נבואתיה. וסדר בפומי. ואמר
 יי' לי. הא שויתי פתגמי נבואתי בפומך: ראה
 הפקדתיה היום הוה ערנגוים וערה ממלכות
 לנתוש ונתחץ ונהאביד ונהרום לבנות ונמוע:
 חזי. דמניתך יומא דין. על עממא ועל מלכותא.
 למעקר ולתרעא ולאבדא ולפגרא. ועל בית ישראל
 למבני ולקיימא: ויהי דבריהוה אלי לאמר
 מה דאתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה:
 והוה פתגם נבואה מן קדם יי' עמי למימר. מא
 את חזי ידמיה. ואמרית. מלך מוחי לאבאשא
 אנא חזי: ויאמר יהוה אלי היטבת קראות פיי
 שקד אני ער דברי לעשותו: ואמר יי' לי יאות

חזיתא. ארי מוחי אנא. על פתגמי למעבריה:
 ויהי דבריהוה אלי שנית לאמר מה אתה ראה
 ואמר סיר נפוח אני ראה ופניו מפני צפונה:
 והוה פתגם נבואה מן קדם יי' עמי תנינות
 למימר. מא את חזי. ואמרית. מלך דרתח פדור אנא
 חזי. ומקום משרייתיה דמדברן ואתיין מאפי
 צפונא: ויאמר יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על
 פדישבי הארץ: ואמר יי' לי. מצפונא תשרי
 בשתא למיתי. על פל יתבי ארעא: פיו הנני מרא
 לכל משפחות ממלכות צפונה נאסיהוה ובאו ד
 ונתנו איש כסאו פתח שער ירושלם ועל פל
 חומתיה סביב ועל פל ערי יהודה: ארי האנא
 מכלי. לכל זרעית. מלכות צפונא אמר יי' וייתון.
 וירמון גבר פורסוהי. לקביל תרעי ירושלם. ועל
 פל שורהא סחור סחור. ועל פל קרויא דבית יהודה:
 ודברתי משפטי אותם על פל רעתם אשר עובני
 ויקטרוה לאלהים אחרים וישתחוו למעשי ידיהם:
 ואמליך פורענות דיני עמהון. על פל בישתהון.
 דשבכו פולחני. ואסיקו בוסמין למעות עממא.
 ואשתעברו לעוברי ידיהון: ואתה תאזר מתניה
 וקמת ודברת אליהם את פלא אשר אנכי אצוה אל
 תחת מפניהם פון אחתה לפניהם: ואת תתקף
 חרצד. ותקום ותחנפי להון. ית פל דאנא מפקד
 לך. לא תתמנע מלאוכחותהון. דלמא אתברנך
 קדמיהון: ואני הנה נתתיה היום לעיר מבצר
 ולעמוד פרזל ולחמות נחשת ער פל הארץ למלכי
 יהודה לשריה לכהניה ולעם הארץ: ואנא הא
 יהבתך יומא דין. תקוף בקריא פריכא. וכעמוד
 דברזל. וכשור דנחש לא שקאה פס דקוט לך
 יתבי ארעא. למלכיא דבית יהודה לרברכהא.
 לכהנהא ולעמא דארעא: ונלחמו אניה וכלא יוכרו
 לך פיא אתה אני נאסיהוה להצקה: ויהון דינין
 ומגיהון לקבך. למסתר ית פתגמי נבואתך ולא
 יפלון לך. ארי בסערך מימרי. אמרי לשויבותך:
 ויהי דבריהוה אלי לאמר: והוה פתגם נבואה
 מן קדם יי' עמי למימר: הקד וקראתה באוני
 ירושלם לאמר פה אמר יהוה זכרתי לך חסד
 געוריה אהבת פלולתיה לכתה אחרי במדבר
 בארץ לא זרועה: איזיל. ותתנבי קדם עמא
 דבירושלם למימר. פהנן אמר יי'. דכירנא לכון
 טבות יומי קדם. רחמת אבהתכון. דהימינו במימרי
 ואזלו בתר תרין שליחי. בתר משה ואהרן במדברא

חלק הירקודק. (א) ויהי בימי יהויקים. בטעם אולא: (ב) אצרוך. הצדי בקמץ חמף והשוא שבריש נח: (ג) דבר ה' אלי. אין פסוק
 אחר תיבת ה': (ד) ונתנו. הויו געי: (ה) ויקטרו. הויו געי: (ו) וישתחוו. הויו געי: (ז) תאזר. האלף בשוא פשוט והוא נח בסת"י
 ובירושלמים: (ח) וקראתי הויו געי: (* אצרוך קרוי. * וקצת קהלות מוסיפין ג' פסוקים אלו.
 (לב) (כתר תורה)

ארבע עין שנין בלא זודין. בארעא דלא מזדעא :
 קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה. כל-אכליו
 יאשמו רעה תבא אליהם נאסיהוה : קדשיא
 אנון בית ישראל קדם יי. ועל בוזיהון מתחשבין
 פדמע ארמית עללא. דמן דאכיל מניה חייב לממת.
 וכשירו חצד עומר ארמותא. דעד לא מקרבין
 מניה פהניא בני אהרן קורבנא על מדבחא. מן
 דאכיל מניה מתחייב. אף עכ פן כל בוזיהון דבית
 ישראל יחובון. בשתא תיתי עליהון אמר יי :

הפטרת מסעי בדרמה סימן ב'

שמעו דברייהוה בית יעקב וכרמ'שפחות
 בית ישראל : קבילו פתגמא דיי בית יעקב. וכל
 זרעית בית ישראל : כה ואמר יהוה מהמציאו
 אבתיכם בי עול פי רחקו מעלי וילכו אחרי ההפר
 ויהפכו : פדנן אמר יי. מא אשכחו אבהתכון
 במימרי שקר. ארי אתרחקו מדחלתי. ומעו פתר
 מעותא והו ללמא : ולא אמרו איה יהוה הפעלה
 אתנו מארץ מצרים המוליד אתנו במדבר בארץ
 ערבה ושוחה בארץ ציה וצלמות בארץ לא-עבר
 בה איש ולא-ישב אדם שם : ולא אמרו נדחל מן
 קדם יי. דאסיק יתנא מארעא דמצרים. דדבר
 יתנא במדברא. בארע מישר וחרוב בארע צדיא
 ומולי מותא. בארע. דלא ערא בה אנש. ולא
 אתותב אנשא תמן : ואביא אתכם אר-ארץ
 הפרמל לאכל פריה ומובה ותבאו ותטמאו את
 ארצי ונחלתי שמתם לתועבה : ואעלית יתכון
 לארעא דישראל דהות מנצפא ככרמלא. למיכר
 אבה ומובה. ועלתון וסאיבתון ית ארע בית שכניתי.
 ואחסנתי שויתון לפולחן מעותא : הפהנים לא
 אמרו איה יהוה ותפשי התורה לא ידעוני והרעים
 פשעו בני והנביאים נבאו בפעל ואחרי לא-יועילו
 הלכו : פהניא. לא אמרו נדחל מן קדם יי. ומלפי
 אוריתא לא אילפו למדע דחלתי. ומלכיא מרדו
 במימרי. ונביי שקרא מתנבן בשום מעותא. ובתר
 דלא יהנון להון אזלו : לכן עד אריב אתכם נאס
 יהוה ואת-בני בניכם אריב : בכן אנא עתיד
 לאתפרעא מנכון אמר יי. ומן בני בניכון דאם
 יעבדון כעובדיכון אנא עתיד לאתפרעא : פי
 עברו איי כתיים וראו וקדר שכתו והתבוננו מאד
 וראו הן היתה בואת : ארי עיברו. לנגות פתאי
 וחזו. ולמדינת ערבאי. שלחו ואסתברו לחדא.
 וחזו עממיא דגנן מפרך לפרך וממדינא למדינא.
 נמלין ית מעותהון ומובלין להון עמהון. ובאתר
 דאנן שרן פרסין ית משפניהון. ומקיסין ית

מעותהון וסגדין להון. אידא היא אומא ולשן
 דעבדת פותכון בית ישראל : ההימיר גוי אלהים
 והמה לא אלהים ועמי המיר כבודו בלוא יועירי:
 הא עממיא לא שבקו פולחן מעותא. ואנן מעון
 דלית בהון צדוק. ועמי שבקו פולחני דבדליה
 אנא מייתי עליהון יקרא. ואזלו פתר דלא יהנון
 להון : שמו שמים ערואת ושערו חרבו מאד
 נאסיהוה : אתאפרו שמיא על פדן. על ארעא
 דישראל דעתידא למחרב. ועל טור בית מקדשא
 דעתיד לאצמדאה. ועל עובדין פישין דעברו
 עמי לחדא אמר יי : פירשתים רעות עשה עמי
 אתי עזבו מקורו מים חיים לחצב להם בארות
 בארת נשברים אשר לא-יכרו המים : ארי
 ו יתין פישין עברו עמי. פולחני שבקו דבדליה
 אנא מייתי עליהון יקרא כמפוע דמיין דלא פסיק.
 ומעו פתר מעותא דאנן להון כגנבין תבירין.
 דלא יכדין לקיימא מיא : העבר ישראל אסיליד
 בית הוא מדוע היה לבו : הכעבדא הוה ישראל.
 אם יליד ביתא הוא. מדין אתמסר לבוזין :
 עליו ישאנו כפרים נתנו קולם וישיתו ארצו לשמה
 עריו נצתה מפלי ישב : עלוהי יכלון מלכיא. ארימו
 קלהון. ושויוא ארעיה לצדו. קרווהי יצדיין מפלי
 יתיב : גסדיניקת ותחפננס ירעוד קדקד : אף
 בני מפיס ותחפננס. יקמרון גברך ויפזון נכסך :
 הלוא זאת תעשה-לך עובד את-יהוה אלהיך בעת
 מוליכה בדרך : הלא דא פורענותא תתעביד
 מניך. על דשבקת ית פולחנא דיי אלהיך.
 דאחניך אורחא תקנא ולא הליכת בה : ועתה
 מה-לך לדרך מצרים לשתות מי שחור ומה-לך
 לדרך אשור לשתות מי נהר : וכען. מא לכו
 לאתחברא לפרעה מלכא דמצרים. למרמי
 דכוריון בנהרא. ומא לכו לנגזר קים עם אתוראה.
 למגלי יתכון להלאה מעיבר פרת : תיפרך רעתך
 ומשבתיך תוכחך ודעי וראי כירע ומר עובד
 את-יהוה אלהיך ולא פחתי אליך נאס-אדני
 יהוה צבאות : איתיתי עךך יסורין ולא מצעת
 מבשתיך. ועל דלא תבת לאוריתא פורענותא
 תתעביד מניך. ודעי וחזא. ארי בשתא ומרידא
 איתי עךך ירושלם על דשבקת ית פולחנא דיי
 אלהיך. ולא שוית דחלתי לקביל עינך. אמר יי
 אלהים צבאות : פי מעולם שברתי ערך נתקתי
 מוסרותיך ותאמרי לא אעבוד* פי על-פלג נבעת
 גבהה ותחת פל-עץ רענן את צעה זנה : ארי
 מעלמא תברית ניר עממיא מצוריון. פסקית
 חנקיכון. ואמרתון לא נוסף עוד למעבר על

(* הנבואתו קרי. (* נצחו קרי. (* ותחפננס קרי. (* אעבור קרי. סימן

נאסיהוה ארי תשוב ואסיתסיר שקוציק מפני
 ולא תגוד : אם תשוב ישראל לפולחני אמר יי.
 התקבל תיובתך עד לא תתחיתם גזירתך. ואם
 תעדי שקוצך. מן קדמי לא תפלט : ונשבעת
 חייהוה באמת במשפט ובצדקה ותתפרכו בו
 גוים ובו יתהללו : אם תקיים בשמי קים הוא יי.
 בקושטא בדינא ובזכותא. ויתפרכו עממיא.
 בישראל וביה ישתבחון :

הפטרות שבת וראש חדש בישעי סי' ס"ו

פה אמר יהוה השמים כסאי והארץ הדם
 וגלי איזה בית אשר תבנו לי ואיזה מקום
 מנוחתי : פדנן אמר יי. שמיא פורסי יקרי.
 וארעא כיבש קדמי. אידן פיתא דתבנון קדמי.
 ואידן הוא אתר בית אשריות שכינתי : ואתכרי
 אלה די עשתה ויהיו כלאלה נאסיהוה ואלוה
 אפיט אלעני ונכהדוה וחרד עלדברי : וית כל
 אלן גבורתי עבדת. הלא הואה כל אלן אמר יי.
 וברין רעוא קדמי לאסתכלא ביה. בדענותן ומפיק
 רוח. ומשתוי לקביל פולחני : שוחט השור מפה
 אישאזבח השה ערףנלב מעלה מנחה דסיהור
 מופיר לבנה מברך און גסהמת פחרו בדרכיהם
 ובשקוניהם נפשם הפעה : נכיס תור כקמילגבר.
 דבה אמר פנקופ פלב. מסיק קרפן דם חוריא. קרפן
 מתנתהון מתנת אוניסאפאנון אתרעיאז באורחתהון.
 ובשקוציהון נפשהון אתרעיאז : גסאני אבחר
 בתעוליהם ומנורתם אביא להם יען קראתי ואין
 עונה דברתי ולא שמעו ויעשו הרע פעני ובאשר
 לא חפצתי בחרו : אף אנא אצפי בתכרהון. ומפא
 דיציפו לא ישתזבון. חקף דשלחית נביי ולא
 תכו. אתנביאו ולא קבילו. ועבדו דביש קדמי.
 ובדלא צבינא אתרעיאז : שמעו דברייהוה התרדים
 אלדברו אמרו אחיכם שנאיכם מגדיכם למען
 שמי יכבד יהוה ונראה בשמחתכם והם יבשו :
 קבילו פתגמא די. צדיקיא דמשתון לקביל
 פתגמי רעותיה. אמרין אחיכון שנאיכון מרהקיוון.
 בריל שמי יסני יקרא די. ונתוי בחרותכון ואנון
 יפתהון : קול שאון מעיר קול מהיכל קול יהוה
 משלם נמוך לאיבו : קל אתרגושא מקרתא
 ירושלם. קלא מהיכלא. קל מימרא די. דמשלם
 גמלא לבעלי דבבוהי : בטרם תחיק ילדה בטרם
 יבוא חבלגה והמליטה זכר : עד לא מיתי עקא
 לה תתפריק. ועד לא ייתי לה זייע. פחבלין על
 יקרא יתגלי מלכה : מרשמע פזאת מי ראה פאפה
 היוחל ארץ ביום אהר אסיוקד גוי פעם אחת ביי

חלה

מימרה. ארי על כל רמא מנופלא. ותחותי כל
 איקן עבוף. את פלחא למעותא : ואנכי נמעתיק
 שורק פלה זרע אמת ואיך נהפכת לי סורי הנפן
 נכריה : ואנא קיימתכון קדמי כמנצב גופנא
 בחורא. כולכון עבדי קשוט. ואיכרון אשתניהון
 בעובדיכון מקורקליא. סמיתון כפטר פולחני.
 הויתון כנפן דלית ביה הנאה : פי אסתכבסי
 בנתר ותרייקך ברית נכתם עונך לפני נאם
 אלני יהוה : ארי אם תדמן לאתנקאה מחוכך.
 כמא דמנקן בנתראומהורין בכוריתא. הא כרושם
 פתמא דלא דכי. פן סניאו חוכך קדמי. אמר יי
 אלהים : איך תאמרי לא נטמאתי אחרי הפעלים
 לא הלכתי ראי דרפך בניא דעי מה עשית בכרה
 קלח משרכת דרכיה : איכרון תימרון לא אסתאבית
 ובתר טעות עממיא לא הליכית. וקופי עינך עד
 אורחתיך. פד הוית יתבא בחלתא לקביל בית
 פעור. דעילמא עבדת. הוית דמיא לינקתא קלילא
 דסקלקלא אורחתהא : פרה למד מדבר באות
 נפשו שאפה רוח תאנתה מי ישיכנה פלמבקשיה
 לא ייעפו בחדשה ומצאונה : פערודא דמדורה
 במדברא. ברעות נפשה שתיא רוחא אכירורא. פן
 כנשתא דישראל. מרדת וטעת מן אוריתא ולא
 צביא למתב. נביא אימר לה. כל בעהא דאוריתא
 לא ישתלהון. בזמנה ישבחונה : מנעי רנך
 מיחפוגונך מצמאה ותאמרי נואש לא פירא הבתי
 זרים ואחריהם ארך : מנעי רנך מלאתחברא
 לעממיא. ופומך מלמפלח למעותא. ואמרת תבת
 כפטר פולחנך. לא ארי רחומית לאתחברא
 לעממיא ובתר פולחן טעותהון אהך : כבשת נגב
 פי ימצא פן הובישו בית ישראל המה מלכיהם
 שריהסוכהניהם ונביאיהם : נכהדת נכר דמתחשוב
 מהימן ומשתכח נגיב. פן בהיהל פית ישראל. אנון
 מלכיהון רכריהון. וכהניהון ונביהון דשקרא :
 אמרים לעץ אבי אתה ולאבן את ילדתי כירפנו
 ארי ערף ולא פנים ובעת רעתם יאמרו קומה
 והשיענו : אמרין לצילם טעותא אבונא את. ומא
 דמתעביד מן אבנא אמרין ליה את בריתנא.
 ארי אחורו בפולחני קרל. ולא שויאו דחלתי
 לקביל אפיהון. ובעדן דבשתא אתיא עליהון
 כפרין בטעותהון. ומודן קדמי ואמרין רחים עכנא
 ופרוקנא : ואיה אלהיה אשר עשית קך יקמו
 אסיושעוף בעת רעתך כי מספר עריף תו אלהיה
 יהודה : ואן דחלתכון דעבדתון לכון. יקומן. אם
 יכדין למפרקכון בעדן בישתכון. ארי מגין קרויכון.
 הוואה דחלתכון דבית יהודה : אסתשוב ישראל

לג (כתר תורה)

(* נפשה קרי *) יתיר וי (* ילדתנו קרי *) א' כ"צ לגרום בריש ועיין חלק הדקדוק הפטרות פ"ב הרגום מען הניס ועיין רד"ק פסוק זה :

הפטרות שבת וראש חודש

חנה נסִיכרה ציון את־פניה : מן שמע כהרא.
 מן הוא פאלין. האפשר דתתעביד ארעא ביומא
 חד. אם יתברי עמה זמן חדא. ארי עתידא
 דתתנחם ציון ותתמלי מעם גלותהא : האני
 אשכיר ולא אוליד יאמר יהוה אס־אני הפוליד
 ועצרתני אמר אלהיך : אנא אלהא ברית עלמא
 מבראשית אמר יי. אנא ברית כל אנשא. אנא
 בדריית יהוון לביני עממיא. אף אנא עתיד לכנשא
 גלווהיך אמר אלהיך : שמחו את־ירושלם וגילו
 בה כד־אהביה שישו אתה משוש כל־המתאבלים
 עליה : חדו בירושלם. ובויעו בה כל רחמיהא.
 דוצו עמה דיין. כל דהוו מתאבלין עליה : למען
 תינקו ושבעתם משר תנחמיה למען תמצו
 והתענגתם מזיו־כבודיה : בדיל דתתפנקון ותשבועון.
 סבות תנחומיהא. בדיל דתשתון. ותתרוון מחמר
 יקרה : כי־כה אמר יהוה הנני נוטה־אליה בנהר
 שלום וכנחל שוטף כבוד גוים וינקתם על־צד
 תנשאו ועל־פרכים תשעשעו : ארי כדן אמר יי.
 האנא מיתי לה. כשפע נהר פרת שלם. וכנחל
 מגבר. יקר עממיא ותתפנקון. על־גססין תתנולון.
 ועל רכובין תתרבון : פאיש אשר אמו תנחמנו
 בן אנכי אנחמכם ובירושלם תנחמו : כנבר.
 דאמיה מנחמא ליה. בן מימרי נחיים יתכון.
 ובירושלם תתנחמון : וראיתם וששה לבכם
 ועצמתים פדשא תפרחנה ונודעה ידיהוה אתי
 עבדיו וזעם את־איביו : ותחזון ויהדי לבכון.
 וגויתכון פדתאין יוהרן. ותתגלי גבורתא דיין
 לאימבא לעבדוהי צדיקיא. וייתי לוט לבעלי
 דכבוהיכי־הנה יהוה פאש יבוא וכסופה מרכבתיו
 להשיב בחמה אפו וגערתו בלהבי־אש : ארי הא
 יי באישתא מתגלי. וכעלעולין רתפוהי. לאתבא
 בתקוף רוגזיה. ומזופיתיה כשלהובית אישתא :
 כי באש יהוה נשפט ובחרבו את־כר־בשר ורבו
 חללי־יהוה : ארי באישתא עתיד יי למדון.
 ובחר־בית כל בשרא. וסגיאין קטיקיא קדם יי :
 המתקדשים והמטהרים אלה־הגנות אחר אחד
 בתוך אכלי בשר החזיר והשקץ והעכבר יחדו
 יספו נאס־יהוה : דמודמנין ודמדכין לגניאך מעותא.
 סיעא פתר סיעא. אכלי בשר הזורא. ושקצא

ועכברא. כחדא יסופון אמר יי : ואנכי מעשיהם
 ומחשבתיהם פאה לקבץ את־כל־הגוים והלשונות
 וכאו וראו את־כבודי : וקדמי גלן. עובדיהון
 ועשתוניהון. עתידנא לכנשא ית כל עממיא
 אומיא ולשניא. וייתון ויחזון ית יקרי : ושמתי
 בהם אות ושלחתי מהם פלויסיא־הגוים ת־שיש
 פול ולוד משכי קשת תובל ויון האיים הרחקים
 אשר לא־שמעו את־שמעי ולא־ראו את־כבודי
 והגידו את־כבודי בגוים : ואשו בהון אתא. ואשלח
 מנהון משויבין. לביני עממיא. למדינת ימא פולאי
 וזרדאי. דמתחין ומחן בקשתא למדינת תובל ויון.
 גנותא רחיקיא. דלא שמעו ית שימע גבורתי
 ולא חזו ית יקרי. ויחזון ית יקרי בעממיא : והביאו
 את־כר־אחיכם מכל־הגוים | מנחה | ליהוה |
 בפוסים וברכב ובצפים ובפרדים ובכפרות על
 הר קדשי ירושלם אמר יהוה פאשר יביאו בני
 ישראל את־המנחה בכלי מחור בית יהוה : וייתון
 ית כל אחיבון מכל עממיא קורבנא קדם יי.
 בסוסון. וברתבין. וברחיקון ובכודנן ובתושפתן.
 על מזבא דקודשי. ירושלם אמר יי. כמא דייתון
 בני ישראל ית מנחתא. כמאנדכי לבית מקדשא
 דיין : וגס־מהם אקח לכהנים לזוים אמר יהוה :
 ואף מנחון אקריב. למתי כהניא לזואי אמר יי :
 כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר
 אני עשה עמדים לפני נאס־יהוה בן יעמד זרעכם
 ושמכם : ארי כמא דשמיא חדתין. וארעא חדתא.
 דאנא עביד. קומין קדמי אמר יי. בן יתקיים
 זרעכון ושומכון : והיה מדי־חדש בחדשו ומדי
 שבת בשבתו יבוא כל־בשר להשתחות לפני אמר
 יהוה : ויהי בזמן ירח בירח. ובזמן שבא בשבא.
 ייתון כל בני בשרא. למסגד קדמי אמר יי :
 ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי תולעתם
 לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל־בשר :
 ויפקון ויחזון. בפגרי גובריא תייביא. דמרדו
 במימרי ארי נשמחהון לא ימותון. ואישתהון
 לא תמפי. ויהון מתדנין רשיעיא ביגהנם עד
 דיימרון עליהון צדיקיא מסת חזינא : והיה מדי
 חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני
 אמר ה' : יתק"ק סימן (*) אתה קרי

חלק הדקדוק, א) מכה איש צירי : ב) ערף. מברך. ממצע לא לעיל ולא לרע עיין ע"ה : ג) חבל. החית בצירי וכ"ה במשרא רבנא
 אות הקוף ערך קמץ : ד) ושש לבכם. בקסין רחב : ה) חללי. החית בנעיא והשווא נע : ו) מזיו כבודה. התרגום בנטחאות קרמוניות
 הגירסא מחמר ברוש דומה למ"ש ר"ל חמר בסר ודוק והוא סבואר : ז) ובאו. מארכה. וראו. טפחא בסת"י המדוקדקות :

